

Tình Mê Pháp Lan Tây

Contents

Tình Mê Pháp Lan Tây	3
1. Chương 1: Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15: Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18: Chương 18	26
19. Chương 19: Chương 19	27
20. Chương 20: Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	33
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	37
27. Chương 27	38
28. Chương 28	40
29. Chương 29	41
30. Chương 30	43
31. Chương 31	44
32. Chương 32	45
33. Chương 33	47
34. Chương 34	48
35. Chương 35	49
36. Chương 36	51
37. Chương 37	52
38. Chương 38	54
39. Chương 39	55
40. Chương 40	57
41. Chương 41	59

42. Chương 42	60
43. Chương 43	62
44. Chương 44	63
45. Chương 45	65
46. Chương 46	67
47. Chương 47	68
48. Chương 48	69
49. Chương 49	70
50. Chương 50	72
51. Chương 51	74
52. Chương 52	76
53. Chương 53	77
54. Chương 54	78
55. Chương 55	80
56. Chương 56	81
57. Chương 57	82
58. Chương 58	84
59. Chương 59	85
60. Chương 60: Chương 60	86
61. Chương 61: Chương 61	88
62. Chương 62	89
63. Chương 63: Chương 63	90
64. Chương 64: Chương 64	92
65. Chương 65	93
66. Chương 66: Chương 66	95
67. Chương 67: Chương 67	96
68. Chương 68	97
69. Chương 69	98
70. Chương 70	100
71. Chương 71	101
72. Chương 72	102
73. Chương 73	104
74. Chương 74	105
75. Chương 75	107
76. Chương 76	108
77. Chương 77	109
78. Chương 78	111
79. Chương 79	112
80. Chương 80	114
81. Chương 81	115
82. Chương 82: Chương 82	116
83. Chương 83	118
84. Chương 84	119
85. Chương 85	120
86. Chương 86: Chương 86	123
87. Chương 87	124
88. Chương 88	126
89. Chương 89	128
90. Chương 90	130
91. Chương 91	131
92. Chương 92	133
93. Chương 93	135
94. Chương 94	136
95. Chương 95	138

96. Chương 96	140
97. Chương 97	141
98. Chương 98	143
99. Chương 99	145
100. Chương 100	147
101. Chương 101	148
102. Chương 102	150
103. Chương 103	152
104. Chương 104	154
105. Chương 105	156
106. Chương 106	158
107. Chương 107	159
108. Chương 108	161
109. Chương 109	163
110. Chương 110	165
111. Chương 111	168
112. Chương 112	169
113. Chương 113	171
114. Chương 114	173
115. Chương 115	175
116. Chương 116	176

Tình Mê Pháp Lan Tây

Giới thiệu

“Jason, cậu là tay bắn tỉa giỏi nhất trong quân đoàn Marine, quan trọng hơn là trong đội chỉ có cậu là”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-me-phap-lan-tay>

1. Chương 1: Chương 1.

“Jason, tất cả tư liệu đều có trong đây, còn có hộ chiếu với vé máy bay của cậu.”

“Nhiệm vụ rất khẩn cấp sao?”

“Đúng vậy. Theo tin tức chính xác mà chúng ta nhận được, đã có vài người mua hàng ở đông khu cảm thấy hứng thú với món hàng trong tay anh ta, chúng ta phải ngăn chặn lại trước khi món hàng đó được bán ra, bằng không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.”

“Cần tôi mang món hàng về không?”

“Không, phiền phức quá cũng nguy hiểm, tìm được vật đó lập tức tiêu hủy.”

“Sau đó giết anh ta?”

“Tốt nhất là như vậy.”

“Tôi đã rõ.”

“Jason, cậu là tay bắn tỉa giỏi nhất trong quân đoàn Marine, quan trọng hơn là trong đội chỉ có cậu hiểu được tiếng Pháp đồng thời thông thạo vũ khí sinh học, vì thế người thích hợp nhất để hoàn thành nhiệm vụ lần này chỉ có cậu. Thế nhưng tôi cũng muốn nói rõ quy cũ cho cậu biết, bởi vì cậu thực hiện nhiệm vụ trên lãnh thổ của quốc gia khác, nếu nhiệm vụ thất bại, bất luận sống chết, chính phủ Mỹ tuyệt đối không thừa nhận thân phận của cậu, tôi hi vọng cậu có thể hiểu rõ.”

“Vâng, tướng quân, tôi hiểu.”

Ngón tay thon dài của Alex gõ nhẹ lên mặt bàn sách, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng pha trộn giữa phương đông với phương tây không có một chút biểu tình nào, mãi đến khi Ray báo cáo xong tình hình đàm phán, anh mới mở miệng nhàn nhạt nói: “Giá tôi đã quyết định sẽ không thay đổi, anh nói với bọn họ, ai còn trả giá thì loại ra. Trên thế giới có biết bao người muốn xếp hàng làm ăn với tôi, không cần lãng phí thời gian với bọn họ. Sáu quả tên lửa khí độc giá một triệu đôla, nếu bọn họ không muốn thì cứ tìm người khác mua.”

Ray khẽ gật đầu, nói: “Vâng.” Sau đó xoay người rời khỏi phòng sách.

Alex cúi đầu tiếp tục tỉ mỉ xem tư liệu bối cảnh của khách hàng.

Trên cửa lại vang lên hai tiếng gõ, một người hầu mở cửa nói: “Thưa ngài, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

Alex nhàn nhạt lên tiếng: “Biết rồi.” Cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục công việc.

Ngay lúc người hầu vừa đóng cửa rời khỏi, Ray đã tiến tới gõ cửa, nói: “Alex, hệ thống giám thị bên kho hàng bí mật bên kia xảy ra vấn đề.”

Alex ngẩng đầu lên, khẽ nhíu mày, sau đó đi đến bên kia bộ máy tính khác thành thạo mở hệ thống giám sát kho hàng, hình ảnh hiện ra không có gì bất thường, nhưng anh xem kỹ một chút thì sắc mặt lập tức thay đổi, nhanh chóng nói: “Lập tức phái người đến xem, chúng ta có khách.”

Ray nói: “Vâng.” Liền bước nhanh ra khỏi phòng.

Con người Alex chợt hiện ra một tia thông minh lạnh khốc, sáu quả tên lửa khí độc đang để ở kho hàng, bất luận là ai xông vào, anh cũng tuyệt đối không cho người nọ có cơ hội chạy trốn.

Alex bắt đầu gõ mật khẩu trên máy tính, mở ra hệ thống giám sát dự phòng bên trong kho hàng bí mật, anh muốn nhìn xem là ai có gan xông vào địa bàn của mình mà lại có năng lực vượt qua cảnh giới chặt chẽ của trang viên tiến thẳng vào kho hàng, thậm chí còn dễ dàng xâm nhập hệ thống giám sát, khiến nó bị ảnh hưởng kéo dài thời gian cho đối phương, có lẽ người này không phải nhân vật đơn giản. Alex thậm chí còn nghi ngờ đám thủ vệ đông đúc dưới quyền mình có phải một đám ngu ngốc không nữa.

Sau một phen sục sạo, hình ảnh dừng lại ở một chiếc bàn gỗ, một người mặc đồ đen toàn thân đang căng thẳng đứng trước bàn, mà trên bàn chính là sáu quả tên lửa khí độc sản xuất từ Mỹ trị giá một triệu đôla. Tên lửa khí độc luôn khiến người bình thường hoảng sợ, hiện nay lại bị bóng đen kia không chút để ý bày ra trước mặt, thành thạo cẩn thận mở từng cái ra, lấy con chip hướng dẫn bên trong ra ngoài.

Alex lạnh lùng nhìn bóng lưng cao gầy xinh đẹp trên màn hình, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, hình ảnh bắt đầu xoay tròn sau đó dừng lại trước mặt bóng đen, nhưng người nọ đang cúi đầu tập trung tháo gỡ tên lửa thật nhanh, từ đầu đến cuối chưa từng ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn mái tóc đen xinh đẹp, là một thanh niên trẻ.

Alex liếc mắt ngẩng nhìn hai bàn tay bóng đen đang nhanh chóng gỡ bỏ các con chip hướng dẫn, mày kiếm khẽ nhếch lên, môi vẽ thành một nụ cười nhạt, nhẹ giọng nói: “Nào, bé cưng ngẩng đầu lên, cho tôi xem em là ai.”

2. Chương 2

Bóng đen đột nhiên cảnh giác ngẩng đầu lên, nhưng lại quay đầu về hướng cửa, đồng thời nhanh chóng đem các con chip đã hủy nhét vào túi áo cài cẩn thận, sau đó vươn tay chống lên bàn dùng lực một chút, thân thể liền xoay tròn nhảy xuống phía bên kia bàn, tránh khỏi loạt đạn thủ vệ vừa xông vào bắn ra.

Alex khẽ tán thưởng: “Thân thủ tuyệt vời.” Bỗng dưng nhớ ra cái gì, không khỏi cắn răng chửi một tiếng: “Chết tiệt!” Vội vàng cầm lấy bộ đàm bên cạnh quát lớn: “Ray, mau bảo đám người ngu xuẩn kia không được nổ súng ở nơi dễ tên lửa khí độc, bọn chúng nhất định muốn tìm chết!”

Ném bộ đàm qua một bên, Alex lại nhìn hình ảnh trên màn hình, thủ hạ của Ray lần lượt xông vào kho hàng, toàn bộ đều thu lại súng, cùng nhau vây đánh trực diện bóng đen kia, nhưng gần như không ai có thể áp sát người nọ, mỗi khi bóng đen tung ra một quyền lại có một người ngã xuống đất, mỗi khi bay lên đá một cước thì có người bay thẳng ra ngoài, tận mắt nhìn thấy đám thủ vệ xông vào kho hàng lần lượt bị người nọ đánh ngã nhanh chóng.

Con người xanh biếc của Alex chăm chú nhìn chằm chằm vào bóng đen trên màn hình, nhìn thân thủ nhanh nhẹ dứt khoát lại cực kỳ tàn nhẫn của người nọ, mãnh liệt như vậy... Đúng là rất tuyệt.

Alex nhìn đám thủ hạ đã qua huấn luyện lại không chịu nổi một cú đánh của hắc y nhân, từng người nhanh chóng bị quật ngã, khoe môi của y lại nhếch ngày càng cao, giọng nói mang theo vài phần tiếu ý: “Là công phu Trung Hoa, thật xinh đẹp.”

Ngày càng có thêm nhiều thủ vệ dừng mãnh tiến vào kho hàng, bóng đen cuối cùng liếc về phía tên lửa khí độc trên bàn, không hề ham chiến, như một tia sáng xẹt qua vòng vây thủ vệ, tư thế hết sức tuyệt mỹ vọt người nhảy qua cửa sổ thoát ra ngoài, biến mất khỏi màn hình trước mặt Alex.

Alex liền gõ bàn phím vài cái, hình ảnh cấp tốc đảo ra phía ngoài, dừng lại ngay lúc người nọ vọt ra ngoài trong nháy mắt xoay đầu nhìn lại, sau đó điều chỉnh phóng đại hình ảnh trên màn hình, anh rốt cục nhìn thấy được gương mặt của đối phương.

Trên màn hình tối tân là hình ảnh một thanh niên có nét đẹp hoàn toàn bất đồng đối với người tây phương, mày kiếm đen đậm, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi xinh đẹp, đặc biệt là con ngươi lạnh lẽo cực kỳ xinh đẹp như hắc bảo thạch kia, mãnh liệt toát ra vẻ đẹp hoàn mỹ cùng thần bí của phương đông, lập tức như nam châm hút lấy ánh mắt Alex.

Alex nhìn chằm chằm vào hình ảnh kẻ xâm nhập kia, tay cầm lấy máy bộ đàm, thản nhiên nói: “Ray, không được làm bị thương, tôi muốn bắt sống người này.”

Để bộ đàm xuống, Alex lick nhẹ chuột vài cái, máy in lập tức in hình ảnh trên màn hình ra. Alex cầm lấy bức hình nhìn thật lâu, dùng âm thanh trầm thấp nói: “Mặc kệ em là ai cũng trốn không thoát được.”

Alex đang ở phòng ăn ăn tối thì Ray đi đến, nói: “Alex.”

Alex liếc mắt nhìn Ray một thân quần áo, cà vạt xộc xệch, tóc tai tán loạn, nhàn nhạt nói: “Không bắt được người sao?”

Ray có chút chán nản nói: “Đúng vậy.”

Alex buông dao nĩa trong tay xuống, nói: “Chỉ bằng đám thủ hạ ngu ngốc của anh, bắt được người còn làm tôi thấy kì quái hơn.”

Ray ai oán nói trong lòng ‘ai kêu anh không cho chúng tôi nổ súng làm bị thương người a?’ Nhưng ngoài miệng chỉ có thể cười khổ nói: “Xin lỗi.”

Alex cầm lấy ly rượu vang đỏ bên cạnh, nói: “Tình hình mấy quả tên lửa thế nào?”

Ray nói: “Người kia đã phá hủy hết năm con chip hướng dẫn, chỉ còn lại một quả tên lửa khí độc.”

Con người xanh biếc của Alex toát ra vẻ sắc bén, cười lạnh nói: “Giỏi, chưa tới một giờ đã làm tôi tổn thất một triệu đôla.” Ngửa đầu một hơi uống cạn ly rượu vang đỏ, ngay sau đó siết tay bóp nát ly thủy tinh đang cầm.

Ray ở bên cạnh Alex đã lâu, cũng biết tính tình Alex rất vô tình lãnh khốc, đối với sự phẫn nộ của anh cũng không còn bất ngờ, nhưng đối với mệnh lệnh Alex truyền xuống không được làm bị thương người kia Ray suy nghĩ mãi vẫn không thể hiểu được.

Alex thuận tay cầm khăn ăn lau tay phải, nói: “Chính xác là người kia vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, nếu như tôi đoán không sai, đối phương chắc chắn sẽ tiếp tục hành động một lần nữa. Ray, thời gian này phải cảnh giác hơn một chút.”

Ray nói: “Tôi hiểu.”

3. Chương 3

Sở Lăng đang ẩn thân trên sườn núi để kính viễn vọng xuống, máy kiểm kê nhú lên, suy nghĩ trong chốc lát, móc năm mảnh chip hướng dẫn trong túi ra nhìn một chút sau đó thuận tay ném xuống mặt đất, cuối cùng rút lưỡi kiếm Thụy Sĩ luôn mang bên người ra phá hủy từng mảnh.

Tối hôm qua hành động chỉ lấy được năm mảnh chip, còn một mảnh chip hướng dẫn tên lửa khí độc chưa kịp lấy ra, nhưng cậu hiểu rõ muốn đột nhập vào trang viên một lần nữa là chuyện vô cùng khó khăn, đối phương nhất định đã tăng cường phòng thủ, xen ra chỉ có thể giết chết mục tiêu hàng đầu, sau đó nhân lúc tình hình hỗn loạn lên vào trang viên tiếp tục hoàn tất nhiệm vụ phá bỏ tên lửa khí độc.

Sở Lăng lại cầm kính viễn vọng, căn cứ vào tư liệu tình báo, Alex sẽ đến trung tâm thành phố xem biểu diễn ở nhà hát opera Paris vào mỗi sáng thứ sáu hàng tuần, vừa đúng là hôm nay. Tuy rất khó tưởng tượng được người đứng đầu tổ chức mafia chuyên cung cấp vũ khí số một trên thế giới lại có thú vui tao nhã như vậy, nhưng dù thế nào thì đây cũng là thời cơ tuyệt vời để đánh lén Alex.

Từ kính viễn vọng Sở Lăng nhìn thấy đại môn trang viên đang từ từ mở rộng, một đoàn xe đen nối đuôi nhau chạy ra. Không ngờ hôm qua vừa bị tổn thất gần một triệu đôla ấy quả tên lửa khí độc, tên Alex này còn có thể vui vẻ đi xem ca kịch như thường lệ.

Sở Lăng lập tức ném kính viễn vọng qua một bên, cầm khẩu súng trường đã chuẩn bị từ trước lên, đem tầm ngắm hướng về người đàn ông tóc đen ngồi ở ghế sau chiếc limousine, khi tầm nhìn vừa chỉ đúng vào giữa trán, Sở Lăng không chút do dự bấm cò, nhờ có bộ phận hãm thanh nên chỉ phát ra một tiếng “póc” nhỏ, loại đạn được đặc chế xuyên thủng qua kính thủy tinh, chính xác bắn trúng vào đầu người đàn ông tóc đen.

Để tránh không có chút sai sót nào, Sở Lăng không hề dừng lại tiếp tục bóp cò nhắm vào ngực đối phương, theo đó là một tiếng phanh xe chói tai, chiếc xe có rèm che dừng lại, làm đoàn xe phía sau cũng lập tức phanh lại tạo thành một vụ va chạm lộn xộn, đám vệ sĩ nhảy xuống khỏi xe hét lớn, rút ra súng lục dựa theo hướng đạn phát ra bắt đầu tìm kiếm.

Cổng chính trang viên mở rộng, ngày càng có nhiều xe với bọn vệ sĩ xông ra.

Sở Lăng buông súng trường xuống, đứng dậy lạnh lùng nhìn lướt qua đoàn người đang lục soát trên sườn núi, xoay người men theo lối đi đã tìm kiếm từ trước nhanh chóng rời khỏi, chạy như bay về hướng chiếc xe đã chuẩn bị sẵn.

Sở Lăng nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào, vừa muốn khởi động động cơ, liền cảm giác một nòng súng chia vào ót mình, một giọng nam trầm thấp vang lên: “Không được nhúc nhích.”

Sở Lăng bất ngờ kinh ngạc sau đó bình tĩnh lại, nhìn vào gương chiếu hậu trông thấy người đang chia súng vào mình là một thanh niên cỡ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, cậu từng nhìn thấy gương mặt anh tuấn

lãnh tỉnh này trong tư liệu tình báo, người này chắc hẳn là Ray Dunton, là thủ lĩnh số một dưới tay Alex, vừa là bằng hữu thân thiết, vừa là trợ thủ ở bên người mà Alex tin nhiệm nhất.

Trong lòng Sở Lăng không khỏi lo lắng, liền suy nghĩ các sự việc một chút, nếu Ray ở đây, như vậy người cậu vừa giết có thể chỉ là giả, tuyệt đối không có khả năng là Alex.

Lúc này đã có bảy tám gã đàn ông cao to mặc âu phục đen vây quanh xe, trong tay mỗi người là một khẩu súng lục đen nhánh, đây chắc chắn là những sát thủ do chính tay Ray huấn luyện ra, từ đầu chắc hẳn Ray đã cùng với thủ hạ tinh anh đã ẩn nấp tại đây.

Âm thanh trầm thấp của Ray lại vang lên lần nữa: “Xuống xe.”

Sở Lăng mở cửa bước xuống xe, Ray cũng theo sát phía sau, không ngờ Ray vừa bước ra còn chưa kịp đóng cửa xe, Sở Lăng đột nhiên đá một cước vào trên cửa xe, Ray bất ngờ không kịp phòng bị kêu lên một tiếng, súng lục vì đụng vào cửa xe mà rơi xuống, ngay lập tức Sở Lăng móc súng lục vượt lên phía trước bóp cò, hai gã vệ sĩ rống lên một tiếng ngã xuống, những người khác lập tức tránh ra, nhưng lại không nổ súng bắn trả lại, nhưng cùng lúc đó có nhiều tên vệ sĩ đang nhanh chóng chạy đến đây.

Sở Lăng chau mày lại, ánh mắt khê đảo một vòng, hiểu rõ tình thế hôm nay vô cùng bất lợi cho cậu. Chết tiệt, xem ra cậu đã quá khinh địch.

4. Chương 4

Ray nhanh chóng nhặt lên khẩu súng ngắn, khê lắc cánh tay đau nhức do bị cửa xe va vào, tức giận lạnh lùng nói: “Mày nghĩ có thể chạy thoát sao? Còn không mau buông súng xuống!”

Sở Lăng đột ngột xoay người, hướng hòng súng về phía Ray, Ray lập tức nhanh chóng nhảy sang một bên, tiếng súng vang lên, một tên vệ sĩ phía sau Ray lúc này trúng đạn ngã xuống.

Đồng thời tay trái rút từ trong ngực ra thêm một khẩu súng, hai tay không chút do dự liên tục bóp cò, đám vệ sĩ một số ô ạt xông về phía Sở Lăng, một số cuộn người né tránh loạt tấn công ác liệt của cậu, nhưng từ đầu đến cuối không có người nào giờ súng bắn trả.

Ray rủa thầm một tiếng: “Con mẹ nó!” Alex ra lệnh không cho phép bọn anh đã thương người, phải bắt sống, nhưng đối với một cường địch đã trải qua nghiêm khắc huấn luyện có thân thủ cùng kĩ năng bắn súng tuyệt hảo như thế này mà nói, muốn bắt sống, so với giết còn khó khăn hơn.

Ray nhanh chóng nhảy về phía sau Sở Lăng, cánh tay trái vươn tới tóm lấy yết hầu cậu, nhưng Sở Lăng phản ứng cực nhanh, bay lên đá vào đầu vai Ray, nhưng thân thủ Ray cũng nhanh nhẹn không kém, ngay khoảnh khắc giày sắp chạm chóp mũi với vầng bụng tay nhún người nhảy lùi về phía sau thoát được nguy hiểm gang tấc.

Sở Lăng tiếp tục bóp cò súng thì phát hiện đã hết đạn, Ray cùng bọn vệ sĩ này giờ đang chờ đến lúc này, lập tức lao về phía cậu.

Sở Lăng xoay người nhảy lên, xinh đẹp lộn một vòng phóng lên nóc chiếc xe bên cạnh, áo khoác đen theo động tác tuyệt mỹ của cậu mà bay lên khiến cho tất cả mọi người ở đó đều ngẩn ngơ, quả thật không hiểu làm sao mà cậu làm được, lẽ nào đây chính là điều kỳ diệu của võ công Trung Hoa thần bí.

Trong lúc Sở Lăng còn lơ lửng trong không trung thì hai tay khéo léo lấy ra hai băng đạn, khi cậu nhẹ nhàng đáp xuống mui xe thì hai tay cũng đón được hai băng đạn mới từ trong tay áo rơi xuống.

Ray vừa nhìn thấy Sở Lăng nửa ngồi nửa quỳ trên nóc xe cấp tốc thay băng đạn, lập tức quát to: “Nhanh bắt lấy nó.” Lập tức có sáu, bảy người xông lên.

Sở Lăng đứng lên, chân đá liên hoàn, mấy tên vệ sĩ leo lên mui xe đều bị đá ra ngã xuống đất, sau đó đứng trên cao nhìn xuống, hai khẩu súng hướng về phía bọn vệ sĩ lần thứ hai bóp cò không chút lưu tình, bọn vệ sĩ chỉ có thể né tránh, liên tục có người trúng đạn, quang cảnh vô cùng hỗn loạn.

Ray cũng bị ép thối lui về phía sau liên tục, đối mặt với tình cảnh này khiến anh tức giận muốn bùng nổ, hơn mười người không bắt được một người, với anh mà nói đây đúng là một sự xúc phạm, Ray đoạt lấy một khẩu súng trên tay một tên vệ sĩ giơ lên, âm thanh Alex đột ngột phát ra từ trong máy bộ đàm: “Ray, tôi lập lại lần nữa, tôi muốn anh không tổn hại một sợi lông cọng tóc nào bắt người này đem về cho tôi.”

Ray vừa tránh né vừa tức giận gào lên: “Alex, anh cũng đã thấy tình hình bây giờ, nếu muốn bắt mà không làm người này bị thương căn bản là không có khả năng.”

Alex đang ngồi trên một chiếc xe hơi đậu gần đó, chăm chú nhìn tình cảnh bên này qua kính viễn vọng, lầm bầm: “Đúng vậy, tôi đương nhiên thấy được, thân thủ vô cùng xinh đẹp.”

Ray tức giận nhưng lại không thể làm gì được, chỉ có thể giơ súng lên hướng về chiếc xe Sở Lăng đang đứng mà phát tiết, mãnh liệt bóp cò, một lần đạn bắn xuyên qua để lại một loạt dấu vết trên thân xe, cửa thủy tinh cũng lần lượt bị bắn vỡ nát.

Cơ thể Sở Lăng ngửa về phía sau, lộn mào một vòng, đáp xuống đất, vừa tiếp tục nổ súng vừa chạy ra khỏi vòng vây, cậu lẻ loi một mình dĩ nhiên là không thể chống chọi lại với nhiều địch nhân như thế, phải nắm bắt thời cơ nhanh chóng rút lui mới tốt.

Sở Lăng chạy như bay phía trước, Ray thì mang theo đám người đuổi sát phía sau. Sở Lăng vừa chạy vừa quay đầu lại xem chừng, nhưng trong lòng cậu thực sự cảm thấy nghi ngờ, tại sao đối phương không bắn trả để mình có thể trốn khỏi vòng vây, rõ ràng chiếm thế thượng phong nhưng lại lơ đãng nhìn mình bỏ trốn, mà hiện tại đang truy đuổi cũng không nổ súng, thật là không hiểu nổi bọn người này rốt cuộc đang làm gì, Alex vô tình lãnh khốc, Ray thông minh tháo vát vì sao lại làm ra những chuyện như thế này?

Sở Lăng ném khẩu súng hết đạn xuống đất, sau đó rút lưỡi kiếm ra, lúc này cậu đã chạy tới bãi cỏ trong rừng, đường cái cách đó cũng không xa.

Sở Lăng đột nhiên dừng lại, cậu thấy một đoàn xe đen đậu trên đường cái, dĩ nhiên phía trước xe còn có một đám vệ sĩ giơ súng sẵn sàng chiến đấu, liếc nhìn một cái tuyệt đối không dưới mười người, quay đầu nhìn ra phía sau, Ray cũng đã dẫn người đuổi tới.

5. Chương 5

Trước sau đều bị ngăn chặn, Sở Lăng bị vây chặt e rằng hôm nay rất khó đào thoát. Cậu khẽ hít một hơi thật sâu, quên đi, chết thì chết, dù thế nào đi nữa cậu cũng tuyệt đối không khoan tay chịu chết.

Sở Lăng móc ra một quả lựu đạn ném ra phía ngoài, lập tức nghe thấy có tiếng hét lớn: “Mau tránh ra.”

Lựu đạn nổ vang rền, hai, ba tên bảo tiêu không kịp tránh né từ trong ngọn lửa bay thẳng lên không trung.

Sở Lăng không chút do dự ném tiếp quả lựu đạn thứ hai, đám người theo xu hướng tản rộng ra.

Cửa chiếc limousine đen bật mở, một người đàn ông tóc đen cao lớn từ trên xe bước xuống, thân thể cường tráng tuyệt đẹp khoác lên bộ âu phục đen, càng làm toát ra vẻ nhanh lẹ cùng khí thế băng lãnh trầm ổn của loài báo.

Con người đen của Sở Lăng dừng lại ở đôi mắt xanh biếc toát ra vẻ tà mị mê người của người đàn ông tóc đen kia, nhất thời hốt hoảng, cậu dĩ nhiên nhận ra người đàn ông tuần tú lãnh khốc này, chính là mục tiêu hàng đầu mà cậu phải giết, Alex.

Trên môi Alex hiện lên một tia cười mỉm khác thường, Sở Lăng đứng đối diện với anh khoảng năm, sáu mét, anh chăm chú nhìn vào đôi mắt đen xinh đẹp có phần vô cùng thần bí, chính là đôi mắt này làm anh hôm

qua vừa nhìn thấy liền kinh ngạc nhớ mãi không quên, sau đó anh bỏ cả đêm để điều tra thân phận người này, đôi mắt đen tuyền kia cũng vì vậy mà quanh quẩn bên anh suốt một đêm. Lúc này đạt được mong muốn tận mắt nhìn đôi con ngươi kia, mới phát hiện nó còn hấp dẫn hơn trong tưởng tượng của mình, thậm chí.. còn có chút mê hoặc.

Sát khí từ con ngươi đen tuyền của Sở Lăng mạnh mẽ dâng cao, bước nhanh về phía Alex, nhưng lập tức bị hơn mười tên vệ sĩ ngăn cản, hơn mười họng súng đen ngòm hướng về cậu, Ray trầm giọng nói: “Bắt lấy nó.”

Sở Lăng đã hành động nhanh hơn, bay lên đá liên hoàn, hai khẩu súng trong tay hai tên vệ sĩ bay lên giữa không trung, hai tên vệ sĩ khác từ hai bên trái phải dùng mãnh xông lên, bóng dáng Sở Lăng nhanh như chớp, tay trái mạnh mẽ tung một quyền vào cằm tên vệ sĩ đến gần, tay phải vẽ một đường tuyệt đẹp trong không trung, lưỡi kiếm sắc bén cũng theo đó mà lướt một đường bén ngọt xoẹt qua cổ tên vệ sĩ còn lại kéo theo một tia máu đỏ thẫm. Sở Lăng bay lên đá vắng thì thể tên vệ sĩ còn chưa kịp ngã xuống vào một tên vừa xông lên, đồng thời chuyển thân mình nửa quỳ trên mặt đất, lưỡi kiếm trong tay lại vung lên một đường ngang bụng một tên vệ sĩ khác.

Ray bởi vì không thể đại khai sát giới mà lửa giận bị ứ đọng ngày càng nhiều, tung hoành hắc đạo nhiều năm cũng chưa bao giờ nóng giận như vậy, quăng khẩu súng trên tay sang một bên rồi lao lên, đầu tay đối với Sở Lăng.

Alex đối với đám thuộc hạ ngã xuống không ít cũng không thêm quan tâm, chỉ híp đôi con ngươi xanh biếc chăm chú nhìn thân thủ tàn ác như thần chết lại vô cùng xinh đẹp của Sở Lăng, từng chiêu thức, từng cử động đều toát ra sức mạnh tàn ác nhưng cũng vô cùng tao nhã xinh đẹp được Sở Lăng sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn, nếu như không dùng đến vũ khí, ngoại trừ Ray chắc không ai ở đây có thể là đối thủ của Sở Lăng, điểm này ngày hôm qua Alex đã nhận ra.

Đòn Ray tung ra có sức mạnh rất lớn làm cho Sở Lăng cảm thấy không ít áp lực, thể lực cậu so với Ray không thể chiếm ưu thế, huống chi cứ một vài người ngã xuống, bọn vệ sĩ lại dồn dập xông lên, khoảng cách giữa cậu với Alex lại bị kéo xa hơn.

Sở Lăng nhìn thấy đôi con ngươi xanh biếc chăm chú nhìn mình tự hồ mang theo vài phần trêu chọc thích thú, khóe môi còn hiện lên một tia cười vui vẻ, lửa giận lại bùng lên, đem một gã vệ sĩ đứng gần đá bay đi, lưỡi kiếm trên tay phải quét nhanh vài cái ép Ray phải thối lui hai bước, tìm khe hở lướt như bay về phía Alex, nhưng vừa mới bước một bước đã bị Ray từ phía sau đánh tới, Sở Lăng vòng khuỷu tay đánh mạnh vào ngực Ray, khiến cho thân thể Ray co rút lại, thuận thể xoay người quét lưỡi kiếm về phía cổ Ray, Ray nhanh tay bắt lấy cổ tay cầm kiếm, sau đó nhân cơ hội lợi dụng vóc người cùng thể lực đè Sở Lăng ngã xuống mặt đất.

Trong nháy mắt chế trụ được Sở Lăng cũng không làm Ray cảm thấy đắc ý, trái lại càng cảm thấy vô cùng tức giận cùng chán nản, tại sao anh lại lâm vào hoàn cảnh cùng người khác vật lộn lẫn lộn trên mặt đất như trẻ con đùa giỡn? Không biết điều bộ anh bây giờ trong mắt bọn thuộc hạ là cái gì nữa? Nghĩ tới thật mất mặt, thật không hiểu nổi Alex vì sao không cho anh một phát bắn chết Sở Lăng mà lại dùng cái phương pháp ngốc nghếch như thế này để bắt sống?

Sở Lăng cuống quýt vận lực cố gắng lấy lại lưỡi kiếm, nhưng cổ tay bị Ray nắm chặt không thể động đậy, biết rõ sức lực mình không bằng đối phương, đột ngột dùng đầu gối thúc mạnh vào vị trí yếu ớt dưới bụng Ray, Ray hét lên một tiếng đau đớn nhất thời thả lỏng tay, Sở Lăng lập tức đẩy gã ra.

Alex tận mắt nhìn thấy Sở Lăng bị Ray khống chế, nhưng trái lại anh lại nhăn mày, không hiểu vì sao nhìn thấy tình cảnh Sở Lăng bị người khác đặt dưới thân anh lại cảm thấy cực kỳ tức giận, nhưng chưa được hai giây, Ray đã bị Sở Lăng ném qua một bên, Alex nhìn thấy tình cảnh Ray chật vật như vậy cuối cùng kiểm không được bật cười to.

6. Chương 6

Sở Lãng xoay người nửa quỳ trên mặt đất, ánh mắt lóe sáng, lưỡi kiếm trong tay nhanh như chớp phóng về phía Alex.

Ray cùng đám vệ sĩ còn chưa kịp kinh động, Alex nhẹ nhàng tránh sang một bên, lưỡi kiếm lướt qua ống tay áo của anh đâm vào cửa xe phía sau, cùng lúc đó hơn mười họng súng đồng loạt chĩa trên đầu Sở Lãng.

Alex mang theo bộ dáng tươi cười nắm lấy lưỡi kiếm ở cửa xe Ray ra, cầm lấy đi về hướng Sở Lãng.

Sở Lãng chậm rãi đứng dậy, họng súng trên đầu cũng từ từ đưa lên theo, nhưng vẫn không sai lệch nhắm thẳng vào đầu cậu.

Alex đứng trước mặt Sở Lãng, gương mặt mang theo một tia tiểu ý cố ý trêu chọc, Sở Lãng thì chỉ lạnh lùng nhìn Alex, con người đen tuyền xinh đẹp không hề có một tia sợ hãi.

Alex ngắm nghía lưỡi kiếm trong tay, nói: “Jason Claire, thiếu úy quân đoàn Marine, tiến sĩ chuyên ngành sinh vật học, tinh thông các loại vũ khí súng ống, đặc biệt là tinh thông võ công Trung Hoa. Tôi đã xem qua tất cả tư liệu, quả thực là thành viên ưu tú nhất trong đội hải quân lục chiến, mặc dù không phải người Mỹ.”

Sở Lãng vẫn như trước lạnh lùng nhìn Alex, không hề mở miệng.

Alex nhìn chăm chăm vào hấn vài giây, nói: “Ray, chúng ta thương vong bao nhiêu?”

Ray nói: “Sơ bộ bị thương cùng thiệt mạng khoảng chừng bốn mươi đến năm mươi người.”

Alex lạnh nhạt cười, nói: “Còn có hơn một triệu đôla tên lửa khí độc, cái này quả thực nghiêm trọng.”

Ray trầm nghĩ trong lòng: “Cũng vì anh muốn bắt sống mới gây ra tổn hại nghiêm trọng như vậy.”

Alex cầm lưỡi kiếm trong tay chĩa vào trước ngực Sở Lãng, nói: “Em muốn tính mạng của tôi, mà tôi lại rất muốn có lòng của em. Lưỡi kiếm này rất đẹp, cũng rất sắc bén, dùng nó moi tim ra chắc hẳn không phải việc khó?”

Ray không khỏi chau mày, Alex hao hết tâm trí, không tiếc đám thủ hạ đồng đức để bắt sống Jason, lẽ nào vì muốn tự tay giết người này? Cái giá này thực sự là quá lớn, Alex từ lúc nào lại trở nên tùy hứng như thế? Đem người cùng tài sản của tổ chức ra đùa giỡn?

Alex chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp không chút biểu tình cùng đôi con người đen lạnh như băng, nói: “Ray, áp giải trở về đi.”

Ray tự mình cầm súng cùng với bốn tên vệ sĩ áp giải Sở Lãng đi theo Alex lên lầu, đối với tên phạm nhân cực kỳ nguy hiểm này bất kể như thế nào anh cũng không dám lơ là.

Lên đến lầu ba, Alex tiếp tục đi dọc theo hành lang cuối cùng tiến vào căn phòng của mình, Ray áp giải Sở Lãng vào sau đó, nghi hoặc hỏi: “Alex, Sao lại đưa nó đến đây?”

Alex thần nhiên nói: “Đương nhiên vì tôi muốn đích thân xử lý.” Đột nhiên Alex quay đầu lại hỏi: “Ray, anh có còng tay không?”

Ray ngẩn người: “Không có.”

Alex nói: “Như thế thì dùng cái khác vậy, dùng dây cột hai tay vào đầu giường đi.”

A? Ray cùng bốn tên vệ sĩ nhất thời ngây người, Sở Lãng cũng nghi ngờ khẽ nhú lại chân mày.

Alex nhăn mặt: “Không hiểu lời tôi nói sao? Nhanh lên một chút.”

Ray không thể làm khác hơn bèn phân phó một tên thủ hạ đi tìm dây thừng, sau đó tự mình giơ súng đặt lên đầu Sở Lãng ép cậu lùi đến trước giường, buộc cậu phải nằm xuống.

Tên vệ sĩ kia quay trở lại, mang theo một ít dây thừng, Ray liền bảo bọn họ cột hai tay Sở Lãng vào hai cột trụ ở đầu giường, cố tình dặn dò phải cột thật chặt.

Sở Lăng chỉ có thể để mặc cho đối phương sắp xếp, dù sao cùng lắm là chết, không có gì phải sợ.

Ray nhìn Alex đang chăm chú thưởng thức lưỡi kiếm trong tay, âm thầm nghĩ chẳng lẽ Alex thực sự muốn tự tay moi tim Sở Lăng? Từ bao giờ Alex lại thích trò chơi máu me như thế? Cuối cùng nhịn không được, mở miệng hỏi: “Alex, anh thực sự muốn động thủ ở đây sao?”

Alex lại thần nhiên nói: “Không được sao?”

Ray chần chờ một chút: “Không, không có gì.”

Đúng lúc này có hai cô nàng tóc vàng xinh đẹp tiến vào, cười nói: “Alex, nghe nói anh đã bắt được người kia?”

Alex dừng dừng nói: “Đúng vậy.”

Hai cô nàng kia liền tiến tới nhìn Sở Lăng đang bị trói trên giường, một người khẽ cười nói: “Ô? Một thanh niên châu Á rất đẹp.”

Alex nhủ mảy may: “Người này tuyệt đối không phải là một thanh niên đáng yêu như các em tưởng tượng, chỉ đơn độc một mình đã giết hơn mười vệ sĩ của tôi, hai em nói xem người này có phải là nhân vật nguy hiểm không?”

Cô nàng còn lại lắc đầu cười: “Thật là nhìn không ra?”

7. Chương 7

Alex dường như không muốn tiếp tục nói nữa: “Bọn em đi ra ngoài trước.”

Hai cô gái ngoan ngoãn nghe lời y đi ra cửa, một cô nàng quay đầu lại mỉm cười: “Alex, đêm nay anh có đến tìm em không?”

Alex không muốn hứa hẹn mảy may, cũng không lên tiếng trả lời, hai cô nàng cũng quen với tính tình lạnh lùng của anh, mỉm cười duyên dáng rời đi.

Alex nói: “Ray, các anh cũng đi ra ngoài.”

Ray đáp ứng, sau đó cũng với bốn tên vệ sĩ rời khỏi phòng, anh đi sau cùng, vừa định xoay người đóng cửa thì Alex đột ngột nói: “Ray.”

Ray đứng ở cửa ra vào, ngẩng đầu lên.

Alex tiếp tục: “Không có lệnh của tôi, bất luận là ai cũng không được phép đến gần tầng lầu này.”

“Vâng.” Ray trả lời sau đó nhanh chóng khép cửa phòng lại.

Alex ngồi xuống chiếc ghế đặt ở trước giường, rốt cục cũng có thể yên tĩnh nhìn ngắm con người khiến anh đặc biệt nhớ mong này. Từ khoảnh khắc nhìn thấy hình ảnh hắn trên màn hình, anh không tài nào quên được đôi mắt xinh đẹp câu hồn kia, sở dĩ anh không tiếc bất cứ cái giá nào để bắt được người này có lẽ vì muốn tìm hiểu xem đôi mắt khiến kẻ khác mê đắm kia mê hoặc nhân tâm như thế nào.

Đến bước đường này, Sở Lăng đã sớm không để ý đến sống chết, lạnh lùng quay đầu đi không thèm nhìn Alex.

Một trận im lặng kéo dài trong phòng, con người xanh biếc của Alex chăm chú nhìn Sở Lăng thật lâu.

Alex thấy Sở Lăng rốt cuộc cũng quay đầu lại, nhẹ nhàng mỉm cười, ôn hòa nói: “Cặp mắt đen của em cực kỳ mê người.”

Sở Lăng hốt hoảng một chút, không hiểu những lời của Alex có ý tứ gì, người này không phải đang suy nghĩ làm sao để moi tim mình ra sao? Hay đã thay đổi chủ ý muốn móc hai mắt mình ra trước?

Ánh mắt của Alex dời xuống môi Sở Lăng, đôi môi màu phấn hồng quyến rũ nổi bật trên làn da trắng khó có thể diễn tả được nó kích thích anh đến cỡ nào, cho dù có là một họa sĩ tài giỏi tới đâu đi nữa cũng không thể pha được màu sắc này, tựa như...quả dâu tây đông lạnh? Không, không đúng, giống như...cây anh đào? Đúng vậy, chính là cây anh đào, mặc dù anh chỉ qua Nhật Bản một lần, nhìn thấy chỉ một lần duy nhất nhưng lại có ấn tượng rất sâu sắc, chính xác chỉ có loài anh đào xinh đẹp mới có thể đem so sánh với đôi môi phấn hồng cực kỳ mê người của em. Ờ...chờ một chút, anh nhất định phải thưởng thức một phen.

Alex nghĩ như vậy, tiểu ý trên khóe môi hiện ra ngày càng đậm, âm thanh trầm thấp của anh lại vang lên: “Môi của em cũng rất mê người.”

A? Sở Lăng ngày càng khó hiểu, con người đen tuyền cũng hiện rõ vẻ mờ mịt, người đàn ông này rốt cuộc đang nói cái gì? Rõ ràng là tiếng Pháp, tại sao cậu nghe không hiểu? Tiếng Pháp cùng tiếng Anh của cậu rất tốt a?

Bàn tay Alex nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen rối loạn nhưng lại toát ra một vẻ cực kỳ hấp dẫn, nhìn Sở Lăng vì mê muội mà khê mở đôi môi, không nhịn được cúi người xuống hôn lên đôi môi anh đào xinh đẹp.

Sở Lăng không hề phòng bị, còn chưa có phản ứng gì, đầu lưỡi của Alex đã tiến vào, cạy mở hàm răng đang khép hờ, thuận lợi xông vào khoang miệng ấm áp, cuốn lấy đầu lưỡi cậu, dùng sức mút vào.

Đầu óc Sở Lăng lơ mơ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mãi đến khi đầu lưỡi bị Alex mạnh mẽ hút vào đến phát đau, cậu mới tỉnh táo lại, lập tức dùng sức cắn thật mạnh.

Alex rời khỏi đôi môi Sở Lăng, ngẩng đầu lên, đầu lưỡi cùng môi dưới đều bị Sở Lăng cắn nát, chảy ra tơ máu, nhưng anh chỉ mỉm cười liếm đầu lưỡi hai cái, nhẹ nhàng nói: “Mùi vị quả nhiên rất hợp với sở thích của tôi.”

Con người đen của Sở Lăng đột nhiên dâng lên vẻ hoảng sợ cùng tức giận, buột miệng nói ra: “Anh...anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Alex nhìn hẩn bật cười: “Em rốt cuộc cũng lên tiếng, âm thanh thật giống tưởng tượng của tôi, rất êm tai.”

“Anh...” Sở Lăng không biết phải nói cái gì mới đúng, lẽ nào... lẽ nào Alex là người đồng tính? Không, tuyệt đối không có khả năng này, tư liệu đã ghi rất rõ ràng, Alex thích những cô nàng tóc vàng xinh đẹp, hầu như khắp nơi trên thế giới đều có tình nhân của người này, bất kể đi đâu đi nơi nào làm ăn cũng có vài người tình nhân, hai cô gái tóc vàng lúc này không phải là người tình của Alex sao? Như vậy... chắc chắn là đang trả thù, trên chộc cậu?

Sở Lăng cố gắng quên đi hơi thở của Alex còn lưu lại trên môi mình, lạnh lùng nói: “Anh muốn giết tôi thì mau ra tay, không cần kéo dài thời gian.”

Alex khê nhú mày, cười cười: “Chưa thấy ai muốn chết như em. Bất quá, tôi có nói muốn giết em sao.”

Chân mày Sở Lăng nhăn lại: “Anh không phải muốn moi tim tôi ra sao?”

8. Chương 8

Alex cười mỉm: “Tôi có nói muốn tim của em, nhưng tôi cũng không nói là phải moi ra, tôi muốn tim của một người đã chết làm gì? Nó đáng để tôi dùng một triệu đôla cùng tính mạng hơn mười thuộc hạ đổi lấy sao?”

Sở Lăng càng thêm khiếp sợ nói: “Vậy anh...”

Alex hạ thấp người dừng ngay trước mặt cậu: “Tôi muốn em yêu tôi, bởi vì trái tim tôi đã sớm rơi vào tay em.”

Sở Lăng lú lẫm nói không ra lời, một lúc lâu sau lắc đầu nói: “Không, không có khả năng, anh...anh cũng không phải là người đồng tính?”

Alex khẽ nghiêng đầu nhìn cậu: “Tôi chính xác không phải người đồng tính, thế nhưng hôm qua lần đầu tiên thấy em trên hệ thống quản lý, đôi mắt em đã mê hoặc tôi, từ lúc đó tôi đã quyết định, bất luận em là nam hay nữ, tôi nhất định phải có được. Nếu như vì em mà tôi trở thành đồng tính thì có sao? Chỉ cần có được em, dù bị kêu là đồng tính luyến ái, mọi người đều ngăn cấm tôi cũng không quan tâm. Alex tôi chỉ vì bản thân mình mà sống, tôi tuyệt đối sẽ không để ý người khác nghĩ thế nào, tất cả những điều đó không hề liên quan đến tôi.”

Sở Lăng không khỏi ngơ ngẩn một lúc, không sai, theo tư liệu miêu tả Alex là một người rất ngạo mạn, tự cao tự đại luôn liếc nhìn thế giới bằng nửa con mắt, nhưng...thế nhưng...không đúng, người này là một người vô cùng lãnh khốc mà?

Alex nhìn bộ dạng mơ hồ của Sở Lăng hoàn toàn bất đồng với vẻ lạnh lùng trước đó, trông vô cùng đáng yêu làm anh lần thứ hai bật cười: “Tôi nói thẳng cho em biết, em là người đầu tiên tôi yêu trên đời này, cũng muốn duy nhất một mình em, vì thế dù phải bỏ ra bất cứ cái giá nào cũng phải bắt em về. Về phần tim của em, tôi nhất định sẽ có được, tôi đã muốn thì nhất định phải có, mặc kệ là thủ đoạn nào, cái giá nào tôi cũng làm.”

Sở Lăng từ trước đến nay luôn lãnh tỉnh dù đối mặt với tình huống nào lần này lại trở nên cực kỳ khiếp sợ: “Nhưng...thế nhưng...tôi...tôi cũng không phải người đồng tính luyến ái?”

Alex mỉm cười vô cùng ngang ngược nói: “Vậy tôi cũng không cần lo lắng em có tình cảm với thuộc hạ của mình.” Nói xong Alex đứng dậy ngồi xuống giường, bắt đầu cởi bỏ quần áo của Sở Lăng.

“Em mặc quần áo đen trông cực kỳ xinh đẹp.”

Sở Lăng bắt đầu có chút kinh hoảng hét lên: “Không...anh...anh muốn làm gì?”

Alex cởi hết cúc áo trên người Sở Lăng sau đó dùng lưỡi kiếm rạch nát quần áo cậu, rồi vắt các mảnh vải vụn sang một bên.

“Đương nhiên là làm chuyện mà lần đầu tiên thấy em tôi đã muốn làm a. Tính tình của tôi là vậy, muốn làm liền làm, nếu tôi đã xác định mình yêu em dĩ nhiên sẽ muốn có được em, có gì sai sao?”

Sở Lăng được huấn luyện cho dù rơi vào tình huống nào cũng phải luôn giữ bình tĩnh xử lý nhưng lúc này cậu hoàn toàn không làm được, dù sao cậu cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống kinh khủng như thế này, Sở Lăng vừa giãy dụa vừa hét lớn: “Không, chờ...chờ một chút, mau dừng tay.”

Alex đang cởi bỏ thắt lưng của Sở Lăng, đột nhiên dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn cậu cười cười: “Em có gì muốn nói sao?”

Sở Lăng cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhưng con ngươi đen lại toát ra vẻ cực kỳ hoảng sợ: “Anh...anh không thể ép buộc tôi...”

Alex bất đắc dĩ mỉm cười: “Tôi biết em hiện giờ nhất định sẽ không nguyện ý, nhưng cũng chỉ có thể mong em thứ lỗi. Bất quá tôi khẳng định, khi em đã yêu tôi, tôi tuyệt đối không bao giờ cưỡng ép em nữa.”

A? Sở Lăng lần thứ hai líu lưỡi, đang choáng váng thì cảm giác được Alex đã kéo khóa quần mình xuống, ngay lập tức vừa sợ vừa giận vội vàng cong chân phải lên ngăn cản bàn tay đang kéo quần mình, sau đó tung một cước vào đầu Alex, hận không thể lập tức đá người này ngất xỉu.

Đầu Alex nghiêng sang bên phải, nhanh nhẹn bắt lấy mắt cá chân Sở Lăng, bất kể cậu cố sức như thế nào... cũng không thể cử động được một chút nào.

Alex nắm chặt lấy mắt cá chân cậu, cúi xuống mỉm cười: “Công phu của em rất đẹp, đặc biệt là cú đá xéo.” Anh vừa nói vừa cởi giày Sở Lăng.

“Lúc tôi nhìn thấy em đánh nhau thì đã kiềm không được, tưởng tượng đến cảnh em nằm dưới thân tôi, dùng đôi chân thon dài của mình quấn lấy tôi, khó có thể tưởng được cảm giác đó tuyệt vời ra sao.”

Sở Lăng bị Alex trêu chọc, gương mặt nhất thời xấu hổ đỏ bừng, hàm răng trắng như tuyết cắn chặt đôi môi phẫn hồng, trong lòng vô cùng rối loạn.

Chỉ một khoảnh khắc Sở Lăng rối loạn, Alex đã cởi sạch giày với vớ trên chân cậu, lột quần của cậu xuống.

Khi Sở Lăng tỉnh táo lại, liền kinh hoàng phát hiện trên người mình chỉ còn sót lại một cái quần lót trắng, cậu lập tức giãy dụa liều mạng né tránh thế nhưng hai tay đã bị cột vào đầu giường, căn bản là không thể trốn thoát.

Alex nhìn Sở Lăng vô vọng giãy dụa cũng chỉ cười bỏ qua, leo xuống giường bắt đầu tự cởi bỏ quần áo chính mình, áo sơ mi nhanh chóng được vắt sang một bên, thân thể to lớn cường tráng liền xuất hiện trước mắt Sở Lăng.

9. Chương 9

Sở Lăng căn bản không dám nhìn về phía Alex, trong lòng cậu tràn ngập nỗi sợ hãi trước đây chưa bao giờ có, thân thể không kiềm chế được có chút run rẩy, chỉ có thể trở mắt nhìn Alex áp lên thân mình.

Alex cúi xuống hôn nhẹ lên môi Sở Lăng, cậu cảm hận quay đầu sang chỗ khác khiến Alex hôn vào bên gáy mình, hôn thật lâu sau đó bất ngờ ngẩng đầu lên: “Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã muốn đem em đặt dưới thân mà hảo hảo yêu thương, mặc dù sau này em sẽ rất hận tôi nhưng đành chịu vậy.”

Alex nhìn vào đôi mắt Sở Lăng đang bùng bùng tức giận, liếc nhìn xuống thân thể dưới thân mình đang không ngừng run rẩy, bàn tay to say mê vuốt ve lên thân thể xinh đẹp gợi cảm của cậu, khẽ thì thầm: “Dáng người của em rất đẹp.” Vuốt dọc theo làn da lưng mịn màng trơn lán, chạm vào quần lót của Sở Lăng nhẹ nhàng thở vào tai cậu thì thầm: “Bây giờ tôi thật sự muốn cởi nó ra.”

Sở Lăng cứng đờ cả người, rốt cuộc nhịn không được run rẩy lắc đầu: “Không...không được...”

Alex nhìn sâu vào đôi mắt đang tràn ngập hoảng sợ của Sở Lăng, đột nhiên lưu loát nói ra một câu tiếng Trung: “Nói cho tôi biết tên của em?”

Sở Lăng nghe thấy Alex nói tiếng quốc ngữ Đài Loan vô cùng lưu loát, đây chính là tiếng mẹ đẻ của cậu, mặc dù đang trong tình trạng vô cùng hoảng loạn nhưng cũng không khỏi ngẩn người: “Anh...anh không phải đã biết tên tôi sao?”

Alex cúi đầu cười khê: “Không, tôi hỏi cái tên khác, tên thật của em.”

Trong lúc Sở Lăng còn chần chừ, bàn tay Alex cách lớp quần lót khẽ vuốt ve chỗ tư mật mẫn cảm của cậu, thỏa mãn nghe được cậu hoảng sợ thở hổn hển: “Còn không chịu nói cho tôi biết sao? Tên tiếng Trung của em là gì?”

Thấy Sở Lăng vẫn còn do dự, Alex bắt đầu vuốt ve bộ phận yếu ớt đang dần cứng lên, Sở Lăng lập tức kêu lên: “Không được...”

Alex cúi xuống thì thầm bên tai Sở Lăng: “Mau nói cho tôi biết.”

Rốt cuộc Sở Lăng vừa thở hổn hển vừa nói: “Sở...Sở Lăng.”

Bàn tay Alex dừng lại, ngẩng lên nhìn đôi mắt đen hoàn toàn bị nỗi sợ hãi chiếm giữ, giống như một tầng sương mù bao bọc xung quanh viên hắc bảo thạch, hai hàng lông mi thật dài cũng vì sợ hãi mà có chút run rẩy khiến cho dục vọng của anh trong nháy mắt bùng lên mãnh liệt, nắm lấy quần lót còn sót lại trên người Sở Lăng kéo xuống.

Sở Lăng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, công việc cậu đang tham gia cực kỳ nguy hiểm, thỉnh thoảng cũng từng suy nghĩ có lẽ một ngày nào đó mình sẽ chết trên chiến trường hoặc chết trong tay địch nhân, nhưng nằm mơ cũng không bao giờ tưởng tượng được có một ngày cậu bị một nam nhân đặt dưới thân mạnh mẽ xâm phạm, chuyện này một người đàn ông bình thường chắc chắn không bao giờ có thể nghĩ đến được?

Sở Lăng vô cùng nhạy cảm liền cảm giác được vật nam tính nóng rực cứng rắn đặt trên bụng dưới mình, cảm giác sợ hãi âm thầm dâng trào trong lòng, theo bản năng cậu lại cố gắng ngo ngoay cơ thể, liều mạng muốn chạy trốn mặc dù trong thâm tâm hiểu rõ số phận không cho phép mình trốn thoát.

Đôi mắt xanh biếc đang tràn ngập dự vọng của Alex chợt hiện lên một tia yêu thương, cầm lấy cổ tay Sở Lăng vì giấy dựa bị dây thừng làm bị thương, thấp giọng: “Lăng, đừng làm loạn, em sẽ bị thương.”

Sở Lăng thở hổn, đôi mắt khe khẽ mở ra nhìn về phía Alex, vô thức lắc đầu lẩm bẩm nói: “Không...không...không được...”

Alex nhìn thấy vẻ tuyệt vọng trong đôi mắt đen đang nhìn anh van xin, quả thực có chút không đành lòng, thế nhưng trời sinh anh đã có ham muốn vô cùng mãnh liệt, một khi trời dậy thì anh cũng không có cách nào dừng lại, phân thân căng to đến đau nhức kêu gào bảo anh phải lập tức phát tiết.

Alex cố gắng kiềm chế dự vọng đang điên cuồng trào lên, vội vàng vuốt ve thân thể đang căng cứng của Sở Lăng mong cậu có thể thả lỏng một chút, anh thực sự không muốn làm tổn thương Sở Lăng, khi một ngón tay của anh mạnh mẽ xông vào cấm địa bí mật, anh cảm giác được Sở Lăng đau đớn giấy dựa, thế nhưng anh đã không thể nhịn được nữa, hôn nhẹ lên môi Sở Lăng, hổn hển nói: “Lăng, xin lỗi, xin lỗi...” Ngay lúc Alex vừa lên tiếng xin lỗi thì cũng vừa mạnh mẽ chuyển động thân mình xâm nhập vào cơ thể Sở Lăng, kiềm nén cắn răng: “Trời a, Lăng, em thật sự rất chặt...”

Một cơn đau đớn mãnh liệt do bị xé rách áp tới khiến Sở Lăng suýt chút nữa ngất đi, cậu lần thứ hai giấy dựa thân thể.

Alex không ngừng hôn lên môi Sở Lăng, bàn tay ở nơi mẫn cảm không ngừng vuốt ve, cậu cố gắng muốn thả lỏng thân thể, nhưng không cách nào làm được, dự vọng to lớn vô cùng cứng rắn từng chút từng chút mãnh liệt chui vào xâm phạm thân thể chưa từng bị người khác chạm vào, cảm giác đau đớn này quả thực không thể chịu đựng được gấp mấy lần cơn đau khi tập huấn hay trong lúc làm nhiệm vụ bị thương.

Sở Lăng nhắm chặt mắt lại, cơn đau mãnh liệt khiến cho hình ảnh trước mắt cậu biến thành màu đen, hàm răng cắn chặt môi dưới đến chảy máu, trên trán cũng ướt đầm mồ hôi lạnh, nếu không nhờ có lòng tự trọng cùng kiêu ngạo mãnh liệt có lẽ cậu đã chịu không được mà bật ra tiếng rên rĩ.

Alex cuối cùng cũng hoàn toàn tiến vào bên trong cơ thể chặt hẹp của Sở Lăng, cố gắng khống chế chính mình không động dẩy, thở dốc nói: “Lăng, đừng ngo ngoáy, em sẽ càng đau đớn thêm.”

Sở Lăng căn bản là không hề nghe thấy lời Alex nói, chỉ hành động theo bản năng mà cố sức giấy dựa. Alex thở dài không biết phải làm sao, dự vọng đã dâng cao đến đỉnh điểm không thể kiềm chế được, cúi đầu xuống mạnh mẽ hôn lên môi Sở Lăng, phân thân trong cơ thể cậu cũng bắt đầu chuyển động mãnh liệt.

10. Chương 10

Tình cảm mãnh liệt rốt cục chỉ dần dần lắng xuống khi Alex đạt được sự hưng phấn cực độ, anh thỏa mãn hôn nhẹ lên môi Sở Lăng, thì thầm gọi tên cậu: “Lăng, Lăng...”

Sở Lăng nghiêng đầu nhú chặt hai hàng chân mày, một môi nhắm mắt lại, đôi môi cũng mất đi màu phấn hồng mê người trở nên trắng bệch, trái ngược với vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn của Alex, vẻ mặt cậu chỉ có tức giận cùng đau đớn.

Alex vội đầu vào cổ Sở Lăng, khẽ thở dài: “Lăng, xin lỗi, tôi đã quá thô bạo.”

Alex biết nếu không phải do hai bên tình nguyện thì chỉ gây ra đau đớn cho Sở Lăng, nhưng anh quả thực rất muốn có được cậu, đối với loại tình cảm điên cuồng vừa xuất hiện này anh hoàn toàn không thể khống chế.

Sở Lăng vẫn thở hổn hển như cũ, cũng không hề quay đầu lại.

Alex vươn tay nắm lấy cằm bắt Sở Lăng quay lại: “Lăng, em khỏe không?”

Cuối cùng Sở Lăng cũng mở mắt, con ngươi đen tuyền mạnh mẽ bùng lên ngọn lửa tức giận cùng căm hận, cắn răng lạnh lùng nói: “Không cần giả vờ thương hại! Nếu đã phát tiết xong thì rút đi!” Cái tên chết tiệt

bỉ ổi này rốt cuộc xem cậu thành cái gì? Không thêm có lời giải thích nào sau khi cưỡng đoạt mình, còn nói xin lỗi, người này không phải bỉ ổi bình thường mà là cực kỳ bỉ ổi!

Alex nghe được âm thanh lạnh lùng của Sở Lăng, nhìn vào con người đen đang tràn ngập căm hận, anh mới hiểu rõ Sở Lăng căm hận mình thấu xương, nội tâm luôn lãnh khốc vô tình lại nổi lên một trận đau đớn, anh cười khổ thở dài: “Lăng, em không thể tin là tôi thực sự yêu em sao?”

Sở Lăng không thêm liếc mắt nhìn Alex, lại lạnh lùng quay đầu sang chỗ khác.

Alex từ khi sinh ra luôn được người khác tôn kính chưa bao giờ bị người khác xem thường hết lần này đến lần khác như vậy, nhưng anh cũng không tức giận, chỉ thở dài cúi thấp người hôn lên gương mặt Sở Lăng, mặc cậu kháng cự mạnh mẽ hôn lên cánh môi mềm, vừa ngang ngược mạnh mẽ, lại có chút ôn nhu mút vào, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve thân thể gợi cảm của cậu, quyến luyến không muốn rời khỏi, vật phía dưới vừa mới lắng xuống dục hỏa trong nháy mắt lại bùng lên.

Sở Lăng vốn đang nhắm chặt hai mắt lại không muốn để ý đến Alex, nhưng đột nhiên lại mở mắt kinh hoàng nhìn anh. Alex vẫn chưa rời khỏi cơ thể Sở Lăng, vì thế mà cậu dĩ nhiên cảm nhận được biểu tượng nam tính của anh trong cơ thể mình đang to lên nhanh đến chóng mặt, mà hơi thở của Alex trên môi mình cũng bắt đầu nóng rực. Trời ạ, tên cầm thú này còn chưa dần vật hẳn đủ sao? Đã từng tiếp nhận những khóa huấn luyện đặc biệt nghiêm khắc khiến cậu luôn có tính nhẫn nại cao gấp mấy lần người khác, nhưng mà cái cảm giác xé rách đau đớn vừa này quả thực làm cậu khổ sở đến mức muốn lập tức chết đi, tên chết tiệt này lại bày ra biểu tình chưa đủ no? Tinh lực người này sao lại sung mãn như vậy? Lẽ nào...muốn cậu phải trải qua cảm giác kinh khủng như rơi vào địa ngục này một lần nữa?

Hai tay Alex chống bên hông Sở Lăng, khẽ nhắc người lên nhìn thẳng vào gương mặt cậu, dục hỏa mãnh liệt thiêu đốt đôi ngươi xanh biếc, lồng ngực cũng theo hơi thở dồn dập của anh mà phập phồng, phân thân chôn sâu trong cơ thể Sở Lăng vì không kiềm chế được mà khẽ rục rịch, thầm nghĩ muốn lần thứ hai hung hăng áp đảo cậu.

Thế nhưng, nhìn gương mặt Sở Lăng vì quá đau đớn mà trắng bệch cùng với con người đen tuyền đang cố làm ra vẻ lãnh tĩnh phần nộ nhìn mình nhưng vẫn không che dấu được sự yếu đuối cùng sợ hãi, điều này tác động mạnh mẽ vào lòng, vào trái tim luôn lạnh lùng của Alex.

Sở Lăng nhìn vào con người bị dục hỏa bùng cháy mãnh liệt đến đỏ rực của Alex, nhìn những giọt mồ hôi đang nhỏ giọt xuống từ thái dương anh, bên tai lại nghe thấy tiếng thở dốc ngày càng dồn dập, trong lòng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, có lẽ... chỉ một giây sau, người này lại như lần đầu tiên điên cuồng xâm phạm mình?

Alex cắn chặt răng, cố nén xuống tất cả dục vọng, vừa thở hổn hển vừa than: “Lăng, em quả thực bức tôi đến phát điên.” Anh nói xong liền đem phân thân trong cơ thể Sở Lăng rút ra, cúi đầu cuồng nhiệt hôn lên môi cậu đồng thời vội vàng dùng tay giải quyết chút dục vọng còn sót lại.

Một lúc sau Alex xoay người nằm phịch xuống bên cạnh Sở Lăng thở dài một hơi, Sở Lăng khiếp sợ không thể tin vào mắt mình, người... người này lại buông tha ỉn, không có tiếp tục xâm phạm, vì sao?

Alex đứng dậy, cúi đầu nhìn Sở Lăng, thấy trong mắt cậu đang tràn ngập hoài nghi, lại cúi xuống lưu luyến hôn nhẹ lên môi cậu, thở dài: “Lăng, tôi thực sự cảm thấy muốn em bao nhiêu lần cũng không đủ, nhưng nhìn vẻ mặt đau đớn của em tôi quả thật không đành lòng.”

Sở Lăng kiềm không được mím chặt môi, nếu như cậu không nhìn nhầm, cậu quả thực nhìn thấy sự quan tâm yêu thương trong đôi mắt đang tràn ngập dục hỏa của Alex, nhưng cậu lập tức ép bản thân vứt bỏ suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu, tiếp tục lạnh lùng quay đầu sang hướng khác. Hai người vốn là kẻ địch không thể cùng tồn tại, hơn nữa người này lại còn là tên chết tiệt vừa xâm phạm mình, vì thế Sở Lăng tuyệt đối không thể mềm lòng, chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm cách thoát khỏi đây, còn có...tìm cách giết chết anh.

Alex nhìn thấy Sở Lăng lạnh lùng nhất định không chịu khuất phục chỉ biết cười khổ, vươn tay khéo léo chặn đắp lên người Sở Lăng sau đó đi vào phòng tắm.

11. Chương 11

Một lúc sau, Alex từ phòng tắm trở ra, dùng khăn mặt lau tóc, đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn Sở Lăng đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, anh cầm lấy lưới kiếm đang đặt trên tủ nhỏ đầu giường cắt bỏ dây thừng trên cổ tay Sở Lăng, nhẹ nhàng kéo cánh tay đau nhức vì bị trói của cậu xuống, nhìn vết thương sưng đỏ ở cổ tay sau đó xóc chân định ôm người cậu bế bổng lên.

Sở Lăng kinh hãi cố sức đẩy Alex: “Anh muốn làm gì?”

Alex nhẹ nhàng ôm lấy cậu: “Em không cần sợ, tôi chỉ muốn ôm em đi tắm, như vậy sẽ làm em cảm thấy khỏe hơn.”

Sở Lăng chưa bao giờ trần truồng để người khác ôm vào trong lòng như vậy, quả thực làm cậu hết sức lúng túng, cắn răng tức giận: “Buông ra!” Cố sức quơ quào tay chân.

Alex buông lỏng tay khiến Sở Lăng rơi phịch xuống giường, choáng váng hết cả đầu óc.

Alex nhú mày: “Em đừng có làm loạn nữa được không? Có bản lĩnh thì em tự mình đi vào phòng tắm cho tôi xem?”

Sở Lăng thở dốc vài cái, cắn răng chống tay muốn đứng dậy, nhưng bên hông lại có cảm giác vô cùng đau nhức, hai chân lại mềm nhũn không còn sức lực làm cậu vừa đứng dậy liền té ngã.

Alex bất đắc dĩ thở dài, ôm lấy Sở Lăng bước vào phòng tắm. Sở Lăng cao 178cm cũng không thể coi là thấp, nhưng so với Alex 187cm thì lại thua kém một đoạn.

Bồn tắm trắng toát cực lớn đã đổ đầy nước nóng, Alex cẩn thận đặt Sở Lăng xuống: “Lăng, nước đủ ấm không?”

Sở Lăng co hai chân lên dựa người vào bồn tắm, khép hai hàng lông mi thật dài lại không thèm để ý đến Alex.

Alex thở dài: “Hay là để tôi giúp em tắm.”

Giọng nói Sở Lăng lạnh lùng vang lên: “Không cần, anh đi ra ngoài.”

Alex lại nhú hai đầu chân mày: “Lăng...”

Sở Lăng bướng bỉnh quay đầu đi, cắn răng nói: “Cút.”

Từ khi Alex sinh ra cho đến bây giờ, chưa có ai dám nói nữa chữ vô lễ với anh, tính tình anh từ trước tới nay luôn lạnh lùng thất thường nhưng khi đối mặt với Sở Lăng lại không thể tức giận, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn cậu một chút sau đó xoay người cởi bỏ tấm áo ẩm ướt móc lên giá áo sau đó đi ra ngoài.

Sở Lăng nhìn thấy Alex khép cửa lại, không khỏi yếu ớt trượt xuống bồn tắm lớn, uể oải dựa lưng vào vách đá trên bồn tắm, đau đớn nhắm hai mắt lại, vẻ lạnh lùng cố gắng giữ vững đến bây giờ cũng tan biến hết.

Khi Sở Lăng bị bắt rơi vào trong tay Alex, nghề nghiệp của cậu từ đầu đã xác định rõ từng thời khắc đều đang làm bạn với tử thần, cái chết đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện bất ngờ. Thế nhưng... thế nhưng... cậu không thể nào dự đoán được sẽ phát sinh ra chuyện này, kẻ địch của cậu, hơn nữa lại còn là một người đàn ông ngang tàng tuyên bố yêu cậu, lại còn không thèm để ý cậu có tình nguyện hay không liền dùng thủ đoạn dâm tiện chiếm lấy cậu, nỗi nhục như thế khiến ột người luôn lạnh lùng quật cường như Sở Lăng cũng không thể chịu đựng được, cậu sẽ không bỏ qua cho tên chết tiệt kia, tuyệt đối không bỏ qua!

Alex đang ngồi bên phòng ngoài nghe được tiếng hô trầm thấp phát ra từ phía phòng tắm liền chạy ào vào, nhìn thấy Sở Lăng vì thân thể yếu ớt mà không thể đứng thẳng trượt ngã trên mặt gạch men trơn trượt, anh vội vàng bước về phía trước đỡ cậu dậy, không nói một lời nào liền giật lấy khăn lông trong tay Sở Lăng lau khô thân thể cậu sau đó giúp cậu mặc vào áo choàng, đang định ôm lấy cậu thì bị Sở Lăng đẩy ra lạnh lùng nói: “Buông ra.”

Alex không thể làm khác hơn đành buông Sở Lăng ra, nhìn cậu chập choạng đi về phía cửa, đột nhiên lão đảo suýt nữa té ngã, anh vội vàng xông lên đỡ, nhưng Sở Lăng lại cố sức đánh khủy tay vào ngực anh, tức giận nói: “Cút ngay!”

Tuy lúc này Sở Lăng không có được sức lực bằng một phần mười bình thường, với Alex mà nói cú đánh này cũng không có gì đáng nói, nhưng anh vẫn buông tay ra.

Sở Lăng mở cửa phòng tắm, đi chưa được mấy bước, hai chân đã mềm nhũn như dẫm lên một đám mây, không thể trụ vững được muốn té ngã, Alex đi sát phía sau nhanh nhẹn vươn tay đỡ cậu, thở dài: “Lăng, đừng cứng đầu nữa?”

Sở Lăng tức giận cắn chặt răng, bộ dáng hằn chát vật như thế này còn không phải bị anh làm hại sao? Trong lúc đang tức giận hằn chát bản không để ý trong phòng còn có người khác, giây dựa thoát ra sau đó xoay người tát Alex một cái, cảm hận nói: “Không được đụng vào tôi.”

Lúc tiếng tát tai vang dội trong phòng ngủ thì đồng thời một tiếng hít sâu sợ hãi vang lên, một cô hầu đang sắp xếp lại chăn nệm chính mắt nhìn thấy chủ nhân luôn lạnh lùng như một vị thần bị tên tù binh trẻ tuổi kia tát một cái, nhất thời sợ hãi đến ngây người, chủ nhân luôn lạnh lùng chưa bao giờ bị người khác xúc phạm như vậy, tên tù binh kia không muốn sống sao?

12. Chương 12

Alex cũng sửng sốt, hai giây sau mới bắt đầu có phản ứng, ngọn lửa giận nhanh chóng bùng cháy bên trong đôi ngươi xanh biếc, nổi giận điên cuồng cắn răng nói: “Em dám đánh tôi? Chưa có ai dám đối với tôi như vậy! Em muốn tìm chết sao?”

Sở Lăng cố gắng chống đỡ thân thể lão đảo muốn ngã, không chịu khuất phục hất cằm lên lạnh lùng nói: “Vậy sao anh không dứt khoát giết tôi đi?”

Alex vô cùng tức giận bước tới trước, Sở Lăng lui về sau từng bước, mãi đến khi gần chạm vào giường, liếc mắt nhìn thấy lưỡi kiếm của mình đang nằm trên mặt tủ, không hề nghĩ ngợi liền cầm lấy đâm về phía Alex, tuy không hề phòng bị nhưng anh vẫn nhanh nhẹn lách mình né được, nhưng thân thủ Sở Lăng cũng không phải loại bình thường, lưỡi kiếm sắc bén cắt đứt mảnh áo đang mặc trên người, để lại trên cánh tay trái một vết máu.

Cô hầu nhìn thấy tình cảnh này sợ đến mức ôm đống chăn nệm vừa thay vội vàng chạy ra phía cửa.

Lúc Sở Lăng đâm tiếp nhát thứ hai thì Alex khê đảo tay nắm chặt lấy cổ tay cậu, dùng sức đoạt lấy lưỡi kiếm sau đó vung tay ném sang chỗ khác, bắn thẳng đến ghim vào cánh cửa nằng hầu vừa mở ra khiến cô ta hoảng sợ đến mức hồn vía lên mây, thét một tiếng chói tai sau đó tông cửa chạy trốn chết ra ngoài.

Alex nắm chặt cổ tay Sở Lăng bẻ ngoặc về phía sau, cả hai người ngã nhào về phía nệm giường cô hầu vừa thu xếp gọn gàng, Sở Lăng không hề phản kháng để mặc Alex ép mình vào lớp chăn mềm mại.

Alex mạnh mẽ áp Sở Lăng dưới thân mình, nghiêng rằng: “Chết tiệt! Em muốn giết tôi vậy sao?”

Con người đen tuyền của Sở Lăng cũng bừng bừng tức giận, không hề lo sợ nhìn thẳng vào Alex lạnh lùng nói: “Đến bây giờ anh mới biết sao?”

Alex tức giận vung tay đâm xuống một cái, xẹt qua bên tai Sở Lăng mạnh mẽ chạm vào lớp gối bông dày cộm, kinh lực mạnh mẽ xẹt qua gương mặt Sở Lăng khiến cậu vội vàng nhắm chặt mắt lại, chỉ cảm thấy chiếc gối mềm mại bị đâm lún sâu xuống.

Một lát sau, Sở Lăng chậm chạp mở mắt, Alex vẫn nhìn chăm chăm vào cậu, ngọn lửa phẫn nộ trong đôi mắt xanh biếc cũng từ từ biến mất, thấy cậu mở mắt, anh lạnh lùng cười, đột ngột cúi đầu xuống hôn lên môi cậu: “Muốn giết tôi, ít nhất cũng phải chờ đến khi em hồi phục lại sức lực.”

Sở Lăng đâu dễ dàng chịu, bất ngờ cong chân lên đá mạnh vào giữa hai chân Alex, anh thấy vậy nhanh nhẹn khóa chặt hai chân cậu không cho động đậy, hôn lên môi cậu khẽ cười gian: “Lăng, em thật tàn nhẫn, phá hỏng nó thì tôi lấy cái gì yêu thương em?”

Gương mặt Sở Lăng lập tức đỏ bừng lên, không phân biệt được là do tức giận hay xấu hổ nữa, cổ sức giầy dựa hẳn lên môi Alex.

Alex không hề để tâm tới ngẩng đầu lên, dừng lại ở đôi mắt đen xinh đẹp như bảo thạch đang bừng bừng lửa giận, cổ họng chợt cảm thấy khô khan, anh khàn khàn nói: “Xem ra em vẫn còn rất nhiều sức lực.”

Sở Lăng ngẩn người, không hiểu được ý tứ của Alex, nhưng lập tức giật mình, qua lớp áo khoác hắt cảm giác được dục vọng vô cùng cứng rắn của anh, lập tức không nhận được sự hải thở gấp, mà Alex lúc này cũng không có ý định kiềm nén lại dục vọng của mình như vừa rồi, vừa dứt lời liền xé nát áo cậu.

Ray cùng một vài tên thuộc hạ đang buồn chán ngồi trong phòng khách dưới lầu, đột nhiên thấy cô hầu gái hoảng loạn từ trên lầu lao vụt xuống, Ray khó hiểu hỏi: “Nina, cô làm sao vậy?”

Nina dừng lại, không ngừng thở dốc: “Ông...ông Dunton, trên lầu... trên lầu, người kia...”

Ray thuận miệng nói: “Cô nói cái người hôm nay bắt về sao? Có phải Alex đã giết cậu ta không? Người chết có gì phải sợ?”

Nina liên tục lắc đầu: “Không...không đúng, bọn họ... bọn họ đang đánh nhau.”

Ray ngẩn người hỏi: “Ai đánh nhau với ai? Cô đừng căng thẳng, từ từ nói.” Kì lạ, trên lầu hiện tại chỉ có Alex cùng với tên Jason đã bị chế ngự, còn có ai để đánh nhau?

Nina thở hổn hển, cuối cùng nói rõ: “Thì là cái người bị bắt về, cậu ta...cậu ta không chỉ tát ngài Alex một bạt tai, còn dùng kiếm đâm ngài ấy bị thương, vì thế...vì thế mà ngài Alex mới đánh nhau.”

“Cái gì?” Ray nhảy bắn lên khỏi ghế sofa, quát to: “Nhanh lên xem thế nào.” Rút khẩu súng lục ra, Ray dẫn đầu đám người phóng nhanh lên lầu, đám thuộc hạ cũng vội vàng đuổi theo.

Ray nghĩ rằng Alex đã không cẩn thận để tên Jason ấy trốn thoát, từng đánh nhau với người nọ, anh hiểu rất rõ người này lợi hại như thế nào, nếu Alex tay không đối phó nói không chừng sẽ có nguy hiểm. Thế nhưng...sự việc có chút kì lạ? Ray hiểu rất rõ Alex, thân thủ chắc chắn cao hơn Jason, dù thế nào đi nữa cũng không thể để bị đánh một bạt tai a?

Ray xông thẳng lên cầu thang vọt đến trước cửa phòng Alex liền nhìn thấy lưỡi kiếm từ bên trong xuyên ra ngoài, thấy tình hình nguy hiểm không suy nghĩ liền xô cửa chạy ào vào: “Alex...” Sau đó sững sờ chết lặng, đám thuộc hạ phía sau chạy vào cũng kinh hoàng giương mắt nhìn tình cảnh trước mắt.

13. Chương 13

Alex đang mạnh mẽ hôn Sở Lăng, dùng thân thể cường tráng vạm vỡ của mình áp phía trên khiến cho Sở Lăng không có cách nào thoát được, thế nhưng ngay lúc anh vừa xé được mảnh áo ngủ của Sở Lăng thì “phanh” một tiếng, cửa phòng bật mở, Ray lớn tiếng kêu tên anh sau đó cùng với một đám thủ hạ xông vào.

“A, chết tiệt!” Alex tức giận rửa thềm một tiếng, nằm trên người Sở Lăng quay đầu lại quát to: “Ray, ai bảo các người lên đây?”

“A? a...” Ray líu cả lưỡi, căn bản không thể nói được gì, đám thủ hạ phía sau cũng đồng dạng há to miệng.

Alex cúi đầu liếc nhìn Sở Lăng đang nằm dưới thân mình, hai mắt nhắm lại, hàm răng cũng cắn chặt môi dưới, bởi vì bị người khác nhìn thấy tình cảnh này mà vô cùng xấu hổ cùng tức giận.

Alex nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Sở Lăng, cứ như hận không thể đâm đầu vào đầu đó chết đi, cơn tức giận trong ngực cũng xẹp xuống, dục vọng mãnh liệt cũng tan biến hơn phân nửa, anh vươn tay kéo chân đắp lên người cậu sau đó mới đứng dậy, khẽ thở dài: “Lăng, em nghỉ ngơi trước đi.”

Hành động yêu thương cùng với giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng khiến cho Ray cùng đám vệ sĩ đang đứng ngay cửa lần thứ hai rớt cảm xuống đất. Trời ạ, đó có thật là Alex mà bọn họ biết từ trước đến nay không vậy? Tất cả trước mắt đều là thật sao?

Alex xoay người đối mặt với đám thuộc hạ, vẻ ôn nhu thương yêu liền lập tức biến mất như mây khói, chân mày anh hơi nhíu lại, tức giận lạnh lùng nói: “Nhìn đủ chưa còn không mau rút?”

Ray cùng đám vệ sĩ lập tức thở phào nhẹ nhõm, biểu tình lãnh khốc, giọng nói lạnh lùng như băng đá này mới chính là người bọn họ quen biết.

Sau khi nói xong Alex cũng không thèm để mắt đến vẻ mặt ngu ngốc của đám thuộc hạ, đi thẳng đến phòng thay quần áo bên cạnh nhà tắm.

Ray phát tay cho đám vệ sĩ lui ra, sau đó xoay người rời khỏi, lúc khép lại cửa phòng thì nhìn thấy lưỡi kiếm cắm sâu trên mặt cửa, anh chần chờ một chút sau đó đưa tay gỡ xuống, dù sao tên Jason kia cũng là một nhân vật nguy hiểm, tốt nhất không nên cho cậu ta có cơ hội tiếp xúc với vũ khí.

Sau khi thay một bộ quần áo tây trang hắc sắc, Alex đi ra bước về phía giường liếc nhìn Sở Lăng một chút, thấy cậu nắm chặt chèn xoay lưng về phía mình cũng hiểu được lúc này cậu không muốn để ý đến anh, có lẽ cũng nên để cậu nghỉ ngơi một chút, nghỉ vậy anh liền xoay người rời khỏi phòng.

Alex vừa mở cửa đã thấy Ray đang đứng dựa vào hành lang chờ anh, thấy anh lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Alex, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Alex khép lại cửa phòng, thản nhiên nói: “Chính là những gì anh đã thấy.”

Ray nhíu mày: “Sao không giết cậu ta?”

“Trước giờ ta chưa hề nói muốn giết em ấy”. Alex đưa tay bắt lấy lưỡi kiếm của Sở Lăng, xoay người đi về phía cầu thang.

Ray kinh ngạc hỏi lại: “Alex, sao anh lại để cậu ta ở trong phòng một mình?”

Alex vừa đi vừa nói: “Em ấy cần nghỉ ngơi.”

Ray vội vàng bám theo sát gót anh: “Thế nhưng...anh còn không chịu khóa trái cửa phòng.”

“Người nghỉ khóa cửa có thể cản được em ấy sao?”

“Vậy...dù sao cũng nên gọi người lên canh giữ?”

“Không cần thiết...” Alex vừa nói vừa bắt đầu bước xuống lầu.

Ray cũng vội vàng theo sau: “Alex, sao lại không cần ...? Anh không sợ cậu ta trốn thoát sao?”

Lúc này, Alex đã đi xuống tới phòng khách, đám vệ sĩ canh giữ phòng khách im lặng đứng nghiêm trang.

“Em ấy sẽ không trốn.”

Ray hoàn toàn không thể hiểu được: “Anh làm sao biết cậu ta sẽ không chạy trốn?”

Alex đột nhiên xoay người lại nhìn Ray, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười thỏa mãn: “Bởi vì bây giờ em ấy muốn bước xuống giường thì phải cần người đỡ, làm sao trốn thoát được? Đợi đến khi hồi phục thể lực, ít nhất cũng đến ngày mai.”

Ray ngẩn người một lúc mới hiểu được ý của anh, lập tức hoảng sợ: “Alex, anh không phải đã...đã...” Anh chợt nhớ lại tình cảnh lúc mình không cẩn thận xông vào phòng, nếu như anh không nhớ nhầm, Alex cùng tên Jason kia đều đang mặc áo ngủ, mà tóc Alex đến bây giờ vẫn còn chút ẩm ướt —— chúa ơi, không phải Alex đã đem tên Jason kia ăn sạch sẽ chứ? Tốc độ làm việc của Alex quả thật nhanh đến chóng mặt.

14. Chương 14

Alex liếc mắt nhìn Ray, xoay người ngồi xuống sô pha, thản nhiên nói: “Từ lúc nào anh bắt đầu quan tâm đến chuyện tôi lên giường với ai?”

Lập tức trong đại sảnh vang lên một loạt tiếng hít sâu, cảm đảm vệ sĩ vừa được nâng lên lại một lần nữa rút phịch xuống đất, vị chủ nhân luôn thay đổi nữ nhân chóng mặt như thay quần áo sao lại đột ngột thay đổi khẩu vị a?

Đôi ngươi xanh biếc của Alex lạnh lùng đảo một vòng đại sảnh, tất cả mọi người lập tức cúi đầu khép chặt miệng mình lại.

Ray đứng bên cạnh sô pha, lo lắng hỏi: “Alex, nghề của cậu ta là sát thủ a.”

“Tôi biết.” Alex thản nhiên nói.

“Cậu ta cực kỳ nguy hiểm.”

“Tôi hiểu rõ.”

“Cậu ta đã từng muốn giết anh.”

Khóe môi Alex khẽ cong lên, nhàn nhạt cười: “Hiện tại em ấy vẫn muốn như vậy.”

“Vậy sao anh còn muốn giữ cậu ta bên cạnh?” Ray bắt đầu có chút luống cuống.

Alex vẫn thản nhiên như trước: “Muốn giết tôi là chuyện của em ấy, không liên quan đến việc tôi yêu em ấy cả.”

Ray nuốt chút nữa bị sặc vì nước bọt của chính mình: “Yêu...Yêu cậu ta?”

Alex khẽ liếc đôi ngươi xanh biếc về phía anh: “Bằng không anh cho là cái gì? Cho là tôi chỉ muốn ném thử một chút hương vị mới sao?”

“Tôi quả thực đã nghĩ như vậy.” Ray khẽ lẩm bẩm.

Ray quả thực không thể hiểu được người bạn thân đồng thời là người đứng đầu tập đoàn Hắc Diễm đang ngồi trước mặt mình đang suy nghĩ cái gì, bỏ ra một cái giá cực lớn để bắt được người kia làm tù binh, không những không giết trái lại còn nảy sinh yêu thương với tên địch nhân muốn giết mình—— chờ một chút, hóa ra... hóa ra đây chính là nguyên nhân Alex quyết định trả một cái giá lớn như vậy?! Một trăm triệu đôla với hơn mười tên vệ sĩ...Thảo nào từ đầu Alex đã ra lệnh không được làm tổn thương mà phải bắt sống.

Nghĩ ra điều này, Ray cảm thấy vô cùng kinh ngạc: “Alex, anh nghiêm túc thật sao? Anh luôn ra lệnh cho tôi không được làm cậu ta bị thương là vì nguyên nhân này sao?”

Alex ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Không sai. Ray, bây giờ tôi ra lệnh, bất luận có chuyện gì, tôi không cho phép bất kì ai được tổn thương cậu ta. Từ hôm nay trở đi, cậu ta không phải kẻ địch, các người phải bảo vệ cậu ta như đối với tôi, đều nghe rõ rồi chứ?”

Alex lúc này toát ra vẻ uy nghi lãnh khốc quen thuộc, tại thời điểm này tuyệt đối không có ai có can đảm có chút chần chờ hay nghi vấn nào đối với mệnh lệnh của anh, Ray cùng với đám vệ sĩ trong đại sảnh lập tức nghiêm chỉnh nói: “Rõ.” Đồng thời trong lòng bọn họ cũng hiểu được Alex có lẽ thực sự yêu tên Jason kia, người mang vẻ đẹp huyền bí cũng cực kỳ nguy hiểm kia.

Alex đột ngột xoay sang nhìn người đang đứng gần đó: “Arthur, anh đem người vào kho hàng đem miếng chip hướng dẫn của quả tên lửa còn lại lên cho tôi, sau đó đem số tên lửa tiêu hủy toàn bộ.”

“Rõ.” Arthur trả lời sau đó dẫn hết đám vệ sĩ trong đại sảnh ra ngoài.

Ray đối với mưu tính của Alex cũng đoán được vài phần, nhin không được lên tiếng hỏi: “Alex, anh thực sự muốn hủy hết số tên lửa khí độc này à?”

“Ngồi xuống đi Ray.”

Ray ngồi xuống ghế sofa đối diện Alex, lúc này trong đại sảnh không còn người ngoài, bọn họ tự nhiên nói chuyện như bạn bè.

“Bất quá chỉ có một trăm triệu đô la thôi, coi như là quà tôi tặng cho Lăng.”

“Lăng?” Ray thắc mắc hỏi.

“Tên thật của em ấy là Sở Lăng, khi em ấy còn bé được mẹ đem từ Đài Loan sang định cư ở Mỹ, sau đó sửa tên theo họ cha dượng là Claire, tên cũng đổi thành Jason.”

Ray bật cười: “Xem ra anh đã tìm hiểu kỹ về cậu ta.”

Alex khẽ lắc đầu: “Không, tôi chỉ xem được một số hồ sơ không bị hạn chế trên máy tính. Tuy rằng vừa nhìn thấy tấm hình liền yêu em ấy, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ được, điều duy nhất tôi chắc chắn là bây giờ em ấy vô cùng cảm hận tôi.”

Ray nhảy bèn nhìn thấy được chút buồn bã chợt lóe lên trong đôi mắt xanh biếc, cảm giác này chưa bao giờ xuất hiện trong đôi mắt lạnh lùng của Alex: “Bởi vì anh bắt cậu ta làm tù binh sao?”

Chân mày Alex chợt nhíu lại, im lặng một lúc mới miễn cưỡng thừa nhận: “Vì tôi cưỡng đoạt em ấy.”

Ray chần chờ một chút, khẽ nói: “Alex, anh đã thực sự yêu cậu ta, vì sao không chờ đến lúc cậu ta cam tâm tình nguyện?”

Alex im lặng một lúc lâu mới nói: “Tôi cũng không hiểu vì sao đối mặt với em ấy dục vọng liền dâng lên mạnh liệt đến mức không thể kiềm nén được. Tôi cũng hiểu trước tiên nên nắm bắt được tâm tư em ấy, thế nhưng, vừa nhìn đến liền muốn em ấy, căn bản là không có biện pháp khống chế.”

15. Chương 15: Chương 15

Ray nhìn Alex, nhìn không được lộ ra một nụ cười nhạo: “Đây là nguyên nhân gây ra vết thương trên môi với tay anh à?”

Alex trừng mắt liếc Ray, khóe miệng miễn cưỡng giơ lên một tia cười khổ: “Đây là tát tai đầu tiên của tôi trong suốt hai mươi tám năm, có lẽ cũng chỉ có mình em ấy dám làm vậy, có thể thấy em ấy đặc biệt khác với mọi người, bảo tôi làm sao không yêu thương em ấy?”

Ray nhướn một bên chân mày, cười than thở: “Lời nói này từ miệng anh phát ra thật khiến cho người khác giật mình, tôi trước nay chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày anh cũng biết yêu thương một ai đó, hơn nữa lại còn là con trai. Tôi cũng thấy vết thương trên tay anh, tuy không nghiêm trọng lắm, nhưng cũng là lần đầu tiên anh bị thương, đến nước này tôi chắc chắn là anh đã chọn phải một tình nhân hết sức nguy hiểm. Alex, cậu ta là sĩ quan của quân đoàn Marine Hoa Kỳ, anh thực sự có thể lưu lại cậu ta sao? Chấn chấn sẽ xuất hiện một số rắc rối.”

“Tôi mặc kệ thân phận em ấy là gì, tôi đã quyết định rồi. Quân đội Mỹ không có khả năng vì lí do này mà phải quân đổi phó chúng ta, nếu bọn họ tới với thực lực cùng trang bị của chúng ta cũng không có gì lo sợ.”

Ray tựa người vào sofa: “Xem ra vì người này, có phát động chiến tranh thế giới anh cũng không sợ?”

Alex chợt than nhẹ: “Tôi chỉ tốn vài giây để yêu, nhưng muốn làm cho em ấy yêu mình thì không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, thậm chí bỏ cả đời này không biết có thể đạt được trái tim em ấy không nữa.”

Ray bật cười: “Không có lòng tin?”

“Đã gây ra chuyện như thế thì sao còn tự tin?”

“Tôi chỉ có thể chúc anh may mắn thôi.”

Alex liếc mắt sang anh: “Chờ một ngày nào đó anh cũng yêu một người, anh sẽ không bình tĩnh được như vậy.”

“Tôi chỉ cùng phụ nữ lên giường, không nói chuyện tình cảm, tuyệt đối sẽ không có phiền phức.”

Alex hừ một tiếng không tiếp tục đề tài này, đứng dậy nói: “Anh theo tôi ra ngoài một chút.”

Ray đứng dậy đi theo Alex ra phía cửa phòng khách: “Đi đâu?”

“Khu thương mại, mua cho Lăng một ít quần áo.”

Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn khiến cho Ray hốt hoảng suýt sặc nước bọt hai lần: “Mua...mua quần áo? Alex, anh chưa vào khu thương mại lần nào mà?”

“Ừm, chưa.”

“Vậy anh biết mua quần áo sao?”

Alex vừa đi đến cửa phòng, nghe lời nói của Ray nhin không được khẽ cười nhạt: “Tôi nghĩ sẽ không có vấn đề, tôi biết rõ vóc người của em ấy, so với bản thân tôi chắc còn hiểu rõ hơn.”

Ray thở dài trong lòng, xong, hết cứu, Alex thực sự đã yêu tên Jason kia —— Alex nói tên thật của cậu ta là Sở Lăng gì đó, mặc kệ, dù sao anh cũng không hiểu tiếng Trung, làm sao nhớ được cái tên khó như vậy —— tính tình Alex luôn lạnh lùng điềm tĩnh nhưng chỉ cần nhắc tới tên Jason kia sẽ lập tức trở nên vô cùng ôn nhu, dù có là người mù liếc mắt một cái cũng thấy được yêu thương mạnh liệt trong mắt Alex...

Sở Lăng ôm chân ngồi trên giường, nhìn về phía bầu trời đang dần u ám ngoài cửa sổ, trên người cậu vẫn là tấm áo khoát ngủ, bởi vì quần áo rách nát cùng vật dụng bên người đều bị nữ hầu kia mang đi, ngoại trừ tấm áo trắng này cậu cũng không còn thứ gì khác để thay.

Cửa phòng mở ra, Alex bước vào phòng, sau đó là Ray cùng hai anh vệ sĩ trên tay xách đầy các loại túi to nhỏ khác nhau, tất cả đều là quần áo cùng đồ dùng hàng ngày mới toanh.

Alex liếc nhìn Sở Lăng, cậu vẫn ngồi trên giường không thèm liếc mắt đến anh, sau đó gọi nữ hầu vào: “Nina, đem số quần áo này xếp vào phòng thay đồ.”

Nina gật đầu, sau đó bắt đầu đem số quần áo vào phòng bên cạnh.

Alex bảo đám vệ sĩ ra ngoài, đi tới bên cạnh giường: “Lăng.”

Sở Lăng vẫn lạnh lùng như trước.

“Xuống dưới ăn cơm với tôi được không?”

Sở Lăng vẫn không nhúc nhích, giống như không hề nghe thấy lời Alex nói.

“Lăng, em nhất định rất đói bụng, xuống lầu ăn chút gì đó, được không?”

Sở Lăng tiếp tục bất động, cứ như Alex không hề tồn tại. Alex thở dài, ngồi xuống giường, móc một vật gì đó từ trong túi ra, đưa đến trước mặt Sở Lăng: “Lăng, em rất muốn nó phải không?”

16. Chương 16

Sở Lăng khẽ giương lên hàng lông mi dài xinh đẹp, liếc nhìn vật trong tay Alex, bỗng nhiên vẻ mặt có chút biến đổi, vật trong tay Alex chính là mảnh chip hướng dẫn cuối cùng, là thứ cậu tìm đủ mọi cách để có được, cũng là nỗi lo lắng chưa hoàn thành nhiệm vụ của cậu khi bị bắt.

“Còn sáu quả tên lửa, tôi cũng đã cho người tiêu hủy.”

Sở Lăng không kiềm được ngược đôi mắt đen láy lên nhìn Alex, từ trong đôi mắt lạnh lùng vô thức toát ra sự nghi ngờ.

Alex nhẹ nhàng kéo tay Sở Lăng, sau đó đặt mảnh chip vào: “Hiện tại, tất cả chúng là của em.”

Sở Lăng do dự một chút, cuối cùng cầm lấy mảnh chip rút tay lại, lạnh lùng hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì em muốn. Bất luận em muốn thứ gì, tôi sẽ đưa cho em.”

Đôi mắt Sở Lăng vẫn tràn ngập hận ý, giọng nói toát ra vẻ châm chọc: “Bao gồm cả tự do sao?”

Alex chăm chú nhìn hắn: “Khi em giao tim mình cho tôi, khi em yêu tôi chính là lúc em được tự do.”

Đôi mắt Sở Lăng bừng bừng lửa giận, long lanh xinh đẹp như những vì sao đẹp nhất trên bầu trời đêm: “Chuyện này tuyệt đối không có khả năng.”

Alex nhìn vào đôi mắt tràn ngập thù hận của Sở Lăng, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Tôi đã dự đoán trước, tôi dành thời gian cả đời mình để đợi đến ngày đó.”

Sở Lăng liếc mắt nhìn Alex, sau đó lạnh lùng quay mặt đi.

“Nếu em không muốn ra ngoài, tôi sẽ gọi người đem cơm vào phòng.” Alex im lặng một chút sau đó đứng dậy xoay người đi về phía cửa.

Dừng ở cửa, Alex quay đầu lại nhìn Sở Lăng, cậu vẫn típ tục nhìn về phía cửa sổ không thèm để ý đến anh. Alex chăm chú nhìn cậu: “Lăng, tên lửa khí độc này trị giá một trăm triệu đô la, thế nhưng với tôi mà nói, em là vô giá.”

Trái tim Sở Lăng bất chợt nảy lên, vẻ mặt bên ngoài vẫn như trước không hề thay đổi, nhưng thực sự trong lòng cậu đang bị khuấy động không có cách nào kiểm soát được, đến khi cậu bối rối quay đầu lại, thì Alex cũng đã rời khỏi phòng.

Alex dùng bữa tối cùng với Ray, sau đó trở lại phòng khách, bắt đầu trao đổi một số vụ giao dịch, lúc này Nina bưng mâm cơm từ trên lầu đi xuống.

Alex ngẩng đầu hỏi: “Nina, em ấy ăn xong rồi à?”

“Thưa ngài, cậu ấy không ăn gì cả.”

Alex lướt mắt về phía khay cơm vẫn còn nguyên, nhíu mày.

Ray cười cười nói: “Alex, xem ra tiểu tình nhân của anh còn đang tức giận a.”

Alex liếc mắt cảnh cáo anh, sau đó xoay sang nói với Nina: “Dem xuống đi, chút nữa bưng lên một ly sữa.”

Nina cúi đầu đáp ứng sau đó xoay người rời khỏi phòng khách.

Sau khi Alex xử lý hết mọi việc thì đêm đã khuya, anh trở về phòng, vừa mở cửa ra đã thấy Sở Lăng tựa đầu ở đầu giường mệt mỏi nhắm lại hai mắt, nghe được tiếng chân mình thì lập tức cảnh giác mở mắt ngồi bật dậy.

Alex đi lại giường, nhìn thấy ly sữa Nina đặt đầu giường không hề được động tới, anh nhíu mày ngồi xuống giường: “Lăng, sao không ăn gì?”

Sở Lăng lạnh lùng nhìn Alex, từ trong đôi mắt đen nháy toát ra vẻ đe dọa.

“Lăng, đừng tự hành hạ bản thân được không.” Alex vừa nói vừa vươn tay về phía cậu.

Sở Lăng lập tức lui về phía sau, tránh khỏi bàn tay Alex, lạnh lùng: “Không liên quan đến anh.”

Bàn tay Alex lơ lửng trong không trung, không cách nào khác đành rút về: “Lăng, cơ thể em sao rồi? Còn đau nhức không?”

Sở Lăng dùng dùng nổi giận, oán hận liếc mắt nhìn Alex sau đó lạnh lùng quay đầu, không muốn trả lời vấn đề xấu hổ này.

Alex nhìn cậu, thở dài: “Khuya rồi, nghỉ sớm một chút đi.” Nói xong, anh tự cởi bỏ tây trang, đi vào phòng tắm.

Sở Lăng thấy Alex vào phòng tắm, liền cố sức bước xuống giường, mặc dù chỗ tư mật còn đang đau âm ỉ, cơ thể lại không có một chút sức lực nào nhưng cậu âm thầm thề rằng có chết cũng không tiếp nhận sự lãng nhục kia.

17. Chương 17

Một lúc sau, Alex mặc áo ngủ từ phòng tắm bước ra liền nhìn thấy Sở Lăng đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn anh cảnh giác.

Alex nhú mồm: “Lăng, em còn không mau đi ngủ, đứng đó làm gì?”

Trái tim Sở Lăng có chút loạn đập khi nghe những lời nói quan tâm còn có chút cưng chiều kia, hòa lẫn trong phần nộ là một cảm giác quái dị vô cùng lúng túng — tên chết tiệt kia sao lại dùng giọng điệu này nói chuyện với cậu? Anh ta nghĩ bọn họ chỉ vì làm chuyện đó mà trở thành tình nhân sao?

Alex nhìn Sở Lăng đứng bất động, liền cầm lấy tấm mền lớn trên giường bước qua phía cậu, Sở Lăng lập tức lui về phía sau, nhưng mới bước một, hai bước đã chạm vào bức tường sau lưng, không còn đường trốn.

Alex dừng trước mặt Sở Lăng, chăm chú nhìn vào đôi mắt đẹp đang tràn ngập lửa hận kèm theo chút hoảng loạn nhìn chính mình, bỗng dưng bất ngờ vươn tay dùng tốc độ nhanh như chớp đem cậu ôm vào lòng, Sở Lăng còn chưa kịp phản ứng thì đã chạm vào lồng ngực rắn chắc của anh, bị ôm chặt.

Sở Lăng lập tức giãy dụa phản kháng, cắn răng tức giận: “Chết tiệt, buông ra!”

Alex không thèm quan tâm đến bàn tay đang đánh liên tục lên ngực mình, dù sao cậu cũng chỉ khôi phục được cao lắm khoảng bảy phần sức lực, hoàn toàn không gây ra chút uy hiếp nào, anh ôm chặt cậu, hơi thở khe khẽ dưới làn tóc đen cùng da thịt dưới lớp áo ngủ toát ra một mùi hương thơm ngát, không phải mùi phấn sáp hay nước hoa mà chính mà mùi hương tự nhiên từ cơ thể cậu, rất sạch sẽ cùng cực kỳ mê người.

Alex siết chặt tay khiến cho Sở Lăng không các nào giãy dụa, cúi đầu thì thầm bên tai cậu: “Lăng, đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn ôm em một cái mà thôi.”

Sở Lăng nắm chặt hai bàn tay đặt trước ngực Alex, thân thể cứng đờ.

Alex cọ sát gương mặt mình trong làn tóc đen mềm mại, kìm không được cúi đầu muốn hôn lên môi Sở Lăng.

Sở Lăng lập tức xoay đầu sang hướng khác, hai nắm tay đặt trên ngực anh cố dùng sức khéo dần khoảng cách.

Đôi mắt xanh biếc của Alex chợt trở nên âm u, bất ngờ ôm lấy cổ xoay người áp cậu nằm xuống giường mạnh mẽ hôn lên đôi môi mê người.

Sở Lăng bị Alex đè xuống nệm giường mềm mại, vừa ngẩng người thì đôi môi đã bị người kia ngang ngược chiếm lấy, đầu lưỡi ẩm áp kịch liệt chen vào khoang miệng cậu liếm hút quấy rối — tên khốn chết tiệt này, không phải vừa mới chỉ muốn ôm cậu một cái thôi sao?

Sao cậu lại ngu ngốc đi tin lời người này? Làm sao lại thật sự tin tưởng lời của tên khốn từng cường bạo mình, nói chỉ ôm một cái thế cái vật thật lớn đang trương lên cứng ngắc trên bụng cậu là thứ gì?

Sở Lăng quả thực vô cùng tức giận, bất chấp tất cả liều mạng giãy dụa, nhưng dù là lúc sức khỏe tốt nhất cũng chưa chắc chống lại được Alex, huống chi bây giờ sức lực cậu còn chưa hồi phục, căn bản không thể vùng ra khỏi sự giam cầm này.

Alex bắt lấy hai tay Sở Lăng mạnh mẽ áp lên trên đầu, dùng thân hình cường tráng mạnh mẽ áp chặt, trên môi cậu càng say mê liếm mút, hôn đến mức toàn thân anh bắt đầu nóng lên mới lưu luyến tách ra, đôi môi phần hồng sau nụ hôn kịch liệt càng trở nên sáng bóng vô cùng hấp dẫn, Alex ngẩng đầu lên thở hổn hển, chăm chú nhìn vào đôi mắt đen xinh đẹp đang bùng lên ngọn lửa tức giận, đồng thời cũng nhìn ra sự sợ hãi ẩn giấu phía sau ngọn lửa giận mạnh mẽ, đúng vậy, là sợ hãi, mà trong lòng anh lại hiểu rất rõ người bên dưới đang sợ hãi điều gì.

Alex hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế kích thích dục vọng đang dâng lên mãnh liệt, cúi đầu hôn nhẹ lên môi Sở Lăng, khẽ thì thầm: “Lăng, không cần sợ, trước khi cơ thể em khôi phục lại như trước, tôi sẽ không chạm vào em.” Nói xong liền xoay người rời khỏi người Sở Lăng nằm xuống bên cạnh nhưng vẫn nghiêng người ôm chặt cậu: “Được rồi, Lăng, em nhất định rất mệt rồi, mau ngủ đi.” Alex vừa nói vừa đưa tay kéo chăn phủ lên mình hai người, sau đó nhắm mắt lại, cứ như vậy ôm hân chìm vào giấc ngủ.

Thân thể Sở Lăng vẫn cứng ngắc như cũ không dám cử động, mãi đến một lúc lâu sau vẫn không thấy Alex có động tác nào khác, cậu mới từ từ thả lỏng cơ thể, nhưng vẫn cảm giác được phần phân thân cứng rắn của Alex để bên đùi mình vẫn còn nóng rực như cũ, cũng là nam nhân như nhau, cậu đương nhiên hiểu được dục vọng Alex mãnh liệt thế nào, thế nhưng lại thật sự buông tha không buông thả dục vọng mà xâm phạm cậu, vì sao? Chẳng lẽ thực sự như những lời nói cùng biểu hiện chân thành trong mắt anh ta, bởi vì yêu thương mình sao? Anh ta thực sự để ý đến cảm giác của mình sao? Hay là... anh ta thật sự yêu mình?

Không, không, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng này... Sở Lăng cố gắng phủ nhận suy nghĩ vừa xuất hiện trong lòng mình, cũng tự cảnh cáo chính mình bọn họ là địch nhân, mặc dù không đến mức căm thù sâu sắc, nhưng bọn họ chính xác là địch nhân, có lẽ những biểu hiện vừa nãy chỉ là giả dối chỉ muốn mình thả lỏng cảnh giác mà thôi, không nên tin tưởng anh ta, tuyệt đối không được tin.

Tuy Sở Lăng tự nhắc nhở bản thân phải đề cao cảnh giác, nhưng cả ngày nay cậu quả thực rất mệt, hơn nữa thân thể suy yếu rất khó chịu nên ngủ lúc nào không hay.

18. Chương 18: Chương 18

Sáng sớm hôm sau, Alex thức dậy trước, chậm rãi mở mắt liền thấy Sở Lăng đang rúc vào người mình ngủ mê mệt, anh không khỏi mỉm cười, cứ như vậy im lặng nằm ngắm cậu. Lúc ngủ Sở Lăng không còn mang vẻ lạnh lùng luôn đề phòng như bình thường, hai hàng chân mày đen thả lỏng, lông mi dày tinh tế vểnh lên cong cong nhìn cực kì đáng yêu, bên dưới cái mũi cao xinh đẹp là hai phiến môi hồng nhạt mềm mại như cánh hoa anh đào.

Alex vô thức nuốt nước miếng, quả thật muốn cắn một cái lên đôi môi mê người kia, chậm rãi nhấp nhấp mùi vị thơm ngon của Sở Lăng, anh nhớ rõ hơi thở của cậu trong lúc thân mật có bao nhiêu ngọt ngào, còn thân hình khiêu gợi của cậu cũng khiến anh say mê lún sâu vào, anh từ trước đến nay có vô số nữ nhân, nhưng chưa từng có bất kỳ ai đến gần được tâm anh, cũng chưa từng có ai có thể khiến cho cơ thể cùng tinh thần anh thỏa mãn đến như vậy, chiếm giữ được cậu, ôm cậu đạt đến đỉnh điểm khoái cảm quả thực giống như lạc vào thiên đường tha hồ vùng vẫy.... Vừa nghĩ đến đây, biểu tượng nam tính bên dưới trong nháy mắt vùng đứng lên, Alex lập tức rên rỉ một tiếng, đáng chết, đối với nam nhân thì thời khắc mới tỉnh dậy là rất nguy hiểm, anh không nên có loại suy nghĩ dục vọng trong thời điểm này, quả thực còn không phải là tự mình làm khổ mình hay sao?

Phân thân cương lên cứng ngắc, máu lưu chuyển ồ ạt trong cơ thể khiến Alex càng lúc càng cảm thấy khó chịu, mỗi tế bào trong cơ thể dường như đang điên cuồng kêu gào dồn ép anh nhào lên chiếm giữ Sở Lăng.

Alex nhìn thấy bộ dáng Sở Lăng đang ngủ toát ra vẻ điềm tĩnh cùng hồn nhiên, dù thế nào cũng không nỡ nhẫn tâm đánh vỡ hình ảnh tốt đẹp này, anh cắn răng cố nén xuống ngọn lửa dục vọng, nhẹ nhàng xốc chăn lên bước xuống giường, đi nhanh về phía phòng tắm. Trước khi gặp Sở Lăng, anh chưa bao giờ có cảm giác ham muốn đến khó nhịn như thế này, cũng chưa bao giờ thương tiếc ai mà tự ủy khuất chính bản thân mình, thậm chí anh chưa bao giờ nghĩ đến bản thân đối với một người nam nhân lại nảy sinh ra dục vọng mãnh liệt, anh quả thực sắp biến thành một con sắc lang, chỉ cần nhìn đến Sở Lăng liền muốn cởi sạch quần áo cậu ra mạnh mẽ xâm chiếm, đến nỗi Sở Lăng không hề làm bất cứ điều gì, chỉ yên lặng ngủ cũng đủ dục vọng anh bùng cháy đến cực điểm, anh đem suy nghĩ kỳ quái này nhanh chóng xuống giường, gấp gấp chạy đi tắm nước lạnh, càng lạnh càng tốt.

Khi Sở Lăng tỉnh dậy, trong phòng chỉ có một mình cậu, lập tức tỉnh táo bật người ngồi dậy, cúi đầu nhìn xuống quần áo ngủ vẫn còn chỉnh tề trên người, cậu nhớ lại tình cảnh tối hôm qua, Alex thực sự buông tha

cậu.

Hai hàng mày kiếm nhú lại, Sở Lăng khẽ mím môi, không thể tin được chính mình lại cứ thế nằm ngủ bên cạnh Alex suốt một đêm, cậu thật sự ngủ sao? Cậu sao lại sơ ý như vậy? Bản tính luôn cảnh giác của cậu xảy ra vấn đề sao? Hay thật sâu trong nội tâm cậu tin tưởng Alex sẽ không làm hại mình mà buông lỏng đề phòng? Tại sao vô thức lại tin tưởng anh ta? Không, không phải thế, cậu chỉ là quá mệt mỏi, chỉ vì quá mệt mỏi nên ngủ quên, chỉ thế mà thôi.

Sở Lăng nhìn lướt qua phòng ngủ, không nhìn thấy bóng người, nhưng nghe thấy tiếng nước truyền ra từ phía phòng tắm, có lẽ Alex đang trong đó.

Sở Lăng bước xuống giường, thử hoạt động một chút, đau nhức ở phần lưng chỉ còn một chút không đáng chú ý, nói cách khác hẳn hiện tại đã có thể hoạt động lại như bình thường, có thể làm một chuyện, chính là trốn thoát và... giết chết Alex.

Giết Alex? Sở Lăng vừa nghĩ đến đây trong lòng đột ngột nhảy dựng, không, không được.... Vì cái gì? Ân, bởi vì... bởi vì trên người cậu không có vũ khí, hơn nữa nơi này còn là địa bàn của Alex, ám sát anh ta bây giờ là chuyện rất khó khăn cùng nguy hiểm.... quên đi, trước tiên nên nghĩ cách trốn thoát khỏi nơi này rồi tính sau.

Lúc Sở Lăng mãi mê suy nghĩ thì cửa phòng tắm bật mở, Alex bước ra thấy Sở Lăng đang đứng sững sờ trong phòng, lập tức mỉm cười: “Lăng, em thức rồi sao?”

Sở Lăng bất ngờ nhìn thấy thân thể cao lớn khỏe mạnh của Alex, mái tóc đen ẩm ướt có chút lộn xộn, trên khuôn mặt tuần mỹ đẹp như tượng là đôi mắt sâu mê người xanh biếc trong suốt, ngũ quan Alex là sự kết hợp tinh tế giữa hai nét đẹp đông và tây phương, trên làn da màu tiểu mạch vẫn còn chút bọt nước, bên thắt lưng chỉ quấn một mảnh khăn tắm, bờ vai rộng, lồng ngực rắn chắc, thắt lưng thon gầy khỏe khoắn, hai chân thon dài, mỗi khối cơ đều được rèn luyện, cái loại rắn chắc gợi cảm này hoàn toàn khác biệt với vẻ xinh đẹp tao nhã của Sở Lăng.

Trong chốc lát Sở Lăng không có biện pháp dời ánh mắt của mình sang hướng khác, con người đen tràn ngập mê hoặc mờ mịt, cậu chưa bao giờ nghĩ tới thân thể nam nhân lại có thể gợi cảm đến như vậy, mặc dù trước đây cậu cũng cùng nhóm chiến hữu tham gia các cuộc huấn luyện, nhưng chưa bao giờ để ý đến điều này, thậm chí ngay cả thân thể chính mình cũng có chút thờ ơ không để ý đến.

Khóe môi ưu mỹ của Alex từ từ nhếch lên, có chút thú vị nhìn Sở Lăng đang nhìn chằm chằm chính mình đến ngẩn người. Sở Lăng từ khi sinh ra tính tình đã quật cường, bướng bỉnh, nhưng đồng thời cũng có lúc vô tình lộ ra vẻ mặt hồn nhiên đáng yêu, thực mâu thuẫn, nhưng cũng chính vì vậy mà càng thêm mê người.

Ngay lúc Sở Lăng còn chưa hồi phục lại tinh thần, Alex đã chạy đến trước mặt cậu, mỉm cười tiến đến sát bên tai cậu thì thầm: “Lăng, em rất hài lòng với cơ thể tôi sao?”

19. Chương 19: Chương 19

Ách....?

Sở Lăng bất ngờ tỉnh táo lại, nhất thời gương mặt đỏ ửng lên, lần này quả thật làm cậu xấu hổ đến không nhắc đầu lên được, cậu vì sao lại nhìn chằm chằm một người nam nhân đến mức thất thần? Là cậu có suy nghĩ lung tung hay thần kinh có điểm nào bất thường? Cậu cũng không phải người đồng tính luyện ái biến thái như Alex, đều là nam nhân như nhau, kết cấu thân thể đều giống nhau, có cái gì đẹp đâu?

Con người đen có chút né tránh không dám đối mặt với ánh mắt của Alex, nhất thời chỉ có thể liên tục thoái lui về phía sau, miễn cưỡng duy trì vẻ mặt điềm tĩnh nhưng vẫn lộ ra một chút bối rối xấu hổ.

Alex nhìn thấy ánh mắt bất an đang ngượng ngùng tránh né mình, đáng yêu đến mức làm trong lòng anh tức khắc nổi lên một cảm giác yêu thương, anh cười tràn ngập sủng ái, quyết định không tiếp tục trêu chọc

Sở Lăng nữa, xoay người đi đến phòng bên thay quần áo.

Mãi đến khi Alex bước vào phòng thay đồ Sở Lăng mới dám ngẩng đầu lên, hít sâu hai cái, cố gắng khôi phục lại bình tĩnh vốn có, hai hàng mày kiếm nhíu lại, trong lòng nảy lên cảm giác mãnh liệt, nhắc nhở bản thân phải tăng cường phòng tuyến tinh thần, tuyệt đối không được để tình cảm của Alex làm mềm lòng, tuyệt đối không thể thỏa hiệp, không được để anh ta mê hoặc, cũng tuyệt đối không thể tin tưởng những lời thổ lộ hoang đường kia. Theo một khía cạnh mà nói, bọn họ cùng là một dạng người có trái tim lạnh lùng vô tình, nhưng lập trường và thân phận khác biệt nhau đã phân chia bọn họ thành người của hai thế giới đối lập, vì thế cậu tuyệt đối không thể để tâm mình bị khuất phục, nếu không chắc chắn sẽ gây ra sai lầm lớn.

Alex vừa bước ra khỏi phòng thay đồ đã nhìn thấy Sở Lăng vẫn đứng yên một chỗ, hơi nhíu mày cân nhắc một chút sau đó bước tới gần: “Lăng.”

Sở Lăng khẽ nâng đầu lên, hờ hững quét mắt liếc Alex một cái, sau đó lại lạnh lùng quay đầu đi.

Alex đối mặt với Sở Lăng đã khôi phục vẻ bình tĩnh quật cường chỉ có thể âm thầm cười khổ: “Lăng, trong nhà tắm có sẵn dụng cụ rửa mặt mới, trong phòng cũng có sẵn quần áo mới mua hôm qua. Tôi ở dưới lầu chờ em xuống ăn sáng, được chứ?”

Đáp lại Alex chỉ là sự lạnh lùng như cũ.

Alex bất đắc dĩ đành phải đi ra khỏi phòng trước.

Chờ Alex rời khỏi phòng một lúc lâu sau Sở Lăng mới có thể buông lỏng thần kinh vừa mới trở nên căng thẳng bất thường, cậu do dự một chút, tính tình vốn thích sạch sẽ nên cuối cùng cậu vẫn đi về phía phòng tắm.

Tắm rửa xong Sở Lăng khoác áo đi ra, vừa lau tóc vừa đi về phía phòng quần áo bên cạnh, cậu dĩ nhiên không hề muốn mặc quần áo do tên khốn kiếp kia mua, nhưng quần áo chính mình đã bị mang đi, cậu không thể cứ mặc một mảnh áo khoác hở tới hở lui mà xuất hiện trước mặt tên kia cả ngày?

Sở Lăng đứng trong phòng, liếc mắt nhìn hai chiếc tủ gỗ tinh xảo, theo trực giác đi đến mở chiếc tủ bên phải trước, bên trong quả nhiên là số quần áo mới còn nhãn hiệu, hơn nữa tất cả đều là quần áo thời trang mới nhất thuần một màu đen, xem ra tên chết tiệt này cũng biết sở thích màu sắc của cậu, dưới tủ quần áo là hơn mười đôi giày da đen.

Sở Lăng kéo ngăn kéo bên cạnh, bên trong toàn bộ là quần lót trắng, kỳ quái, sao ngay cả chuyện cậu thích mặc quần lót trắng tên chết tiệt này cũng biết? Đáng chết, anh ta dĩ nhiên biết, anh ta từng tự tay cởi hết tất cả quần áo của cậu, đương nhiên sẽ biết được từ trong ra ngoài cậu thích cái gì.

Sở Lăng oán hận nghĩ, tiếp tục mở ngăn kéo tiếp theo, bên trong quả nhiên không ngoài ý muốn thấy được một loạt vớ màu trắng, xem ra tên này nhớ rõ từng chi tiết trên người cậu.

Nhìn chằm chằm đồng quần áo được chuẩn bị hoàn toàn theo đúng sở thích của mình, Sở Lăng chỉ hận không thể một cước đem tất cả số này đá hết xuống Đại Tây Dương, chuyện này rõ ràng đều là những vấn đề riêng tư của mình, thế mà hiện giờ lại bị Alex nắm rõ trong lòng bàn tay, loại cảm giác bị phơi bày tất cả thực sự khiến cho người ta căm tức. Bất quá...Việc này ở trong mắt Alex cũng không được tính là riêng tư đi? Dù sao ngay cả những nơi tư mật trên thân thể mình cũng bị y thăm dò vô cùng “kỹ lưỡng”.

Sở Lăng nhớ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, tức giận trong lòng lại bùng cháy, tức giận cắn răng đấm một quyền lên cửa tủ quần áo, cửa gỗ gánh chịu sự trút giận của cậu, phát ra tiếng “răng rắc” sau đó vỡ nát.

Sở Lăng thở dài một hơi, ép buộc chính mình tỉnh táo lại, cậu tốt nhất là nên nhanh chóng quên đi chuyện kia, dù sao bản thân chính là nam nhân, sự tình này không đáng để lưu tâm, tốt nhất nên tìm cách rời khỏi nơi này, dĩ nhiên việc đầu tiên nên làm là mặc quần áo.

Sở Lăng cầm lấy một cái quần lót, tùy ý chọn một bộ quần áo, tháo nhãn mặc vào người, vừa khít dáng người cậu, tên chết tiệt này quả nhiên đối với dáng người cậu hiểu rất rõ.

Tuy mỗi lần nghĩ đến Alex tự tung tự tác trên người mình lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng nghĩ đến chính mình bây giờ mặc quần lót do chính tay anh ta mua về, trên mặt liền không thể không chế đỡ rức, càng cảm thấy tức giận hơn.

20. Chương 20: Chương 20

Sở Lăng đứng trước cửa sổ trong phòng quan sát trang viên bên dưới, từ tầm nhìn này chỉ có thể nhìn được hậu viện, là một hoa viên thật lớn, phong cảnh quả thật không tồi, rất xa có thể nhìn thấy tường cao vây quanh, độ cao này không thành vấn đề, với thân thủ của cậu có thể dễ dàng thoát ra ngoài, nhưng cái khó chính là lực lượng vệ sĩ đông đúc, tay không tắc sắt sợ khó có thể đối chọi được đám người được trang bị đầy đủ vũ trang này.

Cánh cửa phòng phía sau vang nhỏ một chút, Alex bước về phía cậu: “Lăng, sao em còn chưa xuống lầu?”

Sở Lăng không quay đầu lại, cũng không lên tiếng trả lời, cậu không có hứng thú cùng tên khốn này ăn sáng.

Alex nhẹ nhàng đi đến phía sau cậu: “Lăng, em đã không ăn gì suốt một ngày rồi.”

Sở Lăng vẫn lạnh lùng ngoảnh mặt làm ngơ.

Alex nhìn thấy dáng người Sở Lăng đứng thẳng vừa tao nhã vừa vô cùng gợi cảm, xem ra quần áo anh mua quả thực vừa vặn, mà Sở Lăng cũng thực hợp với màu đen, càng tăng thêm vẻ lãnh ngạo cùng sát khí của cậu, chỉ tiếc cậu đối với anh vẫn luôn lạnh lùng như vậy, làm cho Alex có chút chán ghét cảm giác lúc nào cũng không được tiếp cận cậu.

Alex chăm chú nhìn bóng dáng vô cùng quyến rũ nhưng cũng thập phần lạnh lùng của Sở Lăng, trong cuộc đời lần đầu tiên có một người cùng một việc có thể khiến anh có cảm giác không thể nắm bắt được. Anh yêu cậu điên cuồng, nhưng từ đầu đến cuối cũng không chạm được đến tâm của cậu. Anh có thể làm rung chuyển thế giới này, không gì có thể cản trở, anh nắm giữ quyền thế trong tay cùng tổ chức khổng lồ, tiền tài hùng hậu khiến anh có thể tùy ý mà hô phong hoán vũ, anh nắm giữ 70% các cuộc giao dịch sủng đạn trên thế giới, thậm chí ảnh hưởng đến thế cục của các cuộc chiến tranh giữa các phe đối lập, ngay cả bộ máy chính phủ ở các quốc gia cũng đối với anh nhân nhượng ba phần, thậm trọng đối với các hành động của anh.

Nhưng mà...tất cả những thứ này lại không thể giúp anh đến được tâm của Sở Lăng, cho dù bản thân đang ở trên đỉnh cao quyền lực nhưng lại không chiếm được cái liếc nhìn của người mình yêu, trừ bỏ ánh mắt lạnh lùng thì chỉ có oán hận, anh thậm chí chưa bao giờ nhìn thấy cậu mỉm cười. Anh có thể chinh phục được cậu vào một ngày nào đó sao? Trong cuộc đời này có thể có được người mà anh yêu nhất sao? Anh thật sự không dám khẳng định.

Im lặng bao trùm phòng ngủ, Alex bất ngờ lên tiếng: “Lăng, tôi sẽ gọi người đem bữa sáng lên, em nên ăn nhiều một chút đi.”

Trả lời Alex vẫn là sự im lặng như trước.

Alex trong đáy lòng thở dài một tiếng, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Sở Lăng cân nhắc nhiều lần, hiểu được bản thân không có vũ khí muốn rời khỏi đây là chuyện không có khả năng, bất luận võ công hần cao đến đâu, đơn độc một mình quả thực không thể trốn thoát, nếu có vũ khí trong tay, cũng khó mà ứng phó được hàng trăm tên vệ sĩ trong trang viên.

Alex lãnh đạo tổ chức hắc đạo lớn nhất thế giới – Hắc Diễm đế quốc, tập toàn có quy mô cùng hệ thống quản lý quân sự không hề thua kém lực lượng quân đội chính quy của một quốc gia, một mình cậu căn bản không thể đối kháng, Alex hiểu rất rõ điểm này, đại khái đây chính là nguyên nhân Alex không hề cho người canh giữ đi.

Sở Lăng suy nghĩ cẩn thận tình cảnh của chính mình rồi cuộc càng thêm phần hận Alex thấu xương, người này đã đem cậu đẩy vào tuyệt lộ, nhưng dù chết cậu cũng phải trốn khỏi nơi này, tuyệt đối không để Alex có cơ hội tiếp tục lăng nhục mình, cùng lắm là chết, tên khốn này đừng mong không chế được cậu.

Nina gõ cửa sau đó tiến vào phòng, đem bữa sáng phong phú đặt lên bàn.

Tâm tình Sở Lăng đang cực kỳ tệ, ngay cả xem cũng không thèm liếc mắt một cái.

Cuộc họp tổ chức đang diễn ra trong đại sảnh trang hoàng rực rỡ, Alex ngồi trên vị trí chủ tịch, ngồi hai bên là hai vị thủ lĩnh cao cấp của tập đoàn Hắc Diễm, còn lại là cấp dưới mặc quần áo tây trang thuần một màu đen, chỉnh tề xếp thành hai hàng, theo thứ tự công tác được chỉ định mà báo cáo.

Tâm tư Alex lúc này căn bản không hề đặt vào hội nghị, Nina vừa nói cho anh biết Sở Lăng không hề dừng đến bữa sáng cùng bữa trưa chân mày anh liền nhíu chặt đến giờ, sắc mặt u ám cùng ngọn lửa tức giận trong đôi ngươi xanh biếc khiến cho tất cả thành viên tinh anh trong Hắc Diễm run sợ.

Phòng hội nghị như bị bao phủ một luồng không khí thấp trệu mỗi trận gió lốc, nhóm tinh anh cao cấp luôn khôn khéo khi báo cáo cũng bắt đầu vô thức run sợ mà nói lắp bắp, bọn họ không ở trang viên, đương nhiên không hiểu được vì sao tâm tình thủ lĩnh lại tệ đến thế. Bọn họ sớm quen với tính cách lãnh khốc vô tình của Alex, chính vì anh luôn lạnh lùng như vậy nên không có ai dám đến trêu chọc, chỉ cần có người khiến anh không vừa mắt thì chắn chắn số phận tên đó là biến mất khỏi thế giới này, cơ bản không cần biết nguyên nhân nào làm anh phát hỏa, vì thế bọn họ căn bản không có cơ hội được diện kiến biểu tình phần nô như sắp nổi điên lại có vẻ như cam chịu không biết làm sao của anh lúc này.

21. Chương 21

Alex hiểu được Sở Lăng muốn dùng phương pháp này để chống cự, điều này khiến anh vô cùng tức giận nhưng lại bó tay không có biện pháp, nhưng chắc chắn anh sẽ không vì chuyện này mà thả cậu đi, nhưng nếu cậu lại tiếp tục tuyệt thực thì phải làm sao đây? Đáng chết thật, anh chưa bao giờ gặp phải vấn đề nan giải thế này, Sở Lăng là người đầu tiên khiến anh có cảm giác yêu thương, hơn nữa còn là người đầu tiên khiến anh không biết đối phó như thế nào, tâm tình lãnh khốc cùng cuộc sống của anh đã bị rối loạn bởi đôi mắt đẹp như viên bảo thạch kia — không, chính xác hơn là đã bị quấy đảo nát bét.

Cơn tức giận trong ngực Alex ngày càng lớn, rốt cuộc không thể nhịn được nữa dùng sức đánh một phát lên bàn, quát to: “Đủ rồi!”

Louis đang báo cáo về cuộc thương lượng máy bay chiến đấu sợ tới mức suýt nhảy dựng lên, ngay lập tức ngậm chặt miệng lại, cả phòng họp nhất thời lặng ngắt như tờ.

Âm thanh Alex lạnh như băng: “Louis, quân đội Iraq dùng giếng dầu làm điều kiện yêu cầu hạ giá trong cuộc giao dịch máy bay chiến đấu là kết quả mấy ngày nay các anh đàm phán sao?”

Louis không dám lên tiếng, chỉ có thể liên tục gật đầu.

“Tôi không đồng ý với đề nghị của quân đội Iraq, anh đi nói với bọn họ, tôi đối với giếng dầu không có hứng thú, loại phi cơ chiến đấu mới nhất này một chiếc bốn trăm ngàn đôla, tuyệt đối không thay đổi. Ở Trung Đông có rất nhiều người mua, tôi cũng không nhất thiết phải bán cho bọn họ, bất luận có thành công hay không, gia hạn cho anh trong vòng 3 ngày phải chấm dứt đàm phán, sau đó liên lạc với người đứng đầu tổ chức đối đầu với Iraq, ra giá ba trăm năm mươi ngàn đôla, nếu đồng ý giao dịch, lần sau mua có thể hạ giá xuống ba trăm ngàn đôla một chiếc.”

Trong phòng họp, tất cả các thủ lĩnh cao cấp kinh ngạc nhìn về phía Alex, anh làm thế khác nào đổ thêm dầu vào lửa vào thế cực kỳ hỗn loạn ở vùng Trung Đông, giúp cho các quốc gia đối địch nhau trang bị phòng ngự, mà trang bị quân sự có biến đổi đều có thể sẽ phát sinh ra chiến tranh khu vực, rốt cuộc anh có biết chính mình đang làm gì không?

Nhóm thủ lĩnh cao cấp luôn thông minh nhạy bén ngay từ đầu cuộc họp đã nhận ra tâm trạng Boss tràn ngập lửa giận, nghe thấy Alex dùng giọng điệu lạnh như băng nói ra quyết sách cực kỳ thâm độc này đều đoán được anh có thể đang dùng phương thức này để phát tiết, bất quá thật xui xẻo cho quốc gia cùng

nhân dân vùng Trung Đông, nếu anh quả thực đem vũ khí kiểu mới cùng máy bay chiến đấu bán cho các quốc gia đối địch, chiến tranh hoặc xung đột nhất định không tránh khỏi, đương nhiên chuyện này đối với bọn họ cũng không ảnh hưởng gì, bọn họ chỉ tò mò rốt cuộc là ai hoặc chuyện gì lại làm cho Boss luôn luôn lãnh khốc không có hỉ giận lại xuất hiện cơn phiền nộ như thế?

Alex nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ của đám thuộc hạ, khoe môi cong lên hiện ra một nụ cười lạnh tàn khốc: “Vùng Vịnh Trung Đông từ xưa đến nay không lúc nào có hòa bình, nếu chiến tranh, thì lực lượng song phương phải ngang nhau mới có một trận đánh đặc sắc. Nếu chiến tranh vĩnh viễn là ác mộng của bọn họ, như vậy dù chúng ta có tham gia vào thì cũng không thể thay đổi được hiện trạng, không phải sao?”

Trong âm thanh lãnh khốc của Alex tràn ngập mùi thuốc súng, cả phòng họp lâm vào im lặng, không ai dám nói hay dám ngẩng đầu lên nhìn anh, đương nhiên cũng sẽ không ai dám nói thêm gì.

Đôi người xanh biếc sắc sảo đảo qua, Alex lạnh lùng lên tiếng: “Carter, tình hình bên anh hiện tại ra sao?”

“Vâng.” Carter mở tài liệu trên tay bắt đầu báo cáo tình hình các cuộc giao dịch vũ khí đạn dược ở vùng Trung Mỹ.

Ray chăm chú nhìn biểu tình lạnh lùng của Alex, đồng cảm mà lướt mắt nhìn về phía nhóm thủ lĩnh cao cấp đang nơm nớp lo sợ, trong lòng chỉ có thể âm thầm cười khổ, ngoại trừ anh, chỉ sợ không còn ai khác biết được nguyên nhân khiến tâm trạng Alex tệ đến như vậy, nhóm thủ lĩnh cao cấp của Hắc Diễm đế quốc chỉ sợ đến nằm mơ cũng không tưởng tượng được nguyên nhân cơn giận của người thống trị tối cao chẳng qua chỉ vì có một người không chịu ăn cơm mà thôi.

Carter tiếp tục báo cáo, ánh mắt của Alex cũng đã dời về phía mơ hồ nào đó, đôi người xanh biếc hít lại, tâm trí không hề đặt vào cuộc họp, đột ngột quay đầu lại nhìn Ray đang ngồi bên cạnh: “Ray, anh nghĩ có phải Lăng không thích ăn cơm Tây không?”

Ray đang lật xem tư liệu giật mình ngẩng đầu lên, ngây ngốc hỏi: “Cái gì?” Lúc này anh không nghe rõ Alex hỏi cái gì, hình như có liên quan đến cơm Tây, bọn họ không phải đang họp sao? Alex sao lại nghĩ đến muốn ăn cơm? Chẳng lẽ tâm tình của Alex trong chốc lát đã tốt lên muốn lưu lại nhóm thủ lĩnh cao cấp ở lại dùng cơm sao?

Carter ngừng báo cáo, những người khác cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía này, chăm chú lắng nghe lời nói của Boss, ai nấy cũng thấy được tâm tình Alex hôm nay cực kỳ tệ, bọn họ không muốn bỏ sót cái gì để càn chọc Alex nổi giận.

Alex liếc mắt một cái: “Tôi đang nghĩ tại sao Lăng không chịu ăn, có lẽ em ấy không thích ăn cơm Tây.”

Ray lúc này mới giật mình hiểu được Alex đang nói cái gì, vì quá kinh ngạc mà há to miệng, một người luôn luôn phân rõ công tư như Alex lại trong cuộc họp cao cấp hỏi anh vấn đề này, anh cũng bắt đầu khám phá lực ảnh hưởng lạ thường của tên Sở Lăng kia, có thể khiến cho Alex thần hồn điên đảo, thậm chí khi đang họp cũng nghĩ đến hắn, Sở Lăng kia nhất định có thể tùy ý ngang ngược ở Hắc Diễm đế quốc.

22. Chương 22

Alex thấy Ray có bộ dáng hoảng hốt ngoài ý muốn, chân mày không khỏi nhíu lại, tức giận nói: “Ray.”

Ray nhanh chóng lấy lại tinh thần: “A? Ách...có lẽ thế, tôi cũng không rõ lắm.” Thượng đế ơi, Alex hỏi vấn đề này thực khó trả lời a? Anh cùng Sở Lăng ngoại trừ đánh đám một trận ở bên ngoài cũng không tiếp xúc lần nào, chính xác mà nói, chính là hoàn toàn xa lạ, anh làm sao biết được cậu ta thích hay không thích ăn gì? Theo suy nghĩ của anh, Sở Lăng chính vì đang giận dữ Alex mới không chịu ăn cơm, dù ăn cái gì cũng vậy, thử hỏi một người từ nhỏ lớn lên ở nước Mỹ, sao lại không thích ăn cơm Tây?

Alex dường như khôn hề để ý đến nhóm thủ lĩnh cao cấp đang khó hiểu nhìn mình, trầm tư một chút, sau đó cầm lấy bộ đàm trên bàn: “Arthur, anh vào đây.”

Mọi người trong phòng họp đều ngơ ngác nhìn nhau, không rõ đã xảy ra chuyện gì, đối với hai câu đối thoại giữa Alex và Ray cảm thấy vô cùng khó hiểu, không biết bọn họ rốt cuộc đang nói về cái gì?

Arthur đang canh gác bên ngoài, vội vàng đi vào bước nhanh đến bên cạnh Alex: “Boss.”

“Arthur, anh lập tức phái người đến các nhà hàng Trung Quốc bên ngoài mời một vài tên đầu bếp về, tốt nhất là người Đài Loan, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền, nhất định phải tìm được người giỏi nhất, hôm nay tôi muốn có buổi ăn tối theo kiểu Trung Quốc chính tông.”

Arthur sợ run một chút, nhưng lập tức nói: “Vâng.” Sau đó xoay người đi nhanh ra ngoài.

Dường như Alex đã quên mất đây là phòng họp, không biết lại đang suy nghĩ đến việc gì, lâm vào trầm ngâm, bên môi hiện lên một tia mỉm cười: “Ray, anh nói xem Lãng hiện tại đang làm gì?”

Ray không khỏi cứng họng, lắp bắp: “Tôi...tôi không biết.” Thượng đế a, tha cho anh đi, anh làm sao biết Sở Lãng kia đang làm cái gì? Nếu đúng như anh đoán, thì tám phần có thể đang tìm cách trốn thoát? Bất quá anh khẳng định tình cảm của Alex đối với Sở Lãng đã hết thuốc chữa, vừa rồi ngay cả việc khơi mào chiến tranh giữa hai Vịnh, Alex còn lạnh lùng không thêm để tâm đến, nhưng vừa nhắc đến Sở Lãng, biểu tình cứng ngắc lại ngay lập tức dịu dàng hẳn, chỉ điểm này thôi cũng nhìn được Alex đối với Sở Lãng có lẽ đã muốn yêu sâu đậm.

Alex khẽ cười: “Tôi cũng không biết. Bất quá...tôi hiện tại bỗng dưng rất muốn biết.” Nói xong lập tức đứng dậy, tựa hồ tính toán đi lên lầu xem Sở Lãng đang làm gì.

Ray quả thực không thể tin nổi Alex lại làm cuộc họp kinh doanh mà chính mình luôn xem là tính mạng ra sự tình này, đây chính là biểu hiện bình thường của một người cuồng công việc sao? Mắt nhìn thấy Alex đã muốn rời khỏi chỗ ngồi, Ray vội vàng kêu lên: “Alex, cuộc họp còn chưa chấm dứt.”

Alex đã bước ra khỏi bàn, hướng về phía đại sảnh, không quay đầu lại nói: “Còn lại anh thay tôi chủ trì.”

“Nhưng...giao dịch vũ khí với chính phủ Colombia vẫn còn đang bàn bạc, chưa thương lượng được giá cả...”

“Tùy anh quyết định.”

A? Ray kinh ngạc nhìn Alex không hề dừng lại đi thẳng ra đại sảnh, đem mấy chục thủ lĩnh cao cấp trong phòng cùng một đồng công việc cấp bách cần xử lý vất lại cho anh, việc này từ khi Alex tiếp quản tập đoàn Hắc Diễm chưa bao giờ xảy ra, Sở Lãng kia quả thực quá vĩ đại, anh bắt đầu suy nghĩ có nên điều tra một chút về Sở Lãng kia xem rốt cuộc cậu ta là thiên sứ hạ phàm hay ác ma chuyển thế? Cậu ta xuất hiện để cứu vớt trái tim lãnh khốc của Alex, hay muốn phá nát Hắc Diễm để quốc-tổ chức mafia lớn nhất thế giới?

Ray thu hồi ánh mắt đang nhìn Alex đi đến ngoài đại sảnh, lúc này mới phát hiện nhóm người trong phòng họp đều đang ngoái đầu nhìn ra phía bên ngoài, biểu tình mỗi người giống nhau như đúc- hoảng hốt há to miệng, dĩ nhiên bọn họ chưa bao giờ gặp qua Alex như vậy, bị dọa hốt hoảng cũng là bình thường.

Ray không biết làm sao đành lắc đầu thở dài, mở miệng nói: “Tốt lắm, mọi người quay lại đây, chúng ta tiếp tục họp.”

Nina đem phần cơm trưa nguội lạnh từ lâu ra ngoài, một lúc sau lại bưng lên một ly sữa cùng ít điểm tâm, bởi vì Sở Lãng không chịu ăn cơm nên Alex đã phân phó cô liên tục đem một ít đồ ăn lên.

Nina đặt khay đồ ăn xuống, xoay người đi ra ngoài, Sở Lãng đột ngột gọi cô lại: “Chờ một chút.”

Nina ngẩn người, lập tức dừng lại cung kính nói: “Ngài Jason, ngài có gì phân phó?” Làm người hầu bên cạnh Alex, cô đương nhiên sớm nhìn ra chủ nhân đối với Sở Lãng mê luyện không chút che giấu, cô biết chủ nhân đã bỏ ra cái giá rất lớn để bắt được tù binh này, càng rõ mối quan hệ giữa họ, chủ nhân luôn luôn cao ngạo bất ngờ bị chàng trai này tát một cái nhưng lại luyện tiếu không hề trừng phạt, cô tự nhiên hiểu được người tên “Lãng” này đối với chủ nhân có bao nhiêu quan trọng và đặc biệt.

23. Chương 23

Sở Lăng gọi cô sau đó lại do dự không nói gì, Nina có chút nghi hoặc nhẹ nhàng lên tiếng: “Ngài Jason?” Mỗi khi không có Alex bên cạnh, phần lớn thời gian Sở Lăng đều ngồi trầm mặc phía trước cửa sổ, mỗi lần cô xuất hiện luôn có vẻ mặt lạnh lùng, cho tới tận bây giờ chưa bao giờ liếc mắt nhìn cô hay nói một câu nào, cô quả thật không nghĩ người này có chuyện gì tìm mình? Bất quá chủ nhân cũng đã căn dặn phải đáp ứng tất cả yêu cầu người này đưa ra, mặc kệ người này muốn gì, chính mình cứ làm theo là được.

Một lúc lâu sau Sở Lăng mới lạnh nhạt hỏi: “Alex đi đâu?”

“Chủ nhân ở phòng hội nghị.”

“Phải đi bao lâu?”

“Đại khái cũng phải mấy giờ nữa. Nếu ngài có việc tìm chủ nhân, tôi có thể đi thông báo.” Tuy lúc chủ nhân đang họp không có ai dám quấy rầy, nhưng nếu Sở Lăng có việc tìm, chủ nhân nhất định sẽ không sinh khí, ngược lại còn vô cùng cao hứng.

Sở Lăng suy nghĩ một chút, rầu rĩ nói: “Không cần, cô ra ngoài đi.”

Nina hướng hần cúi đầu một chút rồi xoay người đi về hướng cửa chính, lúc cô vừa đi tới cửa lại bất ngờ quay đầu lại nhìn về phía Sở Lăng vẫn đang tựa người bên cửa sổ, cô lấy hết dũng khí hỏi: “Ngài Jason, ngài... ngài không định ăn chút gì sao?” Cô biết vì chuyện này mà chủ nhân phiền não suốt hai ngày nay, hiếm khi có dịp Sở Lăng chủ động nói chuyện, cô liền nhịn không được thay chủ nhân hỏi thăm một chút.

Nhưng Sở Lăng lại trầm mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, không trả lời câu hỏi của cô.

Nina đối với phản ứng của cậu cũng dự đoán được, Sở Lăng ở đây mặc dù chưa được hai ngày, nhưng cô cũng quen với sự lạnh lùng của cậu, ngay cả chủ nhân cũng không có biện pháp thì sao cô dám có hy vọng cậu sẽ để ý tới mình, ngay lập tức không dám nhiều lời nữa, lui ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Sở Lăng chờ Nina ra ngoài mới quay đầu lại nhìn về phía cửa, một lúc lâu sau cậu lập tức đứng dậy đi về phía cửa phòng, nhấn tay cầm một cái mở cửa bước nhanh ra ngoài, liếc mắt nhìn hành lang trống rỗng, thì ra chẳng những không khóa cửa phòng, bên ngoài cũng không bố trí người canh gác, Alex yên tâm đối với cậu vậy sao.

Sở Lăng xem xét kết cấu tầng lầu này một chút, chỗ của mình, chính là phòng ngủ của Alex, là căn phòng lớn nhất cuối lầu ba, những phòng còn lại đều khép kín cửa nhưng cậu đoán không có người khác ở tầng lầu này, phòng này chắc hẳn đều thuộc về Alex, chính là... cậu muốn tìm phòng sách.

Sở Lăng không suy nghĩ nhiều liền theo trực giác đẩy cánh cửa phòng bên cạnh, cửa không khóa, bên trong quả thật là một gian thư phòng, hai bên vách tường là hàng loạt kệ chứa đầy ắp sách, Alex hẳn là một người rất thích đọc sách.

Bên trái phòng có một cái bàn đặt biệt lớn, trên mặt bàn đặt ba dàn máy tính, còn có rất nhiều hồ sơ và văn kiện sắp xếp gọn gàng, về điểm này Alex và Sở Lăng thập phần giống nhau.

Sở Lăng hít một hơi thật sâu, xoay người đóng cửa phòng, nếu Alex đang bận họp, chắc hẳn cậu sẽ có đủ thời gian. Alex đã bỏ hết tất cả điện thoại, anh cùng thủ hạ chỉ liên lạc qua điện thoại di động cùng bộ đàm, nếu Sở Lăng muốn liên lạc với bên ngoài chỉ có thể lên tìm đến máy tính của Alex.

Sở Lăng đi vòng qua bàn lớn ngồi xuống chiếc ghế da, mở một máy tính trên bàn, bỗng nhiên để ý bên cạnh máy tính có một bức ảnh chụp màu sắc rực rỡ, cậu kinh ngạc phát hiện người trong hình chính là mình, cầm ảnh chụp lên quan sát kỹ quần áo cùng bối cảnh trong hình, đúng là tình cảnh hôm mình lên vào trang viên để trộm mảnh chip hướng dẫn, thế nhưng hôm đó mình đã phá hết hệ thống theo dõi, Alex làm sao chụp được bức ảnh này? Nghĩ lại, hẳn là trong kho hàng có một bộ camera bí mật mà mình không điều tra được, thì ra Alex đã phát hiện ra cậu từ đầu.

Sở Lăng thản nhiên buông bức ảnh xuống, bình định lại tâm tình một chút, bắt đầu thành thạo làm việc với máy tính, đúng như cậu dự đoán, máy tính có thiết lập mật mã, muốn truy cập hệ thống nhất định phải phá bỏ được mật mã, tuy nhiên ý định của cậu không phải mún xem trộm tư liệu.

Sở Lăng xoay sở hơn nửa giờ mới phá bỏ được mật mã, truy cập vào máy tính, tuy cậu biết trong máy nhất định có rất nhiều hồ sơ tư mật về tổ chức Hắc Diễm, nhưng cậu không muốn nhìn cũng không hề muốn biết, với thân phận của cậu đây lẽ ra chính là cơ hội truyền tất cả tư liệu cơ mật về tổng bộ, cũng không biết vì cái gì cậu lại không làm như vậy, cậu cũng không hề suy nghĩ đến nguyên nhân sâu xa đó, có lẽ nhiệm vụ tướng quân giao cho cậu cũng không phải đánh cắp số tư liệu này, hơn nữa cậu lên vào hệ thống máy tính chỉ muốn gửi báo cáo cho tướng quân biết các mảnh tên lửa khí độc đã được phá hủy mà thôi.

Sở Lăng vừa đánh xong bản báo cáo định gửi đi, đột nhiên nghe được âm thanh trầm ồm của Alex ở phía cửa: “Lăng, em đang làm gì?”

24. Chương 24

Ngón tay Sở Lăng đang lướt trên bàn phím nhất thời cứng đờ, cậu không nghĩ Alex lên đây nhanh như vậy, anh ta không phải đang họp sao? Đương nhiên cậu sẽ không bao giờ đoán được Alex vì cậu mà vất bỏ cả phòng hội nghị cùng nhóm thuộc hạ sang một bên để chạy lên.

Alex đi đến bên cạnh Sở Lăng, nhìn lên màn hình: “Làm gì? Gửi tin cho tướng quân của em sao? Ngô, có thể giải được mật mã tôi thiết lập, Lăng, em quả thực không đơn giản.”

Sở Lăng chỉ có thể cứng ngắc thân thể ngồi yên một chỗ, cậu bị bắt được tại hiện trường, còn gì để nói đâu?

Alex dường như không có dấu hiệu tức giận, nhìn lên màn hình nhẹ nhàng thì thầm: “Toàn bộ tên lửa khí độc đã bị hủy, nhiệm vụ hoàn thành. Tôi bị rơi vào tay đối thủ, không cần phải người tới đây, tôi sẽ tự tìm cách trốn thoát.”

Alex khẽ cười một chút: “Lăng, sao lại không cho tướng quân phái người tới cứu?” Vừa nói vừa khom người tiến sát đến bên tai Sở Lăng: “Còn có, em nghĩ rằng mình có cơ hội thoát khỏi nơi này sao?”

Sở Lăng mím môi, hơi lắc mình né tránh khỏi đụng chạm với Alex.

Alex cười cười, đứng thẳng dậy, nhàn nhả tựa vào bàn đối mặt với Sở Lăng đang ngồi trên ghế da: “Lăng, em chắc chắn đoán được trên máy tính của tôi có rất nhiều tư liệu cơ mật, ví dụ như công nghiệp quân sự của tôi bố trí ở đâu, tôi cùng các công ty nổi danh trên thế giới có các vụ giao dịch bí mật gì, tình báo của tôi về các khám phá vũ khí mới nhất, phương pháp tìm kiếm kỹ thuật chế tạo cùng nguyên liệu, đối tượng giao dịch súng đạn, hay danh sách người mua của tôi trên toàn thế giới, còn có...” Nói tới đây, Alex hạ thấp người tiến sát về phía Sở Lăng: “Còn có 6 quả tên lửa khí độc-nghiên cứu mới nhất của nước Mỹ sao lại đến tay tôi, rốt cuộc là ai có thể lọt qua hàng bảo vệ nghiêm ngặt đem bí mật này vận chuyển đến tay tôi, em thật sự không muốn biết sao?”

Sở Lăng khép nhẹ hàng lông mi dài, né tránh ánh mắt Alex, lạnh lùng quay đầu đi.

Alex dừng lại trước mặt Sở Lăng, khoe miệng thủy chung vẽ thành một mặt cười: “Lăng, không dễ dàng gì mới xâm nhập được vào máy tính của tôi, vì sao không mở sổ văn kiện bí mật này ra nhìn một chút? Có lẽ em nên gửi tất cả sổ văn bản này về quân đội Mỹ. Tướng quân của em nhất định rất có hứng thú với số tài liệu này, vì cái gì em không làm như vậy? Tôi có thể cao hứng xem đây là em bảo vệ tôi sao?”

Sở Lăng nhanh chóng ngẩng đầu lên tức giận liếc nhìn Alex, trong ánh mắt lại vô tình biểu lộ một chút bối rối, hừ lạnh nói: “Đừng tự mình đa tình, tôi chỉ không kịp làm như vậy mà thôi.”

Alex lại càng cười lớn hơn nữa, lại hạ thấp người hơn một chút: “Lăng, em không phát hiện ra thái độ em nói chuyện với tôi có chút thay đổi sao? Tôi thích khẩu khí thất thường này của em, có thể thấy được chúng ta ngày càng thân mật hơn.”

“Anh...” Sở Lăng bị cái loại khẩu khí tự tình đúng của Alex làm tức giận đến á khẩu, chỉ có thể oán hận quay đầu đi.

Alex nhìn thấy Sở Lăng trong lúc vô ý để lộ ra vẻ mặt giận dữ vô cùng đáng yêu không khỏi bật cười thành tiếng: “Lăng, tôi chính là nói thật, chỉ cần em muốn bất luận là vấn đề bí mật gì, tôi cũng có thể đưa cho em, cho dù em thật sự gửi về tổng bộ nước Mỹ, tôi cũng không quan tâm.”

Sở Lăng do dự một chút, nhìn không được quay đầu lại hỏi: “Anh không lo lắng một khi tư liệu cơ mật bị tiết lộ sẽ nguy hiểm sao?”

Alex phóng khoáng mỉm cười: “Tôi có gì cần phải lo lắng? Dựa theo thông lệ chính trị Mỹ, chính phủ Mỹ căn bản sẽ không thừa nhận thân phận cùng nhiệm vụ em đang thực hiện, dĩ nhiên nếu bọn họ có được số tư liệu này cũng có thể có được một số cơ để đối phó tôi, nhưng những việc này có quan hệ gì? Bọn họ không có khả năng chỉ vì chút vấn đề này mà phái quân đội đến, nhiều lắm là phái một vài người chuyên tiến hành các nhiệm vụ như em đến mà thôi, đối với tôi cũng không tạo thành uy hiếp gì. Hơn nữa, nước Mỹ có nhiều toan tính? Lấy cả thế giới làm người bảo vệ cho mình, luôn phản đối các quốc gia có các loại vũ khí gây sát thương phạm vi rộng, lợi dụng cơ này để tiến hành kiểm tra quân sự, mà bản thân lại không hề đình chỉ các hoạt động nghiên cứu vũ khí sinh học hay các công trình vũ khí nguy hiểm khác, người buôn bán vũ khí lớn nhất trên thế giới chính là tổng thống Mỹ, ít nhất có hơn phân nửa số vũ khí trong tay tôi đến từ Mỹ, em không biết chuyện này quả thật rất châm chọc? Lăng, tôi có thể nói cho em biết, trong quân đội và chính phủ cao cấp Mỹ đều có tình báo chuyên cung cấp thông tin kỹ thuật cùng vận chuyển các loại vũ khí bí mật, mối quan hệ này cực kỳ rắc rối, ví dụ như khi bọn họ gặp rắc rối khi bán vũ khí ột quốc gia nào đó, sẽ nhờ tôi cung cấp tin tức cùng trợ giúp trong khi giao dịch, đơn giản vì đối tượng của họ chính là quốc gia đối địch, mà tôi hàng năm nhận được tiền bọn họ bí mật hối lộ lên đến 8 chữ số hàng đôla, với lí do này em cho là tôi sợ bọn họ sao?”

Trong con người đen tuyền của Sở Lăng lộ ra vài phần tò mò, nhưng không bị lời nói của Alex chọc giận, tuy rằng lớn lên ở nước Mỹ, hơn nữa còn nhận chức trong quân đội hải quân nhưng dù sao cậu cũng không phải người Mỹ, sâu trong nội tâm rất khó có được cảm giác nhận thức dân tộc này, vì thế đối với ngôn luận công kích của Alex cũng không cảm thấy chói tai hay khó chịu, huống hồ trong lòng hẳn hiểu rõ những lời nói của Alex toàn là sự thật.

25. Chương 25

Alex cười cười: “Được rồi, Lăng, chúng ta không nói đến chuyện này, đó cũng không phải vấn đề khiến tôi lo lắng, tôi hiện giờ chỉ quan tâm đến một việc, đến bao giờ em mới chịu ăn cơm?” Anh vừa nói, vừa vươn tay về phía Sở Lăng.

Bàn tay Sở Lăng khẽ đẩy mép bàn, chiếc ghế da nhẹ nhàng trượt về phía sau, sau đó cậu lập tức đứng dậy muốn rời khỏi.

Alex bước tới kéo Sở Lăng lại, nghiêm túc nói: “Lăng, tôi nói tất cả đều là thật, cho dù phải đối địch với toàn thế giới tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ lo lắng cho em, để ý tới em thôi.”

Sở Lăng không kiềm được cảm xúc đang dâng lên trong lòng khẽ cắn môi, quay đầu sang hướng khác né tránh ánh mắt thâm tình của Alex, cố gắng hết sức nhắc nhở bản thân hết lần này đến lần khác tuyệt đối không được mềm lòng! Người này là địch nhân, hơn nữa còn là nam nhân, chính mình tuyệt đối không thể để cái gọi là tình yêu kia làm dao động, không thể khuất phục cũng không được thỏa hiệp, tuyệt đối không thể! Bị bắt làm tù binh, thậm chí có chết đi cũng không phải chuyện đáng xấu hổ, nhưng nếu bị người này nắm giữ được trái tim mới chính là vạn kiếp bất phục!

Alex đối mặt với biểu tình lạnh lùng cùng trầm mặc trước sau của Sở Lăng, trong lòng bỗng dưng tràn ngập cảm giác vô lực và thất bại, ôm Sở Lăng vào lòng, gắt gao ôm cậu thật chặt, thở dài nói: “Lăng, nói cho tôi

biết, em muốn tôi làm thế nào mới đồng ý không chống cự nữa? Em rất cuộc muốn ta làm gì mới không hận tôi, nghiêm túc đối mặt với tình cảm của tôi?”

Sở Lăng âm thầm hít vào một hơi, bình tĩnh đẩy tay Alex ra, con người đen tuyền lạnh lùng nhìn thẳng anh, lạnh nhạt nói: “Chúng ta vĩnh viễn là địch nhân, ngoại trừ oán hận... giữa chúng ta không còn bất cứ thứ tình cảm nào khác.”

Alex chăm chú nhìn Sở Lăng một lúc lâu, cười khổ: “Được rồi, là địch nhân tôi yêu thương nhất, bây giờ nói về bức thư này đi. Em đã hai ngày không liên lạc với tướng quân của mình, nếu còn không giao tin tức gì chỉ sợ ông ta sẽ rất sốt ruột, hơn nữa cũng không biết tên lửa khí độc đã bị tiêu hủy, nếu vẫn còn không nhận được tin, có lẽ sẽ phái thêm người đến đây. Mà em...thật sự hi vọng ông ta phái người đến sao? Em hiểu rõ chấp hành nhiệm vụ này chính là đối mặt với cái chết, em hi vọng nhóm chiến hữu của em tiếp tục đến đây chịu chết sao? Tôi sẽ không bao giờ đối phó với em, nhưng đối với người khác tuyệt đối sẽ không nường tay, ngoại trừ em, dù là ai dám can đảm đến tìm tôi, bất luận là người phương nào, bối cảnh ra sao, em từng nghe được họ còn sống sao?”

Sở Lăng nhú nhẹ chân mày, cậu đương nhiên biết việc này, dù sao đây cũng là nguyên nhân cậu muốn gửi báo cáo cho tướng quân.

Alex kéo tay Sở Lăng quay lại bàn: “Lăng, em có thể gửi bức thư này đi, chỉ cần đồng ý cùng tôi ăn bữa tối.”

Sở Lăng trầm mặc không nói lời nào.

Alex dùng sức nhẹ nhàng kéo Sở Lăng qua, làm cậu tựa lưng vào bờ ngực rắn chắc của mình, cánh tay ôm chặt bên thắt lưng cậu, tay phải cầm lấy tay cậu đặt trên bàn phím máy tính, sau đó tiến sát đến bên tai cậu, ôn nhu nói: “Lăng, đồng ý với tôi, cùng nhau ăn bữa tối thì em có thể gửi bức thư này đi ngay lập tức.”

Sở Lăng bất giác ngừng hô hấp, cảm giác được hơi thở ấm áp của alex đang phả bên cổ, cảm giác được chính mình đang dựa vào lồng ngực cường tráng ấm áp, mùi thơm nam tính cùng sức nóng cơ thể của Alex đang quấn chặt cậu, khiến cậu không thể khống chế được bắt đầu khẽ run, cắn chặt răng nhanh chóng nhấn mạnh phím enter một cái, sau đó lập tức dùng sức giãy khỏi cái ôm ấm áp kia, né tránh ra thật xa.

Alex nhìn thấy Sở Lăng khấn trương tránh né mình như vậy, nhẹ nhàng nở nụ cười, anh nhạy bén nhận ra Sở Lăng bắt đầu có cảm giác với mình,hiện tượng tốt này quả thực khiến cho ai đó vô cùng phấn khích. Nhưng lí do làm Alex vui sướng như vậy là cuối cùng cũng làm cho Sở Lăng đồng ý ăn chút gì đó, tuy không phải chính miệng đồng ý, nhưng khi ngón tay cậu nhấn phím kia cũng biểu hiện được cậu âm thầm chấp nhận.

Ray đang chờ bên bàn ăn, nếu không có công việc gì quan trọng, anh luôn cùng Alex dùng cơm.

Lúc nhìn thấy Alex lôi kéo Sở Lăng vào phòng ăn không khỏi cảm thấy bất ngờ, không biết Alex dùng biện pháp nào để thuyết phục được người quật cường như Sở Lăng, nhưng hiện tại anh cũng hiểu ra lý do khiến tâm tình Alex suốt buổi chiều lại tốt như vậy, thì ra là nguyên nhân này a.

Ray hiếu kỳ nhìn về phía Sở Lăng, mặc dù từng đánh nhau một trận nhưng anh chưa bao giờ nghiêm túc quan sát con người Đông Phương làm Alex say mê điên cuồng này, cuối cùng không thể không thừa nhận tướng mạo người này vô cùng hoàn mỹ, vẫn một thân hắc y lạnh lùng như lần đầu gặp, mà cặp mắt kia quả thật đúng như Alex miêu tả xinh đẹp động lòng người, cũng vô cùng thần bí khó lường.

Bất quá Ray vẫn không hiểu được vì sao Alex lại không quan tâm đến giới tính mà yêu thương Sở Lăng? Mặc dù Sở Lăng vô cùng xinh đẹp nhưng không hề có sự mềm mại như nữ nhân, người này ngay cả khí chất trung tính cũng không có, cái trán cao tràn ngập khí khái, cả người toát ra ngạo khí, cử chỉ lại rất suất khí, trăm phần trăm là khí chất nam nhân, hơn nữa tư thế hần cầm vũ khí, thủ đoạn tàn nhẫn dồn người khác vào chỗ chết tuyệt đối sẽ không có ai nói trên người người này có chút nào là đặc tính của nữ nhân, rốt cuộc Alex bị sao vậy a? Vì cái gì lại yêu một nhân vật nguy hiểm như vậy?

Ray cũng không quên cách đây không lâu Sở Lăng vừa hạ gục hơn bốn mươi tên thuộc hạ do chính tay mình huấn luyện, đây quả thực là đối thủ mạnh khó đối phó nhất trước giờ anh gặp, Alex lại yêu người này như vậy, quả thật khó khách lại khiến anh khó có thể tin được, đồng thời cũng lo lắng không thôi,

tuy bọn họ trước giờ luôn không đặt quan niệm đạo đức trong mắt, bất luận nghĩ cái gì hay muốn làm gì cũng không hề chịu ràng buộc, giết người phóng hỏa cũng bình thường, đối với chuyện đồng tính luyến ái khác phái linh tinh lại càng không để ý đến, thế nhưng Ray vẫn cảm thấy có chút kỳ quái khó có thể giải thích.

26. Chương 26

Sở Lăng nhìn thấy Ray trong phòng ăn, ngỡ ngàng một chút, lập tức dừng bước.

Alex bèn quay đầu lại hỏi: “Lăng, sao vậy?”

Sở Lăng lạnh lùng nâng mắt nhìn về phía Alex, đôi mắt kia rõ ràng như đang chất vấn anh: “Anh chưa từng nói qua sẽ có người khác.”

Alex cảm thấy kì quái như đọc được suy nghĩ trong đôi mắt kia, không khỏi bật cười: “Lăng, Ray là bạn thân của tôi, đừng ngại.”

Chân mày Sở Lăng vẫn hơi nhíu lại, do dự không biết có nên lưu lại dùng cơm hay không, cậu thực sự không muốn gặp thêm bất kỳ người nào khác, thái độ cùng hành động của Alex đối với cậu không chút cố kỵ mà che dấu sự yêu thương, chuyện này khiến cậu không thể tự nhiên trước mặt người khác.

Alex kiên quyết kéo Sở Lăng đến bàn ăn: “Lăng, tôi cố ý mời tới hai đầu bếp Trung Quốc, tôi nghĩ có lẽ em thích ăn món ăn Trung Quốc.” Vừa nói vừa kéo Sở Lăng ngồi xuống cạnh mình đối diện với Ray.

Sở Lăng ngược mắt nhìn lên, trên bàn quả nhiên toàn món ăn Trung Quốc, trình độ không hề thua kém các món ăn trong nước. Cậu đã bao lâu rồi chưa được ngửi qua hương khí mỹ vị quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ này? Sau khi mẫu thân và kế dưỡng qua đời, cậu cũng không quay về Đài Loan nữa, cũng chưa nếm lại một bữa ăn kiểu Trung Quốc đúng nghĩa. Mà lúc này, địch nhân của cậu, cũng là người cậu hận nhất lại hao tổn tâm huyết vì cậu mà an bài tất cả thứ này, vô thức, trong con tim luôn lạnh băng của cậu bắt đầu có một chút cảm giác ấm áp mơ hồ lan tỏa.

Vài người hầu bưng lên một vài món ăn cuối cùng, sau đó cẩn thận xới cơm cho từng người.

Alex chăm chú nhìn biểu tình của Sở Lăng, khẩn trương nói: “Lăng, em có thích mấy món ăn này không?”

Ray nhìn một bàn đồ ăn toàn món ngon mỹ vị trước mặt đã sớm thèm chảy nước miếng, mà thứ cơm bạch sắc lóng lánh trong bát anh cũng chưa bao giờ được nếm qua, thầm nghĩ phải mau mau ăn thử, chính là, anh chăm chú nhìn đôi đũa đã được chuẩn bị sẵn bên cạnh mà nhíu mày, làm sao ăn cơm với hai cây gậy bé xíu này a.

Ánh mắt Alex từ đầu đến cuối chỉ đặt trên người Sở Lăng: “Lăng, ăn một chút đi, được không?”

Ray buồn cười nhìn vẻ mặt đang cố lấy lòng của Alex, không ngờ Boss của Hắc Diễm đế quốc luôn lãnh khốc vô tình lại có ngày ăn nói khép nép như vậy, mà người kia lại luôn trưng ra biểu tình lạnh lùng.

Sở Lăng im lặng một chút, cuối cùng cũng cầm lấy đôi đũa bên cạnh.

Alex lúc này mới thở ra một hơi, thỏa mãn nhìn Sở Lăng bắt đầu ăn cơm trong bát và thức ăn trước mặt, thuận tay cầm đũa lên bắt đầu dùng cơm.

Ray nhin không được mở miệng nói: “Alex, tôi không biết dùng đồ vật này.” Alex hiểu tiếng Trung, đối với đồ ăn Trung Quốc tự nhiên cũng không có gì xa lạ, thế nhưng anh lại chưa bao giờ sử dụng thứ gì khác ngoài dao nĩa.

Alex liếc mắt nhìn Ray một chút, thờ ơ nói: “Nina, lấy dao nĩa đến cho Ray đi.”

Nina nhanh chóng đem một bộ dao nĩa đến cho Ray, nhưng mà.... anh làm cách nào sử dụng dao nĩa đem các món nhìn cực kỳ ngon miệng nhưng lại bày biện vô cùng rắc rối kia vào miệng mình a?

Ray nhìn thấy Sở Lăng và Alex dễ dàng dùng chiếc thìa linh hoạt gấp đồ ăn trước mặt, không khỏi âm thầm nuốt nước miếng, giờ nữa lên nhắm vào một miếng sườn xào chua ngọt dùng sức cắn xuống, thế nhưng miếng sườn kia lại không chịu hợp tác mà nhẹ nhàng tránh né, đành phải dùng dao nhỏ kết hợp để lôi miếng sườn lên, còn chưa đến được chén mình, mới nửa đường không cẩn thận để rơi xuống chén canh trước mặt, làm nước canh văng tung tóe khắp nơi, lên cả trên quần áo của Ray.

Sở Lăng ngồi đối diện chứng kiến hết tất cả động tác vụng về ngớ ngẩn của Ray, thấy bộ dạng chật vật không biết làm sao của người nọ nhất thời không kiềm được bật cười khe khẽ.

Alex ngồi bên cạnh vẫn luôn chăm chú nhìn vẻ mặt của Sở Lăng, bất ngờ thấy một nụ cười xuất hiện trên đôi môi anh đào, một lúm đồng tiền mê người ẩn ẩn hiện ra trên gò má mềm mại, hàn băng trên khuôn mặt hoàn mỹ phút chốc tan biến, tuy chỉ ngắn ngủi có hai giây nhưng cũng đủ khiến anh ngẩn người mất trọn to, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Lăng mỉm cười, quả nhiên so với trong tưởng tượng còn tuyệt vời hơn, thì ra khi cậu bỏ đi về nghiêm túc bình thường lại động lòng người như vậy.

Ray cũng thấy được nụ cười hiếm có của Sở Lăng, đồng thời cũng thấy biểu tình ngây ngốc của Alex, anh cũng vui vẻ cười: “Thật cao hứng khi có thể làm cậu vui như vậy.”

Làm thuộc hạ kiêm bạn thân của Alex, từ lúc anh hiểu được Alex thật lòng đối với Sở Lăng thì cũng không còn xem cậu là địch nhân, trong giọng nói tự nhiên cũng không mang ý đối địch, ngược lại còn ẩn chứa một chút tiểu ý pha trò dí dỏm.

Alex mê mẩn lắm bả: “Lăng, em cười lên quả thực rất mê người.”

Sở Lăng lập tức thu hồi tươi cười, đôi mắt tối sầm lại, nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh lùng, trước sau không hề liếc mắt đến Alex một cái, im lặng cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Alex nhìn thấy dáng vẻ của Sở Lăng lập tức tiu nghỉu, chỉ có thể âm thầm thở dài, sau này chần chẫn sẽ không dễ chịu gì, anh biết trước sẽ còn rất nhiều khó khăn, thậm chí sẽ có lúc làm anh suy sụp nhưng chỉ cần anh thật lòng yêu thương Sở Lăng thì dù cậu vĩnh viễn xem anh là địch nhân, dù biết trước kết quả có ba phần thất bại thì có sao, dẫu sao thì không phải ai cũng có thể yêu địch nhân của mình.

27. Chương 27

Sau bữa tối, nhóm người hầu nhanh nhẹn đem loại trà mà Alex đặt biệt căn dặn đi mua ra, còn có chuối tiêu và quả thơm đặc sản của Đài Loan.

Ray hiếu kỳ cầm ly trà lên hớp một ngụm, vị chất đắng lan trong miệng hoàn toàn bất đồng với cafe làm anh lập tức nhăn mặt, ngậm trong miệng không biết nên phun ra hay nuốt vào, gương mặt nhìn Sở Lăng thông thả nhấp nhấp ly trà nóng, Alex cũng bưng chén lên thông thả uống, thỉnh thoảng liếc nhìn sang dò xét biểu tình của Sở Lăng.

Ray khó khăn nuốt xuống ngụm nước trà trong miệng, sau đó vội vàng kêu lên: “Nina, đem cafe ra cho tôi.”

Nina còn chưa kịp đáp ứng, Alex đã ngắt đầu nói: “Ray, anh nên đi trở về phòng, lát nữa Nina sẽ đem cafe lên.”

Ray biết Alex vì muốn ở riêng một chỗ với Sở Lăng nên mới đuổi mình đi, liền nhún vai: “Được rồi, dù sao tôi cũng có việc cần tìm Arthur.” Đứng dậy nói: “Ngủ ngon Alex. Ngủ ngon Jason.”

Sở Lăng là từ đặc quyền, chỉ có Alex mới có quyền xưng hô thân mật với cậu như vậy, những người khác chỉ biết mỗi tên Jason. Mặc dù Ray đã nghe Alex nói qua tên thật của Sở Lăng, nhưng anh không hiểu tiếng Trung nên cảm thấy cái tên kia cực kỳ khó phát âm, huống chi, anh cũng không muốn tranh giành đặc quyền này với Alex, vì thế tốt nhất cứ gọi tên tiếng anh của cậu.

Alex cũng lên tiếng “Ngủ ngon”, chỉ có Sở Lăng vẫn lạnh lùng như trước không hề đáp lại.

Ray cũng không để ý tới biểu tình lạnh lùng của Sở Lăng, đứng lên rời khỏi bàn ăn bước ra ngoài.

Alex cố gắng bắt chuyện với Sở Lăng vài lần, nhưng Sở Lăng từ đầu đến cuối không hề để ý đến, Alex cảm thấy có chút nhàm chán, đúng lúc này tiếng chuông điện thoại chọt vang lên, anh bèn đặt ly trà xuống cầm điện thoại lên nghe máy.

Sở Lăng lạnh nhạt liếc mắt nhìn Alex, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng ăn, Alex vừa nghe điện thoại, vừa nhìn theo bóng Sở Lăng rời khỏi, không hề ngăn cản cậu.

Sở Lăng bước vào đại sảnh, đám vệ sĩ nhìn thấy cậu không kiềm được cảm thấy có chút kinh ngạc, đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên chào hỏi hay cần phải ngăn cản cậu.

Ánh mắt Sở Lăng lạnh như băng quét một lượt bọn họ, quay đầu nhìn cánh cửa đại sảnh, nếu Alex không giới hạn hành động của cậu, cậu cũng nên nhân cơ hội này ra ngoài trang viên quan sát bố trí bên ngoài một chút, nếu muốn trốn khỏi nơi này nhất định phải chuẩn bị chu đáo, dù sao thì nơi này cũng cực kỳ nguy hiểm.

Sở Lăng suy nghĩ một chút liền bước về phía cửa đại sảnh, đám vệ sĩ vội vàng bước lên ngăn cản: “Ngài Jason, ngài không thể ra ngoài.”

Sở Lăng căn bản không thèm liếc mắt đến bọn họ, không hề dừng bước tiếp tục bước ra ngoài.

Vài tên vệ sĩ theo sát Sở Lăng lắp bắp nói: “Chậm đã, ngài...ngài muốn đi đâu?” Bọn họ không dám quên mệnh lệnh tuyệt đối không được tổn thương người này của Boss, vì thế ai cũng không dám thò tay ngăn cản cậu, nhưng cũng không thể cứ để cậu đi ra ngoài như vậy, giống như làm gì cũng không thỏa đáng, trong nhất thời lo lắng không biết nên nói gì.

Sở Lăng còn chưa đi tới cửa chính, bỗng nhiên có hai cô gái tóc vàng đi đến, trực diện nhìn Sở Lăng, các cô ban đầu có chút sợ run, nhưng lập tức nhận ra nam nhân Phương Đông anh tuấn này đúng là tên tù nhân từng nhìn thấy trong phòng Alex, lúc ấy cậu đang bị trói trên giường cho nên cũng không nhìn kĩ, lúc này đối diện với cậu mới kinh ngạc nhận ra trên đời này quả thật có nam nhân có vẻ đẹp còn tinh tế hoàn mỹ hơn cả nữ nhân, nhất là đôi mắt đen như hai viên hắc bảo thạch xinh đẹp trong suốt long lanh như nước đủ khiến cho bất cứ nữ nhân nào đối mặt với nó đều cảm thấy vô cùng thua kém, nhưng khí chất tinh khiết lạnh lùng kia lại khiến cậu không hề có chút thần thái nữ nhân, ngược lại tràn ngập vẻ anh khí tàn khốc.

Hai cô gái liền nghiêng răng nghiêng lợi đem vẻ mặt tràn ngập hận ý bước tới trước ngăn cản Sở Lăng, cô nàng mặc váy ngắn bên trái khẽ nhíu mày liếc: “Đây không phải là tên tù nhân Alex bắt về sao?”

Người mặc váy âu phục trẻ ngực bên cạnh cũng lên tiếng: “Mày chính là Jason?”

“Nghe nói Alex vì mê luyến mày mà không giết, thật không?”

“Nghe nói là anh ấy ép buộc mày, bất quá với điều kiện của Alex, tùy ý vẫy tay một cái cũng không biết có bao nhiêu nữ nhân tình nguyện bò lên giường của anh ấy, làm gì có chuyện dùng sức mạnh với ai? Tao xem ra chính vì mày sợ chết mới không biết xấu hổ chủ động quyến rũ Alex đúng không?”

“Không phải Alex thực sự thương mày rồi đi? Sở thích của anh ta từ lúc nào lại trở nên kém như vậy?”

“Kỹ thuật trên giường của Alex quả thực rất tuyệt, lúc anh ấy chơi mày có phải cũng khiến ày cảm thấy vô cùng sung sướng không?”

“Đúng là không biết xấu hổ!”

“Thật khiến người ta mắc ói!”

Hai cô gái người một câu ta một câu, thay phiên nhau chỉ trích Sở Lăng bằng những từ ngữ chữ rửa hết sức độc ác, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì ghen tỵ bắt đầu vằn vện vô cùng xấu xí, tưởng như hận đến mức không thể đem tên cướp đi hết sự chú ý của Alex ra mà tàn nhẫn bóp chết hoặc cắn chết.

Hai tay Sở Lăng thả lỏng bên người đã muốn nắm chặt thành quyền, hơn nữa còn có chút phát run, con người đen tràn ngập phần nộ, gương mặt cũng trở nên tái nhợt, cậu chưa từng bị ai nhục mạ như vậy, nhưng đồng thời cũng chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ như vậy.

28. Chương 28

Đám vệ sĩ đối mặt với tình huống này cũng cứng họng không biết làm sao, đang do dự không biết có nên bước tới ngăn cản cuộc chiến đang diễn ra hay không thì bỗng nhiên nghe được một âm thanh lãnh khốc như truyền từ địa ngục: “Eve, Emma hai người các cô muốn chết sao?”

Ngoại trừ Sở Lăng, tất cả mọi người đều giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy Alex đang đứng trong đại sảnh, đúng lúc này Ray và Arthur cũng vừa vặn từ bên ngoài quay trở lại.

Eve và Emma nhìn thấy Alex nghiêm khắc lạnh băng chậm rãi bước đến gần, nhất thời sợ hãi, kinh hoàng nói: “Alex...”

“Em...chúng em chỉ là...”

Alex bước tới bên cạnh Sở Lăng, thoáng nhìn thấy sắc mặt trắng bệch cùng ánh mắt vô cùng phẫn nộ không khỏi cảm thấy đau lòng, ngọn lửa giận trong lòng càng dâng cao hơn, lãnh khốc liếc nhìn hai người tình nhân đã trở thành quá khứ, trầm giọng nói: “Hai con đàn bà này quả thực chán sống.”

Hai cô gái bị sát khí tỏa ra từ đôi mắt xanh biếc kia làm sợ đến mức kinh hồn bạt vía, không ngừng lui về phía sau, run rẩy nói: “Alex...em xin lỗi...”

Ray cuối cùng nhịn không được mở miệng nói: “Alex, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Alex không rảnh trả lời Ray, quay sang ôn nhu nói với Sở Lăng: “Lăng, đừng tức giận, bọn họ chỉ ăn nói vớ vẩn.”

Sở Lăng lạnh lùng liếc ánh mắt về phía Alex.

Alex đối mặt với Sở Lăng thì hoàn toàn vất bỏ vẻ lãnh khốc khiến người khác cảm thấy run rẩy sợ hãi, ngọn lửa giận trong ánh mắt cũng được thay thế bằng đau lòng cùng lo lắng, không hề để ý đến ánh mắt mọi người đang chăm chú quan sát mà kéo tay cậu, nói: “Lăng, tôi sẽ trừng phạt hai người này, em đừng tức giận được không?”

Giọng nói vô cùng ôn nhu gần như là khẩn cầu của Alex làm tất cả mọi người trong đại sảnh hít vào một ngụm lạnh khí, hai cô gái kia lại càng mở to mắt không dám tin. Cho dù trước đây Alex có nhiều tình nhân, nhưng chưa bao giờ thấy anh có một chút dịu dàng với ai, trừ bỏ lãnh khốc căn bản chưa có ai dám hi vọng chiếm được một chút thương tiếc từ anh. Ray tuy sớm tiếp nhận sự thật Alex yêu Sở Lăng, nhưng đối mặt với tình cảnh này cũng bị kích động không ít.

Sở Lăng lạnh lùng nghiêng người, gắng sức gạt tay Alex ra.

Alex lại bắt lấy tay cậu: “Lăng, nếu em thật sự tức giận, chỉ cần mở miệng một tiếng, tôi lập tức giết bọn họ.”

Hai người kia nghe thấy vậy sợ tới mức hai chân mềm nhũn suýt chút ngã khụy xuống, Alex lãnh khốc vô tình là chuyện rõ như ban ngày, nhưng chẳng lẽ anh thực sự vì một nam nhân mà giết chết hai tình nhân mình từng nuông chiều sao?

Sở Lăng lần thứ hai cố gắng vung tay Alex ra, lùi về sau hai bước, ngọn lửa giận trong con ngươi đen mãnh liệt bùng cháy, gương mặt càng lúc càng tái nhợt biểu hiện được cậu có bao nhiêu xấu hổ và tức giận, phẫn nộ đánh thẳng vào trái tim và tâm trí luôn lãnh tĩnh của cậu khiến cậu kiềm chế không được mà run rẩy.

Alex lo lắng nói: “Lăng, đừng như vậy, bình tĩnh một chút?” Vừa nói vừa tiến lên từng bước kéo Sở Lăng lại.

Sở Lăng nhanh chóng gạt tay Alex ra, cắn răng dùng tiếng Trung nói: “Anh là một tên khốn khiếp! Mà tôi trong lúc bị anh lăng nhục không tự kết liễu, tôi cũng chính là một tên khốn!” Sau đó đột ngột xoay người chạy lên hướng cầu thang. Alex chợt cảm thấy hốt hoảng, kêu lớn: “Lăng, đừng làm chuyện điên rồ!” Bước nhanh tới kéo cậu lại.

Sở Lăng linh hoạt lách khỏi tay Alex, sau đó xoay người không chút lưu tình đánh một quyền lên bụng anh, Alex không hề đề phòng, bị trúng một quyền này khiến anh thối lui về sau hai ba bước, khom lưng, hai tay ôm bụng kiềm nén cơn đau.

Mọi người trong đại sảnh giống như bị chết đuối, hai mắt tròn tròn, há to miệng, ai cũng không dám tin những gì mình vừa thấy, không thể tin được chính mình lại có ngày may mắn nhìn thấy cảnh vị Boss quyền lực tối cao của Hắc Diễm đế quốc bị đánh. Mặc dù bọn họ biết Alex bị Sở Lăng cuốn hút, nhưng hành động của Sở Lăng đặc biệt kinh người, Alex luôn lãnh khốc còn có thể nhịn cậu nữa sao? Hay sẽ tức giận mà giết chết cậu?

Trong cơn tức giận, Sở Lăng hoàn toàn hành động theo bản năng, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt Alex tràn ngập đau đớn thống khổ cũng khẽ nhíu mày, nhưng chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn anh một cái rồi xoay người tiếp tục đi về hướng cầu thang.

Alex thở sâu, cố chịu cơn đau nhức, đứng thẳng dậy đuổi theo hai bước: “Lăng, nghe tôi nói đi, ngàn vạn lần đừng làm chuyện gì điên rồ.”

Sở Lăng đã bước đến giữa cầu thang, bỗng nhiên lạnh lùng xoay người nói: “Anh sợ tôi tự sát sao? Yên tâm, trước khi giết anh, tôi sẽ không chết.” Sau đó quay người tiếp tục bước nhanh lên lầu.

Alex nhìn bóng Sở Lăng biến mất ở cầu thang, chân mày mới nhíu chặt lại, tay ôm chặt phần bụng vẫn còn đang rất đau đớn.

Lúc này Ray mới tiến lại hỏi: “Alex, anh không sao chứ?”

Alex thở dốc một hơi, cắn răng nói: “Đáng chết, một quyền của Lăng thực sự rất mạnh.”

Ray lắc đầu cười: “Alex, đây là lần đầu tiên trong đời anh bị đánh, tôi cũng thật may mắn mới được nhìn thấy a.”

Alex liếc Ray một cái, xoay người lại, gương mặt tuấn tú đã khôi phục lãnh khốc ác liệt, trong đôi ngươi xanh biếc dần dần xuất hiện ngọn lửa tức giận, lạnh lùng nói: “Eve, Emma, thừa dịp tôi còn chưa đổi ý, lập tức rút khỏi tầm mắt tôi! Tốt nhất nên cầu nguyện không bao giờ gặp lại, nếu còn để tôi thấy các người xuất hiện trước mắt, thì đó chính là ngày chết!”

Eve và Emma đã sợ tới mức căn bản không thể nói nên lời, nhanh chóng đỡ nhau lão đảo chạy ra khỏi đại sảnh.

29. Chương 29

Alex tức giận quét ánh mắt về phía đám vệ sĩ, đám người kia vừa nhìn thấy ánh mắt khiếp người của anh lập tức cúi đầu trong lòng nơm nớp lo sợ. Trước đây bọn họ từng nghe nói Boss bị Sở Lăng tát một cái, nhưng cũng không dám tin là sự thật, tuy không hiểu được đoạn nói chuyện bằng tiếng Trung kia nhưng tất cả mọi người đều nhận ra vị Boss lãnh khốc mặc dù lần đầu tiên bị đánh nhưng không hề có nửa điểm trách cứ, xem ra cơn giận này mún dập tắt chỉ có thể trút sang kẻ khác, mà dĩ nhiên kẻ xui xẻo đó không ai khác ngoài bọn họ.

Alex lạnh lùng nói: “Arthur, các anh coi mệnh lệnh của tôi là gió thoảng bên tai sao? Tôi bảo các anh phải bảo hộ Sở Lăng chu đáo, các anh lại trơ mắt đứng nhìn em ấy bị hai con đàn bà ngu xuẩn kia nói sằng bậy, chẳng lẽ thuộc hạ dưới tay tôi đều là một lũ ngu ngốc không có chút não nào hay sao?”

Arthur chỉ có thể cúi đầu: “Boss, thực xin lỗi.”

Alex cố đè ép lửa giận trong lòng: “Nếu còn xảy ra chuyện tương tự, hoặc còn để tôi nghe thấy có ai dám liêu lĩnh lăng nhục em ấy nữa câu, các anh liền tự động rút đi, rõ chưa?”

Arthur cùng đám vệ sĩ đồng thanh trả lời: “Rõ.”

Alex nhìn lướt qua đám vệ sĩ đang cúi đầu, lạnh lùng nói: “Arthur, anh đổi người canh gác trong đại sảnh, về phần đám ngu ngốc này thì cứ ra canh gác ngoài trang viên cho tôi, tối hôm nay cũng không được phép ngủ.”

“Vâng.” Arthur đáp ứng, dắt đám vệ sĩ xui xẻo đi xuống.

Nhìn Arthur cùng đám thuộc hạ rời khỏi đại sảnh, Ray liếc mắt sang nhìn Alex vẫn còn vô cùng tức giận, thậm chí chính mình cũng nên cẩn thận một chút, không nên chọc giận anh. Còn về phần Sở Lăng... ai, anh bội phục cậu sát đất, xem ra anh phải nhớ kỹ một chút, bất luận thời điểm nào, xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không được đụng chạm đến Sở Lăng.

Đến khi trong đại sảnh chỉ còn lại hai người bọn họ, biểu tình của Alex mới dịu đi một chút, khó chịu duỗi tay xoa xoa phần bụng vẫn còn đau nhức, thở nhẹ ra cười khổ: “Ray, anh cũng thấy quyền thuật của Sở Lăng cực kỳ đẹp phải không?”

Ray bất đắc dĩ ngược nhìn trần nhà: “Ừ, bất quá sức chịu đựng của anh cũng rất tốt.”

Thật sự bó tay với alex, bị người ta đánh đến như vậy còn chú ý đến động tác của người ta có bao nhiêu xinh đẹp, đối với thương tích bản thân lại không thêm quan tâm đến, xem ra tình yêu của Alex dành cho Sở Lăng đã thấm vào đến tận xương tủy, mà khoảng thời gian Alex quen biết Sở Lăng còn không đến 48 giờ.

Sở Lăng đứng thẳng nhìn ra ngoài cửa sổ, con người xinh đẹp trống rỗng, hai tay vẫn còn nắm chặt, lòng bàn tay đã ứa đầy mồ hôi.

Quả thực cậu cảm thấy vô cùng tức giận, đây là lần đầu tiên bị người khác lăng nhục làm cậu tức giận đến muốn phát cuồng, chính là...thật sự trong đáy lòng cậu, ngoại trừ phần nộ còn có một tia chua xót mơ hồ? Nghĩ đến hai người từng là tình nhân của Alex độc ác nhạo báng mình, trong lòng liền chua xót đến đau nhức, cậu chưa bao giờ có cảm giác khó hiểu quái dị thế này, cậu không rõ điều này biểu hiện cho cái gì, cũng không muốn hiểu, chỉ biết bản thân ngoại trừ phần nộ, trong ngực còn có loại cảm giác rầu rĩ không vui khiến cậu rất khó chịu, đây...không phải là đau lòng đi?

Kỳ quái, vì sao cậu lại cảm thấy đau lòng? Tên khốn kia có gì đáng giá để cậu phải đau lòng cơ chứ? Alex có bao nhiêu tình nhân cũng là chuyện của anh ta, bọn họ vĩnh viễn là địch nhân chỉ hận không thể tự tay giết chết anh, sao có thể vì tên chết tiệt đáng rơi vào mười tám tầng địa ngục kia mà đau lòng.

Sở Lăng bướng bỉnh không muốn suy nghĩ về vấn đề rắc rối này nữa, hiện tại cậu nên nghĩ cách chạy trốn, cậu phải mau chóng rời khỏi nơi này, không hẳn chỉ vì bản thân bị rơi vào tay đối thủ mà không cam lòng, mà quan trọng nhất là mỗi lần nhớ đến ánh mắt xanh biếc kia liền cảm thấy bất an, nhớ đến tình cảm ôn nhu thâm tình ẩn sâu trong con người ngang ngược bá đạo bản năng lại kích động muốn chạy trốn, đến một nơi thật xa, tốt nhất là không bao giờ gặp lại người này nữa.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, sau đó âm thanh ôn nhu của Alex vang lên phía sau hắn: “Lăng.”

Sở Lăng vẫn đứng im không nhúc nhích.

Alex nhẹ nhàng ôm lấy Sở Lăng từ phía sau, khẽ thở dài: “Lăng, đừng tức giận nữa, tôi đã đuổi bọn họ đi, tôi cam đoan từ đây về sau sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa, tôi tuyệt đối không cho phép kẻ nào bắt nạt em, tin tưởng tôi, được không?”

Sở Lăng nâng tay kéo Alex, giẫy người thoát khỏi cái ôm ấp áp, lạnh lùng nói: “Tôi chỉ là một tên tù binh mà thôi, có tư cách gì yêu cầu người khác phải tôn kính.”

Alex nhíu mày: “Lăng, em không phải tù binh.”

Sở Lăng cúi đầu bất ngờ nở một nụ cười lạnh: “Thế tôi là gì, đồ chơi của anh sao?”

30. Chương 30

Alex giữ chặt tay Sở Lăng ép cậu xoay người lại đối mặt với mình, giận dữ nói: “Lăng, đừng nói như vậy, em không phải tù binh cũng không phải đồ chơi, em là người tôi yêu nhất, nghe rõ rồi chứ? Là người tôi yêu nhất.”

Sở Lăng lạnh băng nhìn Alex: “Thế còn tình nhân của anh đâu? Xem các cô ấy là gì? Anh rõ ràng có vô số tình nhân, vì cái gì còn muốn trêu chọc tôi?”

Alex chăm chú nhìn đôi mắt đang tràn ngập lửa giận, khóe môi anh chậm rãi cong lên thành một nụ cười vô cùng khêu gợi, nhẹ giọng nói: “Lăng, em đang ghen sao?”

Sở Lăng lập tức ngăn người, tức giận nói: “Anh nói bậy bạ gì đó?”

Alex lại càng cười lớn hơn nữa, tiến tới sát người Sở Lăng: “Tiếng Trung có một câu “thẹn quá hóa giận” có lẽ chính là thái độ của em hiện tại a?”

“Anh...” Sở Lăng quả thực bị Alex nói đến vừa thẹn vừa giận, không kịp suy nghĩ đã vung nắm tay lên.

Alex nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay Sở Lăng, nghiêng người áp sát vào cậu hơn nữa, cười cười nói: “Lăng, tôi tuy không nở ra tay với em, nhưng cũng sẽ không để em tùy ý xúc phạm tôi nữa. Một quyền lúc này làm tôi đau này giờ, em cũng nên bồi thường cho tôi một chút a?”

Sở Lăng còn chưa kịp phản ứng đã bị một cánh tay mạnh mẽ ôm vào lòng, còn chưa mở miệng, đôi môi Alex đã nhanh chóng bao phủ lên môi cậu.

Sở Lăng cắn chặt răng cố sức giãy dụa, hai tay đặt trước ngực vội vã đẩy Alex ra.

Alex khẽ cười, cánh tay đang ôm chặt hông Sở Lăng bất ngờ trượt xuống phía dưới, đặt trên hai cánh hông gầy vảnh dùng sức ép chặt cậu vào người mình, cố tình làm cho Sở Lăng cảm nhận được dục vọng dưới bụng mình đã cứng rắn nóng rực dọa người, quả nhiên nghe được Sở Lăng hoảng sợ mà hít sâu, đầu lưỡi Alex lập tức nhân cơ hội này mà cạy mở hàm răng đang cắn chặt của cậu, ngang ngược tiến vào tấn công đầu lưỡi không kịp né tránh, ở trong khoan miệng áp áp của cậu cố sức mút vào hương thơm và vị ngọt làm anh say mê, càng không ngừng tiến sâu vào thăm dò.

Sở Lăng dựa vào ngực Alex, không ngừng giãy dụa, cố gắng muốn thoát ra nhưng bị cánh tay cứng rắn của Alex kẹp chặt căn bản không có cách nào thoát được, bị anh gắt gao ôm lấy không thể động đậy. Cậu muốn tránh đôi môi kia, Alex liền đưa tay đỡ lấy phách sau gáy khiến hắn không thể quay đầu, chỉ có thể bị động run rẩy chống đỡ nụ hôn kịch liệt, để mặc cho đầu lưỡi Alex trong miệng mình ngang ngược khuấy động, dần dần cậu cảm thấy hô hấp bắt đầu khó khăn, hai bàn tay nắm chặt đặt trên ngực Alex bất giác đổi thành nắm lấy vạt áo sơ mi anh, trong đầu nổi lên một trận hoa mắt chóng mặt, thân thể cũng ngày càng mềm nhũn.

Lúc Alex thả mạnh buông tha cho đôi môi cậu, Sở Lăng cũng xụi lơ thân bất do kỷ dựa vào lồng ngực anh, thở dốc không ngừng.

Alex vẫn ôm chặt Sở Lăng, lưu luyến hôn lên vành tai và phần gò má non mềm, cảm thấy vô cùng hài lòng với phản ứng của Sở Lăng, có lẽ...trong lòng người này cũng không vô tình như vẻ bề ngoài a?

Alex càng không ngừng hôn môi Sở Lăng, ở bên tai hắn nhẹ nhàng nói: “Lăng, tôi thật sự rất yêu em, rất nhớ em...Lăng, tôi muốn em...”

Sở Lăng choáng váng đầu óc tựa lên ngực Alex, nhất thời mơ mơ màng màng không biết rõ mình đang ở đâu, đối với lời thì thầm khẽ vang bên tai cũng không hề có phản ứng, mãi đến khi Alex ôm cậu nhào xuống trên giường cậu mới giật mình tỉnh táo lại, phát hiện chính mình lại bị tên khốn kiếp này đặt dưới thân, hơn nữa còn đang vừa hôn vừa bắt đầu xé rách quần áo cậu.

Sở Lăng lập tức nổi giận đồng thời trong lòng cũng dâng lên cảm giác sợ hãi, lập tức liều mạng giãy dụa, đấm đá lung tung đem Alex trên người mình đẩy ra, hốt hoảng nhảy xuống giường thối lui đến góc tường, tay phải nắm chặt lấy vạt áo sơ mi trước ngực đã bị Alex xé nát, thở hổn hển, cơn giận cũng không còn, chỉ là, nghĩ đến lúc này suýt chút nữa... chỉ thêm một chút nữa thì lại bị tên chết tiệt này đắc thủ.

Alex ngồi trên giường, cau mày nhìn Sở Lăng: “Lăng, sao em lại chạy trốn?”

Sở Lăng nén giận cắn răng nói: “Vì cái gì tôi không được trốn? Chẳng lẽ nằm im chờ anh đến lẳng nhục sao?”

Alex đứng dậy giận dữ nói: “Lăng, tôi muốn em vì tôi yêu em, em vì sao lại luôn nói là lẳng nhục?”

Sở Lăng nhếch cao cằm, lạnh lùng: “Chỉ cần tôi không muốn, thì chính là lẳng nhục.”

“Vậy nói cho tôi biết, làm thế nào em mới có thể tự nguyện.” Alex chậm rãi bước đến gần cậu.

Sở Lăng phải tiếp tục lui về phía sau, mãi khi lưng tiếp xúc với vách tường, chỉ có thể lớn tiếng quát: “Anh không được lại đây.”

Alex vẫn từng bước một đi đến trước mặt cậu, con ngươi xanh biếc nhìn thẳng vào đôi mắt mỹ lệ phần nộ lại có chút khấn trương: “Lăng, mặc kệ em có nguyện ý hay không, tôi cũng sẽ không thả em đi. Tôi có thể kiên nhẫn chờ đợi đến một ngày nào đó em yêu tôi, nhưng tốt nhất em nên gạt bỏ ý nghĩ muốn bỏ trốn khỏi đầu, cả đời này em đã thuộc về tôi.”

Sở Lăng âm thầm cắn chặt răng, không kiềm chế được khép hạ làn mi dài, tránh né ánh mắt nghiêm túc của Alex.

31. Chương 31

Alex đã tiến đến sát Sở Lăng, khoảng cách thân mật đến mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp của đối phương, Alex chậm rãi nâng cằm cậu lên, chăm chú nhìn về mặt cậu vô cùng căng thẳng, nghiêng đầu hôn lên đôi môi anh đào hồng nhạt, nhẹ nhàng mút vào, thân thể càng tiến sát hơn dần vào người cậu.

Sở Lăng bị nhốt giữa bức tường lạnh băng cùng thân mình nóng như lửa của Alex, anh hơi xoay đầu hôn thật sâu, tăng thêm lực khiến cậu không thể giãy dụa nhưng lại không hề có cảm giác khó chịu, Sở Lăng một lần nữa cảm giác được ôn nhu ẩn chứa phía sau sự cường ngạnh kia, hơn nữa còn có một chút quan tâm, nhận thức được điều này làm tim Sở Lăng đập loạn đến không thể khống chế, cậu lập tức hoảng sợ bắt đầu giãy dụa.

Alex lợi dụng dáng người cường tráng vững vàng đem Sở Lăng vây ở phía trong bức tường, bắt lấy hai tay cậu đặt lên trên đầu, vừa thân mật khẽ hôn lên tai cậu vừa thì thầm: “Lăng, em biết rõ sức em đánh không lại tôi, còn muốn giãy dụa làm gì? Ngoan, đừng phản kháng nữa, để tôi hảo hảo yêu thương em, tôi cam đoan tuyệt đối không thô bạo như hôm qua. Lăng, tin tưởng tôi, tôi thật sự không muốn làm em tổn thương, chỉ muốn em vui vẻ, chỉ cần em thả lỏng đừng giãy dụa nữa thì sẽ không cảm thấy đau đớn, tôi đảm bảo sẽ đối xử với em thật nhẹ nhàng, được không?”

Alex một bên thì thầm, một bên hôn dọc theo gáy Sở Lăng, hôn lên xương quai xanh xinh đẹp, đầu lưỡi áp liếm mút khiêu khích phần da thịt trần trụi lộ ra từ phần quần áo bị xé nát, thân thể hai người cũng dần sát không còn khe hở, Alex nhẹ nhàng ma sát phần bụng và đùi của cậu, dục vọng sớm cứng rắn đứng thẳng của anh càng làm cậu chạm vào người Sở Lăng.

Sở Lăng bất giác thở hổn hển, Alex càng khiêu khích, cậu càng cảm thấy sợ hãi kinh hoàng nhận ra nội tâm chính mình đang bắt đầu dao động, Alex không hề dấu diếm tình cảm mãnh liệt của mình đang từng chút từng chút ăn mòn lý trí cậu, đánh vỡ quyết tâm của cậu, chậm rãi xóa tan thù trong lòng cậu, khiến cậu kiềm nén không được muốn buông lỏng chống cự, cứ như vậy chìm đắm vào sự ôn nhu mê người kia...

Sở Lăng bị suy nghĩ của chính mình làm kinh hoảng đến mức hận không thể lập tức cắn đứt đầu lưỡi, cậu làm sao lại có loại ý nghĩ vô sỉ như vậy? Cậu thế nào bắt đầu muốn sa vào sự ôn nhu của người này? Bị bắt buộc là một chuyện, nhưng chủ động chịu khuất phục lại là chuyện khác, chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra, cậu tuyệt đối không để loại tình yêu không bình thường này chinh phục, tuyệt đối không thể.

Alex đang không ngừng hôn lên vùng xương quai xanh, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh trầm thấp của hắn: “Alex...”

Tim anh bất ngờ đập loạn, ngẩng đầu lên, đây là lần đầu tiên Sở Lăng gọi tên anh khiến anh không khỏi vừa mừng vừa sợ, kích động nói: “Lăng...”

Sắc mặt Sở Lăng ửng hồng, khẽ khép lại làn mi không nhìn Alex, âm thanh càng trầm thấp hơn nữa: “Thỉnh....buông tôi ra...”

Alex im lặng trong chốc lát, sau đó tiến đến bên tai cậu: “Không, tôi sẽ không buông em ra, tôi nghĩ muốn em thì nhất định phải có được.” Nói xong liền ôm lấy cậu đi lại giường, bàn tay bắt đầu cởi thắt lưng cậu.

Sở Lăng nhắm chặt hai mắt không hề phản kháng, cắn răng hít sâu một hơi, âm thanh có chút run nhẹ: “Alex, anh thật muốn giết chết tôi?”

Bàn tay đang nhanh nhẹn mở thắt lưng Sở Lăng không khỏi ngừng lại, kinh ngạc nói: “Lăng...”

Sở Lăng vẫn nhắm chặt mắt, hai bàn tay vô thức nắm chặt lại, bởi vì căng thẳng mà âm thanh có chút khàn khàn: “Nếu anh dám xâm phạm, tôi lập tức chết trước mặt anh.”

Alex ngồi ở mép giường chăm chú nhìn cậu hơn nửa ngày, cuối cùng chậm rãi rút tay về, nhẹ nhàng nói: “Lăng, em thật sự hận tôi như vậy?”

Sở Lăng vẫn chung thủy không nhìn mắt Alex, quay đầu không mở miệng nữa.

Alex im lặng nhìn hắn một hồi lâu, than nhỏ: “Lăng, kỳ thật tâm em so với tôi còn cứng rắn hơn.” Sau đó đứng dậy đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Sở Lăng nghe thấy âm thanh đóng cửa phòng mới chậm rãi quay đầu lại, mở to mắt, Alex quả thực đã ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình cậu, lúc này cậu mới thở mạnh một hơi, vô lực ngã xuống giường, cơ hồ một chút sức lực cũng không còn.

Cậu biết rõ chính mình lúc này dùng tánh mạng đặt cược, cá xem Alex cuối cùng có thật lòng với mình hay không, nếu Alex quả thực yêu mình như lời nói thì sẽ tuyệt đối không tiếp tục áp sát nữa, nếu không chính mình quả thực chỉ còn con đường chết.

Qua hơn nửa ngày, Sở Lăng mới chậm rãi ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn về phía cửa, ánh mắt mờ mịt biểu hiện được tâm tình hỗn loạn của cậu lúc này. Cậu có thể nghe được giọng điệu Alex lúc nói câu nói kia có bao nhiêu chua xót, anh cũng buông tha cậu, đây không phải cũng chứng minh được anh thật lòng yêu cậu hay sao?

32. Chương 32

Sở Lăng khẽ cắn môi, con người đen cuối cùng cũng để lộ ra vẻ do dự yếu ớt, cậu dĩ nhiên không quên cảm giác thống khổ khi bị Alex cưỡng bạo, quả thật cũng vì vậy mà hận anh, nhưng sau đó, mỗi khi ở cùng một chỗ với mình Alex luôn cố gắng áp chế dục vọng, cùng là nam nhân, cậu có thể cảm nhận được Alex có bao nhiêu nỗ lực, mỗi khi bị anh ôm vào ngực có thể nhảy bén cảm nhận được anh đang dùng toàn lực để khống chế bản thân, mà nguyên nhân khiến Alex phải kiềm nén như vậy chỉ có một, chính là anh thật sự yêu thương cậu nên luôn quan tâm đến suy nghĩ cùng thân thể của cậu mà không hề dùng sức mạnh ép buộc, cho dù biết rõ sức lực cậu không thể phản kháng cũng tình nguyện hết lần này đến lần khác buông tha.

Sở Lăng siết chặt hai nắm tay, cho dù cậu liều mạng phủ nhận, nhưng sâu trong đáy lòng lại cảm nhận được rõ rệt tình cảm của Alex dành mình, cho dù hắn luôn rằng đe chính mình đó là loại tình cảm không bình thường, nhưng rốt cuộc không thể đối với những nỗ lực của anh xem như không thấy không biết.

Ánh mắt Sở Lăng nhìn về phía cửa từng chút trở nên ưu thương, sắc mặt cũng dần tái nhợt, điều khiến cậu sợ hãi bây giờ không phải là sự bức bách của Alex, mà là tâm của cậu, đối với sự tấn công bền bỉ của Alex, cậu không biết còn có thể giữ vững tâm mình được bao lâu, thậm chí không dám nghĩ đến một khi tâm chấn phòng tuyến ở tâm bị phá vỡ sẽ có kết cục gì.

Sở Lăng cúi đầu, liên tục tự cảnh cáo bản thân mình phải kiên cường hơn một chút, tuyệt đối không được khuất phục, bọn họ là địch nhân lại cùng là nam nhân, giữa bọn họ không thể cũng không có khả năng có tình yêu tồn tại, chuyện đó quá hoang đường cũng quá vô vãn, Alex có thể mặc kệ tất cả mọi người trên thế giới cũng như những quy phạm đạo đức, nhưng cậu không thể, cậu thật sự làm không được—nhưng mà, tâm của cậu... vì cái gì lại bắt đầu xuất hiện một cảm giác đau đớn trước nay không hề có?

Sáng sớm, Ray ôm một đồng văn kiện lớn lên lầu, dự định đem đặt vào phòng sách của Alex, vừa mở cửa phòng, trong lòng nhện không được tinh quái suy đoán hiện giờ Alex còn ngủ bên cạnh tiểu tình nhân chưa muốn thức dậy.

Ray bỗng nhiên giật mình đứng ở cửa, ngoài ý muốn hỏi: “Alex?”

Alex ngồi trên ghế hút thuốc nhìn ra cửa sổ xoay lưng về phía Ray, nhìn khói thuốc mờ mịt trong phòng cùng số đầu thuốc đầy ắp trong gạt tàn, Ray không dám tin Alex lại hút nhiều như vậy, nhìn đến trên bàn lại còn có một đồng ly chén cùng chai rượu hỗn độn, Ray lại lú lẫm, thượng đế ôi, đồng chai rồng kia không phải đều là Whisky chứ.

Ray đi vào phòng, đặt đồng giấy tờ lên bàn, nhìn nếp nhăn trên tấm thảm trải ghế sofa cùng quần áo, cũng không khó tưởng tượng ra tám phần Alex ở trong phòng sách cả đêm.

Ray hơi nhíu mày: “Alex, đã xảy ra chuyện gì?”

Alex vẫn im lặng đưa lưng về phía Ray, mặc cho điều thuốc giữa hai ngón tay không ngừng tỏa ra khói thuốc.

Suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Ray nén cười hỏi: “Alex, không phải Jason đuổi anh tới thư phòng đi?”

Alex thở một hơi, xoay người lại dụi điều thuốc trên tay vào gạt tàn: “Không đúng cũng không sai.”

Ray nhíu mày: “Alex, đừng nói tiếng Trung, tôi nghe không hiểu.”

Alex nhấc tay quơ quào mớ tóc đen hỗn độn, cười khổ một chút: “Lăng vẫn không chịu cho tôi chạm vào em ấy.”

Ray cười trêu nói: “Thế là anh liên ngoan ngoan đến ngủ ở thư phòng? Tôi thật khó hiểu sao anh không dùng sức mà áp chế cậu ta, dù sao cậu ta cũng không phải đối thủ của anh a?”

Alex thở dài: “Chính là do tôi không đành lòng, tôi muốn em ấy đến phát cuồng, nhưng mà Lăng lại lấy cái chết để cự tuyệt, tôi căn bản không có biện pháp, không thể chỉ vì thỏa mãn dục vọng nhất thời mà bức tử Lăng, ta thương em ấy như vậy, sao có thể làm thế?”

Ray cười thờ dãi: “Xem ra mối tình này, anh hẳn là chịu thất bại a.”

Alex chán nản ngồi vào ghế da: “Chỉ cần đến được tâm của em ấy, cúi đầu nhận thua thì có gì quan trọng?”

Ray khoanh hai tay, kinh ngạc cười nói: “Alex, nếu không phải chính tai tôi nghe được, tôi tuyệt đối không tin những lời này là từ miệng anh nói ra.”

“Tôi không thích dối trá, chỉ cần xác định rõ thì tôi tuyệt đối không do dự hay phủ nhận, sớm thắng thắng với chính mình thì càng sớm tranh thủ được thời gian đến gần Lăng hơn không phải sao. Nếu tôi thật lòng thương em ấy thì cần gì phải trốn tránh hay che giấu, chỉ cần là chuyện tôi muốn, tôi sẽ không quản nó đúng hay sai, về phần người đời đánh giá tôi ra sao tôi không hề để trong mắt?”

Ray lắc đầu cười thờ dãi: “Một người luôn nhìn đời bằng nửa con mắt như anh cũng có lúc khổ sở vì tình, xem ra quyết định của tôi là đúng đắn nhất, vĩnh viễn không nên yêu người nào.”

Alex nghe Ray nói chịu không được khề cười: “Nhìn giao tình hơn 20 năm của chúng ta, tôi thật hi vọng anh có cơ hội ném thử chút cảm giác yêu một người rồi có cảm giác thống khổ khi không đến được với người đó a.”

33. Chương 33

Ray lập tức phản đối: “Hai người bắt quá chỉ vừa gặp nhau có hai ngày mà thôi, tôi cũng không đoán được anh yêu cậu ta đến mức nào, nguyên nhân có khả năng nhất là anh đang bức bối nên đầu óc suy nghĩ lung tung mà thôi.”

Alex nhú mày, nghiêng đầu nhìn Ray: “Ray, chúng ta có phải đã lâu không cùng nhau tập luyện? Tôi quả thực không nhớ đến một đầu ngón tay Lăng, nhưng đối với anh hình như không có lí do gì để tôi nương tay a?”

Ray lập tức nhảy tới cửa, cười kháng nghị: “Đây là kết cục khi kết bạn với kẻ xấu a. Anh có vấn đề với Jason rồi định trút giận lên người tôi sao?”

Alex hừ nói: “Nếu không anh cho bạn tốt dùng để làm gì?”

Ray vừa giật lui về phía cửa phòng vừa cười nói: “Đúng vậy, bây giờ tôi đã biết, cái gọi là bạn tốt đương nhiên dùng để trút giận hoặc chính xác hơn là bán đứng, khó trách anh lại bị loại trừng phạt này, chắc chỉ có Jason mới có thể thay đổi được con người lãnh khốc vô tình như anh.” Nói xong không đợi Alex làm khó dễ liền chạy như bay trốn khỏi phòng.

Alex cũng không đứng dậy, chỉ có chút đắm chiêu nhìn ra phía cửa.

Bỗng nhiên cửa phòng lại bị đẩy ra, Ray ló đầu vào nói: “Alex, đừng chỉ lo nghĩ về tiểu tình nhân của anh, 9h sáng nay còn có một cuộc đàm phán quan trọng chờ anh đi giải quyết, đám người Nhật kia cũng không phải dễ đối phó. Nếu lúc đàm phán anh vẫn thần hồn điên đảo như nữ nhân mới biết yêu thế này thì tôi xem ra không cần đàm phán, cứ ký tên đóng dấu đem đồ vật này nọ tặng không cho người ta đi.”

Ray nói xong liền nhanh chóng khép cửa lại, “phanh” một tiếng, Alex tùy tay ném một chai rượu vào cánh cửa vỡ nát, Ray đứng ngoài cửa phòng thấp giọng không ngừng cười trộm.

Alex trước giờ luôn lãnh khốc không bao giờ biểu hiện vui giận ra mặt, người hay sự việc có thể làm Alex tức giận cơ hồ không có, trước tới giờ Alex cũng không bao giờ ném chai rượu như vậy, nhưng hiện tại Ray đã biết nói ra vấn đề nào có thể khiến cho Alex lập tức phản ứng mãnh liệt. Làm bạn thân khiêm trợ thủ suốt hai mươi năm, mãi đến hôm nay mới phát hiện ra Alex lãnh khốc như một ngọn núi băng cũng có lúc sẽ tức giận, nhìn thấy Alex ôm một bụng hỏa lại không có chỗ phát tiết cũng đáng giá để anh liều lĩnh quay lại vuốt râu hùm một phen. Thú vị, quả thực rất thú vị, Ray đối với Sở Lăng càng bội phục sát đất.

Alex nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, cẩn thận bước vào phòng, chỉ thấy Sở Lăng vẫn còn ngủ say trên giường, có lẽ đến tận khuya cậu mới ngủ được.

Alex đứng bên cạnh giường chăm chú nhìn Sở Lăng lúc ngủ hai hàng chân mày cũng nhíu chặt lại, khề thở dài rồi xoay người vào phòng tắm.

Sở Lăng đang ngủ say tựa hồ cảm giác được gì đó, cảnh giác mở mắt, trong phòng ngủ không hề có ai khác nhưng trong phòng tắm có tiếng nước óc ách truyền ra, là Alex? Vừa này là anh vào phòng sao?

Sở Lăng cử động phần cổ có chút đau nhức, chống tay ngồi dậy, cậu ngủ cũng không an tâm, vì thế lúc tỉnh dậy lại cảm thấy mệt mỏi chán chường thế này.

Cửa phòng tắm bật mở, quả nhiên là Alex mặc áo ngủ dài đi ra, dùng khăn mặt lau tóc thấy Sở Lăng đã muốn tỉnh ngủ mỉm cười nói: “Sớm an, Lăng.” Sở Lăng vẫn giữ nguyên vẻ mặt trầm mặc.

Alex không nói thêm gì, xoay người vào phòng thay quần áo.

Một lát sau, Alex mặc một bộ tây trang đen đi ra, đến bên giường nói: “Lăng.”

Sở Lăng liền quay đầu, hướng ánh mắt sang chỗ khác không nhìn Alex.

Alex ngồi xuống giường, vươn tay ôm Sở Lăng vào ngực, thở dài: “Lăng, em nhất định phải đối với tôi như vậy sao?”

Sở Lăng có tránh một chút nhưng không hề giãy dụa, thân thể cứng đờ bị Alex ôm vào ngực.

Alex ôm chặt cậu, cố gắng đè ép ý niệm muốn hôn cậu trong đầu, nói: “Lăng, em có vẻ mệt mỏi, nhất định là không ngủ đủ giấc? Tôi gọi Nina đem bữa sáng lên, ăn xong em có thể ngủ một giấc thật ngon.” Alex đưa tay vỗ về nhẹ nhẹ lên đường cong duyên dáng phía sau cổ của Sở Lăng, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cậu một cái, cười gượng một chút: “Tôi có việc phải ra ngoài, em có thể không cần đề phòng tôi, thả lỏng hảo nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong Alex ôm chặt Sở Lăng một chốc mới buông cậu ra rời khỏi phòng ngủ.

Sở Lăng nghe thấy âm thanh đóng cửa vang lên mới ngẩng đầu, nhìn thấy Alex rời đi, cậu im lặng một lúc lâu, con ngươi đen tràn ngập vẻ rối loạn phức tạp biến đổi không ngừng.

34. Chương 34

Ray đứng trên bậc thang, kinh ngạc nói: “Alex, sao lại không để tôi đi theo đàm phán?”

Một chiếc xe xa hoa dừng sát bậc thang cuối, một gã vệ sĩ mở sẵn cửa xe đứng bên cạnh chờ đợi, Alex vừa đi xuống bậc cấp vừa băng quơ nói: “Bởi vì có việc quan trọng hơn cần anh lưu lại.”

Lôi nhú mày nói: “Cái gì?” Làm trợ thủ cao cấp nhất bên cạnh Alex, anh với Alex trước nay luôn như hình với bóng, làm gì có chuyện nào quan trọng hơn bảo hộ Alex?

Alex đứng bên cạnh cửa xe đã mở sẵn, quay đầu lại nói: “Ray, anh là người tôi tin tưởng nhất, phải bảo vệ Lăng thật tốt.” Xoay người ngồi vào trong xe, vệ sĩ thay Alex đóng cửa xe lại sau đó cũng ngồi lên ghế trước.

Ray chỉ có thể lú lười nhìn đoàn xe nối đuôi nhau chạy phía sau xe của Alex hướng về phía cổng chính.

Sở Lăng tắm rửa, thay quần áo xong thì Nina cũng muốn dọn xong bữa sáng lên chiếc bàn tròn trong phòng.

Sở Lăng bởi vì tâm trạng uất ức nên cũng không muốn ăn gì, nhưng bỗng nhiên nghe được một mùi hương quen thuộc, hấp dẫn cậu đi qua liền nhìn thấy trên bàn là một tô cháo thịt nạc bốc khói nghi ngút, còn có trứng vị muối cùng một vài món ăn nhẹ để ăn sáng.

Nina đã múc sẵn cháo ra một cái chén nhỏ, quay đầu lại thấy Sở Lăng liền nhanh nhẹn nói: “Ngài Jason, mau tới ăn cháo đi, bữa sáng kiểu trung quốc này do chủ nhân cố ý phân phó đầu bếp làm riêng cho ngài.”

Sở Lăng im lặng nhìn bữa sáng bày trên bàn, không nói gì.

Nina đã quen nhìn hần lạnh lùng như vậy, không nhiều lời nữa, hướng hần khẽ cúi người thăm hỏi liền lui ra ngoài.

Sở Lăng chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế trước bàn tròn, chăm chú nhìn chén cháo thịt băm cùng trứng vịt muối, cậu đã bao lâu rồi không được nếm qua? Trước khi qua đời, ngày nào mẫu thân cũng làm món này cho cậu ăn sáng, mỉm cười châm chọc khi nhìn thấy cậu và cha dượng tranh nhau như lang thôn hổ yết... sau khi mẫu thân rời đi, niềm hạnh phúc này đã trở thành giấc mơ của mười năm trước.

Hai bàn tay Sở Lăng đặt trên đầu gối đã vô thức nắm chặt thành quyền —— cậu khi còn nhỏ mất cha, thiếu niên mất mẹ, một mình hần lang thang hơn mười năm ở dị quốc tha hương, không có nhà cũng không có người thân, cùng nhóm chiến hữu không ngừng tiếp nhận các nhiệm vụ quốc gia nguy hiểm không ai muốn nhận, vô số lần thoát chết khỏi tay tử thần trong mưa bom bão đạn, sớm đã luyện được bản tính lãnh khốc kiên cường, nhưng mà lúc này... Trước mặt cậu có cái gì đó mờ mịt lung mờ ảo? Không có khả năng là nước mắt đi? Từ sau khi mẫu thân qua đời, suốt mười năm nay... cậu không hề rơi một giọt nước mắt, cậu đã cho rằng mắt mình từ lâu đã không còn tồn tại thứ chất lỏng này, ngay cả sống chết của bản thân cũng không

thèm quan tâm, tại sao một chén cháo lại có thể làm cậu cảm thấy đau buồn đến như vậy? Có phải cậu đã đóng băng trái tim mình lại, quá lâu không cảm nhận được hương vị ôn nhu của gia đình? Hoặc là...cậu lại nhớ đến mẫu thân đã qua đời từ lâu?

Sở Lăng hít sâu hai hơi, cố gắng ép thứ chất lỏng trong mắt quay ngược trở về, cầm muống bắt đầu ăn cháo, cứ ăn vào một ngụm thì dường như đáy lòng như tảng băng của cậu lại tan chảy thêm một ít, mặc dù tất cả những điều này là Alex cố tình sắp xếp để lấy lòng cậu, thậm chí có lẽ là mưu kế để mua chuộc cậu đi nữa thì rốt cuộc tâm của cậu cũng không thể típ tục thờ ơ, cô đơn suốt một thời gian dài, cậu quả thực không có biện pháp chống cự lại sự ngoan cố của Alex, trái tim cậu đang bị khuấy động mãnh liệt.

Ray đang ngồi trong đại sảnh dưới lầu, nhàm chán nhìn đồng tài liệu thì Nina từ trên lầu hốt hoảng chạy xuống kêu: “Ngài Dunton, ngài Jason biến mất rồi.”

Ray và đám vệ sĩ đang canh giữ kinh ngạc ngẩng đầu lên, Ray vội hỏi: “Biến mất là sao?”

Nina thở hổn hển nói: “Tôi lên thu dọn bàn ăn thì phát hiện ngài Jason không có trong phòng.”

Ray nhíu mày nói: “Có lẽ cậu ta trong phòng tắm.”

“Cửa phòng tắm và phòng tay đồ chỉ khép hờ, tôi đã thử gõ cửa kiểm tra, ngài Jason quả thực không có không phòng.”

Ray lập tức ném sấp tài liệu trong tay đứng dậy xông lên lầu, người khác có lẽ không biết, nhưng Sở Lăng có vị trí quan trọng với Alex như thế nào thì anh thì hiểu quá rõ, nếu cậu ta quả thực đã trốn thoát hoặc xảy ra chuyện gì thì chắc chắn trăm phần trăm sau khi Alex quay về sẽ giết anh đem chứng cách thủy cũng không chừng.

Ray lên lầu ba, bước thẳng tới phòng Alex, Sở Lăng quả thực không có trong phòng, anh đi qua dãy cửa phòng tắm và phòng thay đồ cũng không có một bóng người.

Ray không khỏi nhíu mày, xoay người nói với đám vệ sĩ vừa chạy tới: “Lập tức chia nhau ra tìm, nếu không tìm thấy người, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện sống sót.”

Đám vệ sĩ lập tức lui ra ngoài triệu tập người ngoài trang viên bắt đầu tìm kiếm.

35. Chương 35

Ray đứng trong phòng im lặng suy nghĩ, Sở Lăng rốt cuộc có thể trốn ở đâu, chính mình vẫn luôn canh giữ dưới lầu, tuyệt đối không thể có thứ gì qua mắt được mình mà bay mất, có phải cậu ta đi qua phòng khác không? Tỷ như đến thư phòng sát bên xem sách? Dù sao Alex cũng không có nói nhốt cậu ta trong phòng không cho ra ngoài.

Ray xoay người, định sang các phòng khác tìm kiếm một chút, bỗng nhiên nhìn thấy cửa sổ phòng ngủ mở ra một cánh, anh bèn đi đến bên cửa sổ, thò đầu ra ngoài nhìn nhìn xung quanh một chút, ánh mắt bắt gặp tập trung vào một chỗ, khóe môi cong lên tươi cười, bởi vì anh đã phát hiện ra Sở Lăng.

Dưới lầu có một góc cây đa cổ thụ lớn, Sở Lăng đang ngồi ôm gối trên đỉnh một pho tượng gấu khổng lồ kế bên, ánh mắt nhìn về phía xa.

Ray đánh giá vị trí cây đại thụ một chút, tán cây vừa vặn không xa cửa sổ lầu ba cho lắm, mà khoảng cách bức tượng đến cây đại thụ cũng không quá xa, với thân thủ linh hoạt của Sở Lăng, từ cửa sổ trở mình phóng qua cây đại thụ, sau đó lại nhảy qua pho tượng cũng không phải việc gì khó, mà quan trọng hơn, cả đám thủ vệ hoa viên lại không có ai phát giác ra.

Ray nén xuống tức giận vừa cười vừa nghĩ: “Khó trách Alex lại luôn oán trách những tên thủ hạ đều là ngu ngốc, thậm chí ngay cả chính mình cũng bắt đầu hoài nghi không phải chính mình lại huấn luyện ra một đám ngu ngốc vậy chứ.”

Ray lấy điện thoại ra, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười xấu xa, dùng khẩu khí uể oải nói: “Này, Alex, có chuyện tôi phải nói cho anh biết, Jason cậu ta...cậu ta vừa mới từ cửa sổ lầu ba nhảy xuống.”

“Cái gì?” Điện thoại di động lập tức truyền ra một tiếng rống to, rung động ghê gớm khiến Ray lập tức vươn tay đưa điện thoại ra xa, miễn cho lỗ tai chính mình bị chấn động đến điếc.

Di động lại tiếp tục truyền ra tiếng rống giận dữ của Alex: “Ray, Ray, anh nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ray cười trộm một lần nữa mới đưa điện thoại đến bên tai, trong lúc trong lòng Alex nóng như lửa đốt chậm rãi nói: “Alex, anh từ khi nào trở nên nôn nóng như vậy? Tôi còn chưa nói xong mà. Đúng là Alex nhảy ra khỏi cửa sổ, bắt quá cậu ta đu lên cây đại thụ sau đó lại nhảy lên đỉnh pho tượng cạnh đó, hiện tại còn đang ngồi trên đó ngắm cảnh.”

Đầu kia điện thoại chợt xuất hiện một trận im lặng, một hồi lâu sau mới vang lên âm thanh nghiến răng nghiến lợi của Alex: “Ray, tên chết tiệt này, anh định hù chết tôi sao?”

Ray cố nén cười nói: “Alex, chuyện này không trách tôi được, ai bảo anh không chịu nghe tôi nói xong đã phát hỏa?”

Alex hừ lạnh: “Anh tốt nhất nên cẩn thận một chút, nếu Lăng có may mắn bắt trắc, tôi nhất định sẽ làm thịt anh.”

Ray cố ý thở dài: “Tôi từ trước đến giờ sao lại không phát hiện ra anh là một người trọng sắc khinh bạn nhỉ?” Không đợi Alex tiếp tục phát hỏa liền nói ngay: “Alex, có muốn tôi bắt Jason trở lại phòng không?”

Alex than nhỏ: “Ray, Lăng không phải tù binh, chỉ cần em ấy không rời khỏi trang viên là được, anh chỉ cần ở gần đó thôi.”

“Anh nói chỉ cần ở trang viên, cậu ta muốn đi đâu, muốn làm gì cũng được sao?”

“Đương nhiên, bắt quá tuyệt đối không được để em ấy bước khỏi cổng một bước.”

Ray có chút tò mò nói: “Nếu cậu ta muốn vào thư phòng của anh thăm dò số hồ sơ tuyệt mật thì sao? Cũng không muốn tôi ngăn cản sao?”

Alex cười nhẹ một chút nói: “Mật mã máy tính của tôi em ấy đã sớm biết, anh nói xem có cần phải đi ngăn cản em ấy không?”

Ray không khỏi ngạc nhiên, bên kia Alex đã tắt máy chấm dứt cuộc trò chuyện.

Ray lắc đầu thở dài, cất điện thoại vào túi, lẩm bẩm nói: “Alex cũng quá dung túng Jason đi? Nếu một ngày nào đó Jason muốn trở mặt, chỉ sợ không chỉ tổ chức Hắc Diêm khó tránh khỏi kiếp nạn, ngay cả những người ở đây có lẽ cũng chết không có chỗ chôn.”

Ray cong chân bước lên nhàn nhã ngồi trên cửa sổ, nhìn Sở Lăng vẫn còn ngồi im như tượng, khó hiểu lẩm bẩm: “Bên kia rốt cuộc có cái gì đẹp a?”

Không biết qua bao lâu, bầu trời bắt đầu kéo mây đen, sắc trời dần dần trở nên u ám.

Ray ngẩng đầu nhìn bầu trời, ít phút nữa sẽ đổ mưa, lại nhìn đến Sở Lăng vẫn ngồi im không hề nhúc nhích trên pho tượng.

Ray từ trên cửa sổ nhảy xuống, hướng ngoài cửa sổ kêu lớn: “Jason, Jason.”

Sở Lăng hình như không hề nghe thấy, ngay cả đầu cũng không hề quay lại một chút.

Ray nhìn lên nhánh cây đại thụ, nhún người nhảy lên cửa sổ, dùng sức nhảy về phía cây đại thụ bắt lấy nhánh cây đang lay động, nhanh nhẹn trèo từ trên cây xuống đất, đứng ở phía dưới pho tượng, ngẩng đầu lên kêu: “Jason, trời sắp mưa rồi, mau trở vào nhà thôi.”

Sở Lăng vẫn như trước vòng tay ôm đầu gối, mắt nhìn về phía xa, căn bản không thèm để ý đến Ray.

36. Chương 36

Lúc này trời đã bắt đầu mưa lất phất, lại không ngừng nặng hạt, Ray lớn tiếng kêu: “Jason, mau leo xuống đi.”

Sở Lăng vẫn duy trì tư thế bất động kia.

Vài người vệ sĩ cầm dù chạy tới, có người bung dù che lên phía trên Ray, thấy mưa ngày càng lớn lo lắng kêu lên: “Jason, Jason, mau xuống đi, cậu sẽ sinh bệnh mất.”

Sở Lăng để mặc chính mình dầm dưới cơn mưa to, từ đầu đến cuối không hề liếc xuống phía dưới một cái.

Đám vệ sĩ lo lắng hỏi: “Ngài Dunton, hiện tại nên làm gì bây giờ?”

Ray nhìn Sở Lăng ngồi giữa cơn mưa nói: “Tôi cũng không biết nên làm gì. Nếu cậu ta bởi vì vậy mà sinh bệnh, người đầu tiên bị mắng cũng là tôi.”

Mưa càng lúc càng to, càng nặng hạt hơn, cảnh vật trước mắt đã trở nên mờ mịt, Ray không biết làm sao đành lấy điện thoại ra định báo tin cho Alex, thở dài nói: “Dầm dưới trời mưa to như vậy, quả thực tự mình muốn dầm đầu vào chỗ chết.” Nhưng lúc mở điện thoại ra mới phát hiện vì trời mưa quá lớn mà tín hiệu có chút mơ hồ, chần nản cất vào, lại hướng lên phía Sở Lăng kêu lớn: “Jason, Jason, mau leo xuống đi.”

Đám vệ sĩ cũng lớn tiếng kêu theo: “Ngài Jason, mau xuống đi.”

Nhưng bất luận họ quát to cỡ nào, Sở Lăng vẫn ngồi yên bất động.

Lúc mọi người ở đây đều thúc thủ vô sách – bó tay không có biện pháp thì một chiếc xe đen tuyền xa hoa xé màn mưa chạy vụt vào trong hoa viên, Alex đẩy cửa xe nhảy xuống, nguyên lai anh vừa về tới cổng thì nghe bọn vệ sĩ báo Sở Lăng đang dầm mưa ở hoa viên, lập tức kêu lái xe chạy thẳng vào.

Hai người vệ sĩ nhanh chóng tiến đến đem dù che chắn phía trên, Alex kêu lên: “Lăng, em đang làm gì? Mau xuống đây.”

Sở Lăng vẫn lạnh nhạt như trước.

Alex vừa vội vừa giận nói: “Ray, đây là sao?”

“Cậu ta từ sáng đã ngồi ở đó, trời mưa cũng không chịu xuống, chúng ta gọi thế nào cũng không chịu để ý.”

Alex đứng phía dưới pho tượng ngẩng đầu lên kêu: “Lăng, mau xuống đi.”

Pho tượng gấu to lớn không hề có chỗ để leo lên, Sở Lăng lại chiếm giữ trên đỉnh pho tượng, người khác muốn leo lên cũng không có chỗ đặt chân.

Alex nhìn thấy Sở Lăng không hề che chắn gì ngồi giữa mưa to, lại vô kế khả thi, giận dữ hét: “Nhanh tìm cây thang đến!”

Đám vệ sĩ không dám chậm trễ, lập tức có mấy người chạy đi tìm thang.

Alex cắn răng tức giận nói: “Lăng, nếu em không chịu leo xuống, chờ tôi bắt được, tôi sẽ...” Bỗng nhiên cả kinh kêu lên: “Lăng!” Chỉ thấy Sở Lăng lắc lắc người tựa hồ muốn đứng lên, lại sẩy chân từ trên đỉnh pho tượng rơi xuống.

Alex và Ray cơ hồ vọt lên cùng một lúc, Alex nhanh tay ôm lấy cổ Sở Lăng đang rơi xuống, mất thăng bằng ngã về phía sau, may mắn Ray đứng lúc kéo Alex lại.

Sở Lăng vừa ho vừa muốn giãy dụa, Alex liền ôm chặt lấy cậu bước nhanh vào nhà, vừa đi vừa vội vàng nói: “Ray, lập tức kêu bác sĩ Gore đến đây.”

Sở Lăng ngồi dưới cơn mưa to lạnh như băng gần một giờ, toàn thân đều lạnh tới mức có chút phát run, ngay cả muốn giãy dụa cũng không còn sức lực.

Nina từ cửa sổ nhìn thấy chủ nhân tiến vào hoa viên đã nhanh chóng chạy đến phòng tắm chuẩn bị sẵn nước ấm.

Alex cả người ướt sũng ôm Sở Lăng cũng đồng dạng như vậy trở vào phòng, không hề dừng lại trực tiếp tiến vào phòng tắm, không nói tiếng nào liền cởi hết số quần áo có thể vắt ra một chậu nước trên người Sở Lăng xuống, sau đó đặt cậu vào bồn tắm nước ấm siêu lớn đã được chuẩn bị sẵn, sau đó lập tức cởi hết quần áo ướt trên người mình, sải bước bước vào bồn tắm lớn.

Sở Lăng lui vào một góc bồn tắm nói: “Anh...anh...” Cậu đại khái muốn kháng nghị, nhưng lại bị khí lạnh xâm nhập vào tận xương không ngừng run rẩy, mở miệng nói chuyện rằng năng sẽ không ngừng va lập cập, cơ hồ không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Sắc mặt Alex xanh mét, tức giận nhưng lại không không chế được đau lòng, một tay kéo Sở Lăng vào ngực, ôm chặt cậu, một tay cầm lấy khăn mặt bên cạnh, thấm ướt rồi chà lau mặt và cổ đang thấm đẫm nước mưa lạnh như băng, kiềm nén lửa giận thấp giọng nói: “Lăng, vì sao lại dầm mưa? Vì cái gì lại ngược đãi chính mình như vậy?”

Sở Lăng quả thực không còn sức lực giãy dụa, nhưng vẫn vừa run rẩy vừa búống bình nói: “Cùng...cùng anh...không quan hệ.”

37. Chương 37

Alex cúi đầu chăm chú Sở Lăng, con người khiến anh yêu như điên cuồng lại vừa khiến anh đau đầu đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật không biết nên bóp chết cậu hay dứt khoát hôn đến chết? Cuối cùng cũng không có cách nào chỉ khe thở dài, ôm cậu ngâm mình trong nước ấm, chỉ hi vọng nhanh chóng đẩy hết khí lạnh trên người để cậu ấm lên một chút.

Sở Lăng không còn sức lực, đành phải tùy ý để Alex ôm mình, tay chân bị lạnh đến tê rần chậm rãi hồi phục, hơi nước bốc lên cũng khiến vẻ mặt nhợt nhạt của cậu dần dần nhuộm màu đỏ ửng, ý thức Sở Lăng bắt đầu cảm thấy nặng nề, mệt mỏi muốn ngủ.

Alex cảm nhận được cơ thể Sở Lăng đang tựa trong lòng mình dần dần có lại sự ấm áp mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng sau đó lại giật mình phát hiện thân nhiệt cậu ngày càng nóng rực, bàn tay nâng cầm cậu lên, thấy cậu mê man muốn khép mắt lại, hai má tái nhợt đã trở nên đỏ ửng, rất mê người nhưng tuyệt đối có gì đó bất thường.

Alex vừa tức giận vừa phiền não thầm nguyên rủa một tiếng:

“Đáng chết.”

Sở Lăng rõ ràng là đang phát sốt, chuyện anh luôn lo lắng rốt cuộc cũng không thể tránh khỏi.

Alex nhẹ nhàng lay người Sở Lăng, khẽ gọi:

“Lăng, Lăng, tỉnh táo lại, tôi ôm em ra ngoài.”

Cẩn thận ôm lấy Sở Lăng bước ra khỏi bồn tắm lớn, một bên giữ chặt thân thể đang lảo đảo muốn ngã, một bên dùng khăn lau tóc và cơ thể cậu, sau đó cầm áo choàng giúp cậu mặc vào, cẩn thận dìu Sở Lăng ngồi xuống ghế dài đặt trong nhà tắm, lúc này mới qua loa lau bọt nước trên người mình, cũng tùy ý khoác vào một kiện áo choàng.

Ánh mắt Sở Lăng nửa khép nửa mở đã không thể nhìn rõ được cảnh vật trước mắt, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, chỉ cảm thấy đầu mình rất nặng, nhiệt độ trong cơ thể muốn phát sốt khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu, thân thể mềm mại vô lực bất tri bất giác từ trên ghế trượt xuống.

Alex vội vàng đỡ lấy Sở Lăng, bàn tay nhẹ nhàng sờ lên trán cậu, đã muốn nóng đến bỏng tay, vội vàng ôm lấy Sở Lăng bước ra khỏi phòng tắm, vừa ôm hân đặt lên giường vừa hướng bên ngoài hô lớn:

“Bác sĩ tới chưa?”

Ray đã thay xong y phục ẩm ướt đứng chờ trong phòng vội vàng nói:

“Bác sĩ lập tức tới ngay.”

Alex cẩn thận nâng người Sở Lăng điều chỉnh tư thế, kéo chăn đắp lên người cậu, thuận thế ngồi ở bên giường, cầm lấy túi chườm nước đá Nina chuẩn bị sẵn nhẹ nhàng đặt lên trán Sở Lăng.

Ray vừa kinh ngạc vừa buồn cười nhìn tình cảnh kỳ dị trước mắt, thầm cười nhỏ:

“Vị boss tàn bạo lãnh khốc của Hắc Diễm cư nhiên lại bắt đầu chăm sóc người khác a.”

Sở Lăng dần dần mất đi ý thức, nhưng trải qua huấn luyện bản năng vẫn cứ cố gắng duy trì thanh tỉnh, ánh mắt mơ màng mặc dù không hoàn toàn khép lại nhưng cũng đã không còn nhìn rõ được gì, như mộng như tỉnh nhìn thấy gương mặt vô dùng anh tuấn đang tràn ngập lo lắng, mơ mơ màng màng nghĩ: ‘Anh ta vì cái gì mà nôn nóng như vậy? Đến tốt cùng là đang lo lắng chuyện gì?’

Alex thấy Sở Lăng nhú chặt mày, ánh mắt lơ mơ, còn hai gò má thì ửng đỏ, cảm thấy vừa tức vừa lo, quay đầu lại quát:

“Ray, bác sĩ Gore sao còn chưa tới? Ông ra rồi cuộc ở Paris hay ở trên sao hỏa?”

Ray dở khóc dở cười nói:

“Alex, bên ngoài còn đang mưa to, sao có thể tới nhanh như vậy? Loại thời tiết này nếu không phải là bác sĩ Gore, thì anh kêu ai cũng không đi đâu, tôi còn đang lo lắng bác sĩ Gore lái xe dưới trời mưa to như vậy có an toàn không a.”

Alex lạnh lùng liếc mắt nhìn Ray, cắn răng nói:

“Nếu lo lắng sao không mau chạy ra ngoài nhìn xem.”

Ray giơ hai tay lên trán an:

“Hảo hảo, tôi lập tức ra ngoài đón.”

Lắc đầu cười khổ xoay người rời khỏi phòng.

Ray vừa xuống lầu đi tới đại sảnh thì nhìn thấy một chiếc xe hơi màu lam chạy xuyên qua màn mưa vọt tới bậc tam cấp, một ông lão đáng người không cao lắm mở cửa xe bước xuống, tây trang phẳng phiu, đầu tóc bạc, được một vài tên bảo vệ vườn ô ra che, lập tức bước nhanh lên bậc thang.

Ray vội vàng tiến đến nói:

“Bác sĩ Gore, ông cuối cùng cũng tới.” Thân thủ nhanh nhẹn cầm lấy hộp dụng cụ trong tay ông.

Gore nói:

“Ray, cậu tìm ta gấp như vậy rốt cuộc là ai sinh bệnh? Không phải đứa nhóc Alex kia cuối cùng cũng ngã bệnh đi?”

Ray vừa dẫn người lên lầu vừa cười khổ:

“Bác sĩ Gore, ông vẫn là đi nhanh lên một chút đi, bệnh nhân này vô cùng quan trọng, Alex không những tự mình chăm sóc cậu ta, mà vì chờ đợi ông mà đang nổi giận kia.”

Gore cảm thấy vô cùng kinh ngạc nói:

“Di? Cậu nói Alex sao? Đến cùng là người nào mà quan trọng như vậy? Khóis bằng Alex kia lại có thể phát hỏa? Thật đúng là mặt trời mọc hướng tây.”

Hai người ngoài miệng nói chuyện, nhưng chân không chút nào trì hoãn đi nhanh vào trong phòng Alex, Ray lập tức nói:

“Alex, bác sĩ Gore tới đây.”

Alex lập tức từ trên giường bệnh nhảy dựng, vội vàng la lên:

“Gore, mau tới đây, em ấy đang phát sốt.”

Gore thấy trong lời nói của Alex tràn ngập sự lo lắng, lại càng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bước nhanh đến trước giường nói:

“Ray, mau lấy nhiệt kế và ống nghe bệnh.”

Ray nhanh nhẹn đem hộp dụng cụ tới tủ đầu giường mở ra, lấy mấy thứ ông yêu cầu.

38. Chương 38

Bác sĩ Gore ngồi trên mép giường vẩy thanh nhiệt kế vừa đánh giá người con trai phương đông xinh đẹp đang nằm trên giường của Alex, ôn hòa cười hỏi:

“Cậu tên gì?”

Sở Lăng bởi vì sốt à, hơi thở có chút nặng nề, nửa tỉnh nửa mộng mở đôi mắt nhìn ông lão tóc trắng trước mặt, theo bản năng nói:

“Jason...”

Gore nói:

“Tốt, Jason, tôi là bác sĩ Gore, bây giờ tôi muốn đo nhiệt độ cơ thể cậu. Đến, mở miệng ra.”

Nói xong liền đặt nhiệt kế vào trong miệng Sở Lăng.

Sở Lăng nửa mê nửa tỉnh cũng không nghe thấy ông nói gì, bỗng nhiên cảm nhận được một cái gì đó lạnh lạnh chạm vào môi mình, trải qua huấn luyện bản năng tự vệ khiến cậu không cần suy nghĩ lập tức phản ứng theo bản năng dùng sức vùng tay lên, Gore không hề đề phòng, nhiệt kế trong tay bị cậu hất văng ra xa, rơi xuống vỡ nát trên mặt đất.

Gore không khỏi ngậy người, Alex nhú mày:

“Lăng, em làm cái gì vậy?”

Sở Lăng cố gắng mở to đôi mắt mờ mịt, có chút mơ hồ nói:

“Ông muốn cho tôi ăn cái gì? Tôi không muốn ăn.”

Alex đi tới bên kia giường ngồi xuống, cầm lấy một bàn tay hân khê thở dài: “Lăng, ông ấy là bác sĩ Gore, đang khám bệnh cho em.”

Sở Lăng có vẻ khó hiểu hỏi:

“Khám bệnh? Tôi không có bệnh...”

Alex ngẩng đầu nói với Gore đang ngẩn người:

“Gore, em ấy sốt rất cao, thần trí có chút không rõ ràng lắm, ông mau khám xem có nặng lắm không.”

Gore đang kinh ngạc nhìn Alex đối với Sở Lăng vô cùng ôn nhu lo lắng, nghe thấy vậy mới hồi phục tinh thần, đưa tay sờ sờ hai má Sở Lăng, lại vói vào bên trong vạt áo tắm, cảm giác da thịt nóng muốn bỏng tay, không cần nhiệt kế cũng biết được cậu đang phát sốt, lại bất ngờ nghe thấy Sở Lăng giận dữ kêu lên:

“Alex, mau lấy tay ra, không được đụng tôi.”

Vừa nói vừa vươn tay gạt tay Gore ra.

Gore lại ngẩn người, Ray đứng bên cạnh chịu không được “phốc xích” bật cười một tiếng.

Alex cảm tức tròng mắt liếc Ray một cái, bắt lấy hai tay Sở Lăng đè lại, nói:

“Lăng, đừng quấy, bác sĩ Gore đang kiểm tra.”

Gore lắc đầu khó hiểu, đeo tai nghe, tay giật mở áo choàng tắm trên người Sở Lãng, chuẩn bị khám bệnh cho cậu, không ngờ Sở Lãng lại bực tức kêu lên:

“Alex, sao anh cởi lại quần áo của tôi? Tên khốn này, tránh xa tôi ra một chút.”

Vừa nói vừa vùng vẫy muốn ngồi dậy, nếu không có Alex dùng sức bắt lấy hai tay cậu, thật không biết bác sĩ Gore có bị đánh không nữa.

Gore cứng họng nhìn Sở Lãng, sau đó ngẩng đầu nhìn Alex, ngoài ý muốn phát hiện ra trên gương mặt lạnh lùng luôn không có một biểu tình nào của Alex đang lộ ra một tia xấu hổ cùng bối rối, nhớ lại sự ôn nhu của Alex đối với Sở Lãng lúc này, quả thật khiến người ta hoảng hốt không dám tin.

Ray quả thực đã muốn ôm bụng chạy ra ngoài cười to, lại chỉ có thể liều mạng chịu đựng, ho khan hai tiếng:

“Bác sĩ Gore, ông không cần để ý, lúc bệnh nhân phát sốt khó tránh được có chút nói mê sảng, ông vẫn cứ kiểm tra nhanh một chút đi.”

Gore liếc mắt nhìn Alex một cái, áp chế lòng hiếu kỳ mãnh liệt, đem ống nghe đặt lên ngực Sở Lãng, quyết định trước tiên nên khám cho bệnh nhân, sau đó mới hảo hảo hỏi Alex xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Gore kiểm tra cho Sở Lãng, hỏi thêm quá trình hẳn phát sốt, kết luận cũng giống như suy nghĩ của Alex và Ray, Sở Lãng bởi vì dầm mưa một thời gian dài, cảm lạnh dẫn tới sốt cao, cũng may chạy chữa kịp thời nên cũng không ảnh hưởng tới phổi hay một vài thứ linh tinh khác, hơn nữa thể chất cậu rất tốt, uống thuốc sau đó hảo hảo nghỉ ngơi, đến tối sẽ hạ sốt.

Gore lấy thuốc trong hộp ra, phân chia phân lượng, Ray thì phân phó Nina bưng nước ấm tới.

Sở Lãng lăn qua lăn lại suốt nửa ngày, rốt cuộc mệt mỏi khép mắt lại, Alex ngồi ở mép giường nâng người hẳn dậy, cầm lấy thuốc bác sĩ Gore đưa qua, nói:

“Lãng, uống thuốc rồi ngủ tiếp.”

Sở Lãng mê man cố nâng lên hàng mi dài liếc mắt nhìn Alex, sau đó lại vô lực nhắm mắt lại.

Alex cúi xuống tai hẳn thì thầm:

“Lãng, mau uống hết thuốc, nếu không tôi sẽ tự mình uly em uống.”

Sở Lãng mơ mơ màng màng hơi hé miệng, Alex đem thuốc bỏ vào, cầm lấy cốc nước Nina đem đến đưa lên môi uly cậu uống, đưa Nina chiếc ly không, cẩn thận đỡ Sở Lãng nằm xuống, kéo chăn lên đắp lên người cậu.

Gore nhìn khung cảnh thú vị trước mắt, cuối cùng đem ánh mắt nghi ngờ chuyển hướng về phía Ray, không tiếng động mà hỏi anh, Ray sớm thấy cảnh quái dị này nên đã tập thành thói quen nhưng cũng không thể trách, đối với nghi vấn của Gore, chỉ nhún vai, tỏ vẻ đây còn chưa có gì chuyện kinh sợ hơn anh cũng đã thấy qua.

39. Chương 39

Sở Lãng sau khi uống thuốc xong liền mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Bác sĩ Gore thu thập hộp khám bệnh, ngồi trên ghế đặt trước giường, mang biểu tình mười phần tò mò hưng phấn mở miệng nói:

“Alex, hiện tại có thể nói cho tôi biết đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì đi? Jason này là ai?”

Alex vẫn như trước ngồi trước giường nhìn Sở Lãng dần dần say ngủ, nhàn nhạt nói:

“Em ấy là người tôi yêu.”

Gore tuy rằng cũng nhạy cảm đoán được vài phần, nhưng nghe thấy Alex thẳng thắn thừa nhận, vẫn không tránh được cảm thấy kinh ngạc, nói:

“Alex, là thật lòng sao?”

Alex ngẩng đầu, mày kiếm khẽ nhú:

“Tôi yêu một người, đối với các người là chuyện quái lạ sao?”

Gore vuốt hai tay, khéo léo nói:

“Đương nhiên, cậu từ trước tới nay luôn lãnh khốc tựa như không hề có tâm, cũng không có tình cảm, nếu như đột nhiên nói yêu một người, thật sự khiến người ta khó mà tin được.”

Alex hạ lần mi dài, nhìn Sở Lăng đang ngủ trên giường của mình nói:

“Trước khi gặp em ấy, chính tôi cũng không tin tưởng.”

Gore nhìn Sở Lăng, tràn ngập hứng thú trêu chọc nói:

“Cậu ta hẳn là người đông phương? Thật sự rất xinh đẹp, bắt quá... Alex, tôi nhớ cậu luôn thích kiểu mỹ nữ tóc vàng, tuy chưa từng nghe qua cậu yêu một cô gái nào, nhưng cũng chưa từng nghe cậu yêu thích nam nhân a?”

Alex vẫn nhàn nhạt nói:

“Trước khi gặp Lăng, tôi cũng không nghĩ có chuyện như vậy. Bắt quá tôi yêu em ấy, chuyện là nam hay nữ không quan trọng, nếu từ lần đầu nhìn thấy đã yêu tôi cũng không để ý tới thì bây giờ cũng vậy.”

Gore nhún vai:

“Mặc kệ là nam hay nữ, cuối cùng cậu cũng bắt đầu yêu một người, hơn nữa thành thật mà nói, tuy có chút kinh ngạc, nhưng tôi cảm thấy Jason là một người rất đặc biệt, đối với tôi có ấn tượng rất tốt.”

Ông tắc tắc cười:

” May mắn cha cậu đã qua đời, cậu muốn càn quấy thế nào cũng không ai ngăn cản Ray cười ngất lời: “Ai nói không có ai quản được anh ta? Bác sĩ Gore, ông không biết hai hôm nay Alex bị Jason chinh đến thắm cổ nào đâu, chẳng những ăn cái tát đầu tiên trong cuộc đời, còn bị Jason hung hăng đấm ột quyền, đừng nói đánh trả, ngay cả nữa câu nặng lời còn không nỡ trách cứ người ta...”

Alex nhướn mày, trầm giọng cảnh cáo:

“Ray.”

Gore vô cùng thích thú nói:

“Ray, mau kể cho tôi nghe đã xảy ra chuyện gì? Nghe có vẻ rất thú vị a, bọn họ không phải người yêu sao? Jason nhìn cũng không giống người yêu thích bạo lực như vậy a?”

Ông là bạn thân của cha Alex, nhìn Alex và Ray từ nhỏ đến lớn, đối với sự uy nghiêm lạnh lùng của Alex tự nhiên không hề để vào mắt, thêm nữa cá tính từ nhỏ đã rất hài hước, không hề có dáng vẻ cao ngạo của bậc cha chú, gặp chuyện gì thú vị thì không thể đứng im một chỗ, bộ dáng hết như chỉ lo sợ thiên hạ không bị đại loạn.

Ray lắc đầu cười nói:

“Tôi cũng không dám nói, ông không thấy Alex sắp phát điên sao?”

Gore đứng dậy, trong lòng ngứa ngáy khó chịu hưng phấn nói:

“Ray, nói nhanh lên, bọn họ gặp nhau thế nào mà trở thành người yêu, cậu mau kể lại chi tiết mọi chuyện cho tôi biết a.”

Ray cười:

“Chỉ có Alex đem Jason thành người yêu, Jason lại xem Alex là địch nhân, hơn nữa còn vô cùng hận Alex.”

Gore vội hỏi:

“Vì cái gì? Vì cái gì Jason lại hận Alex như vậy?”

Lôi lại lộ ra mấy chuyện xấu tươi cười nói:

“Bởi vì Jason là tù binh Alex bắt về, nhưng Alex mang cậu ta về xong không xét hỏi cũng không giam giữ, trực tiếp cột vào trên giường liền...”

Ray còn chưa nói hết, Alex đã muốn nhảy dựng lên cắn răng giận dữ hét:

Ray đã sớm chú ý hành động của Alex, thấy thế lập tức vọt ra cửa, Gore vội vàng đuổi theo:

“Này, còn chưa nói hết.”

Ray cười:

“Tôi còn nói thêm gì nữa, sẽ bị Alex giết chết a.”

Vừa nói vừa cười xoay người ra khỏi phòng, lòng hiếu kỳ của Gore đã sớm bị kéo căng, lập tức theo ra ngoài.

Alex nhìn hai người lần lượt ra khỏi phòng, lắc nhẹ đầu, người trong hắc đạo nghe tới tên anh đã sợ mất mật, chỉ có hai người này không sợ chết hết lần này đến lần khác chọc vào anh, hoàn toàn không sợ anh — đương nhiên, còn có Sở Lăng.

Alex ngồi lại giường, nhìn Sở Lăng say ngủ, âm thầm thở dài:

“Lăng, đến bao giờ em mới không còn xem tôi là địch nhân?”

40. Chương 40

Đến chập tối thì Sở Lăng tỉnh dậy, sốt cao đã dần hạ bớt, cảm giác nhẹ nhàng khoáng khoái hơn rất nhiều, chính là rất khát nước.

Cậu chậm rãi mở to mắt, khẽ cử động một chút, trên người vẫn còn chút mệt mỏi.

Alex vẫn luôn trông ở bên giường lập tức cao hứng hỏi:

“Lăng, em tỉnh, khỏe hơn chút nào chưa?”

“Ách...”

Sở Lăng muốn mở miệng, yết hầu lại khàn khàn khó phát ra âm thanh.

Alex vội vàng đỡ cậu ngồi dậy, đặt hai cái gối phía sau lưng cho cậu dựa vào, ngồi thoải mái một tí, sau đó cầm lấy ly nước ấm đã được chuẩn bị sẵn đặt trên tủ đầu giường đưa sang:

“Uống nước đi, em phát sốt sau đó ngủ suốt, nhất định rất khát.”

Sở Lăng do dự, hạ thấp hàng mi dày tránh đi ánh mắt của Alex, im lặng nhận lấy cốc nước.

Alex chờ cậu uống xong mới nhận lại ly đặt lên tủ đầu giường, nói:

“Lăng, đỡ hơn nhiều chưa? Nếu đứng lên được thì thay một bộ quần áo khác rồi xuống ăn tối nha.”

Sở Lăng quay đầu nhìn ra hướng cửa sổ, không có trả lời.

Alex đối với sự lạnh lùng trước sau như một của cậu chỉ có thể thở dài trong lòng:

“Lăng, em vừa mới hạ sốt, thân thể rất suy yếu, vẫn nên xuống ăn một chút gì đi.”

Sở Lăng vẫn im lặng như trước.

Alex ngừng một chốc lại mở miệng nói tiếp:

“Tôi gọi người đem bữa tối lên, cùng ăn trong phòng, được không?”

Sở Lăng vẫn không chịu lên tiếng.

Alex thở dài nói:

“Lăng, nói cho ta biết, em muốn ăn gì?”

Sở Lăng hơi cúi đầu, thủy chung không nói lời nào.

Alex yêu thương nhìn cậu một lúc lâu, cuối cùng bất đắc dĩ đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

Anh vừa mới xoay người, bỗng nhiên nghe thấy Sở Lăng do dự thấp giọng nói:

“Tôi...tôi muốn ăn... cháo thịt nạc trứng vịt muối.”

Alex sững sốt một chút, xoay mạnh người lại, không dám tin kinh hãi hỏi:

“Lăng, em nói cái gì?”

Sở Lăng kiềm lòng không được cắn cắn môi, cúi đầu nói:

“Tôi muốn ăn... cháo thịt nạc với trứng vịt muối.”

Alex ngồi xuống giường lần nữa, vui vẻ nói:

“Lăng, em rốt cuộc chịu nói chuyện với tôi.”

Sở Lăng không chịu tiếp xúc với ánh mắt của Alex, quay đầu đi.

Alex vẫn mỉm cười nói:

“Như vậy được rồi, mặc kệ em muốn gì cứ nói với tôi, bất luận là chuyện gì ta cũng có thể làm được.”

Alex mỉm cười nhìn biểu tình căng thẳng lại có chút bần bật của Sở Lăng, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của cậu bên cạnh đưa lên bên môi khẽ hôn một chút, Sở Lăng lập tức dùng sức rút tay lại, quay đầu lại giận dữ trừng mắt nhìn Alex.

Nụ cười trên môi Alex không giảm chút nào:

“Cháo thịt nạc trứng vịt muối phải không? Nina nói em ăn hết phần cháo sáng nay, hóa ra em thích nó thật. Tôi lập tức kêu đầu bếp chuẩn bị tốt rồi đem lên, chúng ta cùng nhau ăn, tôi cũng muốn ăn thử xem nó ngon thế nào.”

Sở Lăng tiếp tục quay đầu đi không để ý tới Alex.

Alex cười cười đứng lên, bất ngờ nghiêng người xoay lại hôn trộm lên gương mặt Sở Lăng một cái.

“Anh...”

Sở Lăng ngẩn người, vừa muốn tức giận thì Alex mang theo sung sướng tươi cười nhanh chóng rời khỏi phòng.

Sở Lăng chỉ có thể nhìn bóng dáng Alex biến mất sau cánh cửa, oán hận nắm chặt tay dùng sức dấm lên giường, quả thực hận chết chính mình kiềm lòng không được, lại bị ánh mắt nhu tình say lòng người kia mê hoặc, rõ ràng luôn cảnh cáo chính mình không được mềm lòng, nhưng mỗi khi khóe mắt chạm phải con người xanh thắm ôn nhu tràn ngập lo lắng, tâm lại không tự chủ được mà không đành lòng, rõ ràng chính mình là người bị hại bị bắt nạt, thế nhưng lại luôn bày ra vẻ mặt lấy lòng, sau khi bị mình cự tuyệt thì bắt đầu ủ rũ làm cậu cảm thấy áy náy—— thật sự là đáng chết, tại sao cậu lại cảm thấy áy náy? Cậu không nợ gì của anh? Nếu nói tới nợ, ngược lại hẳn là Alex nợ tự do của mình mới đúng a.

Sở Lăng đã bắt đầu nhận ra tình cảm của chính mình đã có chút biến đổi, không khỏi vừa giận vừa loạn, cho dù hết lần này tới lần khác ép buộc chính mình phải kiên quyết cự tuyệt tất cả những sự việc có liên quan tới Alex, như dù thế nào rốt cuộc cùng không thể xem như không thấy ánh mắt thâm tình cùng tình cảm dịu dàng kia, điều này khiến cho trái tim yếu ớt nhỏ bé của cậu vô cùng sợ hãi.

41. Chương 41

Nina cùng một nữ hầu khác dọn bát đĩa và món cháo ăn sáng kiểu Trung Quốc lên chiếc bàn tròn cạnh cửa sổ.

Sở Lăng đã thay một bộ quần áo đen giản dị, tựa lưng vào cửa sổ nhìn hai người đang bận rộn.

Alex đẩy cửa vào, Nina quay lại nói:

“Thưa ngài, có thể dùng bữa.”

Alex phất tay cho hai người lui ra, đi đến bên cửa sổ kéo Sở Lăng ngồi vào bàn, mỉm cười nói:

“Lăng, chúng ta cùng nhau ăn đi. Đây là cháo thịt nạc trứng muối sao? Mùi vị thơm quá.”

Bỗng nhiên cửa phòng lại bị đẩy ra, Ray và Gore đi vào, Ray nói:

“Alex, hai người sao còn không xuống dùng cơm? Tôi với bác sĩ Gore đói bụng này giờ.”

Alex nhú mày nói:

“Tôi không phải nói không cần chờ sao? Tôi với Lăng ăn trong phòng, hai người mau đi ra đi.”

Ray đi tới nói:

“Sao lại trốn trong phòng ăn? Có phải anh cấp món gì ngon cho Jason nên mới muốn trốn chúng ta? Đây rất không công bằng đi? Có gì ngon phải chia sẻ ọi người không phải tốt sao?”

Alex có chút không kiên nhẫn nói:

“Anh ngay cả đĩa cũng không biết cầm, thì sao có thể cùng ăn món Trung với chúng ta?”

Ray nghiêng mình nhìn món ăn tinh xảo trên bàn và hương cháo nóng bốc lên nói:

“Ai nói ăn món Trung nhất định phải dùng đĩa?”

Hai người bọn họ ta một câu người một câu cãi qua cãi lại, Gore đã sớm gác bọn họ qua một bên, không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh Sở Lăng, tươi cười nói:

“Này, Jason, còn nhớ rõ tôi không? Tôi chính là bác sĩ hôm qua khám bệnh cho cậu. Khi đó cậu đang phát sốt, tôi muốn đo nhiệt độ cơ thể thế nhưng cậu lại đánh bay nhiệt kế của tôi vỡ nát luôn.”

Ông vừa nói chuyện vừa thích thú đánh giá Sở Lăng, trong bụng không khỏi cười thầm, Ray nói không sai, tiểu tình nhân mà Alex yêu thương quả thực rất đặc biệt, nhất là cặp mắt như hắc bảo thạch long lanh xinh đẹp như những vì sao quả thật cực kỳ mê người, khó trách Alex vừa nhìn thấy cậu bé này liền bị hút hồn, không hề quan tâm tới đạo đức luân thường cấm đoán, nhanh chóng phát động thể tấn công, thậm chí không chút tiếc nuối đuổi đi hai người tình nhân từng được yêu thích nhất, xem ra đoạn thời gian này trang viên rất náo nhiệt, chính mình cũng có thể tóm được một sự kiện để giải trí.

Sở Lăng lộ vẻ ngạc nhiên một chút nhìn ông lão đầu bạc xa lạ trước mặt, quần áo gọn gàng, tươi cười đầm đạm nhìn qua tựa hồ rất hiền lành, nhưng nụ cười túm túm trong ánh mắt lại mơ hồ lóe lên một tia giảo hoạt bướng bỉnh, làm Sở Lăng quả thực không biết ông đang tính toán cái gì?

Alex thoáng nhìn qua Sở Lăng đang khẽ nhú mày, biểu tình không hề giận, biết cậu không thích cùng người khác tranh cãi ầm ĩ, cũng không thích tiếp xúc với nhiều người, vội vàng trầm giọng nói:

“Được rồi. Ray, anh với ông Gore lập tức xuống nhà ăn dùng cơm đi, đừng ở đây quấy phá.”

Ray cũng chạy qua ngồi xuống bên cạnh Gore, đối với bạn tốt Sở Lăng mỉm cười:

“Jason, tốt xấu gì chúng ta cũng xem như bạn bè, cùng nhau ăn bữa cơm chắc cậu cũng không để ý đi? Về phần bác sĩ Gore, là ông xem bệnh cho cậu, coi như là giúp đi, cậu sẽ không nhẫn tâm đuổi ông ấy ra ngoài, có phải hay không? Cậu chắc không keo kiệt như Alex?”

Alex cắn răng nói:

“Ray!”

Ray nhần nại cười cười:

“Được rồi được rồi, mọi người bắt đầu ăn cơm. Tôi biết đây là cháo, dùng muỗng để ăn, cho nên không quan hệ gì tới việc tôi không biết dùng đũa.”

Alex còn định nói thêm gì nữa nhưng Ray và Gore đã tự múc cháo inh rồi vùi đầu ăn, anh tức giận nhưng cũng không thể làm gì, đành quay sang nói với Sở Lăng:

“Lăng, em không cần để ý tới hai người họ, mau ăn cháo đi, để nguội không ngon.”

Sở Lăng do dự một chút, cuối cùng cũng cuối đầu bắt đầu ăn.

Alex vừa ăn vừa hỏi:

“Lăng, sao em lại thích ăn cháo thịt nạc với trứng muối vậy?”

Sở Lăng trầm mặc một lát mới chậm rãi nói:

“Trước khi qua đời, ngày nào mẹ cũng nấu cho tôi ăn.”

Đây là lần đầu tiên Sở Lăng trả lời câu hỏi Alex đưa ra, Alex cao hứng suýt bật cười, nhưng đồng thời cũng biết cha mẹ Sở Lăng qua đời từ lâu, thông minh biết đây không phải đề tài hay, liền lái sang hướng khác:

“Hai đầu bếp vừa được mời tới tay nghề rất tốt, một trong hai là người Đài loan chính gốc, loại cháo ăn sáng này là sở trường của họ, nếu thích, tôi bảo bọn họ mỗi ngày đều nấu cho em ăn.”

Ray và Gore vừa ăn cháo vừa cố lắng tai lên nghe hai người họ nói chuyện, nhưng Alex từ đầu đến cuối lại dùng tiếng Trung nói chuyện với Sở Lăng, bọn họ một chữ nghe cũng không hiểu, lại vô cùng tò mò, không nhịn được lên nhìn trộm biểu tình hai người, âm thầm đoán xem hai người đang nói cái gì?

42. Chương 42

Alex thử tìm các đề tài khác nhau để nói chuyện phiếm với Sở Lăng, nhưng Sở Lăng hơn phân nửa dùng im lặng để chống đỡ, Alex hỏi khoảng mười câu cậu mới nhàn nhàn trả lời một câu, chỉ có vậy nhưng Alex lại vô cùng vui vẻ, ít ra Sở Lăng cũng không còn lạnh nhạt với anh như trước đây, anh nhạy cảm cảm nhận được nội tâm của Sở Lăng đã xuất hiện chút biến đổi, tuy rằng không xác định được sự thay đổi này có tốt hay không, nhưng anh vẫn tình nguyện vui vẻ chờ đợi, hi vọng điều này sẽ bắt đầu ột giai đoạn tốt đẹp.

Alex chìm đắm trong tình yêu, mang vẻ mặt lấy lòng không ngừng nói chuyện phiếm với Sở Lăng, mà Sở Lăng vẫn trầm mặc như bình thường, thỉnh thoảng nói một câu cực kỳ ngắn gọn lạnh nhạt.

Ray nhìn tình cảnh này đã muốn dần dần thành thói quen, chỉ thấy rất thú vị, ông Gore quả thật nhìn không được vừa kinh sợ vừa bần cười. Trước tới giờ mọi người biết rõ Alex rất lạnh khốc luôn nói chuyện nghiêm túc, cấp dưới có rất nhiều người theo Alex từ rất lâu cũng chưa từng nhìn thấy Alex tươi cười, Gore là người nhìn Alex từ nhỏ tới lớn, nhưng những lần đùa nhỏ này cười trong trí nhớ quả thực chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, ai cũng không thể tưởng tượng được trước mặt Sở Lăng lại có bộ dáng thân thiết vui vẻ như vậy, tuy không hiểu bọn họ nói cái gì, nhưng ánh mắt ôn nhu và tiếng cười nhẹ nhàng cũng đủ khiến cho người khác vô cùng kinh ngạc.

Kết thúc bữa tối, Ray và ông Gore vẫn ngồi lại trong phòng, ngồi bên cạnh ta một lời người một lời nói chuyện phiếm với Sở Lăng, tuy rằng từ đầu đến cuối cậu chưa từng nói một câu nào, bọn họ đối với sự lạnh lùng của cậu cũng không thêm để ý.

Alex rốt cuộc không thể nhịn được nữa lạnh lùng nói:

“Gore, đã trễ rồi, ông cần phải về nhà. Có cần tôi phái người đưa về không?”

Gore cười nói:

“Không, Jason còn chưa khỏe hẳn, tôi tính ở đây chờ đến khi cậu ấy hoàn toàn bình phục.”

Ray cũng cười nói:

“Đúng vậy, Alex, anh cũng hi vọng có bác sĩ giỏi bất cứ lúc nào cũng có thể chăm sóc cho Jason đi?”

Alex nghĩ cũng thấy có lý, bèn nói:

“Vậy anh dắt Gore xuống phòng khách nghỉ ngơi đi, người cao tuổi ngủ muộn không tốt.”

Vừa nói vừa cảnh cáo mà liếc hai người một cái.

Lúc này hai người mới lưu luyến mà đứng lên, Gore tỏ vẻ còn chưa nói chuyện xong, hướng Sở Lăng cười một cái:

“Ngủ ngon, Jason, ngày mai chúng ta tán gẫu tiếp. Nha, đúng rồi, đừng quên uống thuốc.”

Vừa nói vừa cùng Ray đi ra ngoài.

Alex lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thầm cảm thấy bức bối hai cái tên không biết xem sắc mặt anh còn siêu cấp nhảm chán phá hủy hết khoảng thời gian anh và Sở Lăng bên nhau.

Sở Lăng vẫn như trước im lặng nhìn ra cửa sổ.

Alex cầm gói thuốc cùng cốc nước đem lại:

“Lăng, tới giờ uống thuốc rồi.”

Sở Lăng cũng không có phản ứng gì.

Alex khẽ thở dài, đặt gói thuốc và cốc nước lên mặt bàn trước mặt Sở Lăng:

“Lăng, uống thuốc đi, tôi đi tắm trước, chờ tôi tắm xong em vẫn chưa uống, tôi sẽ tự mình dùng miệng uy em, mà tôi chắc chắn rất thích làm vậy.”

Sở Lăng nghe thấy lời uy hiếp ôn nhu của Alex, lông mi dài run rẩy một chút, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Alex lạnh nhạt cười, xoay người vào phòng tắm.

Một lát sau, Alex tắm rửa xong khoát áo ngủ đi ra, đi đến bên cạnh bàn, nhìn thấy gói thuốc và cốc nước trống rỗng không khỏi lộ ra nụ cười thỏa mãn, bàn tay sờ lên trán Sở Lăng một chút, không còn nóng nữa:

“Lăng, thân thể em vẫn chưa khỏe hẳn, nên ngủ sớm một chút.”

Nói xong liền kéo hắn đi về phía giường.

Sở Lăng dùng sức giãy dụa muốn thoát khỏi nắm tay anh, có chút bối rối nhìn Alex, không tự chủ được lui về phía sau.

Alex một phen kéo cậu lại, nói:

“Lăng, ngủ sớm một chút mới tốt cho sức khỏe của em.”

Sở Lăng cắn môi, lại muốn gạt tay Alex ra.

Alex dùng thêm chút lực trên tay kéo cậu lại.

“A...”

Sở Lăng bật ra một tiếng hô nhỏ, đã bị Alex kéo sát vào ngực, nhất thời càng kinh hoảng, vội vàng đưa tay muốn né ra.

Alex liền nâng cằm Sở Lăng lên, chăm chú nhìn con người đen long lanh như được bôi một lớp nước, có chút đau buồn nói:

“Lăng, tôi tuyệt đối không làm em bị thương, đừng sợ tôi như vậy, được không?”

Sở Lăng cố gắng trấn định nhìn lại anh, nhưng Alex vẫn cảm nhận được hai nắm tay đặt trước ngực mình đang run nhẹ nhẹ biểu hiện trong lòng cậu vô cùng sợ hãi, trong con người bình tĩnh cố giữ vững của cậu vẫn toát ra tia sợ hãi quen thuộc.

43. Chương 43

Alex không khỏi thất vọng thở dài, anh biết rõ người trong lòng đang sợ hãi điều gì, cũng hiểu được lần cường bạo đó đã trở thành một ấn tượng cực kỳ tồi tệ tạo thành vết thương khó có thể bù đắp lại, tuy anh không hối hận đã chiếm giữ cậu, nhưng chân thực mà nói nhìn cậu tỏ vẻ ngang ngược nhưng bên trong lại lộ ra yếu ớt mà cảm thấy vô cùng đau lòng áy náy.

Alex nhẹ nhàng trấn an:

“Lăng, không cần sợ, tôi chỉ muốn em nghỉ ngơi sớm một chút mà thôi. Bệnh của em còn chưa khỏi, thời gian này tôi sẽ không chạm vào em đâu, tin tưởng tôi, tôi sẽ không tổn thương em.”

Con người đen của Sở Lăng không khỏi toát ra vẻ do dự, tựa hồ không biết có nên tin tưởng Alex hay không?

Alex nhẹ nhàng thở dài, buông cậu ra xoay người vào phòng thay quần áo lấy một bộ quần áo ngủ ra, đưa tới trước mặt Sở Lăng, nói:

“Lăng, thay áo nhanh lên rồi ngủ.”

Sở Lăng nhìn Alex, con người đen vẫn tràn ngập nghi ngờ, vô thức nắm chặt vạt áo lui về phía sau.

Khóe môi Alex khẽ nhếch lên, nhin không được mỉm cười nói:

“Lăng, cơ thể chúng ta giống nhau, có gì mà xấu hổ? Em sợ tôi nhìn thấy sao? Nhưng không xem tôi cũng biết nó có bộ dáng gì mà.”

Sở Lăng lập tức nổi giận trừng mắt liếc anh một cái, Alex bất đắc dĩ cười:

“Lăng, em quả thực cần phải nghỉ ngơi. Em muốn tự mình thay quần áo hay cần tôi giúp, tự chọn đi, đương nhiên ta rất hi vọng em bằng lòng cho tôi giúp đỡ a.”

Sở Lăng kiểm không được cắn cắn môi, đoạt lấy áo ngủ trong tay Alex, dùng sức đẩy anh ra vọt vào phòng tắm đóng cửa lại.

Alex nhìn cửa phòng tắm, không khỏi mỉm cười, biểu tình Sở Lăng vừa then vừa giận thật sự vô cùng đáng yêu.

Alex ngồi xuống giường chờ đợi, một lát sau nghe thấy tiếng nước róc rách từ nhà tắm truyền ra, anh lại im lặng mỉm cười, nằm xuống giường chờ cậu.

Tiếng nước ngừng đã lâu, nhưng lại không thấy Sở Lăng đi ra, Alex ngồi dậy lắng tai nghe, trong phòng tắm không hề có tiếng động gì, anh nhíu nhíu mày, đứng dậy đi về phía cửa phòng tắm, nói:

“Lăng, sao em còn chưa ra?”

Bên trong không có tiếng trả lời, Alex nhấc tay gõ gõ cửa:

“Lăng, em làm sao vậy? Tôi muốn đi vào.”

Tay đẩy cửa phòng tắm ra, chỉ thấy Sở Lăng đã thay quần áo ngủ, ngẩn người ngồi trên chiếc ghế dài trước bàn trang điểm.

Alex đi qua nói:

“Lăng, ngồi ở đây làm gì? Mau đi ra với tôi.”

Tiến lên kéo cậu rời khỏi phòng tắm.

Sở Lăng bị Alex kéo đến giường thì bất ngờ giật ra, lui về phía sau muốn trốn anh.

Alex lại một phen kéo cậu lại ôm vào trong ngực:

“Lăng, tôi lặp lại lần nữa, tôi sẽ không chạm vào người em, không thể tin tôi một lần sao?”

Ôm lấy cậu cùng nằm xuống giường, Sở Lăng vẫn còn muốn giãy dụa trốn tránh, Alex đè cậu lại uy hiếp nói:

“Em còn lộn xộn, tôi liền muốn em.”

Kéo chăn đắp lên cơ thể hai người, nói:

“Ngoan, ngủ đi.”

Sở Lăng bị Alex nghiêng người ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy không khống chế được vô cùng hồi hộp, hơi thở ấm áp của Alex vây quanh lấy cơ thể cậu, làm trái tim cậu xuất hiện một cảm giác kỳ dị, căng thẳng dần dần tan biến, bất luận cậu nhắc nhở chính mình phải duy trì cảnh giác, nhưng không thể cản được cơn buồn ngủ đang kéo tới.

Nếu không cảm giác được dự vọng nóng rực cứng ngắc của Alex đang thủy chung dán sát vào người, Sở Lăng quả thực không thể phủ nhận ôm ấp của anh khiến cho cậu cảm thấy vô cùng ấm áp và an tâm. Cậu từ nhỏ đến lớn rất khó sinh bệnh, tự nhiên khi bị bệnh sẽ cảm thấy vô cùng yếu ớt không còn sức lực, mà sự quan tâm chăm sóc của Alex như những giọt nước ấm áp khê rót vào trái tim lạnh băng, từng giọt từng giọt làm ấm áp trái tim đã trống rỗng từ lâu của cậu, ăn mòn phòng tuyến lạnh lùng cậu xây, làm cho cậu không được muốn vứt bỏ chóng cự dựa vào anh, chìm đắm vào tình yêu mãnh liệt nhưng vô cùng ôn nhu kia...

Sở Lăng bỗng chốc nắm chặt hai nắm tay, ý niệm này khiến cậu vô cùng khiếp sợ cũng vô cùng xấu hổ, trong lòng cậu đang liệu mạng bài xích cảm giác đang nảy sinh này, nhưng mà...cậu rõ ràng một thân công phu, cho dù sức lực hiện tại không phải là đối thủ của Alex, nhưng nếu anh muốn khống chế cậu cũng không phải chuyện dễ dàng, vì cái gì anh luôn dễ dàng chế phục được cậu? Vì sao lại từ bỏ liều chết phản kháng, cậu đối với hành động của chính mình cũng không thể giải thích được.

Sâu trong nội tâm Sở Lăng đã nhận ra bản thân mình đối với Alex đã nảy sinh cảm giác kỳ diệu mà vô cùng sợ hãi, vì thế mới tự ngược đãi chính mình ngồi dưới mưa lâu như vậy, có lẽ trong tiềm thức cậu hi vọng làn nước mưa lạnh như băng kia có thể dập tắt thứ vừa nảy sinh trong lòng, cái loại này giống như bị Alex yêu đến mù quáng, hi vọng chính mình có thể mau chóng tỉnh táo lại, nhưng mà.... kết quả lại không được gì, cảm giác đối với Alex vẫn như trước, còn có chút rối loạn hơn, nhất cử nhất động của Alex luôn dễ dàng tác động tới suy nghĩ của cậu, Alex mỗi khi ở bên cạnh cậu luôn bộc lộ sự dịu dàng, lúc ôm cậu, hôn lên môi cậu lại toát ra hơi thở mị hoặc, khiến trái tim cậu kinh hoàng không dứt——trời ạ, cậu đã không biết nên làm thế nào mới tốt.

Sở Lăng trong lòng loạn thành một đoàn vô cùng lộn xộn, trong đầu không ngừng miên man suy nghĩ với những thứ khó hiểu này, hết chuyện này tới chuyện khác khiến cậu không biết nên làm thế nào, chưa suy nghĩ ra đáp án nào thì đã nằm trong ngực Alex bất tri bất giác chìm vào mộng đẹp.

44. Chương 44

Sở Lăng ngủ mê mết từ từ tỉnh lại, chậm rãi mở to mắt, phát hiện chính mình đang gối lên tay trái rúc vào trước ngực Alex, tay phải anh đang ôm mình, đùi phải thì vắt ngang qua chân cậu, tay trái mình lại vòng qua thắt lưng anh.

Sở Lăng nhất thời ngẩn ngơ, chính mình không phải lấy tư thế ái muội như vậy ngủ trong lòng anh suốt đêm đi? Nếu bị người khác thấy, hoặc để Alex tỉnh lại phát hiện cảnh tượng này, này... này cũng thực sự quá mức...

Gương mặt Sở Lăng lập tức nóng ran, vội vàng rút bàn tay đang đặt bên hông Alex về, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái nhìn thấy Alex vẫn còn đang ngủ say, khuôn mặt đặc biệt tuần mỹ chỉ cách chính mình một chút, mày kiếm thon dài đen đậm, hàng lông mi đen dày che khuất con ngươi xanh bên dưới chiếc mũi cao thẳng là đôi môi mỏng luôn thích hôn trộm cậu.

Sở Lăng qua một hồi lâu mới giật mình phát hiện ra chính mình đang nhìn chăm chăm vào đường cong duyên dáng của đôi môi mỏng kia mà nhớ lại nụ hôn bá đạo nhưng không kém phần ôn nhu nồng nhiệt của Alex, tức khắc đỏ bừng mặt, vội vàng khép mắt lại, cắn chặt môi, nhẹ nhàng đỡ cánh tay phải của anh ra khỏi người mình, muốn ngồi dậy.

Sở Lăng thử vài lần nhưng không thể đứng lên, cậu khó hiểu cúi đầu, thì ra tay áo bên phải của mình đang nằm dưới thân Alex, cậu phải dùng chút lực muốn rút ra, nhưng tay áo rộng thùng thình lại bị kẹp chặt dưới thân mình anh, cậu dùng sức thế nào cũng không thể rút ra.

Sở Lăng chật vật không có cách nào xử lý nhìn chăm chăm ống tay áo bị đè lại, cũng không phát hiện khoe môi Alex vừa nhếch lên để lộ một nụ cười tinh nghịch hài hước, chỉ ngơ ngác nghĩ: “Thật sự phải cắt đứt ống tay áo mới có thể đứng lên sao? Thì ra....thì ra đây chính là ý nghĩa của đoạn tụ. Đáng chết, mình cũng không phải tên Hoàng Đế nào đó của nhà Hán, mới không vì không nở đánh thức anh ta mà không tiếc đoạn tụ. Nhưng mà.... mình sao lại vì một người nam nhân mà nghĩ tới vấn đề đoạn tụ này, đây quả thực vô cùng châm chọc...”

Sở Lăng đang ngẩn ngơ, trong lúc vô tình con ngươi đen chợt lướt lên, đối diện với một đôi ngươi xanh thăm như đại dương, lúc này mới phát hiện ra Alex đang mỉm cười nhìn mình, không biết đã nhìn như thế bao lâu rồi.

Sở Lăng không tự chủ được gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, cuống quýt dời ánh mắt, cắn răng dùng sức rút ống tay áo bị đè lại, lúc này mới nghĩ lại có lẽ Alex đã dậy từ sớm, cố ý đè lên tay áo để khiến mình xấu hổ, quả thực là một tên nhảm chán.

Alex giữ chặt Sở Lăng đang muốn đứng dậy, mỉm cười nói:

“Sớm, Lăng.”

Sở Lăng tránh ánh mắt của Alex, đẩy ra muốn nhanh chóng ngồi dậy.

Alex nghiêng người đặt Sở Lăng dưới thân, khẽ cười nói:

“Lăng, hôn một cái chào buổi sáng được không?”

Không đợi Sở Lăng lên tiếng đã cúi đầu hôn lên môi cậu, đồng thời nhẹ nhàng tóm lấy hai tay đang muốn vùng vẫy.

Sở Lăng chỉ cảm thấy đầu lưỡi ấm áp của Alex cường ngạnh xông vào trong miệng mình, kinh hoảng muốn quay đầu né tránh, đôi môi anh lại thêm dùng sức mút vào, tim của cậu bắt đầu không thể khống chế đập dồn dập, đầu óc choáng váng, tay chân như muốn nhũn ra, căn bản là không còn sức lực vùng vẫy, hoặc là...không muốn vùng vẫy?

Alex triền miên hôn sâu Sở Lăng, tham lam mút vào đôi môi ngọt ngào, mãi đến khi Sở Lăng bị anh hôn đến hít thở không thông mới lưu luyến buông ra, môi vẫn dán bên môi cậu mỉm cười nói nhỏ:

“Lăng, em đỏ mặt nhìn thật đáng yêu.”

Sở Lăng cảm giác được dục vọng Alex đặt trên bụng mình ngày càng cứng rắn nóng rực hơn, cậu không khỏi cứng đờ người, theo bản năng lập tức muốn giãy dụa thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm này.

Alex lập tức rên rỉ một tiếng, dùng sức đè lại Sở Lăng đang cố gắng giãy dụa, cắn răng cười khổ nói:

“Lăng, không ai nói cho em biết không được vùng vẫy lộn xộn dưới thân nam nhân sao?”

Sở Lăng vừa thẹn vừa giận, không cần nghĩ ngợi liền bật ra lời chống đối:

“Đương nhiên không có, có ai lại biến thái như anh chứ.”

Alex chẳng những không sinh khí, ngược lại còn khẽ cười:

“Lăng, em rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với tôi, cho dù là mắng chửi hay cãi nhau, cũng dễ chịu hơn nhiều so với em luôn lạnh băng không hề để ý tới tôi.”

“Anh...”

Sở Lăng không biết nên nói gì mới tốt, giận dữ quay đầu sang hướng khác.

Alex nhìn biểu tình cậu vừa tức giận vừa xấu hổ, liên tục nuốt nước miếng, cúi đầu hôn lên cằm cổ trắng nõn, cười khỏ khẽ thở dài:

“Tôi nghĩ nên nhanh chóng đi tắm nước lạnh mới tốt được một chút.”

Lại cúi đầu dán lên lỗ tai Sở Lăng thấp giọng nói:

“Lăng, em thật biết cách làm tôi phát cuồng.”

Buông cậu ra nhanh chóng ngồi dậy bước vào phòng tắm.

Sở Lăng cắn chặt môi, căn bản không dám quay đầu lại nhìn Alex, đối với sự mềm lòng của chính mình cảm thấy vô cùng do dự, sợ hãi, cậu có thể hiểu rõ được trái tim mình rốt cuộc không thể lạnh lùng vô tình như lúc ban đầu, Alex không chỉ bắt lấy người, hơn nữa đang từng chút từng chút xâm chiếm trái tim vốn đang đóng băng của cậu.

Nhưng đáng buồn lại càng đáng sợ hơn, cậu rõ ràng hiểu tất cả mọi thứ, lại cố tình không ngăn cản hay phản kháng, chỉ trơ mắt nhìn nó phát sinh đến không thể cứu vãn, thấy Alex dùng ôn nhu làm vũ khí không lúc nào buông lỏng mà đuổi bắt cậu, dùng tình yêu cháy bỏng dệt thành tấm lưới tình gắt gao buộc chặt, sau đó mang theo nụ cười thắng lợi từng bước một đi vào trái tim mình, mà chính mình như con mồi sớm đã không còn lối thoát, chỉ có phí công vùng vẫy, kết quả tuyệt vọng chờ đợi sự xâm lược đã đoán từ trước...

45. Chương 45

Alex và Ray cùng đứng trước cửa sổ thư phòng, nhìn về phía Sở Lăng đang ngồi ở bể phun nước ở hoa viên.

Alex nói: “Ray, anh có cảm thấy Lăng đã thay đổi không?”

“Thay đổi gì?”

Alex trầm ngâm một chút: “Tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà....hai ngày nay tôi cảm thấy Lăng không còn bài xích tôi như trước.”

Ray nói: “Anh đang nói việc cậu ta chịu xuống lầu cùng ăn cơm sao?”

“Trước kia bất luận tôi nói gì Lăng cũng không để ý tới, nhưng hai hôm nay mỗi khi tôi gọi xuống ăn cơm em ấy liền không chống cự cùng tôi xuống nhà ăn, tôi nói chuyện em Lăng cũng thỉnh thoảng trả lời một hai câu. Vừa rồi dùng bữa sáng xong tôi nói Lăng có thể xuống vườn đi dạo một chút, em ấy cũng không nói gì khiến tôi cảm thấy có chút lạ.”

Ray cười nói: “Có lẽ cậu ta không còn chán ghét anh nữa, này không phải tin tốt sao?”

Alex chăm chú nhìn Sở Lăng dưới hoa viên: “Không biết đến bao giờ Lăng mới hoàn toàn tiếp nhận tôi.”

Ray có chút trêu chọc cười nói: “Khoảng thời gian Jason bị bệnh anh luôn bên cạnh chăm sóc, hôm qua vừa khỏi anh lại ngủ ở thư phòng à?”

Alex đút hai tay vào túi quần, mang chút tự giễu cười cười: “Bởi vì đạo hạnh tôi căn bản không dám so sánh với thánh nhân, khi Lăng ngủ bên cạnh, muốn tôi không nảy sinh dục vọng căn bản là không có khả năng, đối với người mà tôi đã từng làm tổn thương một lần, tôi không muốn cưỡng ép em ấy nữa. Suốt đêm phải đấu tranh với dục vọng của chính mình, nửa đêm lại hận không thể đứng lên đi dội nước lạnh, chẳng

thà cứ tách ra, tuy rằng tôi sẽ nhớ em ấy đến tận hừng đông không ngủ được, nhưng ít ra Lăng có thể hảo nghỉ ngơi, không cần phải lúc nào cũng luôn căng thẳng đề phòng tôi.”

Ray không khỏi lắc đầu cười: “Alex, anh lại có thể nghĩ như vậy, tôi xem anh với thánh nhân cũng không khác nhau là mấy.”

Alex khẽ thở dài: “Muốn có được tâm của Lăng, so với có được người của em ấy khó khăn hơn nhiều.”

“Anh đã hạ quyết tâm thì từ từ cũng có được a.”

Alex suy nghĩ một chút: “Hiện tại khi tôi tiếp cận Lăng cũng không còn phản ứng kịch liệt như trước, nắm tay hay ôm em ấy cũng không dùng toàn lực chống lại, tuy phần lớn thời điểm vẫn còn im lặng nhưng không phải là hoàn toàn không để ý tới tôi.” Alex nói xong quay đầu lại nhìn người bạn thân, con người xanh thẫm chớp động mong đợi: “Ray, anh nghĩ xem có phải Lăng bị tôi làm cảm động, bắt đầu có chút thích tôi không? Có phải em ấy có cảm giác với tôi?”

Ray không khỏi có chút bần cười: “Alex, anh là người thân cận Jason nhất, chuyện của cậu ta cũng chỉ có anh hiểu rõ nhất, nếu ngay cả anh còn không xác định được thì tôi làm sao biết được? Tuy ông Gore nhiều chuyện thường kéo tôi đi quán quýt lấy cậu ta nói chuyện phiếm, nhưng trên thực tế tôi với Gore chỉ nói làm nhảm mà thôi, cậu ta căn bản không để ý tới chúng tôi, đến tận bây giờ, cậu ta còn chưa nói một câu nào với tôi, tôi làm sao có thể hiểu được Jason nghĩ gì về anh?”

Alex khẽ nhún đôi ngươi xanh biếc, tỉ mỉ nhớ lại ánh mắt và biểu tình của Sở Lăng, nhớ lại khi ôm cậu vào lòng tuy không hề phản kháng nhưng cơ thể vẫn trở nên cứng ngắc, nhớ lại lúc hôn lên môi thì Lăng cũng không vùng vẫy như trước nhưng vẫn giữ sự im lặng.... Anh suy nghĩ một hồi lâu mới chậm rãi thấp giọng nói: “Tôi cảm thấy trong ánh mắt Lăng có sự tuyệt vọng và cam chịu, về phần có động tâm hay không, tôi thực sự không xác định được.”

Ray nghe thấy giọng điệu chua xót của Alex, cũng thở dài: “Nếu một mảnh nhiệt tình của anh chỉ đổi lại được tuyệt vọng và cam chịu thì cũng khiến cho người ta cảm thấy chán nản.”

Alex cười khổ: “Đúng vậy, tuy Lăng luôn im lặng lạnh lùng như vậy, nhưng em ấy cũng rất biết cách đả kích vào tâm của tôi.”

Ray khẽ cười: “Không biết cái này có phải do anh làm nhiều việc ác quá nên gặp báo ứng không.”

Alex không để ý tới nhếch khóe môi: “Trong thế giới của tôi cho tới bây giờ không có thần và thượng đế, tất cả đều do chính bản thân mình quyết định, không có kẻ nào có thể khống chế tôi.”

Ray mỉm cười: “Ngoại trừ Jason?”

Alex nhàn nhạt cười: “Đúng vậy, trừ bỏ Lăng.”

Ray nhấc tay nhìn đồng hồ một chút: “Cuộc họp sắp bắt đầu rồi, anh mau xem hết tài liệu đi.”

Ánh mắt Alex thủy chung đặt trên người Sở Lăng, nhàn nhạt nói: “Anh đi chủ trì cuộc họp đi.”

Ray liếc xéo: “Alex, gần đây anh luôn đem công việc quảng hết cho tôi.”

“Lợi nhuận kiếm được vô tận, buôn bán đàm phán vô số, chúng nó với tôi mà nói cũng không quan trọng, hiện tại tôi đối với việc này không có một chút hứng thú.”

Ray cố ý hỏi: “Thế trong lòng anh cái gì mới quan trọng? Cái gì mới làm anh cảm thấy hứng thú nhất?”

Alex lạnh nhạt liếc mắt nhìn Ray, trong lòng hiểu được Ray cố ý hỏi như vậy, nhưng vẫn không chút nào che giấu: “Như thế nào mới có được tâm Lăng, đó mới là thứ tôi muốn.”

Ray hài hước cười: “Xem ra anh chỉ cần người yêu, không cần giang sơn.”

Alex xoay người đi về hướng cửa thư phòng: “Nhanh đi làm chuyện của anh đi.”

Ray thở dài: “Kia vốn không phải thuộc về công việc của tôi a.”

Alex không hề để ý tới bộ dạng giả vờ oán hận của Ray, mở cửa thư phòng.

46. Chương 46

Sở Lăng ôm gối ngồi trên rìa đá ở bể phun nước, trông về phương xa mà ngẩn người. Mấy hôm nay được bác sĩ Gore và Alex chăm sóc chu đáo nên phong hàn cũng sớm khỏi hẳn.

Hai ngày nay cậu và Alex ở bên nhau dường như cũng hiểu nhau hơn một chút, tìm được một số điểm chung giữa hai người—Alex vẫn luôn tìm cơ hội để ôm cậu hôn cậu, mà cậu biết rõ chính mình kháng cự không được nên cũng không cố sức vùng vẫy, nhưng buổi tối Alex lại không tiếp tục ngủ cùng với cậu, tuy nhìn ra Alex có bao nhiêu lưu luyến, trước khi đi ôm cậu hôn một hồi lâu, còn nói một câu “ngủ ngon” sau đó mới rời khỏi phòng.

Sở Lăng bắt giắc rử hàng mi xuống, khép mắt lại, Ray và Gore thường đến tìm cậu nói chuyện phiếm, Ray nói tối qua Alex ngủ ở thư phòng, mà cậu cũng hiểu được nguyên nhân Alex làm như vậy chỉ vì không muốn tổn thương mình, vì thế...dù có hận Alex như thế nào, đến lúc này cũng phải thừa nhận rằng anh thực sự rất quan tâm cậu.

Từ trong đôi mắt Sở Lăng hiện ra một tia châm chọc và tự giễu, không biết chính mình có nên cảm kích sự chăm sóc của anh hay không? Cảm kích anh cướp đoạt đi tự do của cậu lại cho cậu một thứ cậu không hề muốn, tình yêu? Sở Lăng lại nâng mắt lên nhìn về phía chân trời xa xa, bên ngoài tường rào là thế giới tự do, nhưng với cậu mà nói chỉ sợ đã trở thành hi vọng xa vời đi? Alex cường ngạnh ép buộc cậu dùng trái tim để đổi lấy tự do, nhưng theo phương diện khác mà nói, tâm của cậu là thứ duy nhất còn sót lại, nếu cả thành lũy cuối cùng cũng bị đoạt đi thì cậu quả thực chẳng còn gì.

Đôi mắt Sở Lăng lại để lộ ra một tia đau khổ, Alex đã thề rằng chỉ cần cậu giao trái tim mình ra anh sẽ trả tự do, nhưng mà....một khi anh thực sự mất đi tâm mình, cho dù Alex tuân thủ không tiếp tục giam cầm thì cậu còn có sự tự do chân chính sao? Nếu tâm của cậu thực sự bị cướp đi thì có chạy tới chân trời cũng có thể thoát được sao?

Sở Lăng lặng lẽ thở dài, trong lòng luôn cố gắng tự trấn an, nhất định phải bảo vệ tâm mình, tuyệt đối không thể bị dễ dàng mất đi, đây cũng là phòng tuyến cuối cùng, một khi mất đi cậu chỉ còn hai bàn tay trắng, đến lúc đó nói tới vấn đề tự do quả thực là nực cười.

Sở Lăng nghĩ vậy liền không khỏi bật cười một chút, ngay từ đầu cậu cũng đã tự cảnh cáo chính mình như vậy, nhưng trong lòng cậu cũng sớm đoán được mình chỉ sợ không thể kiên trì được lâu, thời gian cậu còn điều khiển được con tim không còn nhiều lắm, thời gian trái tim còn thuộc về chính mình cũng không còn nhiều, tình cảm ôn nhu nồng nàn của Alex đang từng chút ăn mòn lý trí cậu, Sở Lăng sớm đã bị bức đến đường cùng, không còn đường lui.

Sở Lăng đang lo lắng ngẩn ngơ suy nghĩ, âm thanh của Alex bất ngờ vang lên bên tai: “Lăng, đang nghĩ gì đó?” Theo cùng lời nói là một cánh tay rắn chắc vây quanh cậu.

Sở Lăng dường như đã dần dần có thói quen với sự gần gũi của Alex, đối với những hành động không hề e dè ở bất cứ đâu của anh cũng dần trở nên bình thường, dù có chút kinh hoảng nhưng cũng không phản kháng, chỉ im lặng tùy ý anh kéo mình vào lòng.

Alex đứng bên cạnh Sở Lăng, hai tay ôm lấy cậu đang ngồi trên hòn đá, cúi đầu áp má vào mái tóc đen suôn mượt mềm mại, hỏi lại một lần nữa: “Lăng, nói cho tôi biết, em đang nghĩ gì?”

Sở Lăng lại im lặng một lúc, nhàn nhạt nói: “Không có gì.”

Alex cũng dần quen với sự lạnh lùng lạnh nhạt của cậu, cũng không hi vọng quá cao cậu nhanh như vậy liền mở rộng lòng với mình, ít ra hiện tại hẳn cũng trả lời anh, thế này cũng khiến anh cảm thấy thực vui vẻ.

Alex nhẹ nhàng hôn lên thái dương Sở Lăng, mỉm cười nói: “Em có vẻ rất thích ngồi một mình ngẩn người.”

Sở Lăng im lặng không trả lời.

Alex lại tiếp tục nói: “Lăng, bình thường em thích môn thể thao hay giải trí gì? Em thích trò giải trí nào? Hay là muốn làm cái gì, thích cái gì, có thể nói cho tôi biết không?”

Sở Lăng trầm mặc một hồi lâu mới lạnh nhạt nói: “Anh cho rằng chim chóc bị nhốt trong lồng muốn cái gì?”

Alex cũng im lặng, một lúc lâu sau, anh nâng cằm Sở Lăng lên đối mặt với chính mình, chăm chú nhìn cặp mắt xinh đẹp động lòng người với khoảng cách rất gần, nghiêm túc nói: “Lăng, tôi có thể cho em bất cứ thứ gì em thích trên đời này, cũng có thể để em làm những chuyện em muốn. Tôi có thể cho em trái tim, tất cả tình yêu của mình, thậm chí là mạng sống, nhưng trước khi em yêu tôi, tôi tuyệt đối sẽ không cho em tự do, tuyệt đối không!”

Sở Lăng cũng chăm chú nhìn Alex với khoảng cách như vậy, nhìn đôi ngươi xanh thăm thẳm tràn ngập nghiêm túc và say mê, nhìn sự tự tin, khát vọng và kiên định của anh, nghe anh bá đạo thổ lộ tình cảm, trái tim cậu không tự chủ được bắt đầu run rẩy, lại bị ai thấy trước được chính mình không thể trốn thoát, bị một người ngang ngược bá đạo như vậy yêu thương, thì có ai có thể trốn thoát được ?

47. Chương 47

Alex nhìn đôi mắt đen tuyền của Sở Lăng vẫn lạnh lùng không chịu khuất phục như cũ, nhưng đã bắt đầu xuất hiện một gam màu cảm xúc khác, đó là một loại... khó có thể nói rõ bằng lời nói, không thể coi là tuyệt vọng, giống như hiểu được chính mình đã rơi vào quá sâu không còn hi vọng quay trở lại, còn có một chút bị thương vì tuyệt vọng mà sinh ra, vẻ xinh đẹp mê người bị ưu thương bao trùm khiến cho ánh nắng rực rỡ trên đỉnh đầu đều trở nên u ám phai màu...

Trái tim Alex lập tức cảm thấy đau đớn, đôi mắt khiến cho anh say mê điên cuồng đang tràn ngập tuyệt vọng và ưu thương như một cây kéo cắt xén vào lòng anh.

Alex dùng một tay ôm chặt Sở Lăng, một tay dùng sức áp đầu cậu vào ngực mình, đôi mắt xanh thăm khấp hờ thốt khẽ nói: “Lăng, Lăng, tôi phải làm thế nào em mới yêu tôi? Em rốt cuộc còn muốn tra tấn tôi đến bao giờ? Lăng, tôi xin em, hảo hảo lắng nghe một chút, nghe thấy trái tim tôi đập không? Nó hiện đang vì em mà nhảy lên, vì sao em lại không chịu đáp trả lại? Rõ ràng em có thể cảm nhận được tôi yêu em nhiều thế nào, vì cái gì em không chịu tiếp nhận? Vì cái gì em luôn nhẫn tâm ngay cả liếc mắt cũng không muốn nhìn tôi?”

Sở Lăng kề sát vào lồng ngực rắn chắc gợi cảm của Alex, cảm nhận được nhiệt tình như lửa của anh, cũng nghe được tiếng tim đập trầm thấp mạnh mẽ trong lồng ngực rộng kia, “bang, bang, bang...” một chút rồi một chút chấn động bên tai, tiếng vọng vang trong đầu Sở Lăng, cũng nhanh chóng quấy nhiễu tần suất nhịp đập trái tim cậu, cơ thể bắt đầu đáp lại, ép buộc, mê hoặc trái tim cậu bắt đầu đồng bộ nhảy lên.

Sở Lăng khẽ run làn mi dài, theo nhịp tim mê hoặc của Alex, cậu dường như thấy được đáy lòng băng lạnh của mình đang tan rã nhanh hơn, tuyến phòng ngự cuối cùng cũng đang tăng tốc sụp đổ, đã sắp không thể kiên trì được.

Sở Lăng nhắm hai mắt lại, cắn chặt hàm răng, cậu đương nhiên cảm nhận được luồng nhiệt hỏa dày đặc quyết không chùn bước của Alex, chẳng qua cậu không muốn thừa nhận, càng muốn trốn tránh, nhưng trước sự nhẫn nhịn của Alex, thậm chí không ngại áp chế dục vọng của chính mình để không làm tổn thương cậu, tất cả cậu đều thấy được, rốt cuộc không thể phủ nhận Alex thật lòng thật dạ yêu mình.

Hoặc là...kỳ thật cậu đã sớm biết Alex thẳng thắn không hề che giấu mà yêu mình, vì thế mới liều mạng cảnh cáo bản thân nhất định phải bảo vệ trái tim? Mà nếu như trong tiềm thức đã sớm tin tưởng tình yêu của Alex, vì sao lại sợ hãi mất đi trái tim chính mình? Có lẽ đối với Alex vẫn có hận, nhưng có thể từ lúc đầu cậu chưa từng hoài nghi tình cảm của Alex là vợ vẫn mà lại luôn tin tưởng nó là thật tâm.

Alex buông lỏng Sở Lăng ra, lại nâng cằm cậu lên, nhìn cậu đang nhúu mày hàng mi dài nhẹ nhàng run rẩy toát ra bần phiến khổ sở, bất giác đau lòng mà hôn lên trán, hôn lên hàng mi thật dài, sau đó đỡ lấy gáy cậu cúi đầu hôn lên cánh môi hồng nhạt, hôn thật sâu, đầu lưỡi cạy mở hàm răng tiến vào khoang miệng ẩm áp dây dưa với đầu lưỡi cậu, giống như đói khát mà mút vào, không ngừng thăm dò vào sâu bên trong, tham lam nhấp nháp hương vị ngọt ngào hấp dẫn của môi cậu, cánh tay càng siết chặt cái ôm hơn, quả thực hận không thể đem người này hòa tan vào lòng mình.

Sở Lăng run rẩy chống đỡ nụ hôn cuồng nhiệt của anh, hơi thở của Alex ngày càng trở nên nóng rực khiến trái tim và suy nghĩ của cậu vô cùng rối loạn, hai tay bất giác nắm chặt lấy áo sơ mi của anh, chỉ cảm thấy linh hồn của chính mình cũng sắp bị nụ hôn nóng bỏng của anh xâm nhập đến hít thở không thông.

Alex cuối cùng cũng lấy lại được một tia lí trí mà thở hồng hộc rời khỏi đôi môi Sở Lăng, ngẩng đầu hít thật sâu, cố gắng bình phục lại nhịp tim đang đập kịch liệt, nếu còn tiếp tục hôn, anh sợ chính mình sẽ ở đây xé nát quần áo lập tức muốn cậu.

Anh từ trước tới nay chưa bao giờ ủy khuất chính mình như vậy, nhưng đối mặt với Sở Lăng, chỉ có thể cố hết sức kiềm chế dục vọng đang bốc cháy mãnh liệt, đơn giản là vì anh thương cậu, vì thế không muốn phạm thêm bất cứ sai lầm nào làm tổn thương cậu—tuy rằng anh cũng nghi ngờ không biết chính mình còn có thể chịu đựng được đến lúc nào.

Sở Lăng vô lực dựa vào ngực Alex, đầu óc vẫn còn choáng váng, Alex có thể ảnh hưởng tới mình mạnh mẽ như vậy khiến cậu vô cùng khiếp sợ, nhưng cũng không dám thừa nhận, lại càng không dám đối mặt, chỉ có thể tiếp tục phí công cố gắng phủ nhận, mặc dù bản thân cảm thấy cũng không thuyết phục cho lắm nhưng cứ sợ sệt mà tự lừa dối chính mình.

Alex thở hổn hển cúi đầu khẽ thở dài bên tai Sở Lăng: “Lăng, có lẽ Ray nói đúng, em không chỉ là thiên sứ tới cứu vớt mà còn là ác ma muốn hủy diệt tôi, em chẳng những làm cho tôi yêu em điên cuồng, còn có thể bức tôi đến phát điên. Lăng, chỉ cần đến được với em, tôi có thể không chút do dự từ bỏ tất cả những thứ tôi đang có, yêu tôi đi, được không? Lăng, em rốt cuộc đang lo lắng cái gì? Lo sợ cái gọi là quan niệm đạo đức sao? Đây không quan trọng, cho dù tất cả mọi người phản đối cũng không ngăn cản được tôi yêu em. Lăng, chỉ cần em đồng ý, tôi sẽ không để ý đến bất cứ chuyện gì, vì em, cho dù muốn chống đối với toàn thế giới tôi cũng không sợ, tuyệt đối không lùi bước, chỉ cần em yêu tôi, Lăng, tôi chỉ muốn em yêu tôi. Lăng, Lăng...”

Alex ôm chặt Sở Lăng vào lòng, liên tục gọi tên của cậu.

48. Chương 48

Sở Lăng ngã vào lòng Alex, nghe thấy lời thổ lộ vô cùng sâu sắc cũng như buồn bã của anh, nghe thấy anh thống khổ gọi tên mình, tất cả đang khuấy nhiễu tâm cậu, đánh sâu vào linh hồn cậu, tất cả mọi cảm xúc bắt đầu quay cuồng, rốt cuộc không thể khống chế.

Sở Lăng cắn chặt môi, nhắm hai mắt lại, cảm nhận trái tim đóng băng của mình đã hoàn toàn vỡ nát, đạo phòng tuyến cuối cùng cũng đã tan rã, bất luận cậu tuyệt vọng vùng vẫy thế nào cũng không thể kiềm chế lí trí và bình tĩnh đang bốc hơi nhanh chóng.

Sở Lăng dựa vào lồng ngực nóng như thiêu đốt của Alex, nhịp tim mãnh mẽ của anh không ngừng vang lên bên tai, quanh quẩn trong lòng cậu, lôi kéo khiến suy nghĩ của cậu trở nên cuồng loạn. Cậu nắm chặt vạt áo Alex, rốt cuộc không thể chống cự được rung động đang dâng lên mãnh liệt....Thôi, không cực khổ tự lừa dối chính mình nữa, trái tim của cậu từ lâu đã tình tình yêu nóng bỏng điên cuồng của Alex cướp mất, cậu đã sớm biết chính mình không thể chạy thoát, trốn không khỏi thiên la địa võng anh bày ra, con mồi như cậu tốt hơn là nên sớm cam chịu số phận.

Sở Lăng siết chặt vạt áo trong tay, cố gắng khống chế tâm tình đang cuồng loạn của mình, cho dù cuối cùng cậu không phủ nhận chính mình động tâm với Alex, nhưng tuyệt đối sẽ không để lộ ra ngoài, vì lo lắng tới

đạo đức luân thường cũng tốt, hoặc vì không muốn lòng tự trọng của mình thành trò cười cũng tốt, cậu nhất định không để lộ ra bất cứ tình ý nào, mặc dù trong lòng đã thừa nhận cậu yêu Alex, nhưng tuyệt đối sẽ không cho anh biết, cậu đã mất đi trái tim không thể mất đi tôn nghiêm, thứ duy nhất còn sót lại.

Qua một lúc lâu, Alex mới buông Sở Lãng ra, thấy sắc mặt cậu tái nhợt, đôi mắt phủ một lớp sương mù, lo lắng hỏi: “Lãng, em sao vậy? Khó chịu sao?”

Sở Lãng hít một hơi, nói nhỏ: “Không, tôi tốt lắm.” Nói xong mới phát hiện mình vẫn còn nắm lấy vạt áo Alex, cuống quýt buông ra, không khỏi cúi đầu quay mặt đi, không dám tiếp xúc với ánh mắt của anh.

Alex thở dài, nhẹ nhàng ôm Sở Lãng: “Lãng, tôi không nên làm em khó chịu, tôi sẽ không ép em nữa mà kiên nhẫn chờ đợi, tôi tin một ngày nào đó em sẽ yêu tôi, nhất định như vậy.”

Sở Lãng cúi đầu, tại một góc độ Alex không nhìn thấy khẽ cười chua xót, người này quá mức cuồng ngạo lại còn kiêu căng, từ khi bắt đầu đã có loại tự tin này, nhưng mà sự thật chứng minh sự tự tin của anh là chính xác, như mong muốn lấy được trái tim của cậu mà anh còn không nhận thức được chính mình đã chiến thắng.

Sở Lãng tự giấu mà cười khổ, Alex còn chưa biết mình đã chiếm được tâm của cậu, nhưng Sở Lãng sẽ không nói cho anh biết, cậu tình nguyện đem bí mật này dấu sâu tận đáy lòng, vĩnh viễn không cho anh.

Alex dùng một tay ôm Sở Lãng xuống gờ đá, mỉm cười nói: “Lãng, chúng ta cười ngựa đi săn thú được không?”

“Săn thú?” Sở Lãng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Alex vui vẻ nói: “Đúng vậy, phía sau trang viên là một khu rừng lớn, tôi thường ra đó săn thú, nếu may mắn có thể gặp được đàn lộc nữa.”

Sở Lãng kiểm không được từ trong con người toát ra sự tò mò, Alex đương nhiên cảm nhận được, cười cười kéo cậu về phía nhà chính: “Chúng ta mau trở về thay quần áo, lập tức xuất phát.”

Alex và Sở Lãng thay quần áo đi săn rồi xuống lầu, đám thuộc hạ theo dặn dò đã chuẩn bị sẵn hai khẩu súng săn, hơn nữa cũng báo cáo đã chuẩn bị ngựa.

Alex cầm lấy hai khẩu súng săn, giao cho Sở Lãng một cây: “Lãng, chúng ta đi thôi.”

Sở Lãng cúi đầu nhìn khẩu súng bị nhét vào trong tay mình, không khỏi có chút ngạc nhiên, cậu còn không quên mình là địch nhân bị bắt giữ, sao Alex lại không chút lưu tâm đưa vũ khí cho cậu? Vì cái gì anh lại tin tưởng cậu như vậy? Không sợ cậu có vũ khí ngược lại sẽ phát sinh uy hiếp cho anh sao?

Lúc Sở Lãng còn đang do dự, Alex đã muốn kéo cậu ra tới đại sảnh.

Arthur nhận được mệnh lệnh không được phép người nào đi theo, không có biện pháp đành phải nhanh chóng chạy lên văn phòng thông báo cho Ray biết, Ray nghe được tin này lập tức ném sấp hồ sơ trên tay đuổi tới, nhìn thấy Alex và Sở Lãng đi về phía hai con ngựa đã chuẩn bị sẵn vội vàng la lên: “Alex, chờ một chút.”

Alex chỉ liếc mắt nhìn Ray chứ không dừng lại, đã bước tới trước mặt hai con tuấn mã: “Lãng, kỹ thuật cưỡi ngựa của em thế nào? Săn thú hẳn là không thành vấn đề đi?”

49. Chương 49

Ray vội vàng đuổi theo vươn tay chặn ngang người Alex, hạ thấp âm thanh kêu lên:

“Alex, anh đang nghĩ cái gì trong đầu vậy? Sao lại có thể để Jason cầm vũ khí? Hơn nữa lại còn không mang theo vệ sĩ nào ra ngoài? Anh không sợ cậu ta quay hòng súng đem anh làm con mồi, giết chết sau đó trốn thoát sao?”

Alex nhẹ khiêu mày kiêu, lạnh nhạt nói:

“Lãng sẽ không làm vậy.”

Ray vừa tức giận lại bất đắc dĩ, quả thực anh tức đến mức không biết nên làm gì, quay đầu lại liếc nhìn Sở Lăng đang đứng bên cạnh tuần mã, thấy cậu đang quay đầu sang hướng khác, tựa như không quan tâm tới bọn họ đang nói gì.

Ray chỉ có thể tiếp tục cố gắng làm Alex thay đổi ý định:

“Anh làm sao biết cậu ta sẽ không làm như vậy? Dựa vào cái gì để khẳng định? Đúng, tôi biết anh yêu cậu ta đến phát cuồng, nhưng anh cũng không phải không muốn sống đi? Đừng quên cậu ta không hề yêu anh, ngược lại còn rất hận, anh sao có thể đưa vũ khí rồi cùng cậu ta ra ngoài? Alex, tôi có thể không xem Jason là địch nhân, nhưng tôi lo lắng cho sự an nguy của anh, tôi quả thực không có cách nào hoàn toàn tin tưởng cậu ta, anh không nên đem tính mạng mình ra mạo hiểm được không?”

Alex ngẩng đầu nhìn về phía Sở Lăng, nhìn thấy cậu mặc trang phục đi săn vô cùng anh tuấn, ánh mắt chăm chú nhìn về phương xa lại toát ra loại đau buồn động lòng người, nhất thời làm lòng anh tràn ngập tình cảm yêu thương triều mến, nói:

“Ray, tôi không sao, anh cũng đừng quá lo lắng.”

Không chút do dự liền hướng Sở Lăng đi đến, kêu lên:

“Lăng, chúng ta có thể đi rồi.”

Sau đó bước lên lưng ngựa trước.

Ray lo lắng kêu lên:

“Alex.”

Sở Lăng do dự không có lập tức leo lên ngựa, cậu đương nhiên hiểu được Ray đang lo lắng điều gì, cũng đoán được Ray muốn ngăn cản chuyện này.

Alex kéo dây cương:

“Lăng, sao còn chưa lên?”

Sở Lăng khẽ thở hắt ra:

“Alex, tôi nghĩ... tôi không nên đi.”

Alex ngồi trên lưng ngựa, xoay người cúi thân về phía cậu, khẽ cười nói:

“Lăng, mau lên đây, không phải em muốn tôi ôm em lên ngựa đi?”

Sở Lăng ngẩng đầu tức giận trừng mắt liếc Alex một cái, giận dữ kéo dây cương một con ngựa khác, đặt tay lên yên dậm chân phóng người nhảy lên lưng ngựa.

Alex không khỏi bật cười, rộng rãi khen ngợi:

“Lăng, thân thủ của em thật xinh đẹp.”

Ray trở mắt nhìn hai người phóng ngựa ra khỏi trang viên, thất vọng thở dài thật mạnh.

Arthur đi tới nói:

“Ray...”

Ray cười khổ khoát tay chặn lại:

“Cái gì cũng không cần nói, bây giờ trong mắt Alex tất cả đều là Jason, bất luận chúng ta nói cái gì anh ta cũng không nghe thấy.”

Arthur lo lắng hỏi:

“Kia...nên làm cái gì bây giờ?”

Ray bất đắc dĩ nhún vai:

“Cũng chỉ có thể phó thác cho số phận.”

Sở Lăng và Alex phóng ngựa rong ruổi trong cánh rừng mênh mông, tiếng cười mạnh mẽ sang sảng của Alex thỉnh thoảng lại vang dội trong rừng, Sở Lăng cũng tạm thời vứt bỏ sầu lo phiền não, đón lấy làn gió mạnh mẽ quét vào mặt cùng Alex thỏa thích phóng ngựa truy đuổi nhau, vượt qua nhau.

Alex bỗng nhiên ghìm dây cương nói:

“Lăng, mau nhìn xem.”

Hai người lúc này đang đứng trên một gò đất cao, phía xa trong rừng rậm có thể nhìn thấy một con suối nhỏ uốn lượn chảy qua, có một con lộc mẹ đang ở bên dòng suối cúi đầu uống nước.

Alex nhanh chóng quan sát khoảng cách tầm bắn, hơi xa một chút, anh lập tức nhảy xuống ngựa, nhẹ nhàng đi về phía trước:

“Lăng, thử xem ai trong chúng ta có thể bắn trúng nó.”

Tính háo thắng của Sở Lăng cũng nhất thời trỗi dậy, nhảy xuống ngựa đi đến bên cạnh.

Hai người bí mật tiến về phía trước, vào trong tầm bắn, Alex tìm một góc độ tốt nửa quỳ xuống, giơ nòng súng lên bắt đầu ngắm, Sở Lăng cũng nâng súng lên ngắm vào lộc mẹ bên dòng suối.

Ngón tay Alex đã đặt lên cò súng, ngay lúc anh muốn động ngón tay, Sở Lăng bất ngờ từ bên cạnh vọt qua đẩy ngã anh khẽ nói:

“Không, đừng nổ súng.”

Thân thể Alex mất thăng bằng, “phanh” một tiếng, sẩy tay bóp cò súng, viên đạn bay thẳng lên không trung làm một đám chim chóc hoảng sợ bay tán loạn.

50. Chương 50

Alex xoay đầu kinh ngạc hỏi:

“Lăng, em làm cái gì vậy?”

Sở Lăng đưa một ngón tay chỉ xuống:

“Anh xem.”

Alex nhìn xuống phía dưới, lộc mẹ bị chắn kinh từ bờ suối nhanh chóng chạy trốn vào rừng, đồng thời một con nai con từ trong bụi cỏ nhảy ra bám sát phía sau lộc mẹ.

“Nga...”

Alex nói:

“Còn có nai con.”

Lại quay đầu về hướng Sở Lăng:

“Lăng, chúng ta đáng ra có hai con mỗi, sao em lại muốn ngăn cản tôi?”

Sở Lăng xách súng sẵn lên, khẽ cúi đầu, tựa hồ đối với hành động của chính mình vừa nãy có chút xấu hổ, do dự một lúc mới nói:

“Con nai kia còn nhỏ quá, không đáng làm con mỗi.”

Alex cũng không có bất cứ dấu hiệu nào muốn trách cứ cậu, ngược lại có chút thú vị nhếch mày kiểm:

“Thế lúc tôi muốn giết lộc mẹ vì sao em cũng không cho?”

Sở Lăng không dám ngẩng đầu lên nhìn Alex, cắn cắn môi:

“Nếu giết lộc mẹ, nai con sẽ không còn mẫu thân.”

Alex nhin không được bật cười khê:

“Lăng, tôi chính mắt nhìn thấy thân thủ và võ công của em, thời điểm giết người không hề có chút nào mềm lòng. Xem ra em là một sát thủ giỏi, nhưng không phải một thợ săn giỏi.”

Sở Lăng đối với trêu chọc của Alex vừa quẫn vừa giận, ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh:

“Hai con lộc này cũng không phải địch nhân của tôi.”

Alex thuận tay đem khẩu súng săn vác lên vai, anh tuần cười:

“Như vậy tôi nghĩ tôi chính là người em xem là địch nhân đi? Lăng, em đang cầm súng trong tay, vì sao lại không giết tôi?”

Sở Lăng giận dữ lập tức cầm súng lên, tức giận nói:

“Anh nghĩ tôi không dám?”

Alex không thèm quan tâm tới miệng súng hướng cậu đi tới, cười nói:

“Chỉ cần em hạ thủ được, cứ việc nổ súng.”

“Anh...”

Sở Lăng nhìn thấy Alex hướng họng súng mình đi tới, kiềm lòng không được thối lui từng bước về phía sau.

Alex lại từng bước bước thẳng về phía hắn, chăm chú nhìn hắn cười:

“Lăng, em mềm lòng khi đối mặt với nai con, vì sao đối với tôi em lại luôn nhẫn tâm như vậy?”

“Anh...”

Sở Lăng cắn chặt răng liên tục lui về phía sau, tâm tình rối loạn không biết nên nói cái gì mới tốt.

Alex bỗng nhiên nhìn thoáng qua tảng đá phía sau Sở Lăng không xa có một con gấu ngựa khổng lồ trưởng thành đang ẩn núp, kinh hãi định nổ súng nhưng lúc đó Sở Lăng lại đứng giữa mình và con gấu ngựa, không chút do dự nhào tới cả kinh kêu lên:

“Lăng, mau tránh ra.”

Sở Lăng ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng, Alex đã đột ngột nhào tới dùng sức đẩy cậu qua một bên, còn chưa kịp giờ súng, con gấu ngựa khổng lồ đã rống lên một tiếng gầm hung tợn đánh về phía Alex.

Sở Lăng té ngã trên mặt đất, Alex bị con gấu ngựa tấn công, nòng súng săn quá dài, khoảng cách gần như vậy anh không có cách nào nổ súng, thậm chí còn không có thời gian lấy khẩu súng lục trong người ra, chỉ có thể dùng sức nắm chặt hai đầu khẩu súng chặn ngang họng ngăn cản nó hướng mình cắn xuống, đồng thời co hai đầu gối dùng sức đập lên bụng gấu ngựa, con gấu ngựa khổng lồ há mồm mở ra hai hàm răng bén nhọn, nước dãi nhỏ giọt xuống vạt áo Alex.

Tất cả mọi chuyện chỉ phát sinh trong nháy mắt, Sở Lăng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy một màn người kia liều chết chống lại con gấu khổng lồ, con gấu trưởng thành kia nặng cũng hơn ngàn kg, không phải ai cũng có thể chống lại, bất luận Alex có mạnh mẽ thế nào, tuyệt đối cũng không thể kiên trì được bao lâu, mắt nhìn thấy khẩu súng săn bắt đầu bị cong vẹo gấp khúc.

“Phanh” một tiếng súng thanh thúy vang lên, phần đầu gấu ngựa nhất thời máu thịt lẫn lộn, ngay sau đó lại một tiếng súng vang lên, một viên đạn chuẩn xác bắn vào miệng gấu ngựa.

Alex khê kêu một tiếng, thi thể gấu ngựa khổng lồ hết như thái sơn ngã xuống đè lên mình anh, hai tay Alex dùng sức cố đem thi thể gấu nâng lên sau đó lần một vòng thoát ra ngoài.

Sở Lăng nửa quỳ, hai tay còn đang nâng khẩu súng săn đang tỏa ra làn khói nhẹ, gương mặt hoàn mỹ tái nhợt tràn ngập sợ hãi.

Alex giống như chỉ mảnh treo chuông được cứu sống, giống như bị mất sức quá nhiều mà ngã ngổ trên mặt đất thổ dốc.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Alex cười nói:

“Lăng, em có sao không?”

Sở Lăng chậm rãi buông súng xuống, kinh hoảng vẫn chưa bình tĩnh lại:

“Anh...anh không sao chứ?”

Alex chăm chú nhìn hắn, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, mỉm cười thấp giọng nói:

“Lăng, em đang lo lắng cho tôi sao?”

51. Chương 51

Mặt Sở Lăng bắt giác có chút nóng lên, chuyển ánh mắt đứng dậy, nhất thời không dám tiếp xúc với ánh mắt của Alex. Bàn tay nắm súng vẫn còn khẽ run rẩy, chỉ có cậu biết tình cảnh anh mạo hiểm vừa rồi làm rung động trái tim mình đến thế nào, không phải vì mình, mà là vì Alex, nhìn thấy anh vì bảo vệ mình mà lâm vào tình thế nguy hiểm, trái tim cậu lập tức bị co rút đến mức không thể hô hấp, căn bản không hề suy nghĩ liền gờ súng lên bắn về phía con gấu ngựa, đến bây giờ tim của cậu vẫn còn đập loạn xạ, một lần nữa nhắc nhở—— cậu chỉ sợ quả thực đã yêu Alex, mà vừa nghĩ tới điều này, trái tim cậu lại nảy lên đau đớn.

Alex đứng lên, phủi tro bụi trên người, mỉm cười nói: “Tôi thực may mắn, lúc em nổ súng không nghĩ tới gấu con đáng thương mà do dự.”

Sở Lăng khẽ hít sâu một hơi, áp chế luồng suy nghĩ đang dâng trào như sóng nước, cố gắng duy trì vẻ ngoài bình tĩnh, có chút xấu hổ hừ một tiếng:

“Anh so sánh với con gấu này cũng không biết ai đáng chết hơn.”

Alex cười cười:

“Vậy vì cái gì em lại chọn cứu tôi?”

Sở Lăng ngừng một chút mới trả lời:

“Là anh cứu tôi trước, tôi bất quá chỉ là đáp lại mà thôi.”

Alex đưa tay kéo hắn qua dùng sức ôm chặt một chút, khẽ thở dài:

“Lăng, cảm ơn trời đất em không có việc gì.”

Một tay nâng súng lên, một tay vẫn choàng qua vai cậu sánh bước đi về phía hai con ngựa, cười nói:

“Bất quá thu hoạch hôm nay quả thực không nhỏ, buổi tối chúng ta có thể ăn chân gấu ăn mừng một chút.”

Sở Lăng cũng không có ý muốn giãy ra, chỉ im lặng mặc Alex choàng vai mình đi về hướng hai con ngựa đang ăn cỏ.

Hai người tự mình leo lên lưng ngựa, Alex liếc mắt về phía thi thể con gấu ngựa khổng lồ:

“Con gấu này quá lớn, hai chúng ta chỉ sợ khó kéo nó về được, để tôi gọi người tới.”

Vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra.

Nói chuyện điện thoại xong, Alex ngoảnh đầu nói:

“Lăng, có muốn đi dạo thêm một lúc nữa không?”

Sở Lăng do dự một lúc, thấp giọng nói:

“Không.”

Alex cười nói:

“Cũng tốt, chúng ta cũng mệt rồi, hôm khác lại đi tiếp.”

Giật dây cương, phóng ngựa đi trước, Sở Lăng vẫn im lặng theo sau Alex, gió lạnh tấp vào mặt nhưng vẫn không làm ở suy nghĩ hỗn loạn trong đầu hẳn biến mất.

Alex nhìn Gore và Ray vô cùng thích thú ngồi nói chuyện và cười đùa với Sở Lăng, dường như nếu không cạy được miệng cậu thì không chịu từ bỏ hi vọng, Sở Lăng vẫn như trước thờ ơ chống đỡ, tao nhã uống ly trà nóng, ánh mắt khẽ rũ xuống từ đầu đến cuối không hề liếc mắt tới hai người ngồi đối diện một cái, đối với tiếng huyên náo của họ cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Alex rót cuộc nhện không được mở miệng nói:

“Gore, bệnh của Lăng cũng đã khỏi hẳn, ông ở đây cũng không có tác dụng gì, ngày mai có phải cũng nên rời khỏi đây? Dù sao đóng cửa phòng khám quá lâu cũng không tốt lắm đi?”

Gore chậm rãi thổi ly trà, nói:

“Alex, cậu nói như vậy thật là làm cho ta đau lòng, tôi còn không phải vì lo lắng cho sức khỏe của Jason mới tự nguyện lưu lại chăm sóc cho cậu ta sao? Bên người luôn có một bác sĩ kinh nghiệm phong phú có gì không tốt? Cậu thấy đúng không, Jason?”

Alex nhíu nhẹ chân mày, lộ vẻ không hề giận nói:

“Lăng có tôi chăm sóc rồi, không cần ông quan tâm nhiều.”

Gore nhấn mạnh lắc đầu nói:

“Chắc, cậu còn nói, không biết hôm trước là ai chăm sóc Jason ngã bệnh? Tôi mới lo lắng để người chăm sóc cậu ấy a?”

Sắc mặt Alex trầm xuống:

“Được rồi, ngày mai tôi sai người đưa ông về.”

Gore tắc tắc cười:

“Muốn đuổi tôi đi nhanh như vậy? Cậu không sợ làm mất lòng tôi sao? Trừ phi cậu dám đảm bảo sau này cả đời Jason cũng không sinh bệnh.”

Alex không khỏi “hừ” nhẹ một tiếng, không có lập tức trả lời, vấn đề này, ai có thể đảm bảo cơ chứ?

Sở Lăng không nói lời nào đặt ly trà xuống, đứng dậy rời khỏi nhà ăn.

Gore kêu lên:

“Jason, chúng ta còn chưa nói chuyện xong mà, sao đã đi nhanh như vậy?”

Alex cũng đứng dậy nói:

“Hai người cứ từ từ trò chuyện đi.”

Xoay người cũng muốn rời khỏi.

Ray kêu lên:

“Alex, anh đi đâu?”

Alex không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi phòng ăn:

“Lăng hôm nay có chút mệt mỏi, các người không được lên quấy rầy em ấy.”

52. Chương 52

Gore nhún vai:

“Không ngờ Alex lại có thể chăm sóc người khác như vậy.”

Ray thở dài:

“Bất quá người đáng thương là tôi a, Alex hiện tại cái gì cũng không quan tâm tới, đem tất cả công việc kinh doanh ném cho tôi, anh ta chỉ một lòng theo đuổi lấy lòng Jason, mà tôi thì phải tăng ca làm đến một chết, này còn thiên lý sao?”

Gore liếc mắt nhìn gã, nói:

“Các cậu làm việc có bao giờ nói tới thiên lý, giờ còn lý sự gì?”

Ray lập tức phản đối:

“Chúng ta bất quá chỉ kinh doanh súng đạn mà thôi, không như các tổ chức khác hoạt động khủng bố, làm gì có chuyện không nói thiên lý?”

Gore khinh thường nói:

“Đừng quên hơn một nửa số vũ khí các tổ chức khủng bố trên thế giới đang sử dụng là do các cậu cung cấp, còn có rất nhiều cuộc chiến tranh liên tiếp ở các quốc gia phải dựa vào vũ khí các cậu cung cấp để chiến đấu thậm chí sát hại hàng loạt, cái này so với tự tay giết người có gì khác nhau? Cậu cho rằng tay cậu sạch sẽ lắm à?”

Ray nhún vai:

“Được rồi, dù sao chúng ta căn bản cũng không dự tính sẽ được lên thiên đường, bất quá cho dù phải xuống địa ngục, người đầu tiên phải là Alex đi?”

Gore đặt ly trà xuống:

“Jason luôn lạnh như băng, Alex thế nào cũng bị làm cho đau đầu, tôi xem ra cậu ta so với mấy đối thủ cạnh tranh hoặc khách hàng đàm phán còn khó đối phó hơn nhiều.”

“Còn gì nữa? Bây giờ Alex suốt ngày cứ quần lấy Jason, quả thực sắp vì cậu ta mà phát cuồng rồi, hợp đồng trị giá mấy triệu đô la đặt trước mặt, anh ta cũng không liếc mắt tới một cái đã quăng sang bảo tôi tự mình giải quyết, cho dù tôi có đem số tiền này chuyển vào tài khoản riêng của mình có lẽ Alex cũng không thèm quan tâm.”

Gore cười:

“Xem ra tình yêu thực sự có thể làm giảm chỉ số IQ của con người, ít nhất Alex hiện tại chính là như vậy.”

“Hôm qua tôi đem vài đơn đặt hàng của mấy nước Bắc Phi tới cho anh ta xem, hỏi xem ghi hàng hóa nào vào hóa đơn, anh ta liền thuận miệng nói

“Ô cũng tốt lắm”.”

Gore vừa kinh ngạc vừa buồn cười:

“Cái gì? Ô che cũng có thể tung ra bán được a ha ha? Người ở nơi đó 80% cả đời không thấy được một trận mưa rồi.”

Ray cười:

“Tôi cũng hỏi anh ta như vậy, anh ta lại còn nói “che nắng a” khiến tôi á khẩu không nói được gì.”

Gore không khỏi cười ha ha:

“Tôi cũng bó tay.”

“Tôi càng bội phục Jason hơn, đã khiến anh ta trở nên chết mê chết mệt như vậy.”

Gore cười:

“Cũng đúng a.”

Alex mở cửa phòng ngủ bước vào:

“Lăng.”

Sở Lăng vẫn theo thói quen đứng ở cửa sổ say mê nhìn hoàng hôn buông xuống.

Alex đi tới phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cậu:

“Lăng, em lại giận người.”

Sở Lăng im lặng để mặc Alex kéo mình vào ngực, ngoài mặt vẫn duy trì bộ dáng thờ ơ lạnh lùng như trước, nhưng chỉ có bản thân cậu biết được mỗi khi dựa vào lồng ngực ấm áp vững chắc của anh trái tim hẳn đập nhanh thế nào, cần phải tiêu tốn bao nhiêu sức lực mới có thể khống chế hô hấp không hỗn loạn, cố gắng che dấu hồi hộp không để anh phát hiện, cậu cảm thấy mệt mỏi quá, thì ra yêu một người mà không thể nói ra, cũng không thể biểu hiện ra cảm xúc quả thực vô cùng khổ sở, cậu không biết chính mình còn có thể duy trì được bao lâu, cảm giác của Alex rất nhạy bén, mình còn có thể giấu anh đến bao giờ đây?

Alex từ phía sau ôm chặt người Sở Lăng, nghiêng đầu hôn nhẹ lên phía sau vành tai, thấp giọng nói:

“Lăng, em vẫn muốn tiếp tục chống cự tôi sao? Tôi có thể cảm nhận được thật ra em không chán ghét tôi như vậy, vì sao còn không chịu tiến thêm một bước tiếp nhận tôi? Lăng, tôi quả thực không thể chịu đựng được nữa, em không thể thương cảm tôi như đối với nai con sao? Tôi yêu em đến sắp phát cuồng, em lại luôn nhẫn tâm như vậy không hề để ý tới tôi, em không biết là em rất tàn nhẫn với tôi sao?”

Sở Lăng chần chịt rồi, chống lại rung động do tình cảm dịu dàng thấm thiết của Alex tác động tới, liên tục cảnh cáo chính mình phải chống lại tình yêu trong lòng, tuyệt đối không được biểu lộ ra, càng không thể vì nhất thời xúc động mà xoay người lại ôm lấy anh—tuy rằng cậu thực sự muốn làm như vậy, rất muốn bỏ mặc tất cả mà nhào vào lòng anh, nhưng mà...cậu không thể...bất luận thế nào cậu cũng không thể làm như vậy...

Sâu trong nội tâm Sở Lăng vô cùng khao khát có thể xoay người lại ôm lấy Alex, nhưng lý trí lại nhắc nhở trách cứ cậu một lần nữa, cậu âm thầm nắm chặt tay, hai luồng suy nghĩ đấu tranh kịch liệt với nhau khiến cậu vô cùng mâu thuẫn khó chịu.

Ngay khi tâm trí Sở Lăng ngày càng rối loạn, Alex đã thay cậu làm mình bình tĩnh lại, anh nắm lấy vai xoay người cậu lại, vội vã cúi đầu hôn lên môi cậu, nụ hôn sâu nồng nàn vô cùng cuồng nhiệt.

53. Chương 53

Sở Lăng chìm đắm trong nụ hôn kịch liệt của Alex tới mức hít thở không thông, không tự giác nắm lấy vạt áo anh, cảm giác muốn xụi lơ tựa vào lồng ngực rắn chắc, một tia lý trí còn sót lại trong đầu cố gắng vùng vẫy cảnh báo chính mình không thể cứ chìm đắm như vậy, tuyệt đối không thể...

Alex cuối cùng cũng buông Sở Lăng sắp nghẹt thở ra, dời môi hôn lên hai gò má và lỗ tai, dùng âm thanh khàn khàn mị hoặc nói bên tai cậu: “Lăng, đêm nay tôi muốn ở lại, tôi quả thực rất nhớ em, tôi muốn em, muốn đến mức sắp phát điên. Lăng, đồng ý đi, đừng đuổi tôi nữa, được không?”

Sở Lăng mơ mơ màng màng tựa vào lồng ngực Alex, bỗng nhiên cảm thấy bàn tay Alex đã vói vào bên trong quần áo chạm vào da thịt, đầu óc cậu lập tức minh mẫn lại, không khỏi cả kinh, đồng thời cũng cảm nhận được bàn tay Alex đã tuột xuống hông, âm mưu muốn cởi bỏ thắt lưng của cậu.

Sở Lăng dùng hết toàn lực đẩy mạnh Alex ra, vội vàng thối lui về sau, theo bản năng chụp lấy vạt áo mình, sợ hãi nhìn anh, liên tục lắc đầu. Tuy rằng cậu đã hiểu rõ trái tim mình, nhưng cậu không có cách nào quên được nỗi thống khổ ngày đó, bị Alex xâm phạm đau đớn vô cùng tới mức cậu muốn ngất đi, cho dù hiện tại đã yêu thương Alex, nhưng không có biện pháp tha thứ cho anh, cũng tuyệt đối không muốn tiếp nhận một lần nữa.

Sở Lăng sợ hãi thối lui tới tận cửa sổ, nhìn Alex đang chậm rãi tiến về phía mình, căng thẳng khiến hắn không tự chủ thở hổn hển, con người đen trong suốt tràn ngập sợ hãi và cự tuyệt.

Alex nhẹ nhàng ôm lấy cậu, cảm thấy thân thể cậu đang cứng đờ, bắt giác lại hối hận chính mình quá thô bạo tạo thành ấn tượng ác liệt với cậu. Anh nhẹ nhàng kéo chặt Sở Lăng vào lòng, đau đớn cảm nhận được sự run rẩy của cậu, ôn nhu nói: “Lăng, xin em tin tưởng tôi một lần được không? Tin tôi thật lòng yêu em, tin tôi sẽ không tổn thương em, tin tưởng tôi, được không?”

Sở Lăng trong lòng Alex vẫn cứng ngắc thân thể, bất luận anh nói thế nào cũng không thể trầm tĩnh lại, cuối cùng vẫn khàn khàn phát ra âm thanh chống cự: “Không, buông ra.”

Alex âm thầm cười khổ một chút, đang muốn an ủi cậu, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh từ bộ đàm truyền ra, là giọng của Ray: “Alex, Alex.”

Alex giật mình một chút, anh đã sớm giao toàn bộ công việc làm ăn cho Ray xử lý, nếu không có chuyện quan trọng, chắc chắn sẽ không gọi mình khuya như vậy.

Sở Lăng thừa dịp Alex đang do dự giây ra khỏi ôm ấp của anh, né tránh ra phía xa.

Alex cũng phải tạm gác lại chuyện này, xoay người bước tới bàn cầm lấy bộ đàm: “Ray, có chuyện gì?”

Ray vội vàng nói: “Alex, phát hiện có người xâm nhập, hơn nữa tuyệt đối không phải là người bình thường, nếu tôi đoán không sai, chính là người của quân đội Mỹ. Chờ một chút... Arthur, tình huống thế nào?... Alex, tốt nhất anh nên lập tức xuống nhìn xem.”

Alex bình tĩnh nói: “Tôi đã biết.”

Sở Lăng ở bên cạnh nghe hết đoạn đối thoại của hai người, cảm thấy rất khiếp sợ, đây là chuyện gì? Cậu không phải đã báo cáo với tướng quân tên lửa khí độc đã được phá hủy, không cần phải thêm người tới đây rồi sao?

Alex quay đầu nhìn về phía Sở Lăng: “Lăng, xem ra em rất được tướng quân coi trọng, quả thực phái người tới cứu.”

Sở Lăng không biết nên làm gì cho phải, chỉ có thể sững sờ nhìn Alex đi về phía cửa chuẩn bị tiến ra ngoài, dưới tình thế cấp bách vội vàng kêu lên: “Alex...”

Alex quay đầu lại, Sở Lăng lại cứng họng, không biết nên mở miệng nói như thế nào.

Alex hiểu rõ mỉm cười nói: “Lăng, muốn theo tôi xuống dưới sao?”

Sở Lăng do dự nhìn mày kiếm, kiếm không được cụp làn mi xuống, không có trả lời.

Alex sững nịch lắc đầu cười, một tay mở cửa phòng, một tay vươn về phía Sở Lăng: “Lăng, lại đây.”

Sở Lăng ngẩng đầu nhìn Alex, trên mặt vẫn còn biểu tình do dự như trước, tựa hồ muốn đi lại nắm lấy tay anh lại có chút không muốn.

Alex vẫn duỗi tay như cũ: “Lăng, đi theo tôi, em có thể lập tức biết được có phải chiến hữu của em hay không.”

Sở Lăng âm thầm cắn răng thật chặt, cuối cùng cũng bước qua, Alex nắm lấy tay cậu, kéo ra khỏi phòng.

54. Chương 54

Trong phòng kiểm soát vô cùng rộng rãi, Ray và vài tên vệ sĩ đứng trước hàng trăm màn hình theo dõi, nhìn thấy Alex và Sở Lăng đi vào Ray cũng không cảm thấy bất ngờ: “Alex, các camera theo dõi phía sau trang viên đã bị phá hủy, trời quá tối không xác định được có bao nhiêu người. Số người chết bên chúng ta cũng chưa xác định được, bắt quá có hơn mười bảo tiêu mất liên lạc, đối phương gặp ai cũng không lưu lại con

đường sống, chúng ta căn bản không nhận được báo cáo. Tốc độ di chuyển của đối phương rất nhanh, thủ pháp rất khéo léo, theo vị trí camera bị phá hủy thì đối phương đang hướng lên lầu một, tuy là phạm vi trang viên rất rộng lớn, bọn họ muốn tiến vào lầu chính phải cần chút thời gian, nhưng cũng không kéo dài được lâu lắm.”

Alex ngồi xuống chiếc ghế kim loại đặt trước màn hình theo dõi, nhàn nhạt nói: “Đúng là tác phong của bộ đội đặc chủng, bọn họ hẳn là vì Lăng mà đến đi.”

Ray liếc mắt nhìn Sở Lăng đang chăm chú nhìn màn hình theo dõi: “Chín phần đúng là như vậy, bởi vì gần đây chúng ta cũng không có xung đột gì với chính phủ, trừ bỏ cái này, tôi cũng không nghĩ ra được nguyên nhân khác.”

Alex ngẩng đầu nhìn Sở Lăng mỉm cười: “Lăng, lại đây ngồi.”

Sở Lăng chần chờ một chút, cúi cùng cũng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Alex.

Alex nói: “Ray, chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Tôi đã phái một người có tướng mạo tương tự như Jason ở tầng hầm chờ bọn họ tới cứu, hơn nữa các vệ sĩ cũng nhận được lệnh của tôi, chỉ cần mục tiêu của họ chính Jason sẽ lập tức báo cáo.”

Alex hơi hơi cười lạnh một chút: “Tốt lắm, tôi sẽ chờ bọn họ tự nhảy vào bẫy.”

Hai tay Sở Lăng bắt giắc nắm chặt tay vịn, tâm rồi thành một nùi.

Ray bỗng nhiên chỉ vào màn hình theo dõi: “Mau nhìn xem, đại sảnh.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên màn hình, trong một góc khuất của cầu thang xuất hiện bốn người mặc quân phục được trang bị đầy đủ, một người trong số đó đột ngột ngẩng đầu lên phát hiện camera dấu trong một góc kín, không khỏi cảm tức lớn tiếng nguyên rủa, xem khẩu hình thì anh ta nói “đáng chết!”

Sở Lăng đột nhiên đứng dậy kêu lên: “Andy!”

Cùng lúc đó ba người còn lại bên cạnh Andy cũng ngẩng đầu nhìn thấy camera quan sát, Andy nhanh chóng nhảy lên tay vịn cầu thang, thả người đập lên vách tường, mượn lực ngẩng lên đập vỡ camera, hình ảnh trên màn hình lập tức biến mất.

Sở Lăng nhìn chằm chằm màn hình đã tối đen lẩm bẩm: “Tony, Kay, Harry.”

Alex hơi nhướn mày nói: “Lăng, bọn họ đều là chiến hữu của em trong bộ đội đặc chủng sao?”

Sở Lăng siết chặt nắm tay, sắc mặt tái nhợt.

Ray nhìn thoáng qua Sở Lăng, do dự một chút: “Alex, sau khi con mỗi rơi vào bẫy thì xử lý thế nào?”

Alex lạnh nhạt nói: “Như quy củ.”

Ray nói: “Được, tôi đã biết.” Sau đó dẫn thuộc hạ đi ra cửa.

Sở Lăng vội vàng kêu lên: “Không, chờ một chút.”

Ray dừng lại, quay đầu hỏi: “Jason, cậu gọi tôi sao?”

Sở Lăng do dự một lúc mới lên tiếng: “Đúng vậy.”

Ray liếc mắt nhìn Alex một cái, mỉm cười nói: “Jason, đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với tôi.”

Sở Lăng hỏi: “Quy củ ra sao?”

Ray cười tiếp tục liếc mắt nhìn Alex: “Quy củ từ trước tới giờ, bất cứ ai xâm nhập vào nơi này đều xem là địch nhân giết không cần hỏi.”

Sở Lăng trong lòng kinh hãi, lập tức quay đầu lại hỏi Alex: “Là thật sao?”

Ngón tay Alex chậm rãi gõ xuống tay ghế kim loại: “Lăng, em hẳn cũng biết, ngoại trừ em, không có ai xông vào nơi này có thể sống sót rời khỏi.”

Sở Lăng khiếp sợ nhìn Alex, nhất thời không thể nói được gì.

Alex nói: “Ray, anh nên đi hảo hảo đón tiếp những vị khách không mời mà đến.”

Ray nói: “Tốt.” Sau đó lại quay người muốn đi tiếp.

Sở Lăng kiềm không được vội vàng đuổi theo kêu lên: “Không, đừng đi.”

Ray dừng chân quay đầu lại, có chút buồn cười nói: “Jason, tôi cũng không phải người ra lệnh, cậu đừng làm khó tôi như vậy?”

Sở Lăng quay lại đối mặt với Alex: “Alex, đừng giết bọn họ.”

55. Chương 55

Alex chậm rãi đứng dậy: “Lăng, trong lòng em hiểu rất rõ, nhiệm vụ bọn họ nhận được giống như em, là tới giết tôi. Nếu tôi cho bọn họ một con đường sống, em cho rằng bọn họ cũng sẽ nương tay với tôi sao?”

Sở Lăng bất giác á khẩu không trả lời được.

Ray nói: “Alex, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm, anh quyết định thế nào.”

Alex còn chưa mở miệng, Sở Lăng đã ngẩng đầu đối diện với ánh mắt anh, thấp giọng nói: “Xin anh.”

Alex chăm chú nhìn vẻ mặt lo lắng của cậu, con người xinh đẹp tràn ngập cầu xin, rốt cuộc bất đắc dĩ than nhỏ nói: “Ray, tạm thời bắt sống giam lại.”

Ray thấy Alex cuối cùng cũng không đành lòng làm trái yêu cầu của Sở Lăng cũng không cảm thấy bất ngờ, nhún vai nói: “Alex, anh quả thực ngày càng nhân từ.” Sau đó dẫn thuộc hạ rời khỏi.

Sở Lăng nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu tránh đi ánh mắt của Alex, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.”

Alex đi chuyển tới gần, cầm lấy một bàn tay cậu: “Em tính cảm tạ tôi như thế nào?”

Tim Sở Lăng bắt đầu đập dồn dập, dùng sức rút tay về, vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn Alex, âm thầm hít sâu, cố gắng giữ cho âm thanh mình vẫn còn bình tĩnh: “Anh đang uy hiếp tôi sao?”

Alex vươn tay đặt bên hông cậu, khẽ cười nói: “Đương nhiên, dù sao thì tôi cũng không phải quân tử gì, có cơ hội lại không dùng không phải quá ngu ngốc sao?”

Sở Lăng trong lòng cứng ngắc một chút, cuối cùng lấy tay đẩy Alex ra, quay đầu né tránh ánh mắt anh.

Alex nhìn hẩn một chút, một lần nữa kéo hẩn ngồi xuống ghế: “Lăng, tôi có thể tạm thời không giết họ, nhưng em phải nhớ kĩ, tôi tuyệt đối không cho phép em rời khỏi tôi, nếu bọn họ có ý đồ muốn đem em đi, tôi nhất định sẽ không nương tay, đến lúc đó em đừng trách sao tôi độc ác.”

Sở Lăng nhìn thấy đám vệ sĩ đang vội vàng chạy tới chạy lui trên màn hình, cậu hiểu được Ray đang chỉ đạo bọn họ lắp đặt cạm bẫy hiểm ác, chiến hữu của cậu đang từng bước đi vào đường cùng, mà cậu chỉ có thể ngồi một chỗ trơ mắt nhìn không có biện pháp, trong lòng rối loạn không ngừng suy nghĩ: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nên làm thế nào để giúp bọn Andy?”

Alex cũng ngược nhìn màn hình lớn, khẽ cười: “Ray cho tới bây giờ chưa từng làm tôi thất vọng, chờ xem kịch vui đi.”

Trong phòng im ắng một lát, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng súng âm ỉ, dễ dàng nhận ra hai bên đã bắt đầu khai chiến.

Sở Lăng nghe thấy tiếng súng không ngừng truyền tới, ngực không nhịn được hơi phập phồng, bỗng nhiên đứng bật dậy chạy ra ngoài.

Alex cũng vội đứng dậy kéo cậu lại: “Lăng, em muốn đi đâu?”

Sở Lăng dùng sức muốn giãy ra: “Tôi muốn xem hình huống ở đó, xác định xem có phải bọn họ đang gặp nguy hiểm hay không.”

Alex dùng thêm sức, kéo Sở Lăng vào ngực: “Không được, em không thể đi.”

Sở Lăng vừa vội vừa giận không ngừng vùng vẫy, kêu lên: “Buông, để tôi đi.”

Con người xanh biếc của Alex hiện lên một chút hàn quang, trầm giọng nói: “Lăng, tôi không muốn em nghĩ về người khác, trong lòng em chỉ có thể nghĩ tới tôi.” Nói xong cúi đầu hôn lên môi Sở Lăng, hai cánh tay mạnh mẽ ôm chặt không cho phép cậu vùng vẫy, đầu lưỡi cạy mở hàm răng tiến quân thần tốc, quần lấy đầu lưỡi đối phương ép buộc cậu phải dây dưa cùng một chỗ, không chút buông lỏng kích thích cậu, tham lam mút vào hương vị mê người, mùi vị này không lúc nào làm anh cảm thấy đủ.

Dưới nụ hôn cuồng nhiệt của Alex, Sở Lăng đừng nói có thể vùng vẫy, muốn giữ vững một tia tỉnh táo đã vô cùng khó khăn, nụ hôn nóng bỏng xâm nhập vào linh hồn cậu, cướp đoạt hô hấp, cậu cảm giác đầu lưỡi đang quấy đảo trong miệng đang chiếm lấy hết không khí mà cậu đang sở hữu, cậu cảm thấy chính mình hít thở vô cùng khó khăn, ngay cả khe hở giữa nụ hôn để hô hấp còn không kịp, đâu còn sức lực để phản kháng?

Alex rút cuộc cũng rời khỏi môi cậu, Sở Lăng thân bất do kỷ xụi lơ trong lòng anh mà thở hổn hển, hơi nóng bốc lên khiến cậu trong nhất thời không thể suy nghĩ được gì.

Alex ôm thấy thân mình vô lực của Sở Lăng, thấy chính mình có ảnh hưởng to lớn tới cậu như vậy liền cảm thấy rất đắc ý.

Cánh tay anh nâng cằm Sở Lăng lên, nhìn thấy đôi môi anh đào hồng nhạt bị mình hôn càng trở nên gợi cảm bội phần, so với hoa anh đào rực rỡ nhất của tháng ba còn có màu sắc mê người hơn, trên gương mặt trắng nõn xuất hiện vài tia đỏ bừng nhàn nhàn, con người đen xinh đẹp sâu sắc bị một tầng hơi nước trong suốt bao phủ, sáng ngời lóng lánh như một vì sao lại vừa mập mờ như mộng như ảo, không có tức giận, không có oán hận, thậm chí cũng không có sự lạnh lùng xa cách quen thuộc, chỉ có sự ngọt ngào ngừng bổi rồi không kịp che dấu, vô cùng mê người.

56. Chương 56

Đôi mắt của Alex trong nháy mắt trở nên xanh biếc sâu sắc hơn bao giờ hết, từ một đại dương mênh mông yên tĩnh chuyển thành một cơn bão khuấy động sâu xuống lòng đại dương.

Anh biết Sở Lăng đang chìm trong những giây phút bối rối ngẩn ngui, mới có thể để lộ ra bản tính ngây ngô yếu ớt, nhưng biểu tình chỉ có trong vài giây đồng hồ này cũng đủ để Alex cam tâm tình nguyện trả bằng bất cứ thứ gì anh sở hữu, nếu không phải chính mình đã cố gắng kéo lại một tia lý trí cuối cùng, chỉ sợ anh đã điên cuồng lập tức áp cậu vào tường mà muốn cậu.

Alex si mê nhìn Sở Lăng, nếu có thể giữ mãi giờ phút này, nhìn cậu cả một đời cũng không cảm thấy buồn chán, hai vì sao đen tuyền xinh đẹp đã chiếm trọn linh hồn anh, không còn lạnh băng hay oán hận khiến tim anh đập như điên, huyết mạch sôi trào, chỉ cần chạm nhẹ vào ánh mắt thuần khiết đó, tất cả những ý chí sắt đá của anh liền tan biến thành nước.

Alex cẩn thận đem Sở Lăng ôm vào lòng một lần nữa, hạnh phúc xen lẫn thống khổ nói: “Lăng, tôi yêu em đến phát điên. Vĩnh viễn tôi sẽ không để em rời đi, vĩnh viễn không, tuyệt đối không.”

Sở Lăng từ từ tỉnh táo lại, khiếp sợ nhận ra bản thân mình trong phút chốc đã chìm đắm trong cảm xúc, không khỏi nằm trong ngực Alex nhắm chặt mắt lại. Thì ra... sau khi yêu thương một người, trái tim biết yêu liền không thể ngừng lại, chỉ có thể tiếp tục không ngừng tiến tới, hơn nữa mỗi ngày lại càng nhiều hơn, đến mức phá nát cả ý chí kiên định của mình, mà cậu cũng không còn sức lực nào để cản lại...

Sở Lăng tuyệt vọng không dám mở mắt, cậu chẳng những yêu Alex, hơn nữa còn yêu sâu sắc, nhưng mà... tất cả những điều này không nên phát sinh, tình yêu này không nên tồn tại, bọn họ tuyệt đối không có tương lai, nếu còn tùy ý để mặt nó ngày càng mạnh mẽ hơn thì kết cục chỉ có thể đi tới bị kịch.... Trời ơi, có ai chỉ cậu nên làm thế nào không? Chẳng lẽ muốn cậu cứ trơ mắt nhìn tình yêu đầu đời đi tới con đường hủy diệt sao? Lần đầu tiên động tình, lần đầu tiên biết yêu một người, lại là một tình yêu bị ngăn cấm, bị thế giới phản đối, cứ vậy... khiến người ta đau đớn vô cùng.

Sở Lăng cắn chặt môi, cuối cùng quyết định—— cậu phải đi, phải rời khỏi nơi này, rời xa Alex. Nếu cậu đã không thể thu hồi lại tình yêu dành cho Alex, thì chỉ còn cách bỏ đi, cho dù cả đời này cậu cũng không thể quên đi hay ngừng yêu anh, cậu nhất định phải đi, đem theo bí mật về tình yêu cấm kỵ này chôn vùi vĩnh viễn, rồi đi người cậu yêu nhất đời này, cũng là người duy nhất...

Alex ôm Sở Lăng, áp lên mặt cậu, đôi lam mâu hơi khép lại, chỉ hi vọng thời khắc ấm áp này có thể kéo dài mãi, anh nguyện ý ôm cậu đến hết cuộc đời này, chỉ cần có cậu bên cạnh, cái gì anh cũng không cần nữa.

Alex say mê chìm đắm trong khoảnh khắc Sở Lăng im lặng ngoan ngoãn hiếm có, nếu lần này cậu không đẩy anh ra, cũng không có phản kháng hay nổi giận thì cứ ôm cậu như vậy tốt lắm. Cảm giác rất thoải mái, anh không muốn nghĩ tới lý do vì sao cậu lại ngoan ngoãn như vậy, cũng không muốn lãng phí thời gian để quan sát xem biểu tình cậu có chút nào khác thường, anh chỉ muốn hảo hảo hưởng thụ giây lát ấm áp khó có được này, những chuyện khác cũng không còn quan trọng.

Không biết qua bao lâu, Sở Lăng rốt cuộc nhẹ nhàng đẩy Alex ra, cậu cảm thấy mặt mình nóng quá, chắc chắn mặt mình đang rất đỏ, điều này càng khiến cậu lúng túng không dám ngẩng đầu lên.

Alex say mê nhìn Sở Lăng cúi đầu im lặng, hơi cúi người tới gần bên tai cậu nói: “Lăng, trước đây tôi đã nói qua bộ dáng em thẹn thùng rất đáng yêu chưa?”

Sở Lăng bắt giác lui về phía sau, vẫn như trước không ngẩng đầu nhìn Alex, chỉ cảm thấy hai tai mình cũng bắt đầu nóng rần lên.

Alex theo sát bước chân Sở Lăng, tay nâng cằm cậu lên, mỉm cười nhìn thấy cậu cụp làn mi dài xuống trốn tránh ánh mắt mình, nghiêng người khẽ hôn lên môi cậu một cái, hai tay đặt lên vai cậu, đem chóp mũi mình cạ nhẹ mũi đối phương, thấp giọng nói: “Lăng, em đã không còn oán hận tôi, thậm chí... có lẽ đã bắt đầu thích tôi, có phải hay không? Lăng, nói cho tôi biết, cho dù chỉ có một chút xíu nào thích tôi thôi cũng nói cho tôi biết được không?”

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng chân dồn dập và tiếng đập cửa, tiếng Ray vang lên: “Alex.”

Sở Lăng đột ngột tỉnh táo lại, lập tức từ trong lòng Alex lui ra, Alex than nhỏ, đành phải buông cậu ra trước: “Vào đi.”

Ray đẩy cửa đi vào nói: “Alex, tạm bầy chúng ta lắp đặt thành công rồi, bọn họ sau khi đi vào đã bị bao vây, nhốt ở đó, hiện tại đã bắt tất cả xuống phòng giam.”

Alex thấy Sở Lăng ngẩng đầu lên, hai hàng mày kiếm nhíu lại liền hỏi: “Tình trạng đối phương thế nào?”

Ray đáp: “Tổng cộng có bốn người, chỉ có một người bị thương nhẹ, hiện tại đang nhốt ở phòng giam. Bởi vì anh muốn bắt sống, nên bên chúng ta lại tổn thất hơn ba mươi người.” Ray nói tới đoạn này thì cố ý thở dài: “Gần đây chúng ta toàn hao binh tổn tướng như vậy, nếu còn tiếp tục kéo dài như vậy tôi sợ chúng ta không chống đỡ nổi.”

57. Chương 57

Alex quét mắt liếc Ray một cái, quay đầu nói: “Lăng, bây giờ em nên yên tâm đi.”

Sở Lăng còn chưa mở miệng, Ray đã nói tiếp: “Anh từ trước tới nay đối với địch nhân luôn giết không cần hỏi, tôi còn nghĩ phòng giam này sẽ không được sử dụng tới, bây giờ khó khăn lắm mới có người vào đó, tôi cũng cảm thấy cao hứng, hẳn là cũng có nhiều thứ để đùa. Người bị thương kia, trước hết tiếp tục làm hẳn chảy máu, về phần những người khác thì không cho thức ăn nước uống, xem bọn họ kiên trì được bao lâu.”

Sở Lăng ngẩng ra, nghe Ray nói cảm thấy vô cùng khấn trương, lập tức quay sang Alex nói: “Alex, không cần làm khó bạn của tôi, xin anh.”

Alex ôm nhẹ cậu, an ủi nói: “Tốt tốt. Lăng, chỉ cần em không rời khỏi tôi, cái gì tôi cũng đồng ý với em.”

Ray ở sau lưng Sở Lăng khoa tay múa chân với Alex vài cái, cười hì hì nhìn anh giành công, ý tứ nếu không có tôi giúp, sao anh dễ dàng được Sở Lăng mở miệng nhờ vả?

Alex liếc trắng mắt: “Tốt lắm, Lăng, bạn của em hiện tại đã không còn nguy hiểm, em cũng nên quay lại nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sở Lăng do dự một chút, cuối cùng nói: “Tôi...tôi muốn đi xem bọn họ.”

Alex nhú mày, không có trả lời ngay.

Sở Lăng ngẩng đầu nhìn Alex, vẫn mang sắc mặt cầu xin như trước khiến anh mềm lòng: “Alex, cho tôi đi đi, tôi muốn biết ai bị thương, có nặng hay không thôi.”

Alex ngẩng đầu nhìn về phía Ray, Ray nhún vai, tỏ ý không muốn xen vào chuyện của bọn họ.

Alex đứng là vẫn không cách nào chống lại được ánh mắt năn nỉ của Sở Lăng, thở dài nói: “Được rồi.”

Bốn người nhóm Andy bị nhốt trong phòng giam, vết thương trên tay trái Kay đã được băng lại.

Bốn người đều đang ngồi trên sàn nhà, đang vừa giận vừa uể oải, không ngờ nhiệm vụ lần này lại thất bại hoàn toàn, chẳng những không nhìn thấy bóng dáng Jason còn trúng mai phục, sau một hồi kịch chiến toàn bộ bị bắt. Alex từ lâu đã nổi tiếng tàn bạo lãnh khốc, lần này xem ra bọn họ không còn mạng quay về, như vậy xem ra, Jason bị bắt đầu tiên cũng khó bảo toàn mạng sống.

Andy dựa lên tường trầm tư hồi lâu, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sắt ngoài phòng giam, đây là một tầng hầm rộng, phòng giam chỉ chiếm một nửa diện tích, mà bên ngoài cũng không có ai trông coi.

Andy nói: “Tôi cảm thấy tình hình có chút không đúng.”

Tony ngẩng đầu hỏi: “Sao cơ?”

Andy nói: “Chúng ta lọt vào mai phục, hơn nữa còn giết nhiều người của họ như vậy, theo lý thuyết là không còn đường sống, không biết vì sao đối phương lại không ra tay, ngược lại còn hạ thủ lưu tình?”

Kay nhú mày: “Tôi cũng thấy vậy, dựa theo tác phong của Alex, chúng ta căn bản không thể sống sót mà ở trong này, người này đối với địch nhân ra tay vô cùng tàn nhẫn, sao lại nương tay với chúng ta như vậy?”

Harry lười biếng ngồi dưới sàn dựa lưng vào tường: “Có lẽ tên khốn đó muốn tra tấn chúng ta một phen.”

Cửa tầng hầm đột nhiên mở ra, một bóng đen bước nhanh vào, đi thẳng tới trước cửa phòng giam, kêu lên: “Andy, Kay, Tony, Harry.”

“Jason?” Bốn người Andy đều giật mình đứng dậy, không dám tin Sở Lăng lại xuất hiện trước cửa phòng giam.

Sở Lăng cầm lấy hai song sắt phòng giam, lo lắng nhìn bốn người: “Kay, anh bị thương, có nặng không?”

Kay ngạc nhiên nói: “Chỉ là vết thương nhẹ thôi, đừng lo.”

Lúc này lại có một nam nhân cao lớn cực kỳ anh tuấn đi đến, tóc đen mắt xanh, mặc một bộ tây trang màu đen sang trọng, áo sơ mi bên trong không có gài nút và thắt cà vạt, mặc dù có vẻ tùy ý nhưng lại càng tôn lên vẻ anh tuấn, bốn người nhóm Andy giật mình nhận ra nam nhân điềm tĩnh lãnh khốc này chính là Boss tối cao của tổ chức Hắc Diêm Alex Savannah.

Alex chậm rãi đi tới bên người Sở Lăng, bốn người Andy đều không khỏi nhìn Alex đề phòng, đối với nhân vật nổi tiếng nguy hiểm này, ai cũng không dám coi thường, nhất là trước mắt bọn họ đang trong tình huống cực kỳ bất lợi.

Alex đứng bên cạnh Sở Lăng, lạnh lùng nhìn lướt qua bốn người Andy, cố ý dùng tiếng anh lưu loát nói: “Lăng, em đã nhìn thấy bọn họ, bây giờ cũng an tâm đi?”

Ánh mắt bốn người lập tức hướng sang Sở Lăng, Andy bất ngờ lại có chút nghi ngờ hỏi: “Jason, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

58. Chương 58

Sắc mặt Sở Lăng bất giác bắt đầu tái nhợt, cậu không biết giải thích tình huống kì dị này như thế nào, mà căn bản cũng không có biện pháp giải thích.

Kay nghi hoặc hỏi lại: “Jason?”

Sở Lăng nắm chặt song sắt, không tự chủ cúi đầu, đối với thắc mắc của những người bạn chí cốt chỉ có thể im lặng chống đỡ.

Alex nhìn lướt qua đám người Andy, khóe miệng lộ ra tia cười nhàn nhạt, nâng tay phải vòng qua cổ Sở Lăng kéo cậu lại sát vai mình, hơi nghiêng đầu nói vào tai cậu: “Lăng, sao không nói sự thật cho bọn họ?”

Hành động này của Alex dẫn tới vài cái hít sâu, đám người Andy đều khiếp sợ mở to hai mắt.

Sở Lăng không được tự nhiên giãy khỏi cái ôm của Alex, né tránh hai bước, nhất thời lúng túng không dám ngẩng đầu.

Alex lại vươn tay kéo cậu lại, cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo kéo cậu ôm chặt vào ngực, đôi lam mâu tràn ngập tà mị khiêu khích nhìn đám người Andy: “Tụi mày nên cảm ơn Lăng, là em ấy cứu tụi mày, nếu không phải Lăng cầu xin, tụi mày nghĩ mình còn mạng ở trong này nhìn em ấy sao? Nếu tụi mày tới giết tao, tụi mày rõ ràng đã thất bại, còn nếu muốn đem em ấy đi, hiện tại tao có thể khẳng định cho tụi mày biết, tuyệt đối không có khả năng! Lăng đã là người của tao, em ấy tuyệt đối không quay về.”

Sở Lăng khó khăn dùng sức vùng vẫy khẽ nói: “Buông.”

Đám người Andy đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tình cảnh ngoài dự đoán trước mắt, Andy bỏ nhào vào song sắt phẫn nộ hét lớn: “Mau buông cậu ấy ra, tên khốn này!”

Sở Lăng rút cuộc giãy ra khỏi cái ôm của Alex, lại né tránh vài bước, không kiềm nổi thở hổn hển, nhất thời trong đầu rối loạn một nùi, Alex cố ý trước mặt bạn cậu làm ra hành động thân mật này, anh... hành vi của anh quả thực xấu xa, làm cho nhóm bạn của cậu lộ ra biểu tình vô cùng kinh hoàng, Sở Lăng xấu hổ hận không thể biến mất trước mặt mọi người.

Alex lạnh lùng liếc xéo Andy: “Mạng sống của mày đang nằm trong tay tao, tốt nhất đừng chọc giận tao.”

Andy phẫn nộ nói: “Mày là tên khốn, có gan thì cứ giết, nếu không chúng ta tuyệt đối không bỏ qua mày!”

Tay phải Alex nhanh chóng nhấc lên, một khẩu súng lục đen ngòm đã đặt trên trán Andy, cười lạnh nói: “Tao rất thích tự tay giết tụi mày, có thể chết trong tay tao, tụi mày nên cảm thấy vinh hạnh.”

“Không!” Sở Lăng lập tức nhảy tới ngăn cản trước mặt Alex: “Van cầu anh, đừng tổn thương bạn của tôi.”

Andy luồn tay qua song sắt cầm lấy tay Sở Lăng, kêu lên: “Jason, cậu làm sao vậy? Sao phải sợ? Sao phải cầu xin tên khốn này?”

Ba người còn lại cũng đồng thanh kêu lên: “Jason, không cần cầu tên khốn này.”

“Cậu không cần cầu anh ta.”

Sở Lăng nắm lại tay Andy, lo lắng nói: “Andy, tôi... tôi không thể nhìn mọi người bị thương được?”

Con người xanh thẳm của Alex hiện lên một tia nguy hiểm, một phen kéo Sở Lăng ra phía sau mình, tức giận nhìn Andy, lạnh lùng nói: “Không được đụng vào Lăng, em ấy là của tao!”

Mắt Andy bùng bùng lửa giận, dùng sức nắm chặt song sắt, cắn răng tức giận nói: “Alex, mày rốt cuộc đã làm gì Jason?”

Alex nhạy cảm cảm nhận được sự tức giận trong mắt Andy và những người khác rất khác biệt, tựa hồ còn có hàm ý sâu sắc bên trong, loại này rất khó có thể giải thích chỉ có thể cảm nhận, cũng chỉ có chính mình bị giam giữ trong lưới tình mới có thể nhận ra sự khác biệt rất nhỏ đó.

Anh nhướng đôi lam mâu, trong lòng lập tức nảy lên cảnh giác, chăm chú nhìn Andy, đôi môi gợi cảm nhẹ nhàng cong lên thành một nụ cười lạnh tràn ngập khiêu khích: “Muốn biết tao đã làm gì sao?” Bất ngờ kéo Sở Lăng qua ôm chặt vào lòng, không nói nhiều cúi đầu hôn lên môi cậu.

Bốn người bên trong song sắt nhất thời trợn mắt há mồm, Kay líu lưỡi nói: “Thượng đế ơi... chuyện gì đang xảy ra?”

Harry lẩm bẩm nói: “Tôi...tôi quả thực không thể tin được.”

Tony cũng vô cùng khiếp sợ nói: “Không phải tôi đang nằm mơ chứ?”

Sắc mặt Andy tái xanh, lửa giận trong mắt càng thêm mãnh liệt, đột nhiên bỏ nhào vào song sắt quát: “Không! Buông cậu ấy ra!”

Sở Lăng không kịp đề phòng bị Alex hôn, qua hai giây mới kịp phản ứng, lập tức bắt đầu giãy dụa, nhưng Alex không thả lỏng chút nào càng dùng sức ôm chặt cậu vào ngực, trên môi cậu trần trọc mút vào, đôi lam mâu gắt gao nhìn Andy, bất luận Sở Lăng vùng vẫy thế nào cũng chỉ có thể phát ra âm thanh “ngô...ngô...” không có cách nào thoát ra được.

59. Chương 59

Andy tức giận đâm đá lung tung lên song sắt đáng thương, kêu lên: “Mau buông cậu ấy ra! Tên khốn này! Khốn khiếp! Tao muốn giết mày!” vươn nắm tay ra ngoài song chắn muốn tấn công Alex, nhưng lúc nào cũng hụt một chút.

Sở Lăng bất đắc dĩ đành phải cắn lên môi Alex, mới có thể nhân cơ hội thoát ra, lão đảo liên tục thối lui về phía sau, mãi tới đi đụng vách tường mới dừng lại thở dốc không ngừng.

Alex cũng không bắt hấn lại, tùy ý cậu trốn thoát, ánh mắt tập trung khiêu khích Andy, vươn đầu lưỡi khe liếm vết máu trên môi, chậm rãi bước hai bước tới gần Andy: “Bây giờ, mày đã biết tao làm gì với em ấy chưa? Hay còn muốn tao kể chi tiết hơn nữa?”

Hai tròng mắt Andy bị lửa giận bùng cháy đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mày là tên khốn!” Liều lĩnh vùng tay đâm Alex.

Alex nhanh nhẹn nghiêng thân mình thoát khỏi phạm vi nắm đấm của Andy, nhanh chóng đánh trả một cú vào bụng anh ta. Thân thể Andy lui về phía sau ba bước, suýt chút nữa ngã ngồi xuống, may mắn có Harry bên cạnh đỡ lấy.

Andy đẩy Harry ra, lại nổi trận lôi đình bỏ nhào về phía chắn song hét lớn: “Tên khốn, có bản lĩnh thì một mình đấu với tao!”

Đôi mắt Alex cũng bùng cháy lửa giận, bỗng nhiên nâng cao âm lượng gọi lớn: “Ray.”

Ray đang canh giữ bên ngoài dắt theo vài tên vệ sĩ đi vào, Alex trầm giọng nói: “Mở cửa ra.”

Ray ngơ ngác một chút, nhưng vẫn gọi một thuộc hạ đưa chìa khóa tiến lên mở cửa phòng giam.

Alex lạnh lùng nói: “Mày không phải muốn khiêu chiến với tao sao? Ra đây.”

Andy thấy hành động của Alex cũng có chút giật mình, nhưng lập tức nổi giận vọt ra ngoài, không nói hai lời liền tấn công Alex, Alex cũng không khách khí nhanh chóng mạnh mẽ đánh trả lại.

Mọi người trong tầng hầm kinh ngạc nhìn tình cảnh ly kì trước mắt, tất cả đều bối rối.

Sở Lãng và đám người Kay cũng không biểu được Andy bình thường luôn cơ trí linh hoạt sao hôm nay lại đột nhiên nóng nảy liều lĩnh như vậy? Mà Ray cũng khó hiểu vì sao Alex luôn lãnh khốc điềm tĩnh sao lại trở nên quyết liệt, Alex rõ ràng nắm trong tay quyền sinh sát những người này, có cần thiết phải tự mình đánh nhau vậy không? Alex trước nay luôn coi thường những hành động lãng phí sức lực, hôm nay rốt cuộc có chuyện gì a?

Sau vài vòng kịch liệt, Andy bất ngờ bị Alex đâm một quyền ngã xuống, đám người Tony kinh hãi, không hện mà cùng nhau vọt tới, “răng rắc” , “răng rắc” vài tiếng, bọn vệ sĩ nhanh chóng mở chốt an toàn, cầm súng nhắm thẳng vào ba người trong phòng giam, ép buộc ba người phải dừng lại.

Sở Lãng bước lại kêu lên: “Andy.” Vươn tay muốn dìu anh dậy.

Andy nâng tay lau vết máu trên khóe miệng, đẩy Sở Lãng ra, nhảy bật dậy lại hướng Alex đánh tới, hai người lại kịch liệt đánh nhau.

Sở Lãng và những người khác đều nhìn ra được Andy không phải đối thủ của Alex, nhìn thấy Alex đang tiến công ác liệt cực kỳ nguy hiểm, lo lắng kêu lên: “Andy, đừng đánh nữa.”

Alex nghe thấy âm thanh Sở Lãng đối với Andy vô cùng lo lắng, nhất thời lửa giận càng bốc cao, một cú móc tay trái liền đâm thẳng vào cằm Andy, không chút nương tay đánh bay anh ta dội vào chấn song.

Đám người Kay động loạt hét lên: “Andy.”

Sở Lãng vội vã chạy tới bên cạnh Andy nửa quỳ xuống, lo lắng nâng anh dậy: “Andy, anh sao rồi?”

Alex nhìn thấy Sở Lãng nâng Andy lên, trong mắt tràn ngập quan tâm và kích động, đôi lam mâu càng thêm phần nộ đến mức sắp phun ra lửa, khuôn mặt tuần tú lạnh băng, nước tới xách Andy dậy, không cho Sở Lãng kịp ngăn cản quăng vào trong phòng giam, ba người lập tức vây quanh: “Andy, Andy.”

Alex nhanh tay bắt lấy Sở Lãng đang muốn chạy vào bên trong, không quan tâm tới sự vùng vẫy nắm chặt cổ tay kéo cậu lui về phía sau vài bước, một tên vệ sĩ nhanh chóng chạy lên khóa cửa phòng giam lại.

Một lúc sau Andy mới giãy dựa ngồi dậy, ngẩng đầu không chút nào e sợ trốn mắt nhìn Alex, Alex cũng lạnh lùng nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau dường như tóe ra lửa, mà chỉ có hai người bọn họ biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Alex chậm rãi thu hồi ánh mắt, ôm chặt Sở Lãng còn đang cố gắng vùng vẫy, nhìn thấy ánh mắt cậu vẫn lo lắng nhìn về phía Andy trong phòng giam, nghe thấy tiếng cậu lo lắng gọi tên của gã ta: “Andy!”

Alex vô cùng tức giận đột ngột bùng lên sát khí, cắn răng lạnh lùng ra lệnh: “Giết toàn bộ!”

Nói xong kéo Sở Lãng đang sững sờ ra ngoài.

60. Chương 60: Chương 60

Ray giơ tay phải lên: “Chuẩn bị.” Đám vệ sĩ lập tức nâng súng lên hướng vào bốn người trong phòng giam.

Sở Lãng hoảng sợ hét lên: “Không!” Càng ra sức giẫy khỏi tay Alex, chạy thẳng về phía cửa phòng giam, dang tay đứng trước một loạt họng súng: “Đừng nổ súng!”

Bàn tay Lôi vẫn đưa trên không, quay đầu lại nhìn Alex.

Alex nhíu chặt mày: “Lãng, mau quay lại đây.”

Sở Lãng tức giận nói: “Alex, anh đã đồng ý với tôi không giết bọn họ.”

Alex cười lạnh: “Tôi chỉ đáp ứng tạm thời không giết.”

Sở Lãng nhìn thấy sát khí bốc cao trong đôi mắt xanh thẳm của Alex, vừa vội lại hoảng: “Không, Alex, xin anh, đừng giết họ.”

Andy nằm bên trong phòng giam hỏn hển kêu lên: “Jason, không được cầu xin tên khốn đó.”

Alex trầm giọng: “Lăng, lập tức theo tôi ra ngoài.”

Tâm tư Sở Lăng vô cùng rối loạn lắc đầu nói: “Không, không, tôi không đi, anh muốn giết họ thì cứ giết tôi trước đi.”

Alex nhìn chằm chằm Sở Lăng đang đứng trước phòng giam, nhìn hẩn hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói: “Ray, dẫn người lui ra ngoài.”

Ray thấy Alex luôn kỷ luật nghiêm khắc hôm nay lại nhượng bộ cũng không có biểu tình bất ngờ, phát tay ra lệnh đám vệ sĩ rời khỏi, chính mình cũng ra ngoài cửa.

Sở Lăng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vô lực dựa vào song sắt, cảm giác linh hồn mình cũng căng thẳng đến mức muốn thoát khỏi thân thể.

Alex đi tới trước mặt cậu, bình tĩnh nói: “Lăng, em thật sự muốn cứu bạn mình sao?”

Sở Lăng cố gắng ép sát người về phía sau, lảng tránh tiếp cận của Alex: “Đúng vậy.”

Ánh mắt Alex chuyển tới trên người Andy, khẽ cười lạnh: “Nếu vậy, em muốn lấy cái gì trao đổi?”

Trong lòng Sở Lăng hiểu được Alex vẫn muốn uy hiếp mình, nhất thời không thể trả lời, chỉ có thể cúi đầu im lặng.

Alex tới gần cậu, tay phải nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên, cúi người tiến sát bên môi cậu: “Lăng, yêu cầu của em tôi sẽ không cự tuyệt, tôi đã sớm nói, bất luận em muốn gì tôi cũng đồng ý, chỉ cần em mở miệng. Nói đi, cuối cùng em muốn tôi làm thế nào?”

Môi của Alex cơ hồ dán chặt lên môi Sở Lăng, âm thanh nói chuyện cũng vô cùng dịu dàng, nhưng đôi lam mâu lại chăm chú vào Andy, ánh mắt tràn ngập khiêu khích.

Andy không khỏi tức giận, lão đảo muốn đứng dậy, khàn khàn kêu lên: “Jason, không cần cầu xin, tôi thà chết cũng không muốn cậu làm vậy.”

Alex bất ngờ xoay người Sở Lăng để cậu đối mặt với bọn họ, từ sau lưng ôm lấy cậu, nghiêng đầu áp bên tai cậu cười khẽ: “Lăng, nghe thấy không? Bạn em không muốn nhận tình cảm này, tôi xem hay là thôi đi.”

Sở Lăng rũ mắt xuống, căn bản không dám nhìn những người bạn chí cốt của mình, cắn chặt răng nói: “Tôi muốn anh thả họ ra.”

Đôi lam mâu vẫn chăm chú nhìn Andy, giống như muốn ra oai nhẹ nhàng hôn khẽ lên vành tai và gò má Sở Lăng: “Có thể, bất quá em phải trả một cái giá lớn.”

Sở Lăng cũng hiểu được Alex sẽ không bỏ qua cơ hội uy hiếp mình, âm thầm hít sâu: “Anh nói đi.”

Alex nhìn về phía Andy trong mắt hiện lên ý cười thắng lợi, nhẹ nhàng nói: “Từ bỏ chống cự, ngoan ngoãn ở trên giường của tôi, chỉ cần em không cự tuyệt, tôi sẽ đồng ý thả bọn họ.”

Sở Lăng đối với điều kiện Alex đưa ra cũng đoán trước vài phần, nhưng khi nghe thấy Alex nói rõ ràng như vậy, vẫn không tự chủ run rẩy.

Andy nhất thời nổi trận lôi đình hét lên: “Đê tiện vô sỉ khốn nạn! Jason, không được đáp ứng, trăm ngàn lần không được đáp ứng!”

Ba người Kay đều hoảng sợ không dám tin, cứng họng nhìn tĩnh cảnh trước mặt.

Alex căn bản không để ý tới lời phản đối của Andy, vẫn thân thiết áp vào bên má Sở Lăng thở dài: “Em vẫn luôn cự tuyệt tôi, luôn từ chối tình cảm của tôi, điều này khiến tôi thực đau đầu, tôi cũng nên hảo hảo cảm ơn bạn tốt của em đem tới cho tôi cơ hội tốt như vậy.”

Sắc mặt Sở Lăng đã trở nên tái nhợt, nhưng không có cách nào né tránh, cũng không có chỗ trốn, chỉ có thể cắn chặt môi khó khăn cúi đầu.

61. Chương 61: Chương 61

Alex đắc ý mỉm cười nhìn Andy: “Thế nào? Lãng, suy nghĩ xong chưa?”

Andy nhào tới bên song sắt, vội vàng nói: “Không, Jason, cậu không được đồng ý.”

Sở Lãng theo thói quen siết chặt hai nắm tay, nhẹ nhàng khép lại con người đen: “Bao giờ anh thả người?”

Alex áp sát bên tai cậu, hai tay ôm chặt cậu vào lòng, mày kiếm khẽ nhướng lên: “Chỉ cần tôi có được thứ tôi muốn, sáng sớm mai sẽ thả bọn họ.”

Sở Lãng cắn chặt răng, thấp giọng nói: “Tôi hi vọng anh có thể giữ lời.”

Alex nhin không được cười khê: “Lãng, từ khi chúng ta quen biết nhau, tôi có lừa gạt em lần nào chưa?”

Sở Lãng im lặng một chút, nâng tay kéo cánh tay Alex đang vòng quanh eo mình ra: “Tôi muốn nói với họ vài câu, anh ra ngoài trước được không?”

Alex trừng mắt nhìn Andy, nở nụ cười không thành vấn đề: “Đương nhiên là được, chỉ cần là yêu cầu của em, tôi không bao giờ cự tuyệt.” Alex xoay người muốn đi ra ngoài, đột nhiên quay đầu lại khẽ cười nói: “Lãng, tôi chờ em trong phòng, tốt nhất đừng để tôi chờ lâu.” Nói xong không hề để ý tới Andy tức giận bùm bùm, thoải mái ra khỏi phòng giam.

Cửa phòng đóng lại sau lưng Alex, trong phòng giam đột nhiên im lặng.

Một lúc lâu sau, Kay mới nhẹ nhàng mở miệng: “Jason.”

Sở Lãng chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn không tí huyết sắc, con người đen tràn ngập xấu hổ và đau đớn, ảm đạm nói: “Kay, thực xin lỗi, đều tại tôi làm liên lụy mọi người, nếu không phải muốn cứu tôi, mọi người cũng không rơi vào hoàn cảnh này.”

Kay khẽ thở dài: “Jason, chúng ta là một đội, bất luận tướng quân có ra lệnh hay không, chúng ta cũng không thể bỏ mặc cậu, đây là việc chúng ta nên làm.”

Tony cau mày: “Khoan nói những chuyện này. Jason, tên Alex kia cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Đồng tính luyến ái sao? Vì sao trong tư liệu không hề nhắc tới?”

Hai tay Sở Lãng siết chặt song sắt, một môi tựa đầu lên chấn song: “Không, anh ta không phải, nhưng...tôi cũng không hiểu xảy ra chuyện gì, sau khi tôi bị bắt, anh ta... anh ta liền nói yêu tôi, đồng thời cũng giam lỏng tôi ở đây.”

Harry thấp giọng nguyên rủa: “Mẹ nó quả thực gặp quỷ.”

Andy cầm lấy hai tay Sở Lãng đặt trên chấn song, chăm chú nhìn hắn: “Jason, tên kia có xâm phạm cậu không?”

Sở Lãng cơ hồ không dám ngẩng đầu, trên mặt xuất hiện một vài vết đỏ khó phát hiện, lảng tránh vấn đề này: “Tôi luôn cự tuyệt anh ta.”

Harry cảm thấy kỳ quái nhìn Andy: “Andy, tôi cảm thấy anh đánh nhau một trận với tên Alex kia có chút kỳ quái.”

Tony nói: “Mọi người đều rất căm ghét anh ta, nhưng biểu hiện của anh hình như tức giận hơi quá.”

Kay nói: “Anh có thù hận gì với anh ta sao Andy?”

Andy nhìn Sở Lãng, do dự một chút: “Không có, tôi chỉ rất căm ghét thôi. Jason, cậu không thể đáp ứng điều kiện của tên khốn kia, như vậy không đáng.”

Kay nói: “Đúng vậy, Jason, đừng làm vậy.”

Tony tức giận đá song sắt một cước: “Cùng lắm thì chết ở đây thôi.”

Harry thấp giọng mắng: “Phun, thật không ngờ tên khốn này lại đồng tính luyến ái, nói tới khiến cho người ta ghê tởm.”

Sở Lăng ngẩng đầu nhìn mọi người: “Các cậu đều là bạn tốt của tôi, tôi tuyệt đối không để mọi người chết ở chỗ này, bất luận thế nào, tôi cũng cứu mọi người ra ngoài.”

Andy buồn bực nói: “Không được, chúng ta không thể vì mạng sống mà hi sinh cậu.”

Sở Lăng cười khổ một chút: “Andy, tôi cũng không phải nữ nhân, không có gì quan trọng, có thể cứu mọi người ra mới là việc cần làm. Tôi cũng đã quyết định, mọi người đừng nói thêm nữa.”

Andy tức giận hung hăng đâm lên song sắt vài cái, thống khổ nói: “Không, Jason...”

Kay trầm mặc một lúc mới nói: “Jason, cho dù Alex đồng ý thả chúng ta, vậy cậu làm sao bây giờ?”

Sở Lăng thở dài: “Các người không cần để ý tới tôi, anh ta tuyệt đối sẽ không thả tôi đi. Nơi này trang bị vũ khí vô cùng nghiêm mật, chúng ta không có vũ khí, không có trợ giúp, không có khả năng trốn thoát, ngoại trừ cầu xin anh ta buông tha các cậu, tôi quả thực không còn biện pháp nào khác.”

Cậu ngẩng đầu miễn cưỡng cười: “Sáng sớm mai mọi người sẽ được tự do. Tôi phải đi, mọi người phải bảo trọng, tôi nghĩ mình không có cơ hội tiễn mọi người ra ngoài.”

62. Chương 62

Andy nắm chặt tay Sở Lăng, lo lắng nói: “Jason, nếu đi thì cùng nhau đi.”

Sở Lăng lưu luyến nhìn lại bốn người bạn cùng mình vào sinh ra tử: “Tình huống bây giờ không cho phép, tôi sẽ tìm cơ hội khác. Andy, Kay, Tony, Harry...” Cậu cách song sắt ôm bốn người một chút: “Kiếp này có thể quen biết mọi người, cùng nhau chiến đấu suốt ba năm, tôi quả thực rất may mắn. Tôi sẽ rất nhớ mọi người, gặp lại sau.”

Kay bỗng nhiên hạ thấp âm thanh nói: “Jason, nếu chúng tôi quả thực có thể thoát khỏi đây, chúng tôi sẽ chờ cậu ở Arc de Triomphe, chúng tôi không thể bỏ lại cậu như vậy.”

Andy nói: “Đúng vậy, cậu nhất định phải tìm cơ hội trốn ra gặp chúng tôi, chúng tôi sẽ không bỏ mặt cậu, nếu cậu không thể trốn thoát được, mọi người sẽ nghĩ cách tới cứu cậu lần nữa.”

Sở Lăng vội vàng nói: “Không, các cậu tuyệt đối không được quay trở lại, mọi người sẽ không có cơ hội thoát thân lần nữa đâu. Hãy nghe tôi, rời khỏi đây lập tức về nước, không thể vì tôi mà hi sinh nhiều người, như vậy tôi không an tâm được. Lực lượng của mọi người không thể so sánh với nơi này, Andy, Kay, tôi cầu xin hai người, trăm ngàn lần không được quay lại, nếu bị Alex bắt lại, các cậu chắc chắn sẽ chết.”

Andy và mọi người cũng hiểu lời Sở Lăng nói là thật, không khỏi cảm tức âm thầm mắng chửi, Andy cố chấp nói: “Jason, cậu nhất định phải nghĩ biện pháp trốn thoát, chúng tôi không thấy cậu tuyệt đối không rời khỏi.”

Sở Lăng im lặng suy nghĩ một chút, nói: “Được rồi, tôi sẽ cố hết sức tìm cách thoát khỏi nơi này, nhưng không biết cần bao nhiêu thời gian. Các cậu không thể ở lại Paris quá lâu, nếu ngày thứ ba tôi còn chưa xuất hiện, mọi người phải lập tức về nước, tuyệt đối không được tiếp tục chờ đợi. Andy, đồng ý với tôi, bất luận tôi có tới hay không, ngày thứ ba nhất định phải về nước.”

Andy cắn răng chần chờ một lát, cùng đám người Kay nhìn nhau, cuối cùng khó khăn gật đầu.

Sở Lăng vội vàng nói “gặp lại sau”, sau đó xoay người đi thẳng ra ngoài.

Andy nắm song sắt, nhìn theo bóng lưng Jason biến mất, thống khổ kêu lên: “Jason, Jason...”

Cả nhóm người nhìn cửa tầng hầm một lần nữa đóng lại, tất cả đến tức giận chán nản ngồi xuống, ai cũng cúi đầu không muốn nói chuyện.

...

Sở Lăng đứng ở bên ngoài cửa phòng ngủ đã lâu, nhưng không có dũng khí mở cửa đi vào, cậu quả thực rất sợ, tuy rằng đã đáp ứng Alex, cũng liên tục tự nói với chính mình chuyện đó cũng không có gì, nhưng trước đây chỉ trải qua duy nhất một lần lại là vô cùng khủng bố, cái loại cảm giác thống khổ đó muốn quên cũng không quên được, hơn nữa con người rất khó vượt qua được cánh cửa tâm lý.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Alex đã cởi áo khoác tây trang ra dựa vào cửa: “Lăng, em muốn đứng trước cửa đến hừng đông sao?”

Sở Lăng hoảng sợ không biết làm sao, Alex bắt ngờ duỗi tay ra kéo cậu vào, xoay người đóng cửa lại.

Sở Lăng nhìn Alex xoay người lại đi về phía mình, chỉ biết dùng sức cắn chặt răng, trái tim bắt đầu không thể khống chế đập loạn xạ, cậu biết rõ dự vọng của Alex mãnh liệt như thế nào, chỉ vì không muốn ép buộc chính mình nên mới cố gắng kiềm chế, hiện tại có được cơ hội hãn không chống cự, có lẽ lần này Alex chắc chắn sẽ không buông tha mình nữa.

Alex cúi đầu nhìn thấy Sở Lăng đang vô cùng căng thẳng, lộ một chút bất đắc dĩ: “Lăng, em đừng căng thẳng như vậy được không? Tôi cũng không muốn em sợ như vậy?”

Sở Lăng khẽ hít sâu vài lần, nhưng vẫn không thể thả lỏng được chút nào, bắt giác theo bước chân anh tiến lại mà lui về sau từng bước.

Alex nhìn tới phía sau Sở Lăng, khóe miệng cong lên thành một nụ cười nhạt, đột nhiên muốn đùa dai cứ thế đi tới gần cậu, Sở Lăng quả nhiên theo bản năng lui về phía sau, lại không chú ý tới mình đã lui tới sát mép giường, nhất thời ngã lên giường.

Alex đứng trước giường, nhìn Sở Lăng chật vật chống đỡ ngồi dậy, lắc đầu cười nói: “Lăng, em gấp muốn nằm lên giường của tôi vậy sao?” Vừa nói vừa ngồi xuống giường cười cười: “Tôi cũng không nên từ chối lời mời của em đúng không?”

Sở Lăng ngã ngồi trên giường, nghe Alex cố tình ác ý trêu chọc, không khỏi nhếch môi quay đầu đi, âm thầm cảnh báo chính mình, nếu tiếp theo Alex quả thực muốn nhào qua chiếm giữ mình, cậu chỉ có thể thuận theo, bạn hữu còn đang bị nhốt trong phòng giam, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, phải mau chóng cứu bọn họ ra ngoài, bất luận... phải trả cái giá nào.

Alex chống một tay lên giường, nghiêng người hôn lên môi Sở Lăng, nhưng không giống như bình thường kịch liệt dây dưa, chỉ là nhẹ nhàng chạm môi rồi tách ra, Sở Lăng cảm thấy có chút kỳ quái, kìm không được ngẩng đầu lên nhìn Alex, con ngươi đen hiện lên vẻ bối rối.

Alex chăm chú nhìn hắn: “Lăng, em chỉ là muốn cứu bằng hữu, chứ không phải tự nguyện muốn cho tôi phải không?”

Sở Lăng nhẹ nhàng khép lại hàng mi dài cong vút, không trả lời.

63. Chương 63: Chương 63

Alex nói: “Lăng, tôi muốn nghe chính em nói, em không phải thật lòng tự nguyện?”

Sở Lăng nhắm chặt mắt, lạnh nhạt thấp giọng nói: “Tôi đã đồng ý rồi, anh còn muốn hỏi chuyện này làm gì?”

Alex nâng cằm cậu lên: “Tôi muốn biết trong lòng em nghĩ thế nào. Lăng, nói cho tôi biết, em cuối cùng có nguyện ý không?”

Sở Lăng vẫn một mực né tránh ánh mắt của Alex, im lặng một chút, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “Không.”

Alex nhìn hắn, tự giễu cười cười: “Đáp án như dự kiến.”

Anh buông Sở Lăng ra, nằm nghiêng xuống giường, một bàn tay đỡ đầu, tay kia thì vỗ vỗ khoảng trống bên người, ý bảo Sở Lăng lại đây nằm xuống.

Sở Lăng do dự một chút, nghĩ tới dù sao cũng đã quyết định không chống cự, liền thuận theo ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh anh.

Alex nhìn thấy vẻ lo lắng khẩn trương của cậu, mỉm cười nói: “Lăng, chuyện em không muốn tôi sẽ không ép, thả lỏng một chút được không?”

Sở Lăng biết Alex không nói dối, cũng tin tưởng anh sẽ không lừa gạt mình, mặc dù có chút nghi ngờ vì sao anh ép bức mình đồng ý bây giờ lại có ý muốn buông tha mình, nhưng không thể phủ nhận nghe thấy lời cam đoan của anh, tâm tình đang vô cùng căng thẳng đột nhiên thoải mái hơn nhiều, bất an cũng chậm rãi lui xuống.

Bàn tay Alex nhẹ nhàng gạt bỏ những sợi tóc đen phủ trên trán: “Lăng, em có mệt không? Muốn ngủ một chút không?”

Khoảng cách vô cùng thân thiết cộng thêm những đụng chạm nhẹ nhàng của Alex khiến Sở Lăng không kiềm chế được lại bắt đầu căng thẳng, làm sao cậu có thể ngủ trong tình huống này được, mặc dù không hiểu suy nghĩ trong đầu anh, nhưng cũng nhẹ nhàng lắc đầu.

Tay trái Alex thả lỏng đặt lên trên đầu, tay phải cầm lấy tay Sở Lăng, quan sát chỉ tay cậu: “Em đã không muốn ngủ, chúng ta nói chuyện phiếm đi.”

Sở Lăng không khỏi kinh ngạc nhìn sang Alex, quả thực nghĩ không ra bọn họ có chuyện gì để nói? Tuy rằng cậu đã tin tưởng Alex thực sự yêu thương mình, cũng biết rõ tình cảm của mình dành cho anh đang chôn dấu sâu trong đáy lòng, nhưng cái này tuyệt đối không thể nói ra, thân phận và lập trường giữa hai người không thể vì vậy mà thay đổi, có lẽ bọn họ không còn là địch nhân, nhưng loại quan hệ ái muội cùng cũng không thể xem là bằng hữu, bọn họ có cái gì chung để có thể nói chuyện phiếm a?

Alex cúi đầu nhìn Sở Lăng để lộ ra biểu tình ngỡ ngàng, mỉm cười nói: “Chúng ta có thể hỏi nhau vài vấn đề, hỏi một số chuyện mình muốn biết. Lăng, em có thể hỏi tôi trước.”

Sở Lăng vẫn chần chờ khó hiểu nhìn Alex.

Alex nói: “Lăng, tất cả những chuyện của tôi, em đều có thể hỏi, tôi nhất định sẽ trả lời em vô cùng chi tiết. Bây giờ bắt đầu đi, em muốn biết cái gì?”

Sở Lăng vẫn im lặng không mở miệng.

Alex mỉm cười: “Đối với tôi, em không muốn biết chuyện gì sao? Đây cũng khiến cho tôi cảm thấy đau lòng a.”

Sở Lăng suy nghĩ một chút, cuối cùng hỏi: “Vì sao anh lại biết tiếng trung?”

Alex ngẩng ra bật cười nói: “Đây là chuyện em muốn biết nhất sao? Tôi còn tưởng em sẽ hỏi vì sao tôi yêu em.”

Sở Lăng xấu hổ quay đầu đi, tức giận nói: “Không muốn trả lời thì thôi.”

Alex cầm tay cậu đưa đến bên môi hôn nhẹ một chút, cười nói: “Vấn đề này rất đơn giản, bởi vì bà nội của tôi là người Đài Loan, vì thế tôi từ nhỏ đã biết nói tiếng trung. Tốt lắm, bây giờ tới lượt tôi, em cũng phải cam đoan sẽ trả lời chân thật, được không?”

Sở Lăng quay đầu lại nhìn Alex: “Nếu anh muốn hỏi tới bí mật quân đội Mỹ, tôi sẽ không trả lời.”

Alex bật cười có chút trào phúng: “Tôi đối với bí mật quân sự Mỹ không có hứng thú, nếu muốn biết, tôi cũng có rất nhiều tình báo. Tôi bây giờ chỉ có hứng thú với em thôi, tôi muốn hỏi đến chuyện cá nhân của em, không liên quan tới người khác, em yên tâm chưa?”

Sở Lăng đối với thói cuồng ngạo tự kiêu của Alex cũng đã trở thành thói quen, đồng thời cũng tò mò xem anh muốn hỏi mình chuyện gì, nhân tiện nói: “Được rồi, anh muốn hỏi gì?”

Alex nhìn thẳng mắt hắn: “Em và người tên Andy kia có quan hệ gì?”

Sở Lăng không khỏi ngẩn ra, không rõ vì sao y lại hỏi tới Andy, nhưng vẫn trả lời: “Anh ta là bằng hữu.”

Alex lập tức hỏi tiếp: “Là dạng bằng hữu nào?”

Con người đen của Sở Lăng tràn ngập nghi hoặc: “Là chiến hữu trong một đội, tự nhiên cũng trở thành bạn tốt, còn có thể là gì?”

Alex nhìn cậu nói: “Thái độ của gã đối với em, còn có ánh mắt, tôi xem ra không phải chỉ là bạn hữu bình thường, ít nhất theo phương diện của gã mà nói không hẳn xem em là bạn hữu.”

Sở Lăng ngậy ngẩn cả người: “Anh rốt cuộc muốn nói gì?”

Alex cẩn thận quan sát biểu tình của cậu: “Lăng, tên Andy kia yêu em, tôi tuyệt đối không có nhìn nhầm.”

64. Chương 64: Chương 64

Sở Lăng ngẩn ngơ, không hồn giận nói: “Andy với tôi chỉ là bạn bè thôi, anh không cần nói hươu nói vượn được không? Hai người trước đây căn bản không hề quen biết, anh dựa vào cái gì nói vậy?”

Alex nói: “Bằng trực giác, bản năng trong tôi tự cảm nhận được tình địch. Tôi đương nhiên không thích gã, nhưng em không phát hiện gã cũng rất căm ghét tôi sao?”

Sở Lăng nhú nhẹ mày kiếm: “Hai người là địch nhân, đương nhiên sẽ không thích đối phương, có gì kỳ quái đâu?”

Alex nhìn cậu cười: “Đối với địch nhân của mình tôi còn yêu được, thì còn chuyện gì không có khả năng?”

Anh bất thành linh thổ lộ làm Sở Lăng không kịp chuẩn bị đỡ mặt, mắt tự nhiên quay đầu tránh ánh nhìn chăm chú của anh.

Alex lắc đầu cười, sau đó nghiêm mặt nói: “Lăng, tôi biết em khó mà tin lời tôi nói, bất quá tôi sẽ không để tên Andy kia có cơ hội tiếp cận em nữa, tôi tuyệt đối không cho phép có người cướp em khỏi tôi, đời này em chỉ có thể thuộc về tôi.”

Sở Lăng cảm giác được Alex đang siết chặt tay mình, nhất thời im lặng, không gian lại trở nên u ám.

Alex đối với tình yêu của mình ngay từ đầu đã không hề xấu hổ, cũng không hề che giấu, nhưng chính mình lại không thể làm được như vậy, dù cậu hiểu chính mình yêu Alex, nhưng tình cảm này chỉ có thể chôn giấu ở đáy lòng, có lẽ đến hết cuộc đời cũng không có người thứ hai biết đến, bởi vì thân phận của họ, bởi vì đạo đức ngăn cấm, bởi vì ánh nhìn của xã hội, bởi vì.... cậu không có được dũng khí như Alex, vì thế cậu không thể thẳng thắn thừa nhận chính mình cũng rất yêu anh, vì thế... cậu phải rời đi.

Alex nhìn đôi mắt đen xinh đẹp của Sở Lăng bắt giắc toát ra vẻ đau buồn, liền nhẹ nhàng ôm lấy cậu, cúi đầu hôn lên mi tâm đang nhú chặt, khẽ thở dài: “Lăng, không cần khổ sở, tôi nói rồi, tôi không ép em yêu tôi, tôi sẽ chậm rãi chờ, hiện tại em không yêu tôi cũng không sao, tôi chỉ cầu em đừng hận tôi, tạm thời xem tôi là một người bạn có thể tin tưởng là tốt rồi, yêu cầu này cũng không quá đáng đi? Lăng, tin tưởng tôi, cho dù không yêu tôi, cũng tin tưởng tôi một chút, tin tôi đối với em là thật lòng, tin tôi không làm em tổn thương, được không?”

Sở Lăng nhìn đôi lam mâu toát ra thâm tình, nghe giọng nói ôn nhu xen lẫn chua xót của Alex, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một trận đau đớn, cậu rõ ràng là yêu thương người này, vì cái gì khi yêu lại thống khổ như vậy? Bởi vì e sợ cái gọi là luân lý đạo đức và ánh mắt xem thường của người khác sao? Vì sợ hãi bị người khác phát hiện sẽ bóp chết tình yêu này sao? Nhưng mà...nếu bọn họ thật lòng yêu nhau, thì có gì sai trái? Bởi vì không đúng với nhận thức của đa số mọi người nên tình yêu của bọn họ trở thành một loại tội ác sao? Ai đã đặt ra điều kiện và quy tắc cho tình yêu?

Alex nhìn thấy nỗi buồn trong con người đen ngày càng sâu sắc, mãi cho đến khi biến thành đau đớn khiến cho người ta lo lắng, anh đau lòng kêu lên: “Lăng, Lăng, em làm sao vậy? Sao nhìn em... giống như rất buồn?”

Sở Lăng ép buộc đầu óc đang hỗn loạn của chính mình tỉnh táo lại, không cần phải suy nghĩ nhiều thêm, cần bản là không có tác dụng, bất luận họ yêu nhau thật tình thế nào cũng không có kết quả gì, cậu vẫn phải rời đi.

Nhưng mà....nếu cậu phải rời khỏi người duy nhất cậu yêu trên đời này, như vậy trước khi bỏ đi cũng nên phóng túng một chút, tự tình những khoảnh khắc tốt đẹp cho khoảng thời gian nhợt nhạt sau này nhớ lại? Có lẽ cuộc sống dài đằng đẵng sau này phải nhờ vào kỉ niệm lúc này để chống đỡ, như vậy tạm thời đừng để ý tới những thứ gọi là tự tôn hay thị phi đúng sai, hảo hảo nhìn người cậu yêu, đôi lam mâu mê người ẩn chứa tình cảm nồng nàn khiến cậu phải khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không thể quên...

Alex nhìn thấy Sở Lăng đặc biệt bình tĩnh, đôi mày kiếm dần nhíu lại, đôi mắt xinh đẹp ẩn hiện một loại đau thương đau đớn đến tận đáy lòng xen lẫn tuyệt vọng cơ hồ cho anh một loại... ảo giác Sở Lăng sẽ biến mất trong nháy mắt.

Anh bắt giác ôm chặt Sở Lăng hơn, cảm thấy lo lắng kêu lên: “Lăng, em tốt cùng là làm sao vậy? Sao không nói tiếng nào?”

Khóe miệng gợi cảm của Sở Lăng chậm rãi cong lên, hiện ra một nụ cười nhạt, nhẹ giọng nói: “Tôi không sao.”

Alex nhất thời ngây người, anh nhìn nhầm sao? Sở Lăng sao lại mỉm cười với mình? Là thật sao? Chẳng lẽ anh đặt quá nhiều hi vọng vào tình yêu nên đang nằm mơ sao?

Sở Lăng nhìn Alex kinh ngạc trên mặt là biểu tình không thể tin được, trong lòng đang chua xót cũng khó kiềm nén được có chút buồn cười, nhin không được khẽ cười nói: “Biểu tình của anh như đang gặp quỷ, tôi đáng sợ như vậy sao?”

“Lăng...” Alex quả thực không thể tin những gì mình nghe thấy, Sở Lăng lại có thể vừa nói vừa cười với mình? Này tốt cùng có phải là ảo giác không? Nụ cười khiến anh say mê có phải thật hay không?

Quên đi, mặc kệ, đầu óc anh đã muốn thần hồn điên đảo cũng không còn lo lắng được nhiều như vậy, điều duy nhất anh muốn làm bây giờ là lập tức hôn lên cánh môi đang mỉm cười kia, hôn lên cánh môi phần hồng còn rực rỡ hơn sắc hoa anh đào....

Alex vội vàng cúi đầu hôn lên môi Sở Lăng, đầu tiên là nhẹ nhàng liếm mát, tiếp đó vươn đầu lưỡi mở hàm răng cậu ra bắt đầu tiến nhập vào bên trong mãnh liệt dục đưa hôn sâu...

65. Chương 65

Alex từ môi Sở Lăng chậm rãi ngẩng đầu, dục vọng mãnh liệt dâng lên trong đôi lam mâu như lửa lan tràn trên đồng cỏ, hô hấp ngày càng dồn dập cũng đủ chứng minh anh có bao nhiêu muốn cậu, chỉ hận không thể lập tức bỏ nhào lên người cậu mà chiếm giữ.

Sở Lăng cũng cảm nhận được nhiệt độ Alex trong nháy mắt bốc cao, cũng thấy rõ ràng dục vọng đang thiêu đốt đôi người xanh thắm, tim cậu cũng bắt đầu đập dồn dập, không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, tuy rằng Alex có nói sẽ không ép buộc cậu, nhưng nếu anh quả thực muốn giữ lấy mình, theo ước định cậu cũng không thể cự tuyệt, tuy rằng cậu cũng rất yêu Alex, nhưng sự kiện kia...cậu quả thực rất sợ.

Alex thấy Sở Lăng nhắm chặt hai mắt, lông mi thật dài không ngừng run rẩy, ánh mắt đảo xuống phía dưới, nhìn thấy hai bàn tay của cậu cũng bắt giác nắm chặt sàn đan, hết thấy đều để lộ ra sự căng thẳng của cậu, giống như sơn dương đang chờ đợi bị mần thịt, tuy rằng cam chịu không phản kháng lại, nhưng vẫn lộ ra sợ hãi tận đáy lòng.

Hai tay Alex đặt bên hông Sở Lăng bắt giác nắm chặt thành quyền, thở sâu, cố gắng áp chế dục vọng đang điên cuồng tập kích, tự nhắc nhở chính mình không được giẫm lên vết xe đổ lúc trước, Sở Lăng chỉ mới

bắt đầu tin tưởng anh, thậm chí chỉ mới bắt đầu sản sinh một chút hảo cảm với mình, mình trăm ngàn lần không thể vì giây phút xúc động nhất thời mà lại phạm sai lầm, chết tiệt, phải kiểm soát được dục vọng này, Sở Lăng sợ hãi tình ái vì anh đã cường bạo, vì thế anh xứng đáng nhận trừng phạt này.

Alex cúi người hôn lên môi Sở Lăng một cái: “Lăng, mở mắt ra, tôi lặp lại lần nữa, xin em tin tưởng tôi, không phải sợ.”

Sở Lăng chậm rãi mở mắt, Alex mỉm cười nhìn cậu, dục vọng trong con ngươi xanh thẳm đã biến thành đau xót quen thuộc, cậu kiềm không được nhẹ thở ra, căng thẳng cũng dần bình tĩnh lại.

Nhưng mà trong khoảnh khắc yên tâm, đồng thời Sở Lăng cũng cảm giác một tia mơ hồ ... thất vọng? Cậu không rõ cảm giác thất vọng kỳ diệu kia từ đâu mà có, đồng tính khi quan hệ trong trí nhớ của cậu vô cùng đau đớn, cậu đáng ra nên cực kỳ sợ hãi chuyện làm tình mới đúng, nên cảm thấy may mắn khi Alex lại buông tha mình một lần nữa mới đúng, sao ngược lại lại cảm thấy thất vọng a? Sở Lăng khó hiểu như vậy, thật sự kỳ quái, có lẽ chính mình quá mức căng thẳng?

Alex buông cậu ra một lần nữa nằm nghiêng người bên cạnh, như trước lấy tay đỡ đầu mỉm cười nhìn cậu: “Lăng, tới em đặt câu hỏi, em còn muốn biết chuyện gì?”

Sở Lăng cũng nhìn Alex, trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc nhẹ nhàng hỏi: “Anh vì cái gì lại yêu tôi?”

Alex nhìn hẩn thật lâu, bên môi vẽ thành một đường cong duyên dáng, ôn nhu mỉm cười: “Tôi còn tưởng em không bao giờ hỏi tới vấn đề này?”

Sở Lăng hơi tránh khỏi tầm mắt Alex, thấp giọng nói: “Tôi muốn biết.” Đồng thời trong lòng lại âm thầm bổ sung: “Trước khi tôi rời đi, trước khi phải chia tay, tôi thực sự muốn biết.”

Alex thu lại nụ cười, nhẹ nhàng cầm tay cậu: “Trong mắt người đời, tôi là một ác ma, chính bản thân tôi cũng không phủ nhận, nhưng mà cho dù là ác ma ở tận cùng của địa ngục cũng luôn khao khát một thiên sứ ánh sáng.”

Sở Lăng dường như nghe không hiểu, khó hiểu nhìn Alex.

Alex ôn nhu mỉm cười: “Lăng, em là thiên sứ mà tôi mơ tưởng, lần đầu tiên tôi nhìn thấy em trên màn hình theo dõi tôi đã biết thế nào là nhất kiến chung tình. Trước khi em xuất hiện, cuộc sống thậm chí là sinh mạng này cũng không hề có ý nghĩa, tôi mỗi ngày không ngừng nói chuyện kinh doanh, càng không ngừng đem đủ loại kiểu dáng vũ khí bán cho các quốc gia và các tổ chức khác nhau, không ngừng kiếm được vô số tiền tài, lại càng không ngừng loại bỏ đối thủ ngăn trở hay địch nhân, sau đó lại không ngừng khuếch trương phạm vi kinh doanh, cứ như vậy quay tròn, tuần hoàn không dứt, tôi đối với cuộc sống này đã sớm chết lặng. Tôi mười bảy tuổi từ tay cha tiếp nhận tổ chức Hắc Diêm, khi tôi thành công vụ giao dịch đầu tiên kiếm được hàng tỷ đô la, mỗi ngày tôi lại thay đổi nữ nhân như quần áo, kỳ thật tôi đã sớm mất đi nhiệt tình muốn chiếm hữu một thứ gì đó. Mười năm, tôi đem thế lực mở rộng khắp nơi, thực lực Hắc Diêm so với ban đầu đã mở rộng gấp mấy lần, tôi không biết còn chuyện gì mình có thể không làm được, tâm của tôi ngày càng lạnh khốc, cũng ngày càng trống rỗng, bất luận đối với kẻ nào cũng không còn cảm thấy hứng thú, tôi làm tất cả những thứ này chỉ để giết thời gian cho tới lúc chết mà thôi, tôi không biết mình sống vì cái gì, tôi lạnh lùng đến mức căn bản không còn cảm giác được trái tim mình đang đập, mãi đến khi gặp em.”

Sở Lăng lẳng lẳng nhìn Alex, lẳng lẳng lắng nghe anh dùng âm thanh ôn nhu kể ra thế giới nội tâm chưa ai biết đến.

Alex dùng đôi lam mâu say mê nhìn cậu: “Lăng, tôi lần đầu tiên thấy em là trên màn hình theo dõi, em chắc cũng nhìn thấy bức ảnh đó rồi, mà từ lần đó, tôi đã yêu em. Lăng, em biết không? Đôi mắt em vô cùng xinh đẹp, trong suốt, vô cùng thuần khiết, từ ánh mắt em tôi nhìn thấy thiên sứ ánh sáng, tôi chưa bao giờ thấy đôi mắt nào tinh khiết như vậy, tôi chưa từng muốn có một thứ gì, nhưng trong nháy mắt đó tôi đã hạ quyết tâm nhất định phải có được em, dù phải trả bất cứ giá nào thậm chí không từ thủ đoạn nhất định phải có. Là em khiến cho tôi lần đầu tiên biết đến cảm giác trái tim đang nhảy lên và dòng máu trong người đang sôi trào, là em khiến cho tôi có cảm giác mình đang sống, cũng là em cho tôi biết thì ra mình cũng biết cười, cũng là con người có những cảm xúc hỉ nộ ái ố, vì thế tôi yêu em, điên cuồng yêu em, nếu có thể tôi đồng ý đánh đổi tất cả để có được trái tim em, chỉ cần có thể làm em yêu tôi, cái gì tôi cũng có thể vứt bỏ.”

66. Chương 66: Chương 66

Trong lòng Sở Lăng không thể không chế bắt đầu phình lên một loại cảm giác ảm áp nhưng vô cùng chua xót, nhẹ nhàng mở mắt: “Tôi đâu có tốt như vậy, nghề nghiệp của tôi cũng vô cùng tàn khốc luôn tanh tươi mùi máu tanh, anh chỉ nhìn thấy ảo giác mà thôi, tôi căn bản không phải là thiên sứ.”

Alex mỉm cười: “Tôi thấy lúc em chấp hành nhiệm vụ rất lạnh lùng bình tĩnh, tôi cũng biết em đối mặt với địch nhân sẽ tuyệt đối không nường tay. Như vậy em thử nói tôi nghe xem, có bao giờ em giết người không nên giết? Những người chết dưới tay em có phải người vô tội không?”

Sở Lăng nhú mày trầm tư suy nghĩ, cuối cùng nói: “Không có.”

Alex cười: “Thời điểm em không đành lòng để nai con mất mẹ mà ngăn cản không cho tôi giết con nai mẹ, tôi đã biết với tính cách của em tuyệt đối sẽ không sát hại người vô tội, vì thế tôi nói em là thiên sứ cũng đâu sai.”

Sở Lăng bắt giác tò mò nhìn Alex: “Anh đã quên sao? Tôi còn giết rất nhiều thủ hạ của anh.”

Mày kiếm Alex khẽ nhướng cao, mỉm cười nói: “Tất cả người trong tổ chức Hắc Diễm bao gồm cả tôi, đều là những người phạm tội hoặc những tội phạm có đẳng cấp, em nhắm mắt tùy ý nổ súng, cũng không gặp được một người vô tội, vì thế cứ an tâm đại khai sát giới, không cần khách sáo.”

Sở Lăng bị y đùa nhện không được khẽ bật cười: “Anh như vậy mà lại là người lãnh đạo của Hắc Diễm sao? Đối đãi với thủ hạ như vậy, sau này còn ai dám gia nhập a?”

Alex xúc động say mê nhìn đôi tình mẫu đang lưu chuyển và nụ cười nhợt nhạt mê người: “Lăng, em cười rất đẹp, tôi rất thích nhìn em cười.”

Sở Lăng xấu hổ khẽ mím môi lại, quay đầu né tránh ánh mắt Alex.

Alex cầm tay cậu áp lên gò má mình: “Tốt lắm, Lăng, bây giờ đến phiên tôi hỏi. Ân... em không thích hoặc ghét loại người nào nhất?”

Sở Lăng suy nghĩ một chút: “Làm nhiều việc ác hoặc là lạm sát nhiều người vô tội.”

Alex khẽ cười nói: “Thật không may, tôi có lẽ là loại người này. Bất quá không biết bây giờ tôi cải tà quy chánh cố gắng tu sửa không biết có kịp không?”

Sở Lăng im lặng một hồi lâu: “Nếu...có một ngày tôi chọc giận anh, anh có giết tôi không?”

Alex cười: “Ngốc nghếch, đương nhiên là không, tôi làm sao có thể giết em được? Yên tâm, tôi có thể giết hết người trên thế giới, nhưng vĩnh viễn không thể làm tổn thương em cho dù chỉ là một ngón tay.”

Anh nói xong lại cầm tay Sở Lăng đưa lên môi hôn một chút, chăm chú nhìn hân: “Lăng, tôi có thể phụ tất cả mọi người, nhưng cuộc đời này tôi tuyệt đối sẽ không phụ em.”

Trái tim Sở Lăng kịch liệt run rẩy theo mỗi lời nói thâm tình của Alex, cũng không dám đối mặt với đôi lam mẫu mê người kia, khẽ quay đầu đi.

Alex tiếp tục thưởng thức ngón tay Sở Lăng: “Lại tới tôi hỏi, hỏi gì giờ nhỉ? Ân...Lăng, vì sao em lại gia nhập vào đội hải quân lục chiến?”

Sở Lăng do dự một chút, cuối cùng cũng trả lời: “Tôi từ nhỏ đã theo mẫu thân tập võ, sau khi mẫu thân và kế phụ qua đời, em trai Robert của kế phụ liền thu nhận tôi, ông là sĩ quan của đội hải quân lục chiến, vì vậy sau này tôi cũng gia nhập, hai năm trước, chú Robert trong lúc chấp hành nhiệm vụ đã hi sinh.”

Alex nhìn biểu tình cố gắng kiên cường của Sở Lăng, nhẹ giọng nói: “Lăng, em bây giờ không còn người thân nào, phải không?”

Sở Lăng hít vào một hơi, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy.”

Alex đau lòng vươn tay kéo cậu ôm vào lòng, ôn nhu nói: “Lăng, có tôi ở bên cạnh em, sau này em sẽ không còn cô đơn nữa, bất luận là thân tình, hữu tình hay tình yêu, tất cả những gì em mất đi hoặc đang khao khát tôi sẽ cho em hết. Lăng, em đã có tôi, không bao giờ tôi để em phải khổ sở một mình nữa.”

67. Chương 67: Chương 67

Một dòng nước nóng rực lặng lẽ chảy vào đáy lòng lạnh băng của Sở Lăng, khuấy động nỗi buồn cất giấu trong trái tim yếu ớt của cậu, cậu gối đầu lên cánh tay mạnh mẽ của Alex, rúc vào trong lồng ngực ấm áp, hơi thở ấm áp không hề xa lạ thân thiết vây quanh, khiến cậu cảm thấy vô cùng an tâm.

Sở Lăng kiềm không được nhắm hai mắt lại, tự cho phép chính mình phóng túng trước khi rời khỏi đây, hảo cảm thụ cảm giác được yêu thương che chở, loại cảm giác tốt đẹp này chỉ sợ về sau không bao giờ có nữa.

Alex ôm Sở Lăng nằm trên gối nói: “Lăng, em còn muốn hỏi gì không?”

Sở Lăng vẫn không mở mắt, ngập ngừng trong chốc lát: “Anh thích nhất chuyện gì?”

Alex cười cười: “Đương nhiên chính là giống như bây giờ, được ôm em cùng nhau nói chuyện phiếm.”

Sở Lăng vẫn như trước nhắm mắt: “Anh đang nói dối.”

Alex nói: “Không, tôi nói thật. Lăng, có thể ôm em nằm trên giường cùng một gối, yên bình nói chuyện phiếm, cho dù không thể làm tình với em, tôi cũng cảm thấy rất vui vẻ. Nếu em hỏi trước đây tôi thích làm gì, chỉ sợ chính tôi cũng không biết, bởi vì trước đây, toàn bộ cuộc sống của tôi chỉ có quyền lực và tiền tài, ngay cả chính tôi cũng không biết mình thích gì.”

Sở Lăng không nói gì nữa, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dài rất nhỏ.

Alex hỏi: “Lăng, còn em, thích nhất là làm gì?”

Sở Lăng im lặng suy nghĩ hồi lâu mới thấp giọng nói: “Tôi không biết. Trước đây tôi thích nhất được ra ngoài du lịch với mẹ, bất quá đây cũng là chuyện rất lâu, bây giờ...tôi cũng không còn thích gì.”

Alex tưởng tượng Sở Lăng từ nhỏ đã cô độc một mình lưu lạc dị quốc tha hương, cảm nhận được cảm giác bất lực cô đơn lúc nào cũng có thể đối mặt với tử thần, không khỏi cảm thấy đau đớn, lại ôm cậu chặt hơn, thở dài nói: “Lăng, tôi thực sự không muốn em khổ sở, nếu tôi có thể sớm gặp được em thì tốt rồi.”

Ngừng một chốc, Alex không thấy Sở Lăng hỏi gì nữa, liền hỏi: “Lăng, em thích Mỹ hay Đài Loan hơn?”

Sở Lăng nói nhỏ: “Đài Loan.”

“Em bao lâu chưa về lại Đài Loan rồi?”

Sở Lăng mơ hồ khẽ thở dài: “Cũng mười năm rồi.”

Alex nói: “Nhất định là em rất muốn về thăm phải không? Chờ một khoảng thời gian nữa, chúng ta cùng nhau trở về, tôi cũng lâu rồi chưa về Đài Loan. Sau đó...chúng ta có thể đi tới nhiều địa phương, em không phải thích du lịch sao? Chúng ta có thể từ châu Á du ngoạn tới châu Âu, hể em muốn tới nơi nào tôi liền dắt em đi, chỉ cần em vui vẻ, tôi có thể cùng em đi khắp thế giới.”

Alex không nghe thấy tiếng Sở Lăng trả lời, nhẹ giọng kêu: “Lăng, Lăng.”

Sở Lăng đã say ngủ trong lòng anh.

Alex sùng nịch cười thở dài, nhẹ nhàng buông cậu ra, cúi người kéo chăn đắp lên người cả hai, lấy tay đỡ đầu nằm ở bên cạnh si ngốc nhìn cậu.

Mặc dù không có tình cảm cuồng loạn mãnh liệt, cho dù phải cố gắng kiềm nén dục vọng không ngừng kêu gào nhưng Alex nguyện ý cứ như vậy im lặng nhìn Sở Lăng vượt qua đêm dài.

Lúc Sở Lăng mở mắt, trời đã gần sáng, Alex đã không còn bên cạnh.

Cậu vừa ngồi dậy, lập tức nghĩ tới đám người Andy, vội vàng xốc chăn leo xuống giường, cúi đầu nhìn thấy mình vẫn còn mặc bộ quần áo hôm qua, nhăn nhoe lộn xộn, đang do dự có nên tắm sơ một chút rồi mới đi tìm Alex hay không, cửa phòng mở ra, Alex đã ăn mặc chỉnh tề bước vào, mỉm cười nói: “Sớm, Lăng.”

Sở Lăng nhớ lại chính mình lại nằm bên cạnh anh yên tâm ngủ ngon như vậy, ngay cả anh rời đi lúc nào cũng không biết, trên mặt đỏ bừng, cố né tránh ánh mắt của anh: “Bạn hữu của tôi sao rồi?”

Alex đi tới nói: “Tôi đã đồng ý với em, dĩ nhiên sẽ không đổi ý, chờ một chút ta gọi Ray thả bọn họ.”

Sở Lăng trầm mặc một chút, cuối cùng thấp giọng nói: “Cám ơn anh.”

Alex cười: “Em rửa mặt trước đi, tôi xuống lầu chờ.” Ôm lấy cậu hôn lên mặt một chút: “Nhanh lên, bữa sáng nguội không tốt.” Buông cậu ra xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Sở Lăng nhìn cửa phòng khép lại sau bóng lưng Alex, trong lòng buồn bực nhúu chặt chân mày, khẽ thở dài một tiếng.

68. Chương 68

Sở Lăng xuống lầu đi vào phòng ăn, Alex đã ngồi sẵn ở bàn chờ cậu, thấy cậu vào liền nói: “Lăng, mau ngồi xuống, là cháo em thích nhất.”

Sở Lăng không có lập tức ngồi xuống: “Bọn Andy đâu? Anh thả bọn họ chưa?”

Alex nhìn hắn khẽ thở dài: “Em vẫn không chịu tin tưởng tôi hoàn toàn sao? Tôi đã kêu Ray đi thả người, em đừng lo lắng nữa được không?”

Sở Lăng nhếch môi một chút: “Tôi...tôi muốn ra ngoài xem một chút.”

Alex nhíu mày nói: “Lăng...”

Sở Lăng ngẩng đầu nói: “Alex, tôi chỉ muốn nhìn họ bình an rời đi, xin anh.”

Alex nhìn đôi người đen trần ngập hàm ý năn nỉ, rốt cuộc cũng không đành lòng, bất đắc dĩ nói: “Được rồi.” Đứng dậy kéo cậu ra khỏi nhà ăn, xuyên qua đại sảnh tiến tới bậc cấp ở tiền sảnh: “Em xem, bọn họ sắp ra tới đại môn rồi.”

Sở Lăng nhìn thấy khoảng hơn chục người cầm súng áp giải đám người Andy đi về phía đại môn trang viên, cậu bất giác bước xuống bậc cấp.

Alex đưa tay kéo cậu lại: “Lăng, không được qua đó. Tôi đã giữ lời cho bọn họ an toàn rồi khỏi, em cũng nên yên tâm đi?”

Bởi vì trang viên vô cùng rộng lớn, đại môn cách nhà chính rất xa, Sở Lăng đôi mắt trông về phía xa, cũng chỉ có thể thấy bóng dáng họ, diện mạo căn bản không thể thấy được, chỉ biết đám người mặc tây trang đen là vệ sĩ, trong đó có bốn người mặc quân phục xanh lục chính là đám người Andy, cậu rất muốn đuổi theo nói với những người bạn vài câu, nhưng Alex nắm chặt lấy cậu, cậu cũng chỉ có thể ngẩn ngơ đứng nhìn, nhìn thấy bọn họ ra ngoài đại môn, một lúc lâu sau, nhìn thấy bọn vệ sĩ đóng đại môn bắt đầu quay trở lại, nhóm người Andy thì không thấy đâu.

Alex lôi kéo Sở Lăng: “Tốt lắm, em đã tận mắt thấy họ đi, chúng ta nên trở lại ăn bữa sáng.” Xoay người kéo Sở Lăng rời khỏi tiền sảnh.

Sở Lăng bị Alex lôi kéo vào bên trong, nhìn không được vẫn quay đầu nhìn lại, nhưng cái gì cũng không thấy được.

Trải qua một đêm dài nói chuyện, Sở Lăng và Alex có vẻ trở nên hòa thuận hơn, Alex nhạy cảm có thể cảm nhận được Sở Lăng đã không còn địch ý, cũng không giống như trước luôn lạnh băng không để ý tới mình, bắt đầu đồng ý cùng anh ngồi xuống uống trà nói chuyện, tuy Sở Lăng vẫn không nói nhiều lắm, nhưng Alex vẫn cảm thấy rất vui vẻ, ít ra thì mối quan hệ giữa họ đã có sự cải thiện và tiến bộ lớn.

Hơn nữa cuộc đàm phán với quân đội Iraq đã kết thúc rất suông sẻ, quân đội Iraq đã phái người tới Paris, Ray đã liệt kê tất cả thông tin, trong bữa tối giao cho Alex, ngày mai sẽ chính thức giao hàng, Alex phải có mặt.

Alex và Ray cùng bàn bạc giao dịch vào ngày mai cũng không gọi Sở Lăng phải tránh mặt, Sở Lăng im lặng cúi đầu, làm bộ như không hề để ý tới chuyện tâm uống trà, nhưng thực tế trái tim cậu đang đập rất nhanh, cậu sợ chính mình phát run làm đổ nước trà ra ngoài, đơn giản buông ly trà xuống rời khỏi phòng ăn.

Sở Lăng ngồi trên bậc cầu thang ở tiền sảnh, nhìn ra đại môn vì khoảng cách quá xa mà có chút mơ hồ, suy nghĩ chuyện vừa nghe được—ngày mai Alex phải rời khỏi trang viên để gặp gỡ với đối tác Iraq, kia chính là thời cơ tốt nhất, cũng là cơ hội duy nhất của cậu.

Nhóm người Andy ngày mai phải rời khỏi Paris, nếu ngày mai cậu có thể chạy ra, bọn họ còn có cơ hội cùng nhau về nước, nếu như thất bại... Sở Lăng không khỏi cười khổ một chút, nếu như hắn chạy trốn thất bại, theo tính tình của Alex, cậu có thể sống sót cũng là kỳ tích, căn bản không cần lo lắng hậu quả khác.

Sở Lăng thở nhẹ ra, mặc kệ thế nào cậu cũng phải đi, đây là quyết định cậu muốn, cậu phải rời khỏi, cho dù... trái tim cậu đã bỏ lại nơi này, cậu cũng nhất định phải đi.

Alex nâng tay nhìn đồng hồ, Ray đang ở thư phòng chờ anh, còn rất nhiều việc phải chuẩn bị cho ngày mai.

Anh ôm lấy người Sở Lăng hôn mắt cậu một cái: “Lăng, em về phòng nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon.” Buông cậu ra đứng dậy khỏi sofa.

Sở Lăng thấy Alex đi ra cửa, bật thốt lên: “Alex.”

Alex dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía cậu, Sở Lăng cúi đầu, ngay cả chính mình cũng không biết vì sao lại gọi anh lại.

Alex lắc đầu cười, trở lại trước mặt cậu, vươn tay phải về phía cậu, Sở Lăng do dự một chút cuối cùng vẫn đưa tay lên giao cho anh, Alex liền kéo cậu lên ôm vào lòng hôn lên môi cậu.

Sở Lăng nhắm mắt lại, tùy ý để đầu lười anh trần trọc dây dưa trong miệng mình, có lẽ đây là nụ hôn cuối cùng của bọn họ, trong một khắc này cậu vứt bỏ tất cả tự tôn và lo lắng, hão hão ghi nhớ nụ hôn, nhớ kỹ cái ôm ấm áp, nhớ kỹ hơi thở, chờ đến ngày mai, cậu sẽ đem theo trí nhớ về khoảnh khắc này rời khỏi người cậu yêu, vĩnh viễn sẽ không trở về.

69. Chương 69

Alex rót cuộc cũng ngừng đầu lên, nhìn Sở Lăng trong lòng mình, con người đen mơ màng như những chấm nhỏ đang chớp sáng trên bầu trời đêm ngoài cửa sổ, xinh đẹp, thần bí, lại mang theo một loại ưu thương không thể giải thích, ưu thương khiến cậu khổ sở.

Alex bất giác nhíu nhẹ mày kiếm, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má mịn màng đang tái nhợt, hỏi: “Lăng, em có tâm sự gì sao? Sao nhìn em lúc nào cũng có vẻ không vui?”

Sở Lăng khẽ khép lại hàng mi dài, che khuất đôi mắt luôn tiết lộ ra cảm xúc của mình, không nói gì, chỉ hơi lắc đầu.

Alex chăm chú nhìn cậu một lát, còn tưởng rằng cậu chưa chấp nhận mình hoàn toàn, cũng không ép hỏi tiếp, ngón tay đặt trên đôi môi anh đào phần nộn lưu luyến cọ xát, nhìn không được lại cúi đầu hôn cậu một chút: “Nếu không muốn ngủ sớm, em có thể xem sách hoặc TV, buổi tối tôi lại gặp em, được không?”

Sở Lăng vẫn rử mắt xuống, không dám tiếp xúc ánh mắt của Alex, giọng nói ôn nhu ấm áp đầy quan tâm của anh hoàn toàn là dành cho tình nhân mà mình vô cùng yêu thương, nhưng cậu vẫn chưa bao giờ đáp lại

anh một chút nào, điều này khiến cho cậu nhớ lại một câu nói của Alex: ‘Lăng, kỳ thật em so với tôi còn tàn nhẫn hơn.’

Sở Lăng cúi đầu ngày càng thấp, bên môi không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, tình yêu khiến cho trái tim con người ta thay đổi nhiều vậy sao? Rõ ràng mọi chuyện đều do Alex áp bức, căn bản không nằm trong sự kiểm soát của cậu, từ đầu đến cuối đều là thụ động bất đắc dĩ, nhưng vì cái gì bây giờ cậu lại cảm chính mình có chút nhẫn tâm? Việc này không phải rất kỳ quái sao?”

Alex ôm Sở Lăng một chốc lát mới lưu luyến buông cậu ra rồi khỏi phòng ngủ.

Sở Lăng đứng tại chỗ hồi lâu, ngơ ngẩn nhìn cửa phòng như bị thôi miên—— cậu còn chưa rời đi, trái tim đã bắt đầu cảm thấy nhớ, nhớ cái ôm ấm áp và nụ hôn nồng nhiệt, nhớ tới ánh mắt của anh, nhớ tới những câu chuyện tiếu lâm anh kể, nhớ tất cả về anh....

Trời ạ, đây là con người trước nay luôn vô tình sao? Thời gian vài ngày này, Alex đã thay đổi cậu thành công, chẳng những khiến cậu yêu anh, càng làm cậu bắt đầu thân bất do kỷ không muốn rời xa anh, thậm chí không nỡ ra đi...

Sở Lăng siết chặt hai nắm tay, cánh môi mỏng nhếch lên. Đáng sợ thật, chỉ trong một thời gian ngắn Alex đã tiến xa tới mức độ này, cậu tuyệt đối không thể ở lại, cậu phải chạy đi, nếu không... không chỉ có trái tim bị mắc kẹt, ngay cả cuộc sống của cậu cũng hoàn toàn bị Alex đánh bại.

Lúc ăn bữa sáng, Alex và Ray đang bàn bạc phương pháp vận chuyển máy bay chiến đấu xuất nhập cảnh.

Sở Lăng vẫn cúi đầu im lặng ăn cháo thịt nạc trứng muối mình yêu thích nhất, sau khi Alex biết cậu thích món này thì bữa sáng được giữ cố định một món, các bữa còn lại cũng đều là món Trung Quốc, có đủ các loại kiểu dáng hương vị, nhìn vào có thể dễ dàng nhận ra Alex nuông chiều cậu nhiều cỡ nào.

Xong bữa sáng, Alex nói tạm biệt với Sở Lăng xong liền dẫn theo Arthur vội vàng lên xe rời đi.

Ray vẫn được giữ lại như trước, cùng Sở Lăng đứng trên bậc thang ở tiền sảnh nhìn dòng xe đen nối đuôi nhau chạy ra đại môn.

Ray quay đầu lại nhìn Sở Lăng đang ngơ ngẩn nhìn hướng đoàn xe rời khỏi, trong mắt không dấu được vẻ lưu luyến.

Ray khẽ mỉm cười, xem ra cuối cùng Alex cũng được đáp lại, cười nói: “Jason, từ khi cậu tới đây, Alex bắt luận đi đàm phán kinh doanh gì cũng không bao giờ đem tôi theo, xem ra tôi cũng nên cảm ơn cậu khiến cho công việc của tôi thoải mái hơn nhiều.”

Sở Lăng thu hồi ánh mắt đang nhìn phía xa, vẫn im lặng chống đỡ.

Ray khẽ nghiêng đầu tò mò nhìn Sở Lăng, tuy cậu luôn lạnh lùng khó tiếp cận, nhưng ánh mắt hoàn mỹ và khí chất vô cùng đặc biệt quả thực rất thu hút người khác. Ngay cả anh hiện tại cũng rất thích Sở Lăng, đương nhiên không phải loại thích của Alex mà giống như thích có một người bạn xinh đẹp. Hôm qua Gore phải rời khỏi trang viên còn cảm thấy vô cùng tiếc nuối vì không thể tiếp tục gặp gỡ Sở Lăng, lải nhải oán hận Sở Lăng không chịu để ý tới ông.

Ray lại hỏi: “Jason, cậu muốn đi dạo trong hoa viên không?”

Sở Lăng vẫn như trước lạnh nhạt không để ý tới.

Ray đã quen với sự lạnh lùng của cậu, nhún vai không để ý tới, xoay người đi vào đại sảnh.

Sở Lăng chậm rãi bước xuống bậc thang, cậu biết gara có rất nhiều xe, nhưng phiền phức lại không có chìa khóa, tuy rằng cậu có thể khởi động xe không cần dùng tới chìa khóa, nhưng chắc chắn khoảng thời gian đó đủ để đám vệ sĩ chạy tới ngăn cản.

70. Chương 70

Sở Lăng chậm rãi đi trong trang viên, vệ sĩ cũng không nhiều lắm, ngẫu nhiên có người đi ngang qua cũng không hỏi đến cậu. Alex biết hẳn không thích gặp gỡ nhiều người nên đã phân phó thuộc hạ không cần canh gác dày đặt khắp nơi, phần lớn vệ sĩ đều tập trung ở đại môn và vị trí công tác của mình.

Sở Lăng vừa đi dạo vừa suy nghĩ làm thế nào rời khỏi, vệ sĩ canh gác ở cổng rất nghiêm ngặt, chỉ sợ khó mà xông ra ngoài, khắp nơi lại có người tuần tra, muốn trộm một chiếc xe cũng không dễ dàng.

Sở Lăng bỗng nhiên dừng chân lại, nhìn thấy một chiếc xe vừa mới chạy vào đại môn, đứng cách cậu không xa lắm, một vài tên vệ sĩ đứng gần chiếc xe nói chuyện.

Sở Lăng quay đầu nhìn lại phía sau, trong trang viên không có ai, Ray cũng đã trở lại phòng làm việc, cậu hít sâu một hơi, liền bước nhanh tới chiếc xe kia.

Một vài tên vệ sĩ đứng bên cạnh xe phát hiện Sở Lăng đi tới, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu.

Tất cả mọi người trong trang viên đều biết Boss tối cao đang yêu điên cuồng một người đông phương tuyệt đẹp có một đôi mắt đen thần bí, sự yêu thương nuông chiều của Alex dành cho người này đã lan truyền từ sớm, bất quá bình thường người này không bao giờ xuất hiện, cũng không ai có lá gan đi tiếp cận——một người có thể đánh trúng Alex lại không bị đánh trả lại, ai lại có gan chọc vào?

Sở Lăng chạy tới bên cạnh, đám vệ sĩ đều kinh ngạc nhìn cậu, thấy cậu đi tới liền thân bắt do kị dạt ra tránh đường.

Sở Lăng đứng trước cửa xe, nhìn tên vệ sĩ đang ngồi trên ghế lái mỉm cười: “Mời cậu đi ra một chút được chứ?”

Tên vệ sĩ quả thực ngoan ngoãn lập tức xuống xe, nói: “Ngài Jason, ngài cần gì ạ?”

Sở Lăng vẫn mỉm cười như trước: “Tôi muốn thử một chút.”

Tên vệ sĩ nghe vậy lập tức lui ra vài bước, Sở Lăng lập tức leo lên xe, nhanh chóng đóng cửa, nhấn chân ga phóng vọt lên như tên lửa, sau đó xoay một vòng quay đầu xe lại hướng về phía một vài tên vệ sĩ đang chạy tới.

Đám vệ sĩ kinh hãi theo bản năng né khỏi hướng chiếc xe đang lao tới, Sở Lăng không hề dừng lại lướt qua mặt bọn họ phóng về phía đại môn.

Qua hơn nửa dịp đám vệ sĩ mới bắt đầu phản ứng, tất cả đều bị dọa đổ mồ hôi lạnh, lập tức đuổi theo sau hét lớn: “Dừng xe, mau dừng xe!” Trò đùa gì đây? Nếu để Sở Lăng trốn thoát, ai cũng đừng hòng sống sót.

Nhìn thấy chiếc xe không hề giảm tốc độ lao thẳng ra phía đại môn, đám vệ sĩ đều luống cuống tay chân, đồng loạt lấy bộ đàm ra hét lớn: “Ray, Ray, mau ra đây, JasonJason... cậu ta trốn thoát”

Đám vệ sĩ canh gác ở đại môn cũng nhìn thấy chiếc xe đang lao tới, còn không hiểu chuyện gì chiếc xe đã vọt tới trước mắt, lập tức có người nâng khẩu súng tiểu liên lên, lại nghe thấy đám vệ sĩ đuổi theo phía sau dùng bộ đàm hét lớn: “Dừng nổ súng, Jason, là Jason...”

Sở Lăng nhìn chằm chằm đại môn trước mặt, cầm chặt tay lái, dưới chân dùng sức giẫm mạnh lên chân ga vọt thẳng qua, đám vệ sĩ trước cổng căn bản không kịp ngăn cản, chỉ có thể lúng túng né qua một bên, cánh cổng sắt được trạm trổ hoa văn tinh xảo bị một lực mạnh tông vào mở bung ra, phía sau là một mảnh hỗn độn va chạm và tiếng la hét qua bộ đàm, Sở Lăng nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của đám vệ sĩ.

...

Trong một căn cứ bí mật cực lớn, một hàng máy bay kiểu mới được xếp thành hàng chỉnh tề, Alex toàn thân tây trang đen đứng chung với một vài người đại diện quân đội Iraq, Arthur và một vài tên vệ sĩ khác đứng cách đó không xa.

Alex trầm ổn nói: ” Ông Kurt Bahan, còn vấn đề gì không?”

Kurt Bahan hài lòng liên tục gật đầu: “Tốt lắm, không có vấn đề gì. Bây giờ tôi sẽ chuyển tiền sang tài khoản ông Savannah đã chỉ định.”

Tùy từng hai bên lập tức mở máy tính trên bàn.

Một lát sau, Arthur nói: “Boss.” Dem máy tính xoay qua, đối diện với Alex.

Alex lạnh nhạt nhìn chuỗi số dài đang nhanh chóng thay đổi, ngay khi con số nhảy lên 240 triệu đô la mỹ, di động trong túi anh chợt vang lên.

Alex nói: “Xin lỗi.” Lấy điện thoại bước ra vài bước, nói: “Ray...” Bỗng dưng hét lớn: “Cái gì? Anh lặp lại lần nữa...”

Từ di động vang lên âm thanh lo lắng: “Jason cướp một chiếc xe, phá đại môn trốn thoát. Tôi đang dẫn người đuổi theo, nhưng vẫn chưa nhìn thấy xe cậu ta.”

Alex tức giận kêu lên: “Tại sao không cản lại? Nhiều người như vậy mà không bắt được một mình Lãng sao?”

Ray lộ vẻ bất đắc dĩ nói: “Alex, không ai dám nổ súng, cũng không ai dám động thủ với cậu ta, anh nói xem làm sao ngăn cản được?”

Sắc mặt Alex xanh mét, con ngươi xanh thẫm tràn ngập lửa giận: “Anh dẫn theo bao nhiêu người đuổi theo?”

Ray nói: “Tổng bộ có mấy trăm người, tôi dắt theo một nửa.”

Lòng ngực Alex phập phồng lên xuống, cắn răng nói: “Lập tức truyền lệnh xuống, tất cả cấp dưới trong các chi nhánh của Hắc Diễm lập tức hàng động, ngừng toàn bộ công việc, lập tức phong tỏa sân bay, bến cảng, tiến hành điều tra trên các đường cao tốc, tuyệt đối không để Lãng thoát khỏi Paris, nhất định phải tìm ra cho tôi!”

71. Chương 71

Ray giật mình nói: “Alex...” Quy mô của tổ chức Hắc Diễm cực kỳ khổng lồ, không tính tổng bộ và số chi nhánh ở bên ngoài, vốn vện ở Paris số người ở các phân bộ đã lên tới con số hàng vạn, nếu toàn bộ hành động, kia quả thực.... quả thực vô cùng kinh khủng, chỉ sợ toàn bộ Paris sẽ bị chấn động.

Alex giận dữ hét: “Lập tức hạ lệnh! Tất cả mọi người dốc sức tìm em ấy cho tôi! Nếu tìm không ra, các người cứ sẵn sàng chờ mua mộ ỉnh đi!”

“Vâng.” Ray không dám trì hoãn thêm nữa, một bên phân phó lái xe tăng tốc, một bên nâng máy tính lên nhanh chóng truyền mệnh lệnh xuống thủ lĩnh các phân nhánh.

Alex cố gắng áp chế ngọn lửa giận điên cuồng, ra lệnh: “Arthur, anh lập tức dẫn người tới phối hợp với Ray.” Sau đó lập tức xoay người tiến đến chiếc máy bay chiến đấu gần cửa lớn nhất.

Arthur kêu lên: “Boss, tôi phải theo ngài.”

Alex lập tức đi nhanh tới phi cơ, lãnh giận nói: “Không có chỗ cho anh.”

Arthur ngây người một chút, không có biện pháp đánh phải phân phó thuộc hạ nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời khỏi.

Kurt Bahan ngơ ngác, thấy Alex chuẩn bị leo lên phi cơ, vội vàng la lên: “Ông Savannah, chúng tôi đã trả tiền, những chiếc phi cơ này hẳn đã là của chúng tôi.”

Alex cũng không quay đầu lại nói: “Tôi sẽ đưa tiền thuê cho ông.”

Anh thuận thực ngồi vào khoang điều khiển bắt đầu mở một loạt thiết bị khởi động phi cơ, đồng thời nhanh chóng thắt dây an toàn, đeo ống nghe điện thoại, cửa kính thủy tinh từ từ hạ xuống, phi cơ bắt đầu ngoặt sang hướng đại môn.

Kurt Bahan đến bây giờ cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy phi cơ đã bắt đầu tăng tốc bay ra khỏi đại môn, cánh máy bay xẹt qua cửa chính, cát đá xi măng vỡ vụn rơi xuống, vệt vàng đuối theo kêu lên: “Này, uy, cẩn thận phi cơ của tôi...”

Alex điều khiển phi cơ bay về phía trang viên tổng bộ, điều chỉnh tầng số nói: “Ray, Ray, nghe thấy tôi không?”

Ray trả lời: “Nghe được. Alex, anh đang ở đâu?”

Alex nói: “Tôi trên trời, Phát hiện tung tích Lăng chưa?”

“Vẫn chưa tìm được... cái gì? Anh... anh trên trời?”

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng máy bay gầm rú, Ray ló đầu ra khỏi chiếc xe đang chạy như bay, chỉ thấy một chiếc máy bay chiến đấu đang gầm thét trong độ cao thấp, liếc mắt một cái liền nhận ra đó đúng là loại máy bay chiến đấu kiểu mới mà bọn họ vừa bán cho quân đội Iraq.

“Thượng đế ơi...” Ray nắm micro trên xe hét lớn: “Alex, sao anh lại lái máy bay chiến đấu trên bầu trời Paris? Không quân sẽ lập tức phái người tới chặn anh lại, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Alex không để ý tới lời của Ray, hỏi: “Lăng đi hướng nào?”

Ray thở hổn hển nói: “Chúng ta đuối theo nãy giờ ngay cả bóng người cũng không thấy, căn bản không biết cậu ta đi hướng nào. Tôi đã dựa theo mệnh lệnh của anh phân phó mọi người tiến hành tập trung truy lùng ở các khu vực đường cao tốc và quốc lộ, sân bay và bến cảng cũng đã phái người thăm dò.”

Alex nói: “Đọc số xe của Lăng cho tôi.”

“4721. Alex, anh đừng gây thêm phiền phức nữa được không? Mau đáp xuống...”

Alex cắt ngang lời nói của Ray: “Nhiệm vụ của anh là nhanh chóng tìm ra Lăng cho tôi, về phần tôi ở trên trời hay mặt đất đừng quan.”

Ray không khỏi đánh một đấm lên cửa xe, thấp giọng nguyên rủa: “Chết tiệt!” Ngắc đầu quát tên lái xe: “Chạy nhanh lên!”

Alex điều khiển phi cơ bay thấp dọc theo ngoại ô thành phố tới các đường cao tốc, chỉ thấy BMW đen tràn lan khắp các quốc lộ, kia đúng là dấu hiệu của Hắc Diêm, dễ dàng nhận ra các phân nhánh đã nhận được mệnh lệnh bắt đầu hành động.

Ổng nghe bỗng nhiên truyền tới một giọng nói xa lạ: “Máy bay chiến đấu không rõ thân phận, chúng tôi là không quân của căn cứ Paris, anh đã xâm phạm vùng trời của Pháp quốc, sau khi nhận được mệnh lệnh lập tức đáp xuống, nếu không chúng tôi sẽ bắn rơi máy bay anh.”

Cùng lúc đó Alex phát hiện trên rada có ba chiếc phi cơ đang tiếp cận, anh quay đầu nhìn xuyên qua lớp cửa sổ nhìn về phía sau, rất xa có ba chiếc phi cơ chiến đấu đang bay về hướng hắn, hơn nữa còn tạo thành đội hình tấn công.

Alex bình tĩnh nói: “Vui lòng cho gặp tướng Francois.”

72. Chương 72

Đối phương vẫn tiếp tục cảnh cáo: “Xin lập tức hạ cánh, nếu không chúng tôi sẽ tiến hành công kích.”

Alex kéo cần điều khiển, phi cơ lập tức vọt lên cao, bay thẳng lên tầng trời cao vút, giữ độ cao ngang với phi cơ của không quân, nói: “Tôi lặp lại lần nữa, vui lòng cho gặp tướng Francois.”

Phi công không quân nói: “Xin lập tức hạ cánh...”

Alex giận dữ hét lên: “Con mẹ nó! Tôi bảo để ta nói chuyện với tướng Francois.” Máy bay bay một vòng xoay lại bắt đầu tiếp cận ba chiếc phi cơ không quân, khoảng cách hai bên lập tức được thu ngắn dần, màn hình rada bắt đầu lóe lên tín hiệu nguy hiểm sắp va chạm.

Đôi người xanh thẫm của Alex như sắp bùng cháy vì không có chỗ trút giận, chăm chú nhìn phi cơ đối diện đang rút gần khoảng cách, không chút do dự lao thẳng qua, ngay khi chỉ còn vài giây cuối cùng như chỉ mảnh treo chuông, ba chiếc phi cơ của đối phương bất ngờ vọt lên cao, lướt qua phía trên Alex chỉ cách mấy bay của Alex không tới hai mét.

Lúc này ông nghe điện thoại vang lên một âm thanh khác: “Tôi là tướng Francois.”

Alex thở nhẹ, vừa quay đầu phi cơ lại vừa nói: “Tướng quân, tôi là Alex, người của ông đang làm phiền tôi, tốt nhất ông nên lập tức gọi bọn họ trở về.”

Francois tướng quân giật mình nói: “Alex, cậu điều khiển máy bay chiến đấu trên bầu trời Paris làm gì?”

Alex nhìn thấy ba chiếc phi cơ của đối phương bắt đầu lùi ra xa: “Tôi chỉ muốn tìm một người, sẽ không ở trên không phận quá lâu. Ông giúp tôi chuyện này, tôi sẽ tặng cho ông mười chiếc máy bay trực thăng của Apache. Thế nào, rất có lợi đi?”

Francois tướng quân trầm ngâm một lúc, nói: “Cậu muốn tìm ai?”

Alex nói: “Tóm lại không có chút quan hệ nào tới quân đội của ông, chỉ cần lập tức rút người của ông về là được.”

Francois tướng quân nói: “Cần người của tôi hỗ trợ không?”

“Không cần, chỉ cần bọn họ không làm phiền tôi là tốt rồi.”

Francois tướng quân tựa hồ có chút lo lắng: “Alex, tôi chỉ có thể cho cậu một giờ, không thể hơn. Còn có, nhớ kỹ lời hứa.”

Alex nói: “Tôi nhớ, cảm ơn.”

Sau khi cuộc trò chuyện kết thúc, ba chiếc phi cơ không quân lập tức nhận được mệnh lệnh quay trở lại căn cứ, đồng loạt quay đầu bay đi.

Alex lại hạ thấp độ cao, lướt phía trên đường cao tốc theo dõi đoàn xe đang hướng vào nội thành, đồng thời nói: “Ray, phát hiện được gì không?”

Ray nói: “Vùng nội và ngoại thành tạm thời không phát hiện xe của Jason, toàn bộ đang tiếp tục tìm kiếm. Alex, anh nói Jason có khả năng sẽ đi đâu?”

Alex vừa bốc hỏa lại vừa có chút buồn bực: “Nếu em ấy muốn chạy trốn, nhất định sẽ ra sân bay.”

Ray nói: “Toàn bộ giấy tờ căn cước và hộ chiếu không phải nằm trong tay anh sao?”

Alex nói: “Anh đừng quên Lăng có chiến hữu, nếu có bọn họ tiếp ứng, bất luận muốn dùng phương tiện gì rời khỏi Pháp cũng không khó, đám người đó có gì không thể làm được?”

Ray thở dài: “Cái này quả thực khiến người ta lo lắng.”

Alex nói: “Bảo người của chúng ta khẩn trương tìm kiếm, Francois tướng quân chỉ cho tôi một giờ, phải mau chóng xác định được vị trí của Lăng.”

“Tôi đang dùng hệ thống tìm kiếm GPS, có lẽ rất nhanh sẽ định vị được vị trí.”

Alex lái phi cơ đảo vài vòng trên thành phố Paris, từ trên không quan sát chỉ thấy xe BMW đen tràn ngập khắp nơi trên đường phố.

Ông nghe điện thoại đột ngột truyền tới giọng nói của Ray: “Alex, cục trưởng và thị trưởng đang tìm anh, tôi đã nói kênh tín hiệu cho họ.”

Âm thanh Ray vừa dứt, trong ống nghe đã vang lên một giọng nói tức giận: “Alex, cậu đang làm cái quỷ gì vậy? Khắp nơi trên đường phố đều là người của cậu, so với số lượng cảnh sát còn đông hơn, cậu rốt cuộc muốn làm gì? Muốn chiếm cứ thành phố này sao?”

Ngay sau đó một âm thanh khác lại vang lên: “Alex, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao cậu lại có thể lái phi cơ chiến đấu trên không phận thành phố? Cậu biết làm vậy sẽ khiến người dân vô cùng khủng hoảng không?”

73. Chương 73

Alex bình tĩnh nói: “Thị trưởng Kent, cục trưởng Aino, các ông cứ an tâm, tôi tuyệt đối không nghĩ tới chuyện tiếp quản thành phố này, tôi chỉ đang vội tìm một người thôi.”

Cục trưởng Aino vô cùng ngạc nhiên: “Cái gì? Cậu hành động lớn như vậy lại chỉ vì muốn tìm một người? Cậu đến cùng đang tìm ai? Quan trọng như vậy, giống như đang truy đuổi đại địch?”

Ánh mắt Alex vẫn nhìn xuống các con đường bắn khoả: “Người đó cực kỳ quan trọng với ta. Cục trưởng Aino, tôi thấy có xe cảnh sát đang đuổi theo người của Hắc Diêm, còn có mấy chiếc trực thăng theo sau tôi, các ông muốn gây phiền phức cho tôi sao?”

Cục trưởng Aino cúi kính nói: “Alex, hiện tại là cậu đang gây rắc rối cho chúng tôi. Lực lượng của cậu có mặt ở khắp nơi, sân bay và bến cảng cũng có, cậu đang gây ra hỗn loạn biết hay không?”

Thị trưởng Kent nói: “Alex, cậu lập tức đình chỉ hành động, cậu sẽ gây ra hoảng loạn trong thành phố, đến lúc đó ai cũng gặp phiền phức, không ai được yên.”

Alex nói: “Xin lỗi, tôi phải tìm được người tôi muốn, gây ra những rắc rối này cho các ông tôi rất có lỗi, nhưng trước khi tìm được người, tôi sẽ không ngừng lại.”

Thị trưởng Kent nói: “Rốt cuộc cậu muốn tìm nhân vật quan trọng nào? Thân phận người đó là gì?”

Alex nói: “Em ấy là người của tôi, không có quan hệ tới chính phủ Pháp, thậm chí cũng không phải người Pháp. Cục trưởng Aino, ông nghe thấy không? Tôi chỉ muốn tìm một người trong tổ chức, không liên quan gì tới các ông, lập tức ra lệnh đám trực thăng tránh ra, còn có gọi các xe cảnh sát dừng tiếp tục gây phiền phức cho người của tôi, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”

Thị trưởng Kent nói: “Alex, cậu nói chuyện với không quân rồi sao?”

Alex trả lời: “Tối bây giờ còn không thấy không quân xuất hiện, các ông tưởng tự nhiên được sao?”

Thị trưởng Kent thở dài: “Alex, cho dù cậu muốn tìm người thì cũng không liên quan gì tới chúng ta, nhưng hành vi của cậu đã đi quá xa, mặc kệ ai, quan trọng như thế nào, cậu cũng không nên điều động nhiều người như vậy gây rối loạn trật tự và an ninh. Hãy nghe tôi nói, ít nhất hãy rút về một nửa, chỉ là tìm một người mà thôi, đâu cần toàn bộ tổ chức phải ra mặt? Tôi và cục trưởng Aino đáp ứng cậu, có thể mượn lực lượng cảnh sát giúp đỡ cậu tìm người. Về phương diện này, cảnh sát so với người của cậu cũng có kinh nghiệm hơn, tôi nói vậy được không?”

Đến lúc này Alex vẫn chưa nhận được tin tức gì của Sở Lãng, vô cùng lo lắng, nếu trên đường Sở Lãng đổi xe hoặc ẩn nấp vào một nơi hẻo lánh nào đó, muốn tìm được quả thật ngày càng khó khăn hơn. Nghe thấy lời đề nghị của thị trưởng Kent, cảm thấy đó cũng là một biện pháp, suy nghĩ một chút rồi nói: “Được, chúng ta cùng lùi một bước, tôi rút trước một nửa người về, nhưng cảnh sát phải toàn lực phối hợp không được cản trở nữa.”

Cục trưởng Aino nói: “Được, cậu hạ lệnh lui người, tôi sẽ phát lệnh đi, chúng ta lập tức hành động. Bây giờ nói cho tôi biết cậu muốn tìm ai?”

Trước tiên Alex dùng bộ đàm thông báo cho Lôi rút một nửa đội ngũ về, sau đó mới trả lời cục trưởng Aino: “Một chiếc xe BMW màu đen, biển số 4721. Trên xe là một người đàn ông đông phương, 24 tuổi, mắt đen, tóc đen, mặc y phục đen.”

Cục trưởng Aino nhanh chóng phân phó trợ lý bên cạnh ghi lại những đặc điểm này gửi cho các xe cảnh sát, đồng thời hỏi tiếp: “Tên? Alex, tên của cậu ta?”

Alex trầm mặc một chút mới nói: “Jason Claire.”

Cục trưởng Aino nói: “Có ảnh chụp không?”

Alex nói: “Tạm thời không có.”

Cục trưởng Aino nói: “Tôi đã điều động các xe cảnh sát bắt đầu tìm kiếm, nếu tìm thấy, có cần bắt giam cậu ta không?”

Alex nói: “Không, cục trưởng Aino, nếu người của ông phát hiện em ấy, xin lập tức thông báo cho tôi, tuyệt đối không được tiếp cận, lại càng không được gây tổn thương, nghe thấy không? Điểm này rất quan trọng, tuyệt đối không được dẫm thương.”

Thị trưởng Kent đột ngột hỏi: “Alex, nếu chúng tôi không tìm thấy cậu ta thì sao? Dù sao Paris cũng là một thành phố lớn, vốn vụn trong nội thành cũng có mấy trăm vạn dân cư, muốn tìm một người hết như mò kim đáy biển, ai cũng không nắm chắc được.”

Micro truyền ra một trận im lặng, một lát sau, âm thanh Alex lạnh như băng vang lên: “Một giờ sau, nếu còn chưa tìm được em ấy, quả tên lửa đầu tiên sẽ bay tới tháp Eiffel, sau đó là Khải Hoàn Môn, nhà thờ Đức Bà, cung điện Louvre. Sau đó sẽ có nhiều phi cơ chiến đấu xuất hiện trên bầu trời Paris, mục tiêu tập trung ở chỗ các ông-tòa thị chính, sau đó là tổng bộ hình cảnh quốc tế và các sân bay hải cảng, tiếp đó là các đại sứ quán đặt ở Paris, đầu tiên chính là đại sứ quán Mỹ quốc. Tóm lại nếu không tìm thấy em ấy, tôi sẽ san bằng Paris thành bình địa! Tôi sẽ không chút lưu tình biến thành phố này một đồng gạch vụn! Cuối cùng, dùng một đầu đạn hạt nhân phá hủy triệt để quốc gia này! Khiến cho Pháp quốc vĩnh viễn biến mất trên bản đồ thế giới!”

Giọng nói Alex lạnh như băng giống như đến từ địa ngục, nói xong đoạn này liền ngắt liên lạc

74. Chương 74

Thị trưởng Kent và cục trưởng Aino ngồi chết lặng trên ghế, nửa ngày cũng không thể động đậy, nhân viên làm việc trong phòng cũng há hốc mồm nói không ra lời.

Hơn nửa ngày, trợ lý đang vui đùa vào máy vi tính mới mở miệng nói: “Thị trưởng, tra được Jason Claire một tuần trước dùng dùng thân phận Mỹ quốc nhập cảnh để đi du lịch, thân phận thật sự của cậu ta là... tôi tìm được rồi... là... thiếu úy đội hải quân lục chiến Mỹ? Trời ạ, thị trưởng, cậu ta là một sĩ quan quân đội Mỹ.”

Thị trưởng Kent lẩm bẩm nói: “Cái này có thể gây ra rắc rối lớn cho chúng ta.”

Cục trưởng Aino nhíu mày nói: “Nếu không xử lý đúng cách, có thể dẫn tới một cuộc tranh cãi quốc tế. Nhưng mà...một sĩ quan quân đội Mỹ dùng thân phận binh thường đến Paris làm gì? Thật sự chỉ là khách du lịch sao?”

Thị trưởng Kent nói: “Theo chuyện cậu ta có liên quan tới Alex, làm sao có thể là nghỉ phép được? 80% là tới tiến hành nhiệm vụ bí mật. Theo thông lệ chính phủ Mỹ sẽ không công khai thừa nhận chuyện này, trừ phi Alex quả thật phá hủy đại sứ quán Mỹ. Chúng ta bây giờ không phải nên lo lắng về nước Mỹ mà là Alex.”

Trợ lý nghi hoặc nói: “Ông Alex kia thật sự sẽ làm theo lời uy hiếp phá hủy toàn bộ Paris sao?”

Thị trưởng Kent lo lắng: “Theo tính cách của Alex, nếu không tìm thấy người tên Jason kia, chỉ sợ cậu ta quả thực sẽ làm như vậy.”

Cục trưởng Aino nói: “Nhưng mà cũng như lời ông nói, tìm một người trong một thành phố mấy trăm vạn dân cư thì khác nào mò kim đáy bể, huống chi lại chỉ có một giờ, nếu lúc đó còn chưa tìm được thì chúng ta nên làm cái gì đây?”

Thị trưởng Kent trầm mặc một chốc, chậm rãi ngẩng đầu lên nói: “Chúng ta chỉ có thể xây dựng lại Paris trên đồng đổ nát, hơn nữa chuẩn bị đón nhận chiến tranh thế giới lần ba. Đương nhiên, điều kiện trước tiên.... nếu đến lúc đó chúng ta có đủ may mắn để sống sót.”

Tất cả các nhân viên trong phòng đều quay đầu nhìn nhau, trợ lý cẩn thận hỏi lại: “Thị trưởng, có cần thông báo lên tổng thống hay quốc hội, chuẩn bị sơ tán...hoặc khai chiến?”

Thị trưởng Kent mệt mỏi nhu nhu huyết thái dương: “Với thực lực của tổ chức Hắc Diêm, cho dù tiến hành tấn công quân sự chỉ sợ chúng ta cũng không có phần thắng, nói tới vũ khí tối tân hiện đại sao có thể so lại họ, thậm chí có khả năng bọn họ thực sự có vũ khí hạt nhân.”

Cục trưởng Aino kiềm không được lẩm bẩm nói: “Người Jason Claire này cuối cùng là người như thế nào?”

...

Alex nôn nóng nói: “Ray, trên xe của chúng ta không phải đều gắn thiết bị GPS sao? Sao lâu như vậy vẫn không tìm thấy Lăng?”

Ray nhìn máy tính đang đặt trên đùi mình, nhíu mày nói: “Alex, chúng ta đã bắt được tín hiệu từ xe của Jason, trên đường cao tốc hướng về nội thành ở phía trước, nhưng có chút kỳ quái...người của chúng ta không tìm thấy. Tôi đã phái người cẩn thận điều tra con đường đó, nhưng đến bây giờ vẫn chưa phát hiện được.”

Alex điều khiển máy bay hướng tới cao tốc Ray vừa nói: “Trên xe Lăng cũng có micro, người thử liên lạc xem?”

Ray nói: “Tôi đã thử qua, không có tín hiệu hồi âm.”

Alex cắn răng thấp giọng nguyên rủa: “Chết tiệt.”

Ray cười khổ nói: “Alex, anh không phải đang nói tôi đi.”

“Đừng nhiều lời, tiếp tục tìm kiếm cho tôi.”

Phi cơ chiến đấu lướt nhanh dọc theo đường cao tốc, nhìn xuống phía dưới khắp nơi đều là xe BMW đen, Alex không khỏi nhíu mày, nhiều xe BMW giống nhau tụ tập một chỗ, anh căn bản không thể phát hiện tung tích của Sở Lăng, lập tức nói: “Lôi, lập tức kêu người trên quốc lộ này rời khỏi, để cảnh sát tiến hành điều tra.”

“Vâng.” Ray trả lời, sau đó nhanh chóng dùng bộ đàm thông báo cho thuộc hạ khẩn trương rút về, đồng thời liên lạc với cục trưởng Aino, yêu cầu tăng cường lực lượng cảnh sát kiểm tra từng chiếc xe trên quốc lộ này.

Alex mở hệ thống GPS trên máy bay, đưa chỉ thị vào quả nhiên trên màn hình xuất hiện tín hiệu xe Sở Lăng, anh nhanh chóng giảm tốc độ bay thấp xuống quốc lộ, nhưng lại không tìm thấy chiếc xe có tín hiệu trên màn hình, anh quay đầu phi cơ lại cẩn thận tìm lại một lần, có rất nhiều loại xe đang tiến vào nội thành, nhưng lại không thấy bóng dáng xe Sở Lăng.

Alex vừa tìm kiếm vừa hỏi: “Ray, bên cảnh sát có phát hiện gì không?”

Ray nói: “Vẫn chưa có.”

Alex cũng nhìn thấy xe của Ray đang chạy như bay trên quốc lộ, anh nhìn nhìn biểu tượng tín hiệu trên màn hình, đột nhiên nói: “Ray, truyền tín hiệu GPS xe anh cho tôi.”

Ray theo lời Alex bắt đầu truyền tải tín hiệu xe của mình.

Alex nhanh chóng nhận được tín hiệu của Ray, nói: “Ray, theo tín hiệu, khoảng cách của anh và Lăng không còn xa lắm.”

75. Chương 75

Ray nhìn qua cửa kính xe quan sát trước sau, nói: “Nhưng hiện tại trên quốc lộ chỉ có xe của tôi là BMW.”

Ray ngạc nhiên nói: “Nhưng tôi không thấy gì cả?”

Alex chăm chú quan sát màn hình tín hiệu, kêu lên: “Ray, anh vừa vượt qua tín hiệu của Ray kinh ngạc nhìn ra cửa sổ xe, nói: “Tôi chỉ vừa vượt qua một chiếc xe tải lớn thôi.”

Alex trên không trung cũng nhìn thấy Ray vừa lướt qua chiếc xe vận tải kia, anh chăm chú quan sát thùng xe phía sau được đóng kín, bên môi không khỏi dấy ra một nụ cười lạnh, lầm bầm nói: “Lăng, em quả thật rất thông minh.” Lập tức nói: “Ray, ngăn chiếc xe tải lại, kiểm tra thùng xe.”

Ray lập tức ra lệnh quay đầu xe chặn giữa quốc lộ, cầm súng nhảy xuống, hướng về phía chiếc xe tải đang tiến đến lớn tiếng kêu: “Dừng xe.” Hai tên vệ sĩ trên xe cũng đồng loạt nhảy xuống rút súng ra.

Tài xế xe tải đột nhiên nhìn thấy một chiếc BMW đen đậu giữa quốc lộ, có ba người đàn ông giơ súng lớn tiếng ra lệnh cho ông phải dừng lại, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng dùng sức giẫm lên phanh xe, chiếc xe tải khổng lồ lao tới trước cách Lôi chưa đầy hai mét mới dừng lại, đúng lúc đó có một chiếc phi cơ chiến đấu lướt qua gào rít trên đỉnh đầu chiếc xe.

Ray bước tới mở cửa xe, ra lệnh: “Xuống xe, mở thùng xe ra.”

Hai gã lái xe bị họng súng chĩa vào đầu đe dọa sợ hãi đến chảy mồ hôi lạnh, một bên cầm chìa khóa bước xuống xe một bên run rẩy nói: “Các người muốn làm gì? Tôi...chúng tôi không làm gì hết....”

Ray không kiên nhẫn vung súng lên: “Mau mở ra.”

Hai tên tài xế bị áp giải đi dọc theo chiều dài chiếc xe tiến về phía sau, đám người vừa tiến tới đuôi xe, “oanh” một tiếng, cửa thùng xe đột ngột bị phá thủng, một chiếc BMW màu đen lao ra khỏi thùng xe đáp xuống mặt đường, tiếp theo là một tiếng phanh xe chói tai, chiếc xe trượt ra vài mét sau cú bay quá đà.

Ray vừa mừng vừa sợ kêu lên: “Là Jason.” Lập tức bước tới, đồng thời cầm lấy bộ đàm: “Alex, mau lại đây, chúng ta tìm thấy cậu ta rồi.”

Hai tên vệ sĩ cầm súng chĩa vào đầu hai tên tài xế, hai gã tài xế thì trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, không dám tin nói: “Thượng đế, đây là chuyện gì?”

Bọn họ không biết từ lúc nào trong xe mình lại có một chiếc BMW, mà trên xe lại đứng là người những người cầm súng này muốn tìm, bọn họ căn bản không biết nên giải thích như thế nào.

Sở Lăng nắm chặt tay lái, lạnh lùng nhìn Ray đang tiến tới gần.

Ray đi tới trước mặt Sở Lăng, nói: “Jason, xuống xe đi.”

Sở Lăng nhấn nút cho cửa sổ xe hạ xuống, lạnh lùng nói: “Anh tránh ra.”

Ray đi tới bên cửa kính xe, thở dài khuyên nhủ: “Jason, mau cùng tôi trở về, cậu cũng hiểu được là trốn không thoát mà.”

Sở Lăng vừa nhìn thấy Ray không còn chắn trước xe, lập tức nhấn ga, chiếc xe bất ngờ vọt lên, Ray kinh hãi đuổi theo phía sau hét lớn: “Jason, mau dừng xe.”

Hai tên vệ sĩ nhìn thấy chiếc xe vọt lại, nhưng cũng không dám nổ súng, chỉ có thể nhảy sang bên cạnh né tránh, Sở Lăng nhanh chóng lướt qua hai người, tông thẳng vào chiếc BMW đang đậu giữa đường, nghênh ngang lướt đi.

Ray đã chạy tới kêu lên: “Mau lên xe đuổi theo.” Ba người vội vàng leo lên chiếc xe đã bị va chạm hư hỏng, đuổi sát phía sau.

Bộ đàm trên tay Ray truyền ra tiếng rống giận của Alex: “Ray, sao lại thế này? Sao để cho em ấy chạy thoát?”

Ray gỡ bộ đàm lên cười khở: “Alex, chúng ta không được nổ súng, cũng không được bắn nổ chiếc xe, cũng không được dùng phương thức gì làm cậu ta bị thương, xin anh nói cho tôi biết phải làm gì để chặn cậu ta lại đây?”

Alex thấp giọng nguyên rủa: “Đáng chết.”

Anh đã điều khiển phi cơ quay lại, theo sát phía trên xe Sở Lãng, trầm giọng kêu: “Lãng, em nghe thấy không? Tôi bảo em lập tức dừng xe lại!”

Ray cũng dùng bộ đàm kêu lên: “Jason, mau dừng xe, Alex đang lái máy bay trên đầu cậu, cậu cho rằng mình có cơ hội thoát được sao?”

Sở Lãng không thèm để ý tới lời nói đang phát ra từ bộ đàm, nhưng không khỏi kinh ngạc liếc mắt nhìn một chiếc phi cơ chiến đấu xẹt lướt qua trên không trung, âm thầm khiếp sợ, Alex lại điều khiển máy bay truy đuổi cậu, điều này đáng giá sao?

Alex kêu lên: “Ray, nhanh chóng thông báo cho các xe cảnh sát phía trước chặn lại.”

Ray nhìn chằm chằm chiếc xe BMW cách đó không xa, nói: “Tôi đã thông báo cho cục trưởng Aino. Bất quá...Alex, anh cảm thấy Jason sẽ nghe lời cảnh sát sao?”

Vừa dứt lời cũng nghe thấy tiếng còi cảnh sát réo vang.

76. Chương 76

Sở Lãng lái xe chạy như bay trên đường quốc lộ, trong bộ đàm không ngừng truyền ra âm thanh của Alex và Ray bảo hắn dừng xe, mà cậu đối với việc Alex bắt tay với cảnh sát ngăn chặn cậu cũng không cảm thấy giật mình, các tổ chức lớn mạnh luôn có sự gắn bó chặt chẽ với chính phủ, chuyện này trong bất cứ quốc gia nào cũng rất phổ biến.

Theo âm thanh chói tai của còi cảnh sát truyền tới, Sở Lãng đã đối diện với một chiếc xe cảnh sát, nhưng cậu không hề có ý muốn dừng xe, dưới chân càng dùng sức giảm mạnh chân ga, lướt như bay qua đám xe cảnh sát đang tụ tập.

Cậu biết với thế lực của tập đoàn Hắc Diễm, cảnh sát cũng không làm được gì Alex, cũng không thể bảo hộ mình, huống hồ thân phận của cậu lại đặc biệt, không được liên lụy tới các cơ quan chính phủ, cậu phải mau chóng tiến vào nội thành, có lẽ còn khả năng thoát khỏi truy đuổi của Alex, về phần cảnh sát cậu cũng không bận tâm.

Kỹ năng lái xe của Sở Lãng rất tuyệt vời, sử dụng tối đa tính năng và tốc độ của BMW, một trận rượt đuổi ngoạn mục trên đường cao tốc được thể hiện rất sống động.

Alex trên không trung nhìn thấy Sở Lãng như mũi tên rời khỏi dây cung, phần đông xe cảnh sát đã quay đầu xe lại bắt đầu truy đuổi phía sau, nhưng đã bắt đầu rút xa khoảng cách, ngược lại còn khiến cho xe Lôi bị trở ngại, không thể theo sát được.

Những chiếc xe cảnh sát được chi viện nhận được báo cáo của đồng sự, liền thay đổi sách lược, đem xe cảnh sát chắn ngang đường quốc lộ đang tiếp cận xe Sở Lãng đang phóng như bay.

Alex điều khiển phi cơ trên không trung đuổi theo xe Sở Lãng, nhìn thấy xe cảnh sát đang chặn trên đường, anh biết theo tính cách của Sở Lãng sẽ kiên trì làm bị thương cảnh sát sẽ không liều lĩnh tông thẳng qua, nhân tiện nói: “Ray, đuổi theo nhanh lên, cố gắng không cho người bên phía cảnh sát tiếp cận Lãng.”

“Đã biết.” Ray vừa trả lời vừa nhanh chóng phân phó lái xe lướt qua một chiếc xe cảnh sát nhanh chóng vượt lên.

Lúc này trên không trung bắt đầu xuất hiện nhiều máy bay trực thăng của cảnh sát, đuổi theo hành tung của sở Lãng, đồng thời báo cáo tình huống cho các đồng sự dưới mặt đất.

Sở Lãng cũng nhìn thấy đàn xe cảnh sát xếp hàng ngang trên quốc lộ, do dự một chút, chiếc xe như tia chớp đang vọt tới, Sở Lãng cắn răng dùng sức chuyển tay lái, chiếc BMW đột nhiên lao ra khỏi đường cao tốc, nhảy lên mặt cỏ cạnh quốc lộ, sát bên đám xe cảnh sát đang chắn ngang, lướt trên mặt cỏ vọt qua.

Alex nhìn thấy cảnh này không khỏi ảo não đâm mạnh lên đùi, thấp giọng mắng: “Đám cảnh sát ngu ngốc.” Đẩy cần điều khiển, nâng độ cao vọt lên phía trước, nói: “Lãng, mau dừng xe, nếu không tôi sẽ không khách sáo.”

Sở Lãng lạnh nhạt, lướt nhanh qua đám xe cảnh sát chắn giữa đường, một lần nữa nhảy lên đường cao tốc tiếp tục chạy vào hướng nội thành.

Alex vừa vội vừa giận, đột ngột điều khiển phi cơ lao xuống, một đầu tên lửa mang theo một làn khói trắng lướt qua xe Sở Lãng, rớt xuống mặt đường trước mặt hắn khoảng một trăm mét, bùng lên một ngọn lửa cao vút.

Sở Lãng cắn răng nắm chặt tay lái, dưới chân dùng sức đạp chân ga, lao xuyên qua bức màn lửa, Ray cũng theo sát phía sau, phần đông xe cảnh sát đuổi theo lại phát ra một trận tiếng phanh xe náo loạn, liên tục va chạm vào nhau, một số lao ra khỏi quốc lộ, một số bị hất tung lên không.

Ray nhìn ra sau thấy một số xe cảnh sát vẫn tiếp tục truy đuổi nhưng số lượng đã giảm một nửa, không khỏi lắc đầu cười khở, cầm lấy bộ đàm nói: “Alex, anh không ngăn được Jason, ngược lại còn giúp cậu ta đánh văng không ít cảnh sát.”

Alex không trả lời, cảm thấy ngày càng tức giận, nhìn thấy Sở Lãng sắp tiến vào nội thành, nếu muốn cản trở hắn cũng không phải dễ.

Anh nhìn chằm chằm chiếc xe BMW đen Sở Lãng đang điều khiển phóng như bay dưới quốc lộ không ngừng lướt qua làn xe, trầm giọng nói: “Lãng, nếu em không dừng lại, tôi sẽ khiến cho em phải hối hận.”

Sở Lãng vẫn mặc kệ như trước, chỉ tập trung tinh thần tăng nhanh tốc độ.

Alex nhìn màn hình ngắm ngay mục tiêu, hung hăng ấn mạnh nút bấm, một đầu tên lửa lại nhanh chóng bay ra, chính xác bắn trúng thùng xe vận tải trước Sở Lãng không xa, toàn bộ thùng xe bị chấn động hất lên không trung nổ tung, lửa văng ra bốn phía, bánh xe bay loạn xạ.

Sở Lãng cắn chặt răng, không hề dừng lại lao thẳng tới biển lửa dày đặc khói.

Bộ đàm lại truyền ra âm thanh Alex vô cùng tức giận: “Lãng, tôi bảo em lập tức dừng xe!”

Phi cơ chiến đấu bay ở độ cao thấp, đạn nã xuống mặt đường trước xe Sở Lãng như mưa, ảnh hưởng nặng nề tới số đồng ô tô gần đó, nháy mắt không biết có bao nhiêu chiếc xe đâm vào nhau, quốc lộ trở thành một mảnh hỗn loạn.

Số máy bay trực thăng cảnh sát bám theo phía sau phi cơ của Alex, không ngừng đem tin tức hiện trường báo cáo lại cho cục trưởng và thị trưởng đang vô cùng lo lắng, đối mặt với cơn tức giận của Alex, tất cả mọi người đều kinh hoàng khiếp sợ.

77. Chương 77

Sở Lãng hạ quyết tâm, bất luận như thế nào cũng không thể rơi vào tay Alex một lần nữa, kết quả kia cậu cũng không dám nghĩ tới, cậu đã không còn đường lui.

Alex trên không trung nhìn thấy Sở Lãng lao thẳng tới đám hỗn loạn trên quốc lộ, liên tiếp tông vào những chiếc xe ngăn cản trước mặt, mở ra một con đường, nhanh chóng tiến vào phạm vi nội thành.

Alex lạnh giọng nói: “Lăng, nếu còn không dừng xe, tôi sẽ tiếp tục nổ súng, mục tiêu kế tiếp không chỉ là mặt đường hay đơn giản là một cái thùng xe, tôi sẽ bắn nổ tất cả những gì trước mặt em, mặc kệ là xe, người đi đường, bất cứ cái gì, em nghe rõ rồi chứ?”

Sở Lăng rút cuộc nhịn không được cầm bộ đàm tức giận nói: “Anh muốn gây ra tội ác giết người là chuyện của anh, không liên quan tới tôi.”

Alex khẽ cười lạnh: “Thật sự không liên quan tới em sao? Lăng, tôi đã hiểu rõ tính cách của em, em không phải người tàn nhẫn như vậy. Tôi chính là như vậy, nhưng em không phải.”

Sở Lăng chỉ có thể tức giận ném bộ đàm sang một bên, dưới chân giẫm chặt chân ga, chiếc BMW trên quốc lộ lại càng tăng nhanh tốc độ, tầm mắt trước mặt đã bắt đầu xuất hiện đông đúc xe cộ, cậu rút cuộc cũng tiến vào được nội thành sầm uất.

Bộ đàm lại truyền tới âm thanh lãnh khốc của Alex: “Lăng, trước mặt em mấy trăm mét có một chiếc xe bus hai tầng đang chạy tới, tôi có thể nhìn thấy trong xe tất cả đều là học sinh tiểu học. Bây giờ tôi đếm tới ba, nếu em không ngừng xe, tôi lập tức phóng tên lửa phá hủy nó, tôi cam đoan sẽ không còn ai sống sót.”

Sở Lăng khiếp sợ cầm lấy bộ đàm quát: “Alex, anh điên rồi sao?”

Bộ đàm truyền ra giọng nói vô cùng bình tĩnh nhưng lãnh khốc của Alex: “Đúng vậy, tôi điên rồi, là vì em!”

Không, trời ạ...trong phút chốc đầu óc Sở Lăng vô cùng rối loạn, âm thanh Alex lại tiếp tục vang lên bên tai: “Chỉ cần có thể ngăn em lại, tôi sẽ không quan tâm phải hi sinh người nào, em hẳn là hiểu được tôi nói là làm. Một...”

Với tốc độ của BMW, khoảng cách mấy trăm mét trong chớp mắt đã vụt tới, Sở Lăng giật mình nhìn thấy quả thực có một chiếc xe bus chở học sinh đang tiến đến, đồng thời giọng nói lạnh lùng của Alex vẫn vang lên bên tai: “Hai...”

Sở Lăng không khỏi chán nản đâm mạnh lên tay lái, cậu biết rõ tính tình của Alex, biết anh không phải đang nói đùa, nếu đến “ba” mình còn không ngừng, chỉ sợ một quả tên lửa sẽ lao thẳng tới chiếc xe kia, sau đó là cảnh tượng máu me bắn tung bốn phía vô cùng khủng khiếp, nếu gây ra cuộc thảm sát này Alex sẽ không có một chút áy náy, nhưng chính mình lại có thể vì vậy mà hối hận cả đời.

Vô số suy nghĩ lóe lên trong đầu Sở Lăng, ngay khi Alex vừa đếm tới “hai”, Sở Lăng rút cuộc cắn răng dùng sức giậm phanh.

“Két——” vì phanh xe quá gấp nên chiếc xe bị trượt đi mấy chục mét mới dừng lại, lúc này vừa đúng lúc chiếc bus chạy đối diện lướt ngang qua.

Sở Lăng quả thực nhìn thấy trên xe toàn trẻ em, một số cậu bé tinh nghịch còn ghé vào cửa kính xe nhìn cậu mỉm cười, cũng có một số thích thú nhìn lên chiếc phi cơ đang xẹt qua, lú lú không ngừng đùa giỡn, nhưng không ai biết được bọn họ chỉ vừa được bàn tay tử thần lướt qua.

Sở Lăng mệt mỏi thở hắt ra, vô lực dựa vào ghế, tâm tình trong nháy mắt đã rơi xuống tận cùng vực thẳm, cậu cuối cùng cũng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Alex, xem ra lần này là chết chắc rồi. Xe Ray lướt sát qua xe Sở Lăng, dừng chắn ngang phía trước.

Alex thấy Sở Lăng quả như trong dự đoán ngừng xe lại, bên môi bất giác hiện ra một nụ cười lạnh nhàn nhạt: “Ray, lập tức phong tỏa quốc lộ, ta muốn đáp xuống.”

A? Đáp xuống trên đường quốc lộ trong nội thành?

Ray thờ dãi không biết nên nói gì mới tốt, dù sao bất luận anh nói gì, khi Alex đang tức giận cũng không thể nghe thấy, tốt nhất nên ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh.

Ray dùng bộ đàm nhanh chóng tập hợp thuộc hạ bắt đầu phong tỏa đoạn đường này, trục xuất tất cả cư dân và xe cộ trong khu vực, dọn dẹp một khoảng cách rộng đủ cho phi cơ đáp xuống, đồng thời cũng thông báo cho thị trưởng và cục trưởng, nói mọi việc đã kết thúc, khủng hoảng cũng dịu đi, yêu cầu lập tức rút

về toàn bộ cảnh sát trong khu vực này, mọi chuyện còn lại do tổ chức Hắc Diễm xử lý, không cần cảnh sát nhúng tay vào.

Ray xuống xe bước tới bên cạnh xe Sở Lãng, thấy Sở Lãng đang ngồi dựa lưng vào ghế: “Jason, bây giờ không ai có thể giúp cậu, cậu nên tự cầu phúc ỉnh đi.”

Sở Lãng thờ ơ nhìn về khoảng không phía trước, nhìn phi cơ đang ở đó không xa chuẩn bị đáp xuống, cậu biết đó là Alex, cũng biết hành vi của mình khiến Alex có bao nhiêu tức giận. Bất quá việc đã tới nước này, anh muốn xử lý mình như thế nào cũng được, có lẽ dưới cơn tức giận sẽ giết chết mình, như vậy rất tốt, cậu có thể được giải thoát rồi.

Sở Lãng nghĩ như vậy, mệt mỏi nhắm mắt lại.

78. Chương 78

Không biết qua bao lâu, giống như chỉ trôi qua vài phút ngắn ngủi, cửa xe bị người ta mở ra, âm thanh lạnh lùng của Alex vang lên: “Lãng, ra ngoài.”

Sở Lãng mở mắt, ngẩng đầu, là Ray mở cửa, Alex đang đứng bên cạnh, lạnh lùng nhìn cậu. Sở Lãng thâm than trong lòng, im lặng xuống xe, Ray tùy tay đóng cửa xe lại.

Sở Lãng nhìn hàng xe BMW đậu chỉnh tề trên quốc lộ, lần lượt xếp thành một hàng dài thẳng tắp, liếc mắt cũng không thấy được chiếc cuối cùng, bên cạnh hàng xe là một hàng nam nhân mặc tây trang đen đồng dạng đứng thẳng xếp thành một hàng dài, tất cả đều là thành viên của tổ chức Hắc Diễm, cách đó không xa trên quốc lộ là một chiếc phi cơ chiến đấu. Xem ra tổ chức Hắc Diễm đã phong tỏa khúc đường này, xung quanh không hề có bất kỳ người nào ngoài tổ chức.

Tất cả mọi người, ngay cả Ray đứng bên cạnh Alex vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, còn có một chút khẩn trương, bởi vì chưa có ai nhìn thấy Alex phần nộ như vậy. Sở Lãng không khỏi cười khổ trong lòng, cậu bất quá chỉ là một tù binh chạy trốn thôi, có cần thiết phải bày ra thế trận sẵn sàng chờ đón quân địch kinh thiên động địa như vậy không?

Đôi lam mâu của Alex chăm chú nhìn thẳng vào Sở Lãng, anh thiếu chút nữa đã mất đi cậu, bị lừa gạt, phản bội, phần nộ, mắt mắt nhưng may mắn có lại được cuộn cuộn lòng chéo vào nhau, anh chậm rãi bước lên một bước tới gần Sở Lãng, trầm giọng nói: “Lãng, em thực sự muốn trốn khỏi tôi sao?”

Sở Lãng khẽ rũ làn mi xuống, tránh ánh nhìn của Alex, trái tim không kiềm chế được bắt đầu đập dồn dập.

Alex từng bước bước tới gần, cười lạnh: “Lãng, tôi từng nói em là thiên sứ của tôi, bất quá hiện tại xem ra, tôi chỉ sợ phải bẻ gãy cánh của em mới có thể giữ em lại.”

Sở Lãng thấy Alex tới gần kìm không được lui về phía sau, nghe lẫn trong âm thanh bình tĩnh của anh ẩn chứa tức giận, tim ngày càng đập nhanh hơn, tiếp theo anh có bắn chết mình không?

Alex cầm lấy cổ tay Sở Lãng, nghiêng người khiến cho cậu dựa vào cửa xe, dùng ở con người đen xinh đẹp vô cùng lạnh lùng, lửa giận ngày càng bốc cao, cắn răng nói: “Tôi luôn cảnh cáo em không được bỏ trốn, em lại dám khiêu khích tôi như vậy?”

Sở Lãng vẫn như cũ né tránh ánh mắt của Alex, không nói được một lời.

Alex tức giận nói: “Vì cái gì không nói lời nào? Có can đảm bỏ trốn, chẳng lẽ không có can đảm đối mặt với tôi hay sao?”

Sở Lãng nâng ánh mắt lên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh nhìn Alex, nhẹ nhàng mở miệng: “Anh giết tôi đi.”

Ngọn lửa giận nhanh chóng bùng cháy trong đôi lam mâu của Alex, siết chặt cổ tay cậu, càng cúi người sát hơn, cắn răng lạnh lùng nói: “Em thà chết cũng không muốn ở cạnh tôi sao? Em không muốn ở lại như

vậy? Lãng, em khiến ta thất vọng, tôi sẽ làm em phải hối hận, tôi sẽ cho em biết cái chết không phải chuyện khủng khiếp nhất trên đời này!”

Sở Lãng cắn chặt khớp hàm, mặc kệ cổ tay bị nắm tới phát đau, ép buộc chính mình bình tĩnh đối mặt với anh. Alex cúi người nhìn cậu, khoảng cách hai người gần sát tới mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, Sở Lãng đem hết sức lực cố gắng chống cự không cho phép mình lùi bước, lòng bàn tay bắt giác chảy ra mồ hôi lạnh. Cậu tuyệt đối không phải một người nhút nhát, nhưng đối mặt với Alex đang nổi giận còn đáng sợ hơn bước vào lãnh địa của sư tử, cậu quả thực không thể không cảm thấy sợ hãi. Alex nhảy bèn nhận ra cậu đang rất sợ hãi nhưng cố tỏ ra bình tĩnh, không khỏi hiện ra một tia cười lạnh, anh hết lần này tới lần khác yêu cầu Sở Lãng đừng sợ mình, cũng không thích khi thấy Sở Lãng sợ anh, nhưng giờ phút này thấy Sở Lãng lo sợ lại làm anh có cảm giác vui sướng được trả thù, nếu bất luận thế nào Sở Lãng cũng không chịu yêu anh, thế thì làm cho Lãng sợ mình đi.

Bộ đàm trong tay Ray vang lên, anh nghe một chút, xong ngắt đầu nói: “Alex, cục trưởng Aino tìm anh.” Nói xong đem bộ đàm đưa cho Alex.

Alex vẫn nhìn chằm chằm Sở Lãng như trước, tùy ý cầm lấy bộ đàm nói: “Này——”

Từ trong bộ đàm truyền tới giọng nói hốt hoảng của cục trưởng Aino: “Alex, cậu rốt cuộc đã gây ra chuyện gì? Cậu muốn làm ọi việc hỏng bét hết sao? Cậu biết hiện tại có bao nhiêu ngành muốn khởi tố cậu không? Cục giao thông, cục quản lý công trình giao thông, công ty bảo hiểm....”

Alex vẫn chăm chú nhìn Sở Lãng, bình tĩnh cắt ngang lời cục trưởng Aino: “Đem hóa đơn lại đây, tất cả tổn thất tôi chịu trách nhiệm bồi thường.”

Nói xong ném bộ đàm lại cho Ray, cầm tay Sở Lãng xoay người rời khỏi, lạnh lùng nói: “Ray, cho nổ chiếc xe kia, sau đó phái người lái phi cơ trở về.”

Ray nhìn Alex kéo Sở Lãng lên xe của Arthur, bắt đắ dĩ thở dài, nhận lấy một quả bom hẹn giờ từ tay thuộc hạ, chính thời gian 10 phút sau, sau đó ném vào chiếc xe bởi vì chỗ Sở Lãng bỏ trốn mà bị Alex giận cá chém thớt kia, nói: “Mọi người lập tức lùi lại.” Xoay người đi về hướng phi cơ chiến đấu, không có cách nào, anh đứng là số khổ, giờ phải lái về giao lại cho khách.

Các nam nhân mặc tây trang đen đứng cạnh xe đều nhanh chóng lên xe, hàng BMW lần lượt rời khỏi, đồng thời chiếc phi cơ đậu trên quốc lộ cũng bắt đầu cất cánh.

Chiếc xe cuối cùng vừa chạy đi, quả bom hẹn giờ bị ném trên chiếc xe kia nổ mạnh, ánh lửa rừng rực ánh đỏ bầu trời....

79. Chương 79

Đại sảnh hoa lệ dị thường trống trải, trừ bỏ Sở Lãng im lặng ngồi trên sofa và Alex đứng trước cửa sổ, chỉ có Arthur canh gác ở cửa, còn đám vệ sĩ đều thức thờ né ra ngoài.

Bầu không khí trầm mặc khiến người ta hít thở không thông này không biết đã kéo dài bao lâu, ngay cả Arthur kinh nghiệm chiến đấu đầy mình cũng bắt đầu bất an ứa mồ hôi lạnh.

Alex rốt cuộc chậm rãi mở miệng: “Lãng, em không muốn nói gì sao?”

Sở Lãng vẫn im lặng như trước.

Alex siết chặt nắm tay, lại chậm rãi buông ra, rất nhanh sau đó lại siết lại, sau đó lại buông ra, lồng ngực phập phồng không ngừng hít sâu, cố gắng áp chế cơn lửa giận đang bùng cháy điên cuồng trong lòng, cuối cùng bước tới, đứng trước mặt Sở Lãng, từ trên cao nhìn hằm, lạnh lùng nói: “Em không định nói cho tôi một lí do nào sao?”

Sở Lãng vẫn im lặng, cũng không ngắt đầu.

Âm thanh Alex lạnh như băng: “Buổi tối hôm trước chúng ta còn nằm chung giường thành thật nói chuyện với nhau suốt đêm, em thậm chí còn phá lệ đùa giỡn với tôi, tôi ngây thơ nghĩ rằng tất cả những gì em nói với ta lúc đó đều là sự thật, vì cái gì trong nháy mắt em có thể quên hết tất cả mọi chuyện không chút nào lưu luyến bỏ trốn? Mà tôi lại như một tên ngốc ảo tưởng em đã bắt đầu chấp nhận tình cảm của mình. Nhưng kết quả thế nào? Nhiệt tình của tôi đổi được gì? Em phản bội trốn đi! Em muốn đáp lại tình cảm của tôi dành cho em như vậy sao?”

Alex dường như gào thét trước mặt Sở Lăng trút hết phần nộ và đau xót trong lòng mình, anh quả thực không thể chấp nhận chuyện này, không thể tin được Sở Lăng lại muốn bỏ trốn, ngay lúc anh nghĩ rằng mối quan hệ giữa hai người bắt đầu có triển vọng là lúc Sở Lăng chuẩn bị phản bội anh.

Sở Lăng lại trầm mặc một chút, cuối cùng lên tiếng, âm thanh của hắn vẫn trong trẻo dễ nghe nhưng lại lạnh lùng vô tình như trước: “Tôi không có phản bội anh.”

Alex nhú mày hỏi: “Em nói cái gì?”

Sở Lăng chậm rãi từ sofa đứng dậy, đối diện với Alex, bình tĩnh nói: “Tôi chưa bao giờ hứa hẹn gì với anh, tới bây giờ cũng không thuộc về anh, anh dựa vào cái gì chỉ trích tôi phản bội?”

Lửa giận trong nháy mắt bùng cháy trong mắt Alex, trong đầu dường như “oanh” một tiếng, một chút lí trí còn sót lại tức khắc bị thổi bay ra ngoài.

Alex trong phút chốc siết chặt hai nắm tay, cắn răng nói: “Thì ra là thế. Được, em thực sự rất tàn nhẫn. Nếu từ đầu đến cuối đều do tôi tình nguyện tự mình đa tình, tôi đây nên thành thật xin lỗi em về điều đó, tôi cũng nên thành tâm cầu xin em tha thứ phải không? Tha thứ tôi bởi vì quá yêu em nên đem tới cho em nhiều phiền phức như vậy? Em thấy tôi vì em thần hồn điên đảo, nhìn tôi vì muốn em vui vẻ mà nghĩ trăm phương nghìn kế trong lòng rất đặc ý có phải hay không? Là em khiến tôi trở thành một đứa ngốc một lòng muốn đuổi theo tình yêu chân thực, em cũng không phải cao thủ bình thường, tôi công nhận em.... em thực con mẹ nó rất giỏi!”

Alex nghiêng răng nghiêng lợi âm thanh kiềm không được có chút run rẩy, cơn giận trong cơ thể đã bốc cao tới tận trời, nghiêm mặt từng bước tới gần Sở Lăng.

Sở Lăng hít sâu, ép buộc chính mình đứng yên, ép buộc chính mình ngẩng đầu đối diện ánh mắt dường như muốn phun ra lửa của Alex.

Ray đúng lúc này chạy trở về, thở hổn hển chạy vào đại sảnh.

Trời biết được lúc này Ray lo lắng bao nhiêu, trả lại phi cơ cho Kurt Bahan, ngay cả nói vài câu khách sáo với ông cũng không kịp phải thực mạng chạy trở về, chỉ sợ về trễ một bước Alex sẽ làm ra chuyện gì mất lí trí, mãi đến khi thấy Alex đang đứng cùng với Sở Lăng trong đại sảnh, gánh nặng trong lòng anh mới được giải khai, vỗ vỗ ngực, lập tức thở hổn hển, tốt, Jason còn không bị Alex xé thành mảnh nhỏ.

Alex duỗi tay bắt cắc cùm Sở Lăng, đôi lam mâu tức giận như điên nhìn thẳng vào đôi tinh mâu xinh đẹp nhưng lại vô tình, khóe môi cong lên thành một nụ cười lạnh tàn nhẫn, âm thanh phát ra khàn đục: “Em đã khinh thường tình yêu của tôi như vậy, tôi cũng không nên quá câu nệ nữa, trong mắt em đại khái cũng chỉ là một trò đùa đi? Xem ra tôi chỉ có thể xin vị trí thứ hai?”

Alex nghiêng người gần sát Sở Lăng, trong khoảng cách cực gần nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Nếu em đã kiên quyết không muốn làm người yêu của tôi, vậy thì làm bạn giường đi, đối với tôi mà nói bạn giường chỉ khác biệt là không cần thương tiếc và tôn trọng mà thôi.”

Alex nhìn thấy sắc mặt Sở Lăng trong nháy mắt trắng bệch, càng cảm nhận được sự sung sướng khi trả thù, cười lạnh trên tay càng tăng thêm sức, nhìn Sở Lăng đau đớn nhú mày: “Không phải lúc nào em cũng muốn né tránh tôi sao? Bây giờ tôi nói cho em biết, em vĩnh viễn không còn cơ hội này, bởi vì tôi đã nghĩ ra một biện pháp rất tốt có thể giữ em lại, phải làm cho em không thể xuống được giường.”

Sở Lăng lập tức khiếp sợ mở to hai mắt, Ray và Arthur cũng kiềm không được hít một hơi khí lạnh, còn chưa kịp phản ứng, Alex đã túm Sở Lăng kéo lên lầu.

80. Chương 80

Sở Lăng hoảng sợ ra sức vùng vẫy, run rẩy kêu lên: “Không! Buông ra!” Dùng hết toàn lực giãy ra khỏi tay Alex, vừa chạy ra một bước, Alex đã nhanh như chớp dùng sức vặn ra sau, hai tay Sở Lăng lập tức bị bắt chéo sau lưng, hét lên một tiếng kinh hãi, trước mắt tối đen, trong nháy mắt bị Alex kéo vào trong lòng.

Sở Lăng kích động liều mạng giãy dụa, Alex giữ chặt tay Sở Lăng đem cậu giam cầm trong ngực, cắn răng tức giận nói: “Muốn tôi thương em tại chỗ này sao? Nếu em không ngại có người nhìn, tôi cũng đồng ý?”

Sở Lăng không khỏi cứng đờ người, Alex tiếp tục kéo cậu lên cầu thang.

Từ đáy lòng Sở Lăng dâng lên một cảm giác sợ hãi không thể giải thích, lại cố gắng dùng sức vùng vẫy: “Không! Alex, Không được!”

Lúc này Ray mới hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy Alex đang kéo Sở Lăng lên lầu, vội vàng đuổi theo: “Chờ một chút, Alex, anh bình tĩnh một chút...”

Alex đột nhiên rút khẩu súng tùy thân luôn mang theo bên người ra, “bang bang” hai tiếng, bắn lên mặt gạch men sứ trước chân Ray.

Lúc Ray đang ngẩn người, Alex đã quăng khẩu súng về phía Ray, lạnh lùng nói: “Thủ ở đây, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tiến lên.” Nói xong không để ý tới sự vùng vẫy của Sở Lăng tiếp tục kéo cậu lên lầu.

Ray đưa tay nhanh nhẹn chụp lấy khẩu súng lục, ngẩng đầu đã thấy Alex mạnh mẽ kéo Sở Lăng thất tha thất thểu lên tới lầu hai, lớn tiếng nói về phía bóng hai người vừa biến mất ở cầu thang: “Alex, đừng làm chuyện gì để sau này phải hối hận!”

Arthur lo lắng bước tới: “Ray, anh cảm thấy Boss sẽ làm Jason bị thương thật sao?”

Ray bắt đầu dī thờ dài uể oải: “Alex vẫn còn yêu Jason, cho nên anh ta mới không giữ lại súng tùy thân, lo sợ chính mình trong cơn tức giận sẽ làm Jason bị thương. Nhưng mà, đau khổ trước mắt, chỉ sợ Jason không thể tránh khỏi.”

Alex ném Sở Lăng vào trong phòng mình, vung tay đẩy mạnh, Sở Lăng thân bất do kỷ ngã về phía sau, choáng váng ngã trên giường.

Alex dùng tay trái đóng cửa, sau đó đứng trước cửa lạnh lùng nhìn Sở Lăng đang vùng vẫy trên giường cố gắng ngồi dậy.

Sở Lăng thở hổn hển ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi lam mâu phần nộ lạnh như băng, cậu cảm thấy trái tim mình bị siết chặt, nỗi sợ hãi đang ào ạt ập tới, lông tơ toàn thân đồng loạt dựng đứng lên.

Alex chăm chú nhìn Sở Lăng vài giây, đưa tay cởi cúc áo khoát tây trang ném sang một bên, bước về phía Sở Lăng, đồng thời tháo cà vạt, sau đó là áo sơ mi, thắt lưng, quần tây, vừa thoát vừa đi tới bên giường.

Sở Lăng há hốc mồm lúc này mới tỉnh táo lại, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán, từ trên giường nhảy lên né sang một bên, Alex mạnh mẽ bắt lấy cổ tay cậu kéo trở về.

Dưới tình thế cấp bách Sở Lăng siết chặt tay vùng lên, ngay lập tức đánh mạnh khuỷu tay vào ngực Alex, Alex nhanh chóng bắt lấy tay kia, dồn sức siết mạnh, Sở Lăng “a” một tiếng đánh lên khuôn ngực trần trụi của anh, lại càng thêm hốt hoảng, chân tay đâm đá loạn xạ, rốt cuộc từ trong lòng anh giẫy ra, lảo đảo lui về phía sau.

Alex như hình với bóng tiếp tục áp sát, Sở Lăng bị anh chặn trước mặt, hoảng hốt thối lui về phía sau không kịp quan sát đã lui tới tận cửa sổ, cơ thể bất ngờ mất thăng bằng hơi ngã về phía sau, va chạm với mặt bàn tròn bằng gỗ tử đàn trước cửa sổ.

Alex thừa dịp một giây Sở Lăng lơ lửng lập tức mạnh mẽ áp cậu lên mặt bàn tròn, ngay lập tức xé nát quần áo cậu.

“Không....” Sở Lăng kinh hoảng muốn đẩy Alex ra, đôi lam mâu lập tức phát ra hàn quang, chỉ nghe một tiếng “roẹt” của quần áo bị xé toạt, áo sơ mi của Sở Lăng bị xé thành hai nửa rơi xuống mặt đất.

Sở Lăng khiếp sợ mở đo đôi mắt xinh đẹp, tuy cậu biết rõ thân thủ Alex mạnh hơn mình, nhưng dù sao cũng chưa bao giờ thấy anh phát huy, đến lúc này tận mắt nhìn thấy anh xé vải tơ tằm bằng tay không hết như người ta xé mảnh giấy mỏng manh, mới hiểu được sức lực của anh mạnh cỡ nào, thì ra từ trước tới nay anh quả thực chưa bao giờ thực sự sử dụng vũ lực với mình, đến khi Alex quyết định dùng tới sức mạnh, cậu mới bị ai phát hiện chính mình cơ bản không thể ngăn cản.

Sở Lăng ngậy người giây lát, Alex đã muốn mở bụng thất lưng của cậu, Sở Lăng giật mình tỉnh táo lại, kêu lên: “Đừng...” vội vàng dùng sức giãy, nhưng đúng như cậu đoán, cậu căn bản không thể chống lại sức Alex, sự vùng vẫy của cậu với Alex hết như kiến càng rung đại thụ, một tay anh nắm chặt hai cổ tay Sở Lăng, một tay còn lại nhanh chóng đem quần dài và quần lót của cậu kéo xuống, đồng thời cũng cởi bỏ mảnh y phục cuối cùng trên người mình.

81. Chương 81

Sở Lăng bị đặt trên mặt bàn lạnh lẽo, da thịt hoàn toàn bại lộ trong không khí, bất luận cậu vùng vẫy như thế nào cũng không có tác dụng, thân hình cao lớn của Alex mạnh mẽ chen vào giữa hai chân cậu, khiến cho cậu không thể khép chân lại.

Alex cúi đầu chăm chú nhìn đôi tinh mâu đang hoảng sợ của Sở Lăng, nhìn thấy ánh mắt sợ hãi quen thuộc của cậu, trầm thấp nói: “Nếu em không thích làm trên giường, tôi có thể làm ở bất cứ đâu em muốn.”

Sở Lăng cảm giác được dục vọng nóng rực cứng rắn của Alex đã đặt trước lối vào nơi tư mật của mình, nhất thời sợ tới mức hồn bay phách tán, liều mạng vặn vẹo thân thể muốn thoát ra, Alex buông lỏng cổ tay cậu, bắt lấy hai chân mạnh mẽ tách ra, không chút do dự dùng sức tiến vào.

“A ——” Hai tay Sở Lăng vừa được tự do liền đặt lên vai Alex muốn đẩy anh ra, lại bị cơn đau đớn như tia sét bất ngờ đâm xuyên qua cơ thể, hay tay bỗng chốc nắm chặt vai Alex, không thể khống chế hết lớn.

Bản thân Alex cũng không chịu nổi, không hề bơi trơn hay chuẩn bị trước đột ngột xâm nhập, nơi riêng tư vô cùng nhỏ hẹp vô cùng khô khốc dường như bị tắc nghẽn cơ hồ không thể di động, nhưng đồng thời cảm giác kỳ dị của mị thịt mềm mại nóng rực gắt gao bao quanh khiến khoái cảm trong nháy mắt ập tới, anh cắn răng bắt đầu mạnh mẽ chuyển động trong cơ thể Sở Lăng, không hề để ý tới gì khác, chỉ biết kịch liệt tiến vào bên trong, không ngừng đâm vào nơi sâu nhất.

Ngón tay Sở Lăng bấu chặt vào vai Alex, mỗi lần Alex mạnh mẽ va chạm, một cơn đau đớn lại mạnh mẽ lan truyền toàn thân tới từng dây thần kinh, cậu đau tới mức không thể thở được, so với lần đầu tiên còn kinh khủng hơn, ít ra lần trước Alex đối với hắn tràn ngập yêu thương, dù bị dục hỏa đốt người vẫn luôn cẩn thận quan tâm tới cảm xúc của mình, nhưng mà lúc này đây, cái gì Alex cũng không quan tâm, chỉ biết điên cuồng chiếm đoạt cậu, căn bản đã không còn một chút thương tiếc nào.

Sở Lăng cắn chặt môi dưới, đến mức cánh môi phẫn hồng bật máu, nhưng lúc này cơn đau nhỏ bé này không đáng kể gì, tất cả ý chí và sức lực của cậu đều tập trung cố gắng chống đỡ lại cơn đau như bị một ngọn lửa thiêu cháy, không còn sức lực để vùng vẫy, trong cơn đau nhức chỉ có thể bướng bỉnh giữ lại một tia tỉnh táo cuối cùng không cho phép chính mình phát ra âm thanh nào nữa.

Alex không hề kiêng nể tung hoành ngang dọc trong cơ thể Sở Lăng, dục hỏa tích tụ đã lâu cộng với cơn tức giận điên cuồng khiến cho anh hoàn toàn mất lý trí đặt Sở Lăng dưới thân tùy ý chà đạp, tốc độ lao vào ngày càng nhanh, lực cũng ngày càng mạnh mẽ hơn, mãi đến khi khẽ run rẩy co giật trong chỗ sâu bên trong cơ thể Sở Lăng thống khoái phóng xuất.

Alex nằm trên người Sở Lăng, chậm rãi chờ đợi cơn khoái cảm mãnh liệt trôi qua, hai tay chống lên mặt bàn đứng dậy, cúi đầu nhìn Sở Lăng vô lực nhắm mắt lại, nhìn sắc mặt hắc trắng bệch và cánh môi vệt máu tựa hồ lôi kéo tia lý trí của Alex trở về, trầm giọng kêu: “Lăng.”

Sở Lăng nhíu chặt mày kiếm, trên trán phủ đầy mồ hôi lạnh, lồng ngực khỏe khoắn mê người của cậu phập phồng theo nhịp thở, cánh tay và trên ngực có nhiều dấu vết đỏ thẫm do Alex để lại trong lúc ngăn cản cậu vùng vẫy.

Alex hơi nhíu mày, đưa tay nắm lấy cằm Sở Lăng xoay mặt cậu lại: “Lăng, nói với tôi, em sẽ không bao giờ chạy trốn nữa.”

Hàng lông mi dài khê run rẩy, khê mở đôi tình mâu liếc nhìn Alex, giọng nói khàn khàn không còn trong trẻo nhưng vẫn vô cùng lạnh lùng: “Trừ phi giết chết tôi, nếu không tôi nhất định sẽ chạy trốn.”

Tia lí trí Alex vừa khôi phục lại trong nháy mắt lại bị đánh nát, ngọn lửa giận nhanh chóng bùng cháy trong đôi lam mâu, ôm lấy Sở Lăng đi về phía giường ném cậu lên, sau đó lập tức nhào lên người cậu, cười lạnh nói: “Tốt, tôi muốn nhìn xem em trốn bằng cách nào.” Đột ngột cúi người hôn lên môi cậu, thô lỗ dùng đầu lưỡi cạy mở khớp hàm dùng sức liếm mút, đồng thời dùng phải chèn vào giữa hai chân cậu ý đồ muốn tách ra.

Sở Lăng lập tức hoảng sợ mở to mắt, xuất toàn lực cố gắng giãy, liên tục lắc đầu muốn dứt ra khỏi nụ hôn của Alex, hai tay đẩy mạnh vai anh.

Alex căn bản không để ý tới phản kháng của cậu, dễ dàng bắt lấy hai tay cậu áp lên trên đầu, chống tay ngồi dậy, dùng đầu gối ngang ngực tách hai chân cậu ra, một lần nữa đem dục vọng cực đại đặt trước cửa huyết.

Sở Lăng sợ tới mức cả người đều run rẩy, vừa phí sức cố gắng vùng vẫy, vừa kêu lên: “Không! Alex, đừng làm tôi ngày càng hận anh!”

Động tác Alex khê cứng đờ một chút rất khó phát hiện ra, sau đó cúi người xuống, đôi lam mâu lạnh lùng dừng ở đôi mắt Sở Lăng, nhẹ nhàng nói: “Em đã không chịu yêu tôi, như vậy cứ hận tôi đi, ta không quan tâm.” Dùng sức cản cậu lại, đột ngột tiến quân thần tốc.

Sở Lăng đau đến mức suýt chút nữa bật ra tiếng, liều mạng cắn chặt răng mới không phát ra âm thanh, Alex lại bắt đầu xông vào cơ thể cậu cuồng quấy.

Đau nhức bị xé rách khiến cho Sở Lăng muốn ngất đi, cậu đã không còn sức lực để phản kháng.

Alex bắt lấy hai chân thon dài của cậu mở rộng hơn nữa, ở trong cơ thể gợi cảm vô cùng mềm mại của cậu không ngừng đâm vào, va chạm hết lần này tới lần khác, lần sau so với lần trước càng mạnh hơn sâu hơn, giống như muốn xỏ xuyên qua cơ thể cậu.

Sở Lăng cảm thấy cảnh vật trước mắt mình đang bị bóng tối bao trùm, bắt đầu chóng mặt, cơn đau kịch liệt từ chỗ tư mật khuếch tán đến từng tế bào trong cơ thể khiến cậu không thể chịu đựng nổi, nhưng tính tình trời sinh cứng rắn bướng bỉnh lại miễn cưỡng duy trì tia ý thức thanh tỉnh duy nhất còn sót lại, cắn mạnh lên cánh môi phần hồng đã loang lổ vết máu, không chịu khuất phục, lại càng không chịu cầu xin tha thứ.

82. Chương 82: Chương 82

Alex chìm đắm trong tình cảm kịch liệt vẫn cảm nhận được sự bướng bỉnh của Sở Lăng, ngọn lửa giận trong ngực càng bùng cháy dữ dội, sau một trận mạnh mẽ lao tới, một lần nữa lưu lại tinh dịch nóng hổi trong cơ thể cậu.

Sở Lăng xụi lơ nằm trên giường, số sức lực cuối cùng đã bị xấu hổ và cơn đau tiêu hao hết, mồ hôi thấm ướt mái tóc đen, da thịt bóng loáng cũng đã nhuốm một tầng mồ hôi mỏng.

Alex ngẩng đầu lên vẫn còn vương lại chút dư vị của khoái cảm mãnh liệt, cảm xúc mạnh mẽ vẫn chưa hoàn toàn biến mất khiến anh có chút thở dốc, dùng khuỷu tay chống đỡ thân mình, nhìn Sở Lăng, trầm giọng nói: “Lăng, mở mắt ra, nói em không bao giờ chạy trốn nữa.”

Sở Lăng đau đớn đến chết lặng, nửa thân dưới cơ hồ không thể cử động, nhưng vẫn bướng bỉnh quay đầu đi không chịu mở mắt nhìn Alex, so với lúc này âm thanh càng thêm khàn khàn yếu ớt: “Chỉ cần tôi còn sống... tôi nhất định phải chạy trốn...”

Alex nhìn chằm chằm Sở Lăng suy yếu đến mức khiến người ta đau lòng nhưng cũng vô cùng bướng bỉnh khiến người ta tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi, lửa giận hừng hực không được dập tắt, ngược lại còn bị hấn kích động tăng vọt.

Alex trầm giọng cười một tiếng, cúi đầu sát cậu nói: “Như vậy chúng ta cứ thử xem là ai chinh phục được ai.”

Bàn tay dùng sức nắm chặt cầm ép buộc cậu mở miệng, thô bạo hôn, vươn đầu lưỡi tiến vào khoang miệng quấy phá, tiếp đó hôn lên cái cổ duyên dáng, gặm nhẹ liếm mút xương quai xanh mê người, chậm rãi hôn xuống khuôn ngực rắn chắc khô gợn, trên da thịt mềm mại nhưng săn chắc của cậu vừa cắn lại liếm, ngậm lấy điểm mẫn cảm trước ngực hấn mà cắn nhẹ.

Sở Lăng kiềm không được run rẩy, suýt chút nữa bị cảm giác kỳ lạ như điện giật đánh úp kích thích muốn rên rỉ, cuối cùng cậu cũng cố gắng cắn chặt môi không để âm thanh đáng xấu hổ bật ra.

Alex dường như hiểu rất rõ cảm xúc của cậu, khẽ cười lạnh một chút, bỗng nhiên tay phải trượt xuống, bắt lấy biểu tượng nam tính mềm mại dưới bụng dưới siết chặt.

“A ——” Sở Lăng bất ngờ không kịp đề phòng, kêu to, rốt cuộc nhịn không được mở mắt ra, bối rối cùng kinh ngạc nhìn Alex, chưa bao giờ bị người khác làm như vậy bất thành lời khiến mặt cậu đỏ rần.

Alex áp sát bên môi Sở Lăng nói nhỏ: “Lăng, tôi muốn em nhớ kỹ là ai chiếm giữ em, lại càng muốn em nhớ, em phóng thích trên tay ai, là ai cho em cảm giác vừa đau khổ vừa sung sướng này.” Một bên tiếp tục gặm cắn từng tấc da thịt của cậu, một bên nhẹ nhàng xoa nắn phân thân đã bắt đầu có thay đổi.

“Không....A....Không cần....Alex...Không cần...”

Sở Lăng cố gắng muốn đẩy Alex ra, nhưng cơ thể lại mềm nhũn một chút sức lực cũng không có, vừa động một chút, lại đau đớn đến tận xương, phần hông cảm giác tê dại cùng chỗ tư mật đau đớn rất bỏng càng khiến cậu đổ mồ hôi lạnh, nhưng phân thân đang sưng to nằm trong tay Alex lại truyền tới luồng khoái cảm chết người.

“Ặn...” Không thể không chế tiếng rên rỉ bật ra từ hàm răng cắn chặt, lại càng khiến Sở Lăng xấu hổ không biết làm sao, Sở Lăng chưa bao giờ trải qua chuyện tình ái sao có thể chống lại người lão luyện như Alex, anh thành thạo khiêu khích đồng thời cũng hơi thô bạo âu yếm, nhanh chóng khiến cho cơ thể mẫn cảm của Sở Lăng đạt tới cao trào.

Alex cảm nhận được dự vọng đã khiến Sở Lăng mất đi khống chế, bên môi mi bất ngờ xuất hiện một nụ cười lạnh, nhìn chằm chằm hai gò má đỏ bừng và hai hàng chân mày đang nhíu chặt của Sở Lăng, hàng lông mi dài run rẩy, so với vẻ ngoài luôn lạnh lùng càng hấp dẫn hơn.

Alex cúi người hôn lên cánh môi đang khẽ thở dốc, một bên cuồng nhiệt hôn một bên càng tăng nhanh tốc độ động tác ở tay.

“A ——” Khoái cảm kịch liệt bất ngờ ập tới trong nháy mắt khiến cho Sở Lăng không kiềm chế được rên nhỏ, thân thể cũng khẽ co giật vài cái, chìm đắm trong trạng thái mất hồn.

Sở Lăng từ trong trận choáng váng mở mắt ra, Alex đang lười biếng chống tay trên giường nửa ngồi bên cạnh nhìn cậu không chớp mắt, một bên nhìn chằm chằm cậu, một bên đưa tay phải lên môi nhẹ nhàng liếm mút dòng chất lỏng trắng đục vươn trên ngón tay, khẽ cười nói: “Lăng, về mặt lúc em đạt được cao trào và âm thanh rên rỉ của em thật mê người, tôi rất thích, xem ra thân thể em rất nhiệt tình, không giống như trái tim em luôn lãnh khốc vô tình.” Lập tức lại cúi người xuống kề sát bên cạnh cậu: “Còn có hương vị của em, tôi cũng rất thích.”

Động tác và lời nói vô cùng dâm mỹ của Alex khiến cho Sở Lăng xấu hổ muốn chui xuống đất, nhanh chóng quay đầu đi nhắm hai mắt lại, trong lòng rối loạn như tơ vò.

Trời ạ, đây là người cậu yêu sao? Anh ta... anh ta sao lại có thể dùng thủ đoạn tồi tệ như vậy đối phó mình? Đây là Alex trước đây luôn miệng nói yêu cậu sao? Đây là Alex mà cậu toàn tâm toàn ý yêu trong vô vọng sao? Chẳng những cường bạo cậu, nhục nhã cậu, thậm chí ngay cả chút tự tôn cuối cùng cũng không cho phép cậu giữ lại...

Cậu đã không còn gì, trái tim chính mình cũng giao cho anh, vì cái gì anh lại muốn giẫm lên sự tôn nghiêm cuối cùng cậu còn sót lại? Sao anh lại đối xử với cậu như vậy? Cậu rốt cuộc đã yêu loại người gì a?

83. Chương 83

Sở Lăng nhất thời xấu hổ, giận dữ và tuyệt vọng đến mức muốn được lập tức chết đi, trong lòng còn cảm thấy đau đớn hơn nỗi đau thể xác đang gánh chịu.

Cậu cuối cùng đã làm sai chuyện gì? Sao số phận lại trừng phạt cậu như vậy? Bởi vì dù cậu biết rõ không thể nhưng vẫn yêu người này sao? Hay là... bọn họ gặp nhau căn bản đã là một sai lầm? Là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời cậu? Bởi vì không thể xoay chuyển nên phải trả một cái giá lớn như vậy sao?

Quên đi, cái gì cũng không cần suy nghĩ nữa, để Alex tra tấn cậu đến chết cũng tốt lắm, cậu cam chịu—nếu như đây chính là số phận cậu phải tiếp nhận.

Alex nằm bên người Sở Lăng, nhìn thấy cậu nhắm mắt quay đầu đi, dường như nhìn thấy vẻ lạnh lùng lúc đầu mới gặp, lửa giận của anh một chút cũng không giảm, tâm lại càng lạnh lẽo, kéo mặt cậu qua, nhìn cậu cứng rắn không chịu mở mắt, nóng nảy nói: “Lăng, em vĩnh viễn là của tôi, vĩnh viễn đừng mong trốn khỏi tôi. Không ai được phép khiêu khích tôi, càng không được phép phản bội, em tốt nhất hãy nhớ cho kỹ điểm này, không cần ép tôi một lần nữa.”

Đôi môi rướm máu của Sở Lăng nhẹ nhàng rung động một chút, âm thanh rất nhỏ nhưng vô cùng rõ ràng: “Tôi hận anh.”

Bàn tay Alex đặt hai bên hông Sở Lăng nắm chặt thành quyền, ngọn lửa phẫn nộ lại bùng lên, cắn răng nói: “Không chịu nhận sai, lại càng không chịu nhận thua đúng không? Tốt lắm, em thích thì tôi chiều.”

Alex đột ngột bỏ nhào xuống ôm lấy Sở Lăng điên cuồng hét hôn lại cắn, lại tách ra hai chân hung hăng tiến vào bên trong cơ thể cậu, dùng sức va chạm, mãnh liệt tấn công, dưới cơn tức giận anh căn bản không hề để ý tới người dưới thân mình đã bắt đầu suy yếu cạn kiệt sức lực, càng không chú ý tới chỗ tư mật gọi cảm mê người căn bản đã bị xé rách sưng đỏ, mỗi lần anh hung hăng đâm sâu vào lại truyền ra cảm giác đau đớn tận xương cốt.

Sở Lăng đã từ bỏ chống cự, thậm chí cũng không cố gắng khống chế chính mình bật ra tiếng rên rỉ nữa, bởi vì ngay cả sức lực để rên rỉ cũng không còn, đồng dạng cũng không còn sức lực duy trì sự tỉnh táo, trong lúc Alex đang điên cuồng chiếm lấy cậu thì chìm vào hôn mê.

Alex chìm trong phẫn nộ mất đi lý trí, căn bản không nhận ra sự khác thường của Sở Lăng, trong đầu anh tất cả đều là câu nói Sở Lăng hận anh, hận đến mức đến chết cũng muốn trốn khỏi anh, anh nguyện trả giá tất cả để có được tình yêu của Sở Lăng nhưng cậu lại trả lời như vậy, thậm chí đến bây giờ cũng không chịu mở miệng xin tha thứ, điều này khiến anh đau lòng đến cực điểm, cũng giận đến cực điểm, bây giờ anh chỉ muốn hung hăng trừng phạt Lăng, trừng phạt sự vô tình của cậu, trừng phạt cậu phản bội trốn đi.

Sở Lăng ngất xỉu không bao lâu liền bị đau đớn khiến cậu tỉnh táo vài phần, cảm giác thân thể mình vẫn không ngừng lay động, thì ra Alex vẫn còn tiếp tục chiếm đoạt cậu, nhưng cậu cũng không thể duy trì tỉnh táo được bao lâu, rất nhanh lại mất đi ý thức, hôn mê càng sâu hơn.

Alex không cảm nhận được bất kỳ phản ứng nào lại càng thêm tức giận, càng ngày càng điên cuồng, sự hờ hững của Sở Lăng khiến ngọn lửa trong lòng anh ngày càng bốc cao, hoàn toàn mất đi lý trí, hơn nữa trong tiềm thức chỉ có duy nhất cách này có thể khiến cậu phải lưu lại, vĩnh viễn khóa chặt lại bên người mình.

Alex tùy ý trên cơ thể Sở Lăng mà điên cuồng tàn phá, hết lần này tới lần khác chiếm đoạt phát tiết, mãi đến khi người mình đồng da sắt như anh cũng xụi lơ ngã bên người Sở Lăng nặng nề ngủ.....

Mà lúc này, đã là rạng sáng ngày hôm sau.....

Alex mơ mơ màng màng cảm giác ánh nắng đang chiếu lên mặt mình, cảm giác chói mắt làm y tỉnh lại, mở to mắt, quả nhiên đã trưa, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua lớp màn khép không kín vừa vịn chiếu tới giường.

Trong không khí tràn ngập hương vị nam tính, Alex nhất thời hốt hoảng, cánh tay bỗng nhiên đụng tới một cơ thể nóng rực, vừa quay đầu lại nhìn thấy Sở Lăng đang im lặng nằm bên cạnh, vẫn nặng nề nhắm mắt lại.

Tất cả sự tình đêm qua như một tia chớp trong nháy mắt xẹt qua đầu anh, Alex hoàn toàn tỉnh táo lại, hoảng sợ cuống cuồng ngồi dậy, trợn mắt há hốc mồm nhìn Sở Lăng.

Anh nhanh chóng nhớ lại một loạt hình ảnh ngày hôm qua, khi nhận được tin Sở Lăng bỏ trốn trong nháy mắt vô cùng tức giận lập tức lái phi cơ đuổi theo, rồi tới cảnh chính mình kéo cậu vào phòng điên cuồng bạo, tất cả hình ảnh lướt qua đầu anh như một đoạn phim tua nhanh——anh đặt Sở Lăng lên bàn xé nát quần áo như thế nào, rồi lại đặt cậu lên giường không chút quan tâm tùy ý xâm phạm, vì cậu bướng bỉnh không chịu cầu xin lại càng thêm tức giận ra sức lăng nhục, hết lần này tới lần khác bữa bãi tra tấn, mà lúc sau thì Sở Lăng căn bản không có chút phản kháng không hề nhúc nhích mặc anh muốn làm gì thì làm

Không, không có khả năng....Alex không dám tin tất cả mọi chuyện đã xảy ra là sự thật, làm sao anh có thể làm như vậy?

Anh nhìn chăm chăm lên những dấu vết xanh tím trên cánh tay và phần cổ lộ ra bên ngoài chăn, hít một hơi thật sâu, cầm lấy chăn xốc lên, nhất thời đau đớn nhanh chóng nhắm chặt mắt lại.....

84. Chương 84

Cơ thể vốn gợi cảm mê người của Sở Lăng bây giờ phủ kín hôn ngân đỏ thắm, thậm chí còn có vết thương ứ máu xanh tím do bạo ngược để lại trải dài khắp cơ thể, trên ngực, bụng, đùi, thậm chí còn có vết răng cắn ứ máu, còn trên sàn đàn màu xanh da trời là dấu vết tình ái kịch liệt trải qua đã khô cạn, nhìn kỹ còn có những vết máu nhỏ khô lại vô cùng ghê người.

Alex chậm rãi mở mắt, sắc mặt tái nhợt nhìn tình cảnh trước mắt, không thể tin nổi dùng hai tay ôm đầu, gất gao nắm chặt tóc mình: “Không...trời ơi...tôi đã làm gì....”

Alex đang chìm trong mơ suy nghĩ hỗn loạn thì một suy nghĩ bất ngờ lóe lên: vẫn không nhúc nhích? Vì sao Sở Lăng vẫn không nhúc nhích?

Anh vội vàng lay bả vai Sở Lăng, kêu lên: “Lăng...” chạm tay vào da thịt nóng hổi, anh nhất thời chấn động, vội vàng đưa tay lên trán Sở Lăng, quả nhiên nóng muốn phỏng tay, bàn tay tiếp tục đưa xuống dò xét hơi thở, vô cùng mong manh.

Alex sợ tới mức ôm chặt lấy Sở Lăng đang hấp hối kêu lên: “Lăng, Lăng...Em mau tỉnh lại!”

Sở Lăng nằm trong lòng anh mềm nhũn không hề phản ứng, đầu gục sang một bên, đôi môi nhiễm máu đã khô lại bị nhiệt độ cơ thể đốt cháy tái nhợt, giống như hai gò má không hề có chút huyết sắc.

Alex từ xưa tới nay luôn luôn lãnh khốc cứng rắn lần đầu tiên biết tới cảm giác rối loạn, nhất thời không biết làm sao, run rẩy cầm lấy bộ đàm trên đầu giường nói: “Ray, anh... anh mau lên đây một chút.”

Ray vội vàng đẩy cửa phòng đi vào, đập vào mắt đầu tiên là quần áo hỗn loạn rơi vãi trên sàn nhà, anh than nhỏ, ngắt đầu nói: “Alex, đã xảy ra chuyện gì?” Vừa hỏi vừa bước qua.

Alex đứng bên giường đã tùy ý khoác bừa vào một tấm áo ngủ, quay đầu lại nói: “Ray, Lãng phát sốt, còn rất cao.”

Ray chưa bao giờ thấy Alex lúng túng như vậy, có chút kinh ngạc, đi tới bên giường nhìn thấy Sở Lăng vẫn còn hôn mê, cũng bị bộ dáng của cậu làm hoảng sợ, lập tức đưa tay lên sờ trán cậu.

Alex theo bản năng đưa tay lên cản không cho Ray chạm vào Sở Lăng, Ray không khỏi quay đầu lại liếc nhìn Alex, Alex ngơ ngác một chút, lúc này mới rút tay về.

Ray sờ lên trán Sở Lăng, nhất thời giật mình nói: “Nóng như lửa vậy? Alex, anh rốt cuộc đã làm gì cậu ta vậy?”

Alex trầm mặc không nói, nhưng dù anh không nói ra, Ray cũng có thể dễ dàng đoán được tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, đối với chuyện này cũng không bất ngờ lắm, nhưng Ray lại không ngờ được kết quả lại nghiêm trọng đến như vậy.

Ray thoáng nhìn qua vết thương trên cổ và tay Sở Lăng, quay đầu nói: “Cậu ta bị thương rồi phải không? Không ngại để tôi nhìn một chút xem sao?”

Alex vô cùng rối loạn nhìn chằm chằm Ray, không biết nên trả lời thế nào, anh đương nhiên không muốn ai nhìn cơ thể Sở Lăng, nhưng trong tình hình này, anh quả thực không thể không đồng ý.

Ray giở chăn lên, chỉ liếc nhìn một cái rồi nhanh chóng bỏ xuống, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy vẫn khiến anh phát hoảng.

Ray hít một hơi thật sâu, quay đầu lại, lần đầu tiên quát người bạn thân cũng là cấp trên của mình: “Alex, anh từ lúc nào lại biến thành một con người không có nhân tính điên cuồng ngược đãi như vậy? Sao anh có thể đối với người mình yêu làm ra chuyện cấm thú còn không bằng như vậy?”

Sắc mặt Alex xanh mét, siết chặt hai nắm tay, im lặng chống đỡ.

Ray hung hăng trừng mắt liếc một cái, tức giận tiếp tục mắng: “Jason đã như vậy, anh còn không mau gọi bác sĩ Gore, kêu tôi lên đây có giúp được gì đâu?” Vừa nói vừa vội vàng rút điện thoại ra gọi cho bác sĩ Gore.

Ray cất điện thoại, ngẩng đầu nhìn thấy Alex vẫn đứng ngây ngốc run sợ nhìn Sở Lăng, không khỏi tức giận quát: “Alex, anh không mau đem cậu ta đi tẩy sớ một chút, chẳng lẽ muốn cậu ta gặp bác sĩ Gore trong bộ dạng này sao? Anh không biết xấu hổ nhưng Jason cũng không như vậy đi?”

Ngoại trừ Sở Lăng, Alex quả thực chưa bao giờ bị người khác quát mắng không chút nể nang như vậy, nhưng lúc này anh chỉ im lặng nghe theo, xoay người bế Sở Lăng đứng lên, đi về phía phòng tắm.

Ray lại nói: “Cậu ta đang bị thương, anh nhẹ tay một chút.”

Ray nhìn Alex ôm Sở Lăng vào phòng tắm, đóng cửa phòng lại, không khỏi tức giận dùng sức đập trụ giường một cái, sau đó lập tức đi tới đầu giường rung chuông phân phó: “Nina, mau chạy lên thu dọn một chút.”

Bác sĩ Gore vừa tới, Nina cũng vừa dọn dẹp lại căn phòng, toàn bộ chăn nệm cũng được đổi mới.

Alex đã mặc áo ngủ vào cho Sở Lăng, nhìn cậu vẫn hôn mê nằm trên giường, nhớ lại vừa rồi giúp hắn tẩy rửa nhìn thấy vô số vết thương lớn nhỏ trên người cậu mà đau đớn vô cùng, vết thương bị xé rách sưng đỏ nơi tư mật mỗi khi chạm nhẹ vào lại bắt đầu chảy ra máu tươi, càng khiến anh vô cùng hối hận, quả thực chỉ muốn tự bắn vào đầu mình.

85. Chương 85

Gore vừa đo nhiệt độ cho Sở Lăng xong kinh ngạc hỏi:

“Alex, tôi mới rời khỏi hai ngày, sao Jason lại biến thành bộ dạng này? Cậu rốt cuộc chăm sóc cậu ta thế nào vậy? Không phải lại cãi nhau rồi lại dầm mưa đi? Ân... không đúng, hai ngày nay không có mưa?”

Ray ở bên cạnh hừ một tiếng:

“Chăm sóc? Alex cần bản là muốn đặt cậu ta vào chỗ chết? Tôi thấy chi bằng cứ bắn cậu ta một phát chết cho nhẹ nhàng.”

Gore bỗng nhiên kêu lên một tiếng, thì ra ông vô tình giật trúng áo Sở Lăng, đương nhiên cũng nhìn thấy những vết thương chằng chịt trên người cậu, ông ngây người một chút, đột ngột xoay người lại hỏi:

“Alex, đã xảy ra chuyện gì?”

Alex vẫn trầm mặt không hề nói một câu.

Ray thở dài nói: “Gore, Jason không phải mắc mưu, mà là bị Alex cường bạo làm bị thương nên phát sốt, ông nhanh chóng kiểm tra rồi trị thương cho cậu ta đi.”

Gore nhìn chàng trai đồng phương đang nằm hấp hối trên giường hai ngày trước vẫn còn tuấn mỹ mê người, không dám tin nhìn chăm chăm Alex:

“Là thật sao?”

Alex không trả lời được, chỉ có thể cam chịu.

Gore chăm chú nhìn Alex hai giây, sau đó xoay người rút ra một cái găng tay kháng khuẩn đeo vào tay phải, tay trái xốc chần lên, rồi cởi áo ngủ Sở Lăng ra.

Alex lập tức nghiêng mình qua chặn ông lại, nhú mào nói:

“Gore, ông muốn làm gì?”

Gore tức giận nói: “Tôi là bác sĩ, còn có thể làm gì? Cậu không cho tôi kiểm tra, tôi làm sao biết Jason bị thương như thế nào?”

Alex tuy rằng trăm ngàn lần không muốn cơ thể Sở Lăng lộ ra trước mặt người khác, nhưng quả thực hiện tại không có cách nào phản bác lại.

Gore không kiên nhẫn nói:

“Jason sốt rất cao, không thể chậm trễ nữa, cậu mau tránh ra, đừng có cản trở tôi.”

Alex cắn chặt răng, đành lui ra hai bước, nhưng vẫn quay đầu lại lạnh lùng nhìn Ray liếc mắt một cái, Ray ngầm hiểu khẽ nhún vai, nhanh chóng đi tới tít ngoài cửa.

Gore nhìn thấy trên đôi chân thon dài của Jason tràn ngập vết thương xanh tím, không khỏi chửi nhỏ một câu:

“Tên chết tiệt này sao có thể ra tay như vậy?”

Tới khi ông cẩn thận tách hai chân Sở Lăng ra nhìn thấy vết thương vô cùng thâm, lại không nhịn được mắng một câu:

“Alex, cậu đúng là một con súc sinh.”

Alex đứng bên cạnh Gore, nhìn ông cẩn thận kiểm tra vết thương, anh không kiềm được siết chặt tay, thân mình cũng cứng ngắc, bởi vì anh hiểu rõ tất cả những vết thương đó đều do chính mình gây ra.

Ray nói anh cầm thú, Gore lại mắng là súc sinh, đây đều là những lời chưa ai có can đảm dùng nó để gọi anh, nhưng lúc này bị mắng liên tục anh chỉ có thể á khẩu không trả lời được.

Gore kiểm tra xong vết thương, quay đầu lại nhú mào hỏi:

“Alex, cậu rốt cuộc đã tra tấn cậu ta bao lâu?”

Alex im lặng một chút, nhưng dưới ánh mắt nghiêm nghị chất vấn của Gore không thể không trả lời, Alex chậm chậm khó khăn nói:

“Từ giữa trưatối rạng sáng.”

Lời vừa thoát ra, ngay cả Lôi đứng ngay cửa cũng cảm thấy khiếp sợ.

Gore tức giận chỉ tay vào mặt Alex:

“Cậu....cậu....”

Nhất thời phần nộ không biết nên nói gì mới tốt.

Khó khăn điều hòa lại hơi thở, Gore cầm tức không chút khách khí nói:

“Tôi cần rất nhiều thiết bị và dụng cụ chữa bệnh, lập tức chuẩn bị cho tôi...”

Tiếp theo liền nói ra một danh sách tên các thiết bị dài sọc, tính ra cũng vài phút.

Alex nhú mày nói:

“Ông muốn tôi mua hết bệnh viện à?”

Gore hung ác nói:

“Thì sao? Tiếc tiền à?”

Alex trầm than, biết rõ Gore đang cố tình chỉnh mình, cũng chỉ có thể rầu rĩ nói:

“Ông cứ đem những thứ cần liệt kê ra, tôi bảo Ray lập tức chuẩn bị.”

Gore hừ một tiếng, tựa hồ lúc này mới giảm được một chút tức giận, không quay đầu lại nói:

“Ray, ông chủ đã lên tiếng còn không mau đi làm?”

Ray kinh ngạc hỏi:

“Ông còn chưa nói cho tôi biết cần mua thứ gì mà?”

Gore quay đầu lại dùng ánh mắt “cậu thật ngốc” trừng mắt liếc Ray một cái, nói:

“Còn phải hỏi? Đương nhiên trong bệnh viện hoàng gia St. Paul có cái gì thì cứ mua hết.”

Ray không khỏi lắc đầu dờ khóc dờ cười, liếc nhìn Alex một cái, dùng ánh mắt nói với anh một câu:

“Anh đáng bị như vậy.”

Ngoài miệng thì nói:

“Được, tôi lập tức đi chuẩn bị.”

Xoay người rời khỏi phòng.

Tiếp theo Gore nhanh nhẹn cấp tốc truyền dịch cho Sở Lãng, sau đó cầm thuốc mỡ muốn thoa lên vết thương, Alex liền ngăn cản, nói:

“Để tôi.”

Gore cũng không cản Alex, đem một chiếc găng tay kháng khuẩn và thuốc mỡ giao cho anh, nói:

“Cậu ta bị thương quá nặng, nên dẫn tới sốt cao không hạ, mỗi giờ phải bôi thuốc một lần, thời điểm bôi thuốc phải vô cùng cẩn thận, không được để cậu ta tiếp tục bị tổn thương. Hừ, này đúng là việc cậu nên làm từ sớm, miễn cho tôi nhìn thấy vết thương thì tức giận với cậu. Thật không biết cậu nghĩ gì, hai ngày trước còn yêu cậu ta chết đi sống lại, hai hôm sau lại tra tấn đến mức sống không bằng chết, loại phương thức yêu đương này ai chịu cho nổi? Người bị cậu yêu cũng thực xui xẻo...”

Gore vừa lẩm bầm quả trách vừa ngồi vào bên bàn gỗ cạnh cửa sổ ghi phiếu chuẩn đoán bệnh, Alex thì im lặng đeo găng tay vào cẩn thận bôi thuốc cho Sở Lãng.

Anh nhìn thấy nơi riêng tư của Sở Lãng đã tạo ra ình biết bao nhiêu khoái cảm lại trở nên đáng thương như vậy, đáy lòng thống khổ không biết nói bao nhiêu lần:

“Lãng, thực xin lỗi....thực xin lỗi....”

Nhưng cho dù anh có nói tới ngàn lời xin lỗi, chuyện đã xảy ra cũng không thể thay đổi được.

86. Chương 86: Chương 86

Mãi tới khi trời chạng vạng tối, cơn sốt của Sở Lăng mới từ từ hạ nhiệt, bị chìm sâu trong hôn mê cũng bắt đầu có chút phản ứng.

Alex một tắc cũng không rời luôn canh giữ bên giường, mỗi một giờ lại đổi túi chườm đá cho Sở Lăng, cứ nửa giờ lại đút cậu uống nước, mỗi giờ lại súc thuốc cho cậu một lần.

Gore và Lôi nhìn thấy Alex như vậy, nguyên bản một bụng tức giận cũng tiêu tán hết, Gore chỉ có thể lắc đầu thở dài:

“Sớm biết như vậy, trước đây cần chi làm thế?”

Sáng sớm hôm sau, Sở Lăng cuối cùng cũng hạ sốt, nhưng vẫn còn hôn mê chưa tỉnh dậy.

Gore đo lại nhiệt độ cơ thể và tiếp tục truyền dịch cho Sở Lăng, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh khàn khàn của Sở Lăng vang lên:

“Alex...”

Ba người trong phòng đồng loạt ngẩng đầu, ánh mắt đều hướng về phía Sở Lăng đang nằm trên giường, tựa hồ đang xác định xem có phải mình nghe nhầm hay không.

Alex bưng cốc nước đứng ở trước giường, cúi đầu nhìn Sở Lăng sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ.

Sở Lăng bất an lắc lắc đầu trên gối, thống khổ kêu nhỏ:

“Không....Alex....Không cần...Anh....anh tha tôi đi....”

Alex siết chặt cốc nước trong tay, trong lúc tức giận anh chỉ muốn cậu nhận mình đã sai, phải lên tiếng xin tha thứ, nhưng mà lúc này nghe thấy những lời vô nghĩa Sở Lăng nói trong khi hôn mê, anh chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn và hối hận.

Ray cũng bước tới, cùng Gore đứng bên cạnh giường nhìn Sở Lăng.

Sở Lăng vẫn tiếp tục hôn mê, nhú nhú mày, không ngừng nói năng lộn xộn:

“Mẹ ơi...người ở đâu....Lăng nhi nhớ người lắm.....Alex....vì sao anh lại không cho tôi đi....không.....không cần.....tôi chịu không được.....mẹ ơi....đừng rời khỏi con....Lăng nhi sợ lắm.....con muốn trốn.....nhất định phải bỏ trốn.....con không thể ở lại được.....mẹ ơi....con nên làm gì đây.....trái tim con cũng không còn.....Alex.....trái tim tôi đã cho anh rồi.....tại sao còn không để tôi đi.....vì cái gì....”

Trong phòng vang lên vài tiếng hít thở sâu, ba đôi mắt xanh biếc chăm chú nhìn Sở Lăng đang nằm trên giường.

Sở Lăng dường như đang bắt đầu hồi phục lại tri giác, trong lúc nửa mê nửa tỉnh không ngừng đem tâm sự giấu sâu trong đáy lòng thì thầm: “Mẹ ơi....Lăng nhi muốn đi tìm mẹ.....mẹ rốt cuộc đang ở đâu.....Lăng nhi cô đơn lắm..... không.... Alex..... đừng ép tôi nữa.....tôi đã muốn yêu anh..... vì cái gì còn không chịu buông tha cho tôikhông..... tôi sẽ không nói cho anh biết..... tôi không thể để anh biếttôi muốn chạy trốnchạy đi thật xa..... tôi.... tôi không nên yêu anh...”

“Ba” một tiếng, cốc nước từ trong tay Alex trượt xuống, rơi thẳng xuống trên mặt đất vỡ nát, anh nhìn chằm chằm Sở Lăng vẫn còn nằm trên giường khê thì thào, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Ray xoay qua nhìn Alex, than nhỏ một tiếng:

“Alex, chúc mừng anh.”

Alex trầm mặc hồi lâu, một lúc lâu sau mới ảm đạm nói:

“Chúc mừng cái gì? Chúc mừng tôi rốt cuộc có được thứ mình luôn ao ước.... lại tự tay phá hủy hết tất cả sao?”

Ánh mắt Alex nhìn Sở Lăng tràn ngập đau khổ xót xa, xoay người lao đảo đi ra phía cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Ray và Gore cùng nhìn nhau, đều bất đắc dĩ thở dài, Ray nói:

“Nếu hai người rõ ràng đã yêu thương nhau, sao còn gây ra nhiều rắc rối như vậy? Đúng rồi, Gore, số dụng cụ ông cần tôi còn chưa mua hết a.”

Gore thở dài:

“Quên đi, không cần nữa, xem ra Alex bây giờ cũng rất đáng thương, tôi cũng bỏ qua cho cậu ta. Bất quá Alex ra tay cũng hơi quá đáng, may mà Jason là người tập võ, thể chất rất tốt, nếu không có mấy cái mạng cũng chỉ sợ không thể vượt qua được.”

Buổi chiều, Sở Lăng đã toàn toàn tỉnh táo, mặc dù vẫn còn suy yếu, nhưng tính mạng đã không còn gì nguy hiểm.

Từ lúc cậu tỉnh dậy, liền không mở miệng nói gì, bất luận là ai cũng không để ý trả lời, bất luận là Gore giúp cậu truyền dịch, hay thời điểm Alex bôi thuốc cho cậu, cậu cũng chỉ nhắm mắt lại không phản kháng, không ai biết cậu đang ngủ hay tỉnh, cũng không ai hiểu được trong lòng cậu đang nghĩ gì.

Mỗi khi không có Gore và Ray ở bên cạnh, Alex luôn ngồi bên giường, nhìn cậu, không ngừng xin lỗi Sở Lăng, nhưng cậu vẫn trước sau không hề đáp lại, cũng không biết cuối cùng cậu có nghe thấy hay không.

Hai ba ngày sau, vết thương của Sở Lăng cũng tốt lên nhiều, thân thể cũng bắt đầu hồi phục sức lực, có thể bắt đầu ngồi dậy ăn uống chút gì đó.

Lúc Alex dứt hẳn ăn cơm, uống nước cũng không có cự tuyệt, nhưng thủy chung chưa lần nào ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh một cái, cũng không nói gì với anh, bất luận Alex cố gắng cầu xin thế nào, cậu cũng không động dậy, chỉ ngồi xuất thần nhìn ra cửa sổ.

Ray gõ cửa thư phòng, bước lên đoạt lấy chai rượu trong tay Alex, quả trách nói:

“Alex, đừng uống nữa, hai ngày nay anh đã biến thành một tên bợm rượu rồi.”

Alex thở hắt ra, nâng tay quơ quào mớ tóc đen lộn xộn, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, trầm thấp nói:

“Nếu không uống rượu, tôi còn có thể làm gì?”

87. Chương 87

Ray đi tới phía sau Alex:

”Anh sẽ không vì thế mà từ bỏ đi? Nếu đã biết được tình cảm thật sự của Jason, anh càng phải cố gắng tranh thủ mới đúng? Mượn rượu giải sầu có ích gì?”

Alex cười khổ nói:

“Em ấy sẽ không tha thứ cho tôi, Lăng căn bản không hề để ý tới tôi, cho dù em ấy từng có cảm tình với tôi, chắc hẳn cũng sớm bị tôi phá hủy hết rồi.”

Ray nhíu mày nói:

“Chẳng lẽ anh lại chịu thua như vậy sao? Cậu ta không chịu tha thứ thì anh phải cầu xin chứ, nếu đã thực sự yêu thương Jason, thì có gì không làm được? Dù sao những chuyện xấu hổ không phải anh cũng làm nhiều rồi sao, thêm một chuyện thì có sao đâu?”

Alex không khỏi quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Ray, nhìn thấy biểu tình hài hước của Ray, lại ảm đạm nói:

“Tôi đã cầu xin rồi, nhưng em ấy căn bản không có phản ứng. Nhưng mà tôi không trách em ấy, tôi quả thật chỉ giận chính mình, ngay cả tôi cũng còn không tự tha thứ thì làm sao có chuyện hi vọng Lăng dễ dàng tha thứ như vậy?”

Ray cũng nghiêng người tựa vào cửa sổ:

“Vậy anh tính làm gì bây giờ?”

Alex im lặng hồi lâu mới trả lời:

“Tôi không biết.”

Alex nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng ngủ, Sở Lăng vẫn như trước ngồi trên giường ôm gối nhìn ra cửa sổ.

Từ lúc đầu khi Sở Lăng mới tới đây, chuyện yêu thích nhất của cậu là nhìn ra cửa sổ ngắm người, lúc trước Alex còn không hiểu được, nhưng bây giờ anh đã biết vì sao Sở Lăng lại làm như vậy, bởi vì thế giới bên ngoài cửa sổ có thứ cậu yêu thích nhất, tự do.

Trái tim Alex đột ngột trở nên đau đớn, ánh mắt nặng trĩu —— anh quả thực đã làm sai sao? Anh quả thực rất yêu hắn, nhưng mà....anh đã dùng sai phương thức để yêu, vì thế mới gây cho người mình yêu nhất thương tổn lớn đến như vậy?

Alex nhìn bóng dáng gầy yếu của Sở Lăng, nhẹ nhàng kêu:

“Lăng.”

Sở Lăng quả thực như anh dự đoán không hề phản ứng.

Alex bước tới ngồi xuống trước giường, đưa tay ôm nhẹ Sở Lăng vào lòng, hai má áp lên mái tóc đen mềm mại, khẽ thở dài:

“Lăng, em thật sự không chịu tha thứ cho tôi sao? Lăng, tôi có thể thề, tôi không bao giờ làm em tổn thương nữa, không bao giờ. Nếu em không muốn, cả đời này tôi cũng không chạm vào em nữa, chỉ xin em tha thứ cho tôi, được không Lăng?”

Sở Lăng im lặng dựa vào lòng Alex, im lặng nghe giọng nói trầm thấp thì thầm bên tai, một mực im lặng không nói lời nào.

Alex đem người duy nhất mình yêu ôm vào lòng, lại bị ai cảm giác khoảng cách hai người xa xôi như góc biển chân trời, trái tim lãnh khốc của anh bắt đầu đau đớn như bị dao cắt, rốt cuộc buông cậu ra đứng lên, móc khẩu súng lục quay hòng súng về phía mình đưa đến trước mặt Sở Lăng.

Sở Lăng tựa hồ kinh ngạc một chút, rốt cuộc nhin không được ngẩng đầu lên nhìn Alex.

Alex nhìn cậu nói:

“Lăng, tôi không muốn em tiếp tục như vậy nữa, nếu giết tôi có thể khiến em dễ chịu một chút thì em cứ ra tay đi, tôi sẽ không oán hận một câu.”

Con người đen nhìn Alex bắt đầu thay đổi, Alex cũng im lặng đau buồn nhìn cậu.

Hồi lâu sau, Sở Lăng đột ngột đưa tay tiếp nhận súng, nhảy xuống giường đứng đối diện với Alex, giờ súng lên đặt ngay ngực Alex.

Alex không hề trốn tránh cũng không nhắm mắt lại, chỉ bình tĩnh nhìn Sở Lăng dịu dàng, giống như dùng giây phút cuối cùng này đem gương mặt hắn khắc thật sâu vào lòng.

Sở Lăng nhìn anh, bàn tay nắm chặt khẩu súng bắt đầu run khe khẽ....

Nếu giết anh đi, có lẽ chính mình liền có tự do....nhưng mà, sau khi giết anh rồi mình thực sự có được tự do sao? Trái tim đã không còn, tự do ở đâu?

Không....Alex chết tiệt vì cái gì luôn dùng loại ánh mắt này nhìn mình? Cái loại ánh mắt ôn nhu chết tiệt chứa đầy tình cảm nồng nàn này, giống như mình vẫn như cũ là người anh yêu nhất trên thế gian này....

Không....đừng nhìn cậu nữa....thực buồn cười, anh làm sao lại nghĩ rằng mình muốn giết chết anh? Anh làm sao biết được....người cậu hận nhất cũng không phải anh....không phải là anh....cậu hận nhất chính là tâm mình, hận chính mình vẫn hết thuốc chữa vẫn tiếp tục yêu anh như cũ, hận chính mình rõ ràng bị anh làm tổn thương sâu như vậy, lại vừa hận sự tàn bạo của anh vừa ngấm ngấm căm phẫn và cũng vô cùng đau xót tuyệt vọng.... Mà anh lại nhấn tâm cho cậu một khẩu súng, muốn cậu đi giết một người mà ngay cả bản thân muốn hận cũng không thể.... Sao anh có thể làm như vậy? Sao anh có thể nhấn tâm như vậy? Anh cuối cùng muốn bức cậu đến mức độ nào mới thỏa mãn?

Đôi lam mâu của Alex kinh hoàng nhìn Sở Lăng, không dám tin:

“Lăng...”

Anh trở mắt nhìn những giọt nước mắt trong suốt ảm đạm chảy xuống từ đôi tinh mâu xinh đẹp, rơi xuống trên bàn tay anh, nóng đến rát bỏng trái tim mình...

Lăng kiêu ngạo như vậy, Lăng luôn quật cường như vậy, sao có thể khóc trước mặt mình? Anh tới cuối cùng vẫn làm Lăng càng bị tổn thương hơn?

Hàng lông mi dài run rẩy khép lại, tay phải buông lỏng súng, khẩu súng lục rơi xuống mặt sàn, xoay người lao đảo bước vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Alex cúi đầu, ngơ ngác nhìn những giọt nước ập ập trên bàn tay mình, chỉ có thể hết lần này tới lần khác liên tục hỏi bản thân:

“Tôi rốt cuộc đã làm gì?”

88. Chương 88

Ray giật mình nói:

“Cái gì? Alex, anh thật sự muốn để Jason trở lại Mỹ sao?”

Alex vô lực dựa trên sofa, nói:

“Đúng vậy, ngày mai ngồi máy bay riêng của tôi lên đường, anh lập tức đi làm các thủ tục xin xuất nhập cảnh đi, thông báo cho các cơ quan hàng không bản xứ làm hồ sơ đi.”

Ray xông tới kêu lên:

“Alex, anh điên rồi sao? Anh rõ ràng thương Jason như vậy, hiện tại biết cậu ta cũng yêu anh, vì sao còn muốn để cậu ta đi? Anh quả thật muốn buông tay như vậy sao?”

Alex đột ngột đứng dậy quát:

“Luyến tiếc thì làm được gì? Miễn cưỡng ép em ấy ở lại cũng chỉ khiến cả hai đau khổ, thế thì có ý nghĩa gì chứ? Tôi thương Lăng hơn cả mạng sống mình, làm sao để em ấy cứ đau khổ như vậy? Nếu tình yêu của tôi chỉ khiến em ấy đau khổ, ngoại trừ buông tay tôi còn sự lựa chọn nào nữa?”

Ray nhìn Alex cảm thông:

“Alex...”

Alex khẽ siết chặt hai nắm tay, khép lại đôi lam mâu, trên gương mặt anh tuần chỉ còn hốc hác và buồn bã:

“Tôi không muốn cho Lăng đi, nhưng lại càng không muốn em ấy khóc, tôi quả thực không muốn em ấy đau buồn nữa. Nếu tình yêu này quả thực không có kết quả, vì yêu Lăng, tôi chỉ có thể buông tay, cho dù cả đời này tôi vĩnh viễn không quên được em ấy.”

Ray nhìn Alex giờ phút này không che dấu được vẻ yếu ớt, kiếm không được đưa tay ôm lấy người bạn cùng lớn lên với mình, thở dài:

“Tôi quả thực không hiểu, chẳng qua chỉ là yêu một người, vì sao lại có nhiều đau khổ như vậy?”

Alex ôm chặt lấy Ray, vô lực tựa đầu lên vai Ray, thở dài nói:

“Ray....Ray....anh biết không? Lặng khóc...Lặng khóc....quả thực khiến trái tim tôi nát vụn.... trong nháy mắt nhìn thấy những giọt nước mắt của em ấy, tôi biết được, cuộc sống cả đời này của tôi đã nằm trong tay em ấy, vì thế tôi mới quyết định trả tự do cho Lặng, nếu... đó là điều Lặng muốn....”

Ray trầm mặc một chút , vỗ vỗ vai Alex nói:

“Được rồi, để tôi đi làm thủ tục.”

Alex buông Ray ra, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

“Ray, không cần lo lắng cho tôi, tôi sẽ cố gắng vượt qua.”

Ray nhìn Alex đang mỉm cười chua xót, lắc đầu thở dài, không nói thêm gì nữa, xoay người rời khỏi thư phòng.

Alex nhìn thấy cửa phòng khép lại sau lưng Ray, mới ngã xuống ghế một lần nữa, ngửa đầu tựa trên sô pha, vô lực nhắm hai mắt lại, khẽ kêu:

“Lặng....Lặng....”

Sáng sớm hôm sau, Alex cùng Sở Lặng ngồi xe tới một sân bay nhỏ.

Lúc Sở Lặng biết được Alex quyết định để cậu về Mỹ, nhất thời không dám tin, nhưng lúc này cậu đã đứng bên cạnh máy bay riêng của Alex, Ray đang ngồi trên vị trí người lái.

Alex nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Sở Lặng, đưa tay về phía cậu:

“Lặng, chúng ta lên nào.”

Sở Lặng nhìn Alex, rút cuộc duỗi tay đưa về phía anh, Alex kéo cậu lên cầu thang bên hông máy bay, Arthur và đám vệ sĩ cũng theo phía sau.

Alex và Sở Lặng ngồi đối diện nhau, Arthur và những người khác ngồi ở phía xa bên kia, cố ý tách ra một khoảng cách.

Sở Lặng từ khi lên máy bay vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ bên sườn máy bay.

Alex ngồi đối diện cậu, ánh mắt lưu luyến cứ quanh quẩn bên người cậu, có lẽ trong lòng anh hiểu rõ sau này muốn được gặp cậu sẽ vô cùng khó khăn, thậm chí có lẽ cả đời này cũng sẽ không gặp lại, anh muốn trong những giây phút cuối cùng này hảo hảo nhìn cậu, nhớ thật kỹ, vĩnh viễn không được quên.

Sở Lặng tuy rằng chưa hề quay đầu lại, nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt chuyên chú nóng rực như lửa, cậu cố duy trì vẻ bình tĩnh bên ngoài, nhưng suy nghĩ trong lòng đã vô cùng hỗn loạn, không thể tin được Alex lại thả cậu đi, anh thực sự muốn inh sự tự do sao? Lúc trước bất kể phải trả cái giá nào cũng quyết tâm bắt cậu về, lúc mình bỏ trốn, anh lại liều lĩnh thậm chí mạo hiểm khả năng sẽ gây ra chiến tranh với chính phủ để bắt mình một lần nữa, sao lại tự nhiên thay đổi quyết định trả tự do cho cậu còn tự mình đưa về nước? Đây là sự thật sao? Cậu nên tin anh sao?

Arthur bưng cơm và rượu vang đồ tới.

Alex cầm ình và Sở Lặng ly rượu, nói:

“Lặng, ăn chút gì đi rồi uống chút rượu.”

Sở Lặng không cự tuyệt, im lặng cầm lấy ly rượu, ngẩng đầu nhìn Alex đang ngồi đối diện.

Alex cũng cầm ly rượu trong tay, mỉm cười nói:

“Lặng, chúng ta chưa bao giờ cùng nhau uống rượu thì phải.”

Sở Lăng nhìn gương mặt anh tuấn tươi cười nhưng không che dấu được đau buồn và cô đơn, trong lòng bất chợt cảm giác đau đớn một chút, trong lòng bỗng nhiên bị cảm giác chua xót bao phủ, cậu không mở miệng, chỉ cùng nâng ly với Alex uống một ngụm lớn.

89. Chương 89

Hai người bắt đầu dùng cơm, Alex nói:

“Nếu hành trình thuận lợi, tối nữa đêm sẽ tới Mỹ, chỉ một lát nữa thôi em có thể về nhà.”

Sở Lăng cầm nĩa dừng một chút—— nhà? Cậu không xem căn phòng lạnh lẽo ở New York là nhà, lúc trước hơn phân nửa thời gian cậu đều cùng chiến hữu liên tục chiến đấu ở các khu vực ở các quốc gia khác, sau khi về nước lại tiếp tục ở trong trại huấn luyện trong căn cứ, căn phòng kia cũng không thường về lắm, lâu lắm rồi dường như cậu cũng quên đi cái khái niệm gọi là nhà.

Sở Lăng chậm rãi ngẩng đầu lên, Alex đang nhìn cậu, thương tiếc và đau lòng tràn ngập đôi lam mâu, giống như đã sớm nhìn ra sự cô đơn tịch mịch trong lòng, trong cuộc sống cậu.

Sở Lăng đột nhiên hoàn toàn hiểu được trong ánh mắt ôn nhu và thâm tình của Alex, trong phút chốc sâu sắc cảm nhận được thì ra chỉ có anh hiểu được tâm tư mình, chưa có ai hiểu mình như anh.

Sở Lăng buông dao nĩa xuống, trầm mặc một lúc, cuối cùng nhẹ nhàng mở miệng hỏi:

“Vì sao lại quyết định thả tôi đi?”

Alex im lặng thở dài một hơi, nghiêm túc nhìn hắn:

“Bởi vì tôi yêu em, cho nên tôi nguyện ý cho em có tất cả những gì em muốn, bao gồm cả thứ tự do em khao khát nhất.”

Sở Lăng chậm rãi khép mắt lại, không dám tiếp xúc với ánh mắt của anh nữa.

Cậu hận anh như vậy, cũng yêu anh như vậy, đến cuối cùng, khi cậu không thể tiếp tục hận anh mà quay sang tự oán ghét chính mình, cậu mới dần dần hiểu ra, có lẽ.... cậu từ đầu căn bản chưa bao giờ hận anh. Mà bây giờ, sự việc đã tới nước này cũng không cần nói thêm gì nữa.

Sở Lăng khẽ thở dài.... quên đi, tình yêu và hận thù cứ như vậy mà biến mất đi——rời khỏi anh, sau đó dùng cả đời này để nhớ tới anh.

Alex nói:

“Lăng...”

Đột nhiên một âm thanh lớn vang lên, ánh sáng đỏ rực lóe lên ngoài cửa sổ, thân máy bay chấn động mạnh, ly chén trên bàn đều rơi xuống sàn vỡ nát.

Mọi người trong khoang máy bay còn chưa kịp phản ứng bất ngờ bị một lực thất mạnh hất ngã khỏi chỗ ngồi, Alex và Sở Lăng đồng thời cũng ngã theo chiều máy bay nghiêng, đập vào vách máy bay.

Alex lớn tiếng kêu lên:

“Ray, có chuyện gì?”

Ray ngồi trên khoang điều khiển cũng lớn giọng hét lên: “Chúng ta bị công kích!”

Alex nắm lấy tay Sở Lăng, kéo đi nhanh tới khoang điều khiển, hỏi: “Ray, là ai làm? Không quân bản địa sao?”

Ray cố gắng điều khiển phi cơ đã bắt đầu hỏng hóc vừa kêu lên: “Là một phi cơ không rõ thân phận, nhưng tuyệt đối không phải không quân, bọn họ không bao giờ tập kích mà không cảnh cáo trước, huống chi chúng ta đã xin phép cục quản lý hàng không quốc tế rồi.”

Alex nói:

“Tình huống máy bay hiện tại thế nào?”

Ray nói:

“Động cơ cánh trái không hoạt động, hệ thống tự động điều khiển bị tổn hại, hơn nữa bình xăng hình như cũng có vấn đề. A, chiếc phi cơ kia đang đuổi theo chúng ta.”

Alex nhanh chóng ngồi xuống ghế phụ lái bắt đầu kiểm tra:

“Vị trí hiện tại của chúng ta?”

Ray trả lời:

“Khoảng cách tới quần đảo gần nhất ước chừng 100km.”

Alex hỏi:

“Có vũ khí phản kích không?”

Ray vừa vội vừa giận:

“Không có. Đây là máy bay riêng, không phải máy bay chiến đấu. Con mẹ nó, sớm biết như thế tôi đã dùng máy bay chiến đấu.”

Alex nói:

“Chi nhánh gần nhất của chúng ta cách đây bao xa? Mau chóng thông báo phái viện trợ tới.”

Ray nói: “Chúng ta đang trên bầu trời phía bắc Đại Tây Dương, gần nhất là quần đảo Azores, nhưng chúng ta không có cứ điểm ở nơi này. Chi nhánh Hắc Diêm gần đây nhất là ở bờ biển phía đông nước Mỹ thuộc thành phố New York và Boston, nhưng cách đây hơn 2000km.”

Ray vừa nói vừa cố liên lạc lại một lần nữa, đột nhiên kêu lên:

“Không xong, hệ thống truyền tin hỏng rồi.”

Alex không khỏi thấp giọng nguyên rủa:

“Đáng chết!”

Nhanh chóng đứng dậy nói:

“Ray, cố gắng điều khiển máy bay, cấp tốc chuyển hướng tới quần đảo gần nhất.”

Alex xoay người trở lại khoang ngồi, nôn nóng tìm kiếm laptop tùy thân, vừa rồi trải qua cơn chấn động không biết đã rơi xuống đâu.

Sở Lãng bỗng nhiên kéo chiếc laptop có chút vỡ dưới một ghế ngồi ra, nói: “Alex, anh tìm cái này sao?”

Alex vội vàng cầm lấy:

“Cảm ơn Lãng.”

Thân máy bay đột ngột chấn động, hai người đều mất thăng bằng ngã sang bên cạnh, máy tính trong tay Alex cũng bị văng ra.

Tiếng hét kinh hãi còn chưa kịp phát ra, Sở Lãng đã thả người đạp chân phải vào ghế ngồi lấy trớn nhảy lên, chụp lấy chiếc máy tính sắp văng vào vách khoang ngồi rồi đáp xuống.

Trong khoang máy bay chật hẹp, công phu nhẹ nhàng khéo léo của Sở Lãng càng thêm hữu dụng, ít ra người mạnh mẽ như Alex rất khó làm được.

90. Chương 90

Alex tiếp lấy laptop từ tay Sở Lăng, không khỏi hướng cậu mỉm cười tán dương một cái, nhanh chóng mở máy tính, cấp tốc kết nối internet vừa nói:

“Lăng, thực sự cảm ơn em, nếu không chúng ta cũng không còn cách nào gửi tin cầu cứu ra ngoài.”

Ray hét lớn:

“Alex, chúng ta trúng đạn, cánh phải đã bắt đầu bốc cháy, không còn không chế được, độ cao đang giảm mạnh, phải lập tức nhảy dù!”

Bởi vì thân máy bay không ngừng chấn động, Sở Lăng dùng tay giúp Alex giữ chặt laptop trên bàn, Alex thuận thực thực hiện thao tác trên máy tính vừa nói:

“Mọi người mau chuẩn bị, tôi gần xong rồi.”

Ray bỏ tai nghe xuống, chạy ra khỏi khoang điều khiển, kêu lên: “Arthur, áo phao.”

Arthur và đám người trong khoang máy bay không ngừng chấn động cố gắng bước tới, đem áo phao chia đều ra, Alex không ngẩng đầu lên nói:

“Ray, mau mặc áo phao cho Sở Lăng.”

Ray chụp lấy một cái áo phao đưa qua nói: “Jason, mau mặc vào.”

Alex nhìn chằm chằm màn hình máy tính, kêu lên:

“Lăng, nhanh lên.”

Sở Lăng liếc nhìn Alex, đưa tay tiếp nhận lấy áo phao Ray đưa qua.

Ray và đám người Arthur vội vàng mặc áo phao vào vừa kêu lên: “Alex, độ cao đã giảm xuống 10.000 met, không thể trì hoãn nữa, hơn nữa máy bay có thể nổ bất cứ lúc nào.”

Alex cuối cùng cũng kết nối được internet gửi đi bằng mật mã chỉ thị, kêu lên:

“Được rồi.”

Sau đó đứng dậy nhanh chóng cầm lấy áo phao Ray đưa qua mặc vào, Arthur đã bật mở cửa khoang máy bay, một luồng không khí mạnh bất ngờ ào vào, đồ vật trong khoang ngồi bay loạn xạ, tạo thành một mảnh bừa bãi.

Mọi người lão đảo bước tới cửa khoang, đã có thể nhìn thấy mặt biển và quần đảo cách đó không xa, lời kêu lớn: “Mọi người mau nhảy xuống.”

Arthur dẫn theo vài tên vệ sĩ lần lượt nhảy xuống, Alex nắm chặt tay Sở Lăng cùng bước tới cửa, quay đầu nói:

“Lăng, em biết nhảy dù với bơi lội không?”

Sở Lăng có chút kỳ quái liếc mắt nói:

“Dĩ nhiên biết.”

Alex lúc này mới nhớ tới thân phận của cậu, cậu là tinh anh trong đội hải quân lục chiến, sao lại không trải qua các khóa huấn luyện bắt buộc nhảy dù và lặn nước? Chính mình quá mức lo lắng, đã quên đi điều này.

Alex trong đáy lòng cười khổ một chút, không còn thời gian nhiều lời, kêu lên:

“Lăng, chúng ta cùng nhau nhảy.”

Nhanh túm lấy tay Sở Lăng, hai người cùng nhau nhảy khỏi khoang máy bay.

Ray quay đầu liếc mắt một cái, xác định phi cơ không còn ai nữa cũng nhảy xuống theo.

Trên bầu trời chạng vạng xuất hiện những đám mây trắng, mà phía bên kia chính là chiếc máy bay không thể điều khiển mang theo đám lửa cháy đỏ rực đang rơi vụt xuống.

Vài giây ngay sau khi Ray nhảy khỏi khoang, “oanh” một tiếng, chiếc phi cơ nổ mạnh giữa không trung, mảnh vụn vùn tứ tung xung quanh.

Alex và Sở Lăng cũng đã cùng bung dù ra, bỗng nhiên một mảnh vụn máy bay văng tới trên dù Sở Lăng, nhanh chóng bốc cháy.

Alex hốt hoảng nắm chặt tay trái Sở Lăng, cả kinh kêu lên:

“Lăng, mau cởi bỏ áo phao.”

Sở Lăng cắn răng dùng sức kéo vạt áo phao ra, nhưng trong lúc cấp bách làm cách nào cũng túm không ra, chiếc dù đã nhanh chóng bùng cháy.

Alex rút lưỡi dao tùy thân của Sở Lăng ra, đảo ngược chuôi đưa đến trước mặt hắn: “Lăng, mau cắt đi.”

Sở Lăng cố gắng hạ thấp người cầm lấy sau đó đưa lưỡi kiếm vào trong lớp áo dùng sức cắt đứt, cuối cùng như chỉ mảnh treo chuông thoát khỏi chiếc áo phao đang bốc cháy nguy hiểm kia.

Ngay lúc này chợt nghe thấy âm thanh lo lắng của Ray:

“Alex, tốc độ anh rơi xuống nhanh quá.”

Alex và Sở Lăng lúc này mới cảm giác được tiếng gió rít vù vù bên tai, một cái dù không thể chịu nổi sức nặng của hai người, tốc độ rơi xuống tự nhiên liền nhanh hơn.

Sở Lăng quay đầu liếc mắt xuống phía dưới, gió biển rất mạnh đang thổi bọn họ về phía đất liền, tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng theo kinh nghiệm của mình Sở Lăng đoán được bọn họ sẽ rơi xuống mặt đất gồ ghề của hòn đảo chứ không phải mặt biển.

Sở Lăng ngẩng đầu nhìn Alex đang nắm chặt mình kêu lên:

“Buông ra!”

Alex dĩ nhiên đã nhận ra tình thế này từ sớm, càng cắn răng dùng sức nắm chặt cổ tay Sở Lăng:

“Không!”

Sở Lăng vùng vẫy kêu:

“Alex, mau buông tôi ra!”

Alex vẫn nắm chặt Sở Lăng, kêu lên:

“Tôi tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Nếu rơi xuống mặt biển còn không lo, nhưng trên mặt đất tràn ngập núi đá lởm chởm hắc chết là không phải nghi ngờ, anh làm sao có thể buông tay?

91. Chương 91

Sở Lăng nhìn thấy mình và Alex đã lao xuống vượt qua cả Arthur và những người khác nhảy xuống trước, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, Arthur mặc dù thấy được tình cảnh bên này nhưng cũng không thể tiến tới cứu được.

Sở Lăng càng lo lắng hơn kêu lớn:

“Alex, nếu anh không tay, cả hai chúng ta đều chết!”

Alex từ phía trên nhìn hắn, bên môi hiện lên một nụ cười ôn nhu:

“Vây cùng chết đi.”

Sở Lăng nhìn thấy Alex thông thả mỉm cười như vậy, nhất thời á khẩu không trả lời được, đôi lam mâu quen thuộc lóe sáng hút hồn, rành mạch nói với cậu—— anh cam tâm tình nguyện muốn cùng cậu đồng sinh cộng tử.

Trái tim Sở Lăng lại bắt đầu cảm nhận được thứ tình cảm đau khổ mệt mỏi, nhưng cậu không còn thời gian dư thừa để lo nghĩ nhiều nữa, ngộ ngộ vươn cánh tay cầm lưỡi kiếm đặt lên cánh tay đang bị Alex nắm chặt.

Alex kinh hoảng hét lên:

“Không! Lăng, dừng.”

Sở Lăng nhìn đôi lam mâu đang vô cùng kích động, nhẹ nhàng lắc đầu, âm đạm nói:

“Alex, tôi sẽ không để anh chết, sinh mạng của anh quan trọng hơn.”

Alex hét lớn:

“Lăng, nếu em dám chết trước mặt tôi, tôi thành quỷ cũng không buông tha em! Cho dù phải đuổi theo tới địa ngục, tôi cũng nhất định tìm được em!”

Sở Lăng cầm chặt lưỡi kiếm đang định cắt đứt tay mình, nghe thấy lời uy hiếp của Alex không khỏi do dự, Alex luôn nói là làm, cậu không thể bỏ mặc lời nói của anh, nhưng mà.....tình cảnh này, nếu trễ hơn nữa, hai người thực sự sẽ cùng đi tới chỗ chết.

Bên tai bỗng nhiên nghe thấy tiếng Ray hét to:

“Jason, ném dao, bắt lấy tay tôi.”

Sở Lăng và Alex động loạt ngẩng đầu, thì ra Ray mạo hiểm xếp dù lại, gia tăng tốc độ rút xuống bên cạnh hai người mới mở dù ra một lần nữa, vừa lảo đảo cố tiến tới gần, vừa đưa tay về phía Sở Lăng.

Alex kêu lên:

“Lăng, mau đưa tay cho Ray.”

Sở Lăng cắn chặt răng, cuối cùng buông thả lưỡi kiếm, vươn tay về phía Ray.

Người trên không trung rất khó điều khiển được động tác của mình, Alex và Sở Lăng đang ở dưới thấp, Ray lại ở phía trên cao hơn, Ray cố gắng di chuyển tiến gần tới hai người, liên tục hụt mấy lần mới có thể bắt được cổ tay của Sở Lăng, sức nặng trên người Alex cũng giảm bớt một nửa, tốc độ cũng lập tức giảm lại.

Mọi người lần lượt đáp xuống mặt núi đá lởm chởm, nơi này là phía đông của quần đảo Azores, địa thế hiểm trở, rừng núi rậm rạp, không có người lui tới.

Mọi người đều tự vớt dù qua một bên hợp lại một chỗ, đột nhiên nghe thấy tiếng phi cơ gầm rú, chiếc phi cơ đánh lén tạm thời tránh đi khi máy bay nổ mạnh, bay đi một vòng đã quay lại, phát hiện những cánh dù trắng trên mặt đất, lập tức lao xuống, một loạt đạn bắn lên vách đá.

Ray kêu lên:

“Mau chạy vào rừng cây.”

Alex nhanh chóng kéo Sở Lăng cùng đoàn người chạy vào rừng cây gần đó, máy bay đang vẫn đang truy kích phía sau, tiếng đạn “sư sư sư” không ngừng bắn phá phía sau, bụi đá bay loạn xạ.

Khó khăn lắm mới lọt vào rừng cây, “oanh” một tiếng, một quả bom nổ cách bọn họ không xa, lực ảnh hưởng cực lớn làm đám người ngã nhào, một ít cây cối cũng bị bốc lửa.

Alex phủi đám bụi đá trên đầu, đứng lên kéo Sở Lăng dậy vội vàng hỏi:

“Lăng, em có bị thương không?”

Sở Lăng thở hổn hển nói:

“Không có.”

Ray và đám người Arthur cũng lom khom bò dậy, Ray nói:

“Tiếp tục chạy, nhanh lên.”

Alex kéo Sở Lăng tiếp tục cùng mọi người trốn sâu vào trong rừng cây, mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng máy bay gầm rú mới dừng lại, tất cả đều mệt mỏi thở hồng hộc.

Nghĩ ngơi một lát, Arthur và đám vệ sĩ bắt đầu đi xung quanh xem xét địa hình, Alex kéo nhẹ Sở Lăng và Ray cùng ngồi xuống một gốc đại thụ nghỉ ngơi, lúc này mới có thể miễn cưỡng thở ra.

Ray oán hận nói:

“Alex, tôi đã nói anh nên đem theo nhiều người mà anh lại không chịu, bây giờ thì tốt rồi, tổng cộng tám người, trừ bỏ súng lục thì không còn vũ khí nào khác, sao đối phó với kẻ thù đây?”

Alex không trả lời, ngồi bên cạnh Sở Lăng, giúp cậu xoa bóp cổ tay bị trật khớp.

Sở Lăng không được tự nhiên rút tay về, nhin không được lên tiếng hỏi:

“Alex, sao anh chỉ dẫn theo vài người như vậy?”

92. Chương 92

Thân là thủ lĩnh của tổ chức hắc đạo Hắc Điểm mạnh nhất trên thế giới, lãnh đạo hàng vạn thuộc hạ tinh anh, bình thường rời khỏi cửa luôn dẫn theo một đám đông vệ sĩ xếp hàng kéo dài cả 100m, cho dù lái máy bay riêng ra ngoài, phía sau cũng an bài phi cơ hộ tống đẳng hoàng, dù sao người trên thế giới muốn giết Alex nhiều đến không xuể, sao anh lại liều lĩnh như vậy? Chẳng những không sắp xếp phi cơ hộ tống, chỉ dắt theo vài vệ sĩ, hành động này cũng quá mức tùy tiện, với kẻ địch lúc nào cũng theo sát hành tung của anh, bây giờ đúng là thời cơ có một không hai để ám sát.

Alex đưa mắt nhìn Sở Lăng, hơi thở dài một chút, không trả lời.

Ray ngồi bên cạnh thở dài:

“Jason, cậu còn không hiểu sao? Anh ta biết đây là khoảng thời gian cuối cùng được ở bên cạnh cậu, vì thế mới không muốn dắt nhiều người theo. Thiết, quả thực là đem tính mạng mình ra đùa giỡn.”

Sở Lăng trong lòng thất kinh, không khỏi ngẩng đầu nhìn Alex, chính mình lại đón nhận ánh mắt đau buồn chưa xốt của anh, trái tim hắn đột ngột vùng dậy, lại nhớ tới khoảnh khắc nguy cấp trong không trung vừa nãy, Alex thà chết cũng không chịu buông tay cậu ra, hơn nữa không hề lo sợ nói với cậu:

‘Vậy thì cùng chết đi.’

Sở Lăng bỗng nhiên quay đầu né tránh ánh mắt chăm chú của Alex, đáy lòng không ngừng cuồng loạn gào thét:

‘Alex....tôi nên làm gì với anh đây? Tôi nên làm sao với anh bây giờ?’

Sở Lăng chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn loạn của mình, Ray và Alex cùng nhau bàn bạc xem làm sao đối phó với cục diện bất lợi trước mắt.

Sắc trời dần tối đen, nếu địch nhân vẫn tiếp tục tấn công từ trên không mà không đổ bộ, muốn tìm được bọn họ không phải chuyện dễ dàng, mà xem ra hình như bọn họ chỉ phải phi cơ công kích, nên không đem theo nhiều lính chiến đấu trên mặt đất, huống hồ địch nhân có lẽ cũng không ngờ tới bọn họ khẩn cấp đáp xuống quần đảo Azores, vì thế tạm thời không còn nguy hiểm.

Ray nói:

“Xem ra chúng ta chỉ có thể chờ đợi. Người ở phân nhánh Boston mặc dù đã nhận được lệnh nhưng ít ra cũng tới sáng mai mới có thể tới được nơi này.”

Alex nói:

“Quần đảo này có cách xa trung tâm thành phố không?”

Ray nói:

“Trên không quan sát thấy cũng không xa lắm, ước chừng khoảng mấy chục km. Alex, hiện tại tình huống còn chưa rõ ràng, chúng ta không thể xuất hiện được, tốt nhất cứ chờ ở đây, chỉ cần sống sót qua đêm nay sẽ không còn chuyện gì.”

Alex do dự nhìn cổ tay súng đỏ của Sở Lăng: “Nhưng Lăng bị thương...”

Sở Lăng lạnh nhạt nói:

“Tôi không sao, không cần lo lắng.”

Alex đau xót nhìn hân, không nói thêm gì nữa.

Sắc trời ngày càng tối đen, rốt cuộc cũng thành một mảnh tối đen, Arthur dắt theo một vài tên vệ sĩ canh gác ở bốn phía.

Sở Lăng ngồi bên cạnh Alex, dần dần cảm thấy mệt mỏi không thể chịu nổi, thân thể cậu vừa mới bình phục, khó tránh được có chút yếu ớt, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Một cánh tay kéo cậu vào bờ vai ấm áp của anh, ngay sau đó cậu đã tựa vào lồng ngực rắn chắc.

Sở Lăng không khỏi cứng đờ, vừa do dự muốn giãy lại không, hơi thở quen thuộc của Alex đã lướt qua lỗ tai cậu, âm thanh trầm thấp vang lên:

“Lăng, tôi biết em rất mệt, lúc này đừng bướng bỉnh nữa được không? Coi như tôi xin em, để tôi ôm em nghỉ ngơi một lúc đi.”

Sở Lăng khẽ cắn cắn môi trong bóng đêm, rốt cuộc không tiếp tục khước từ nữa, ngoan ngoãn dựa vào lòng Alex, nhờ bóng đêm che phủ để cậu phóng túng một chút đi, ngày mai sau khi thoát hiểm, ấm áp mê người này sẽ không thuộc về cậu nữa.

Sở Lăng nghĩ như vậy, bất giác càng rúc sâu vào lòng Alex, cọ cọ tìm được một vị trí thoải mái nhắm hai mắt lại, trong khi mơ màng hình như nghe thấy tiếng cười trầm thấp sảng khoái của Alex, càng ôm chặt cậu hơn nữa.

Sở Lăng bắt đầu bình ổn, chỉ cần nằm trong ngực Alex lúc nào cậu cũng có cảm giác đặc biệt thoải mái và yên tâm, ách...nếu không tính tới thời điểm xâm phạm cậu...ai, quên đi, dù sao mọi việc cũng qua rồi, nếu cậu đã không thể hận anh, bọn họ cũng sắp rời xa thì cũng không nên nhớ tới việc này nữa.

Sở Lăng mơ màng nghĩ, dựa vào lồng ngực ấm áp của Alex dần dần chìm vào mộng đẹp.

Ray dựa vào một gốc đại thụ, vươn vai, mở mắt, rừng cây đã muốn sáng bừng, rốt cuộc cũng sáng.

Ray đảo mắt về phía gốc đại thụ Alex đang tựa vào, trong lòng Alex là Sở Lăng vẫn còn đang ngủ say, trên người Sở Lăng còn có áo khoát tây trang của Alex, nhìn ánh mắt Alex vô cùng tỉnh táo hẳn là đã tỉnh từ sớm.

Ray chợt nghĩ, dậy sớm? Nói anh ta căn bản cả đêm không chớp mắt có vẻ có khả năng hơn.

Ray mở miệng nói:

“Alex...”

“Suyt...”

Alex cũng không ngẩng đầu lên ý bảo Ray đừng lên tiếng, dễ dàng nhận ra không muốn đánh thức Sở Lăng.

93. Chương 93

Ray nhìn Alex đang mang bộ mặt vô cùng yêu thương chăm chú nhìn báu vật quý giá trong tay mình, không khỏi bĩu môi, đứng dậy đi về phía Arthur canh gác cách đó không xa, âm thầm than thở:

“Bộ dáng này đâu có giống sắp chia tay? Đến Mỹ rồi cũng không biết sẽ thế nào, dù sao mình cũng chẳng tin anh ta sẽ bỏ được Jason.”

Arthur nhìn thấy Ray đi tới, nói:

“Ray, cách đây không xa về phía tây có một miệng núi lửa, địa hình ở đó tương đối cao, thích hợp phóng đạn tín hiệu, Victor đang canh giữ ở đó.”

Ray trầm ngâm một chút: “Viện binh của chúng ta chắc sẽ tới nhanh thôi.”

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, hai người đồng loạt ngẩng đầu, giữa không trung là một viên đạn tín hiệu nổ mạnh thành một chùm hoa đỏ rực như mưa rơi rớt xuống.

Ray vội vàng lôi kéo Arthur nói:

“Mau chạy ra xem một chút.”

Hai người cùng chạy tới dãy núi gần đó, đồng thời lại nhìn thấy thêm một viên đạn tín hiệu bay lên không trung.

Hai người chạy một hơi tới miệng núi lửa, Victor đang phóng ra viên đạn tín hiệu thứ ba, Ray dôi mắt nhìn về phía xa, quả nhiên có hai chiếc phi cơ bảo vệ cỡ trung đang bay dọc theo hướng bờ biển.

Ray không khỏi cau mày, lẩm bẩm nói:

“Tên Jeffrey ngu ngốc này, sao không phái máy bay có thể hạ cánh trên mặt nước tới? Nơi này toàn là núi, loại phi cơ này sao đáp xuống được? Thật là, tôi ghét nhất là leo thang đây.”

Sở Lăng đang cuộn tròn trong lòng Alex hơi cục cựa, chậm rãi mở mắt, im lặng một chốc lát, tựa hồ đột ngột tỉnh táo phát hiện mình vẫn còn dựa vào lồng ngực Alex, vội vàng cử động ngồi dậy, nghe thấy giọng nói của Alex:

“Lăng, em tỉnh, nghĩ được một lúc thấy khỏe hơn không?”

Sở Lăng phát hiện trên người mình còn có áo khoát của Alex, ngẩng đầu nhìn lên, Alex đang dựa lưng vào thân cây mỉm cười nhìn cậu.

Sở Lăng nhớ lại chính mình nằm trong lòng anh ngủ suốt đêm, trên mặt có chút nóng lên, đứng lên cầm lấy áo khoát tây trang đưa cho Alex.

Alex đứng dậy cầm lấy áo mặc vào, Ray vội vã bước tới:

“Alex, máy bay của chúng ta tới rồi, đi nhanh lên.”

Alex đưa tay về phía Sở Lăng:

“Lăng, chúng ta đi thôi.”

Sở Lăng cẩn nhẹ môi mỏng, cảm thấy không nên thân mật với Alex như vậy, như nhìn thấy anh đưa tay, vẫn không tự chủ được đưa tay qua cho anh tùy ý nắm lấy.

Alex nắm tay Sở Lăng đi phía sau Ray hướng về phía bìa rừng.

Cách đó không xa, có hai chiếc phi cơ chiến đấu đang lượn vòng trên không trung.

Sở Lăng từ cửa sổ bên hông máy bay nhìn ra, có thể nhìn thấy chiếc phi cơ hộ tống đang bay phía sau, trước đây khi Alex ra ngoài hay xuất ngoại bằng máy bay tư nhân, luôn có đoàn vệ sĩ theo sau bảo vệ rất chặt chẽ, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống sơ suất như hôm qua, với thân phận của anh, quả thực không nên liều lĩnh như vậy, mà tất cả những chuyện này đều là vì cậu....

Sở Lăng nghĩ tới chỉ vì mình mà thiếu chút nữa Alex gặp nạn, trong ngực liền cảm thấy khó chịu rất không thoải mái, chỉ có thể tự an ủi mình:

‘Dù sau cũng sẽ không gặp lại, sau này sẽ không còn chuyện như vậy nữa, Ray nhất định sẽ bảo vệ anh rất tốt.’

Alex ngồi bên cạnh Sở Lăng, một bên nghe Ray báo cáo kết quả điều tra những người đánh lén hôm qua, một bên chăm chú nhìn về mặt có chút lo lắng, rốt cuộc nhận không được hỏi:

“Lăng, em đang nghĩ gì vậy?”

Sở Lăng ngừng lại một chút, khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

“Không có gì.”

Alex nói:

“Chúng ta tới trang viên Boston nghỉ ngơi trước một chút, sau đó tôi sẽ đưa em đi tiếp sang New York được không?”

Sở Lăng im lặng một chút, hơi hơi gật đầu.

Alex nhìn thấy vẻ lạnh lùng của cậu, chỉ có thể âm thầm thở dài.

Phi cơ đáp xuống một sân bay tư nhân ngoài ngoại ô, đoàn người ngồi lên xe của phân nhánh trở về trang viên.

Dọc theo đường đi, Sở Lăng vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhất định không chịu tiếp xúc với ánh mắt của Alex, thấy thời gian sắp chia tay ngày càng gần, tâm của cậu ngày càng rối loạn.

Cậu rõ ràng sắp có được sự tự do, vì sao trong lòng không hề cảm thấy vui vẻ? Cậu không biết mình yêu Alex nhiều cỡ nào, nhưng cậu biết bọn họ sẽ không có kết quả gì, chuyện chia tay chỉ là sớm hay muộn, nếu đây là quyết định cậu mong muốn, vì sao khi nghĩ tới sau này sẽ không bao giờ được nhìn thấy đôi lam mâu luôn nhìn cậu say đắm, trái tim liền đau đớn đến mức không thể thở nổi? Cậu rõ ràng đã biết trước kết quả, vì sao lại vẫn cảm thấy buồn thế này? Lại còn vô cùng khổ sở? Cậu biết mình đã giao trái tim cho anh, cũng sớm chuẩn trở thành một người vô tình, nhưng vì sao khi nghĩ tới suốt quãng thời gian còn lại sẽ không còn anh bên cạnh, lại cảm thấy lập tức chết đi còn tốt hơn phải sống một cuộc sống đau khổ như vậy....

94. Chương 94

Sở Lăng âm thầm hít một hơi thật sâu, trời ạ, phải mau chóng rời khỏi Alex, mau chóng kết thúc tình yêu và hận thù, nhưng mà.... làm sao mọi chuyện liên chấm dứt dễ dàng như vậy? Cậu và Alex đã đi tới bước này, bị mối nghiệt duyên trói chặt với nhau làm sao có thể dễ dàng cắt đứt, làm sao có thể đoạn tuyệt được đây?

Sở Lăng khẽ khép mắt lại, tiếp tục cảnh cáo chính mình, không thể cũng phải cố mà bỏ xuống, chờ tất cả mọi việc trôi qua, thời gian sẽ xóa nhòa hết tất cả, tình yêu và cả đau đớn, bọn họ nên bắt đầu một cuộc sống mới, có lẽ....có lẽ rất nhanh sẽ quên đi đối phương....

Sở Lăng kiềm không được cười khổ một chút, âm thầm tự châm biếm chính mình đang tự lừa gạt bản thân, cậu đã sớm biết rõ suốt đời này sẽ không quên được người nam nhân này, vẫn cứ cố mơ tưởng tự lừa gạt, quả thực rất buồn cười.

“Lăng...”

Bàn tay Alex áp lên bàn tay cậu đang để trên đùi, lúc này mới bắt giác phát hiện hai bàn tay mình đã bị siết chặt từ lúc nào, cậu nhẹ nhàng thở ra thả lỏng người, lại thủy chung không dám ngẩng đầu nhìn Alex.

Đoàn xe nối đuôi nhau chạy vào một trang viên lớn ở ngoại ô.

Xe dừng lại, có người tiến tới mở cửa xe, Alex và Sở Lăng bước xuống xe.

Alex đi trước hai bước, thấy Sở Lăng vẫn đứng bên cạnh xe không hề động đậy, liền quay lại nắm tay cậu kéo đi, ngay lúc Alex vừa quay đầu lại bất ngờ một tiếng “póc” nhỏ vang lên, một viên đạn bay sượt qua vành tai trái Alex, ghim trên thân xe.

Sở Lăng nhất thời kinh hãi kêu lên:

“Alex...”

Ray lập tức phóng qua nhào lên người Alex, Alex cũng nhanh chóng ôm Sở Lăng thụp xuống, đồng thời tiếng súng của đám vệ sĩ xung quanh đồng loạt vang lên dữ dội.

Ray che chắn cho Alex, Alex lôi kéo Sở Lăng, ba người nhanh chóng vọt tới bên kia xe ẩn nấp, Alex và Ray cùng rút súng ra.

Ngày hôm qua vừa tiến hành tập kích vì tranh đoạt lợi ích bang phái, hôm nay lại tiếp tục chơi trò đánh lén? Tuy nói bọn họ đã quen với cuộc sống nguy hiểm suốt ngày phải đối mặt với mưa bom bão đạn, nhưng ngày nào cũng như vậy cũng hơi kích động đi?

Ba người tựa vào cửa xe, ngã ngồi trên mặt đất, nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt ẩn chứa sợ hãi, vừa nãy nếu không phải Alex đột ngột xoay người lại kéo Sở Lăng, viên đạn kia đã sớm lấy đi tính mạng anh.

Ray nhớ lại mà khiếp sợ, ánh mắt Alex vẫn bình tĩnh lãnh khốc, trong mắt Sở Lăng thì tràn ngập hốt hoảng và lo lắng, thấp giọng hỏi:

“Anh...anh không sao chứ?”

Alex siết nhẹ tay hắn, mỉm cười trấn an:

“Đừng lo, tôi không sao.”

Mặc dù đang nằm giữa vòng vây nguy hiểm, Ray vẫn nhin không được liếc mắt chán ghét nhìn hai người một cái, ngoài miệng rõ ràng cứ nói muốn chia tay, nhưng hành động luôn toát ra tình cảm nồng nàn, khiến cho người ta....quả thực là tức tối đến mức muốn học máu.

Ray bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, kêu lên:

“Alex, chúng ta phải nhanh chóng chạy vào trong.”

Alex và Sở Lăng cũng đồng thời nhìn thấy bốn phía tường bao quanh đã bắt đầu xuất hiện đội tập kích trang bị đầy đủ, trời ạ, lần này không phải bang phái nào đánh lén, tất cả đều mặc trang phục của bộ đội đặc chủng.

Sắc mặt Sở Lăng đột nhiên trắng bệch, trong đầu rối loạn vô cùng, chỉ còn duy nhất một suy nghĩ: thì ra....thì ra lại là mình đem tới phiền phức cho Alex, thì ra chính mình một lần nữa suýt hại chết Alex....

Trong lòng Sở Lăng bị chấn động mạnh mẽ, mơ màng bị Alex kéo đi, cùng với Ray, ba người lao đi trong làn mưa đạn cùng nhau vọt vào bên trong, hướng nhà chính chạy như điên, dọc theo đường đi bên tai nghe thấy tiếng súng ầm ĩ không ngừng, trang viên vốn đang gọn gàng sạch sẽ trong chốc lát đã biến thành chiến trường đầm máu, hai bên đều đã bị thương tích, bên Alex bị lâm vào tình thế không thuận lợi, thương vong vô cùng thê thảm.

Ba người rút cuộc cũng chạy vào tới đại sảnh, Arthur và người quản lý phân nhánh Jeffrey cũng dẫn theo đám thuộc hạ rút về phía nhà chính, Ray và Jeffrey lập tức bố trí phòng vệ tác chiến.

Sở Lăng đột nhiên hét lớn:

“Alex!”

Ray hốt hoảng quay đầu lại, Sở Lăng đỡ Alex từ từ ngồi xuống đất, Ray vội vàng chạy tới:

“Alex, anh làm sao vậy?”

Alex tựa vào ngực Sở Lăng, cười khổ một chút, cố gắng siết chặt lớp áo tây trang, máu từ vết thương trên ngực không ngừng chảy máu nhiễm đỏ lớp áo sơ mi bên trong.

Ray nữa quỳ xuống sợ hãi kêu lên:

“Không! Alex...”

Tiếng súng kịch liệt đột nhiên ngưng lại, Jeffrey đang canh giữ bên ngoài hét lớn:

“Bọn họ ngừng bắn.”

Sau đó lập tức nghe thấy có người dùng microphone kêu gọi đầu hàng, yêu cầu người bên trong lập tức hạ vũ khí giao con tin, nếu không mười phút sau sẽ lập tức phát động tổng tấn công.

95. Chương 95

Jeffrey căn dặn thuộc hạ cẩn thận quan sát động tĩnh đối phương, xoay người bước nhanh tới nói: “Ray, Boss Savannah sao rồi?”

Ray nhú chặt mày nói:

“Hình như bị thương không nhẹ.”

Jeffrey nhìn Sở Lăng đang ngã ngổ trên mặt đất bối rối dùng tay ngăn không áu từ vết thương tíu tít ào ạt chảy ra, nói:

“Ray, chúng ta có giữ con tin sao?”

Ray không trực tiếp trả lời vấn đề này, chỉ lo lắng nói: “Jeffrey, phải mau nghĩ ra biện pháp đưa Alex đi bệnh viện.”

Alex thở hổn hển nói:

“Ray, tình huống bên ngoài thế nào?”

Ray rút cuộc nhìn không được quắc mắt lên tức giận quát:

“Còn thế nào? Đối phương tuyên bố mười phút sau sẽ tấn công, chúng ta lại không đủ người và vũ khí, căn bản chỉ có thể ngồi đây chờ chết.”

Alex khẽ thở dài:

“Tôi...tôi không nghĩ tới sẽ như vậy...”

Ray lớn tiếng nói:

“Không nghĩ tới? Làm sao anh có thể không nghĩ tới? Alex, anh giam giữ một sĩ quan Mỹ, thậm chí ở Paris còn trắng trợn vận dụng lực lượng chính phủ đuổi bắt cậu ta, quân đội Mỹ sao không thể biết tới tin tức này? Anh ở Pháp còn không nói, thân phận và nhiệm vụ của Jason đều là cơ mật, bất luận thế nào bọn họ sẽ không rầm rộ phái binh sang hải ngoại, nhưng hiện tại anh tại nhào tới cửa nhà người ta, này không phải muốn chết thì là gì? Thực tế chúng ta có các mối quan hệ trong kinh doanh với họ, ngay cả quân đội cũng không thực sự muốn chống lại anh, nhưng anh ở Paris hung hăng gây náo loạn như vậy, khiến cho toàn bộ thế giới này biết anh đang truy đuổi một người tên Jason Claire, sĩ quan Mỹ, anh xem bọn họ làm sao bỏ qua được? Thậm chí vì muốn giữ sĩ diện, cũng không thể để anh tiếp tục giam giữ Jason a?”

Mỗi câu nói của Ray như một vết dao cứa vào tim Sở Lăng, hắn chỉ có thể kinh ngạc nhìn Alex đang nằm trong lòng mình, sắc mặt anh đã bắt đầu tái nhợt vì mất máu quá nhiều.

Jeffrey và những người khác đều dừng sờ nhìn tình cảnh trước mắt này, người đang ôm thủ lĩnh tối cao của họ chính là người nam tử trẻ tuổi Jason mà Boss yêu say đắm.

Alex đau lòng nhìn Sở Lăng đang tự trách mình, ánh mắt vô cùng thống khổ, cố gắng chống đỡ nói:

“Ray....không được nói nữa...”

Ray nâng tay quệt gương mặt mệt mỏi:

“Jason, thực xin lỗi, tôi không phải trách cậu, chuyện này cũng không phải lỗi của cậu.”

Sở Lăng ngẩng đầu nói:

“Ray, mau gọi cho bệnh viện. Tôi sẽ ra ngoài, bọn họ tìm thấy tôi sẽ không tiếp tục tấn công nữa, mọi người cũng có thể nhanh chóng đưa Alex đến bệnh viện.”

Trong lòng Ray hiểu rõ trước mắt chỉ còn biện pháp này, im lặng quỳ xuống đỡ lấy Alex đang nằm trong lòng Sở Lăng.

Sở Lăng đang muốn đứng dậy, Alex cầm lấy tay cậu, đau đớn thở dốc:

“Lăng...”

Sở Lăng cúi đầu bắt gặp ánh mắt đầy dứa không muốn rời xa của Alex, miễn cưỡng gượng cười:

“Trước sau gì chúng ta cũng phải nói lời tạm biệt.”

Alex nhìn cậu, cười khổ:

“Chỉ sợ không phải tạm biệt mà là vĩnh biệt.... Lăng.... chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa... phải không?”

Sở Lăng chỉ im lặng không nói gì.

Alex thở hổn hển nói:

“Lăng....em trở về... sẽ không có chuyện gì chứ?”

Sở Lăng ngập ngừng một chút, nói:

“Cùng lắm quân đội sẽ cưỡng chế tôi từ chức thôi, sẽ không đưa ra tòa án quân sự, anh không cần lo lắng.”

Kỳ thực trong lòng bọn họ hiểu rất rõ, trải qua tất cả những việc này, Sở Lăng có lẽ không thể tiếp tục giữ chức vụ trong đội thủy quân lục chiến.

Alex cắn răng cố gắng chống chọi lại cơn đau, thở dài nói:

“Lăng....thực xin lỗi.... là tôi đã hủy đi sự nghiệp của em....”

Sở Lăng chăm chú nhìn Alex thật lâu, thấp giọng nói:

“Anh....nhớ tự chăm sóc bản thân mình.”

Sau đó buông tay Alex ra đứng dậy.

Alex cố vùng vẫy thở dốc nói:

“Lăng....cám ơn em....”

Sở Lăng xoay người định rời khỏi, nghe thấy Alex nói kinh ngạc quay đầu lại, Alex thở hổn hển không ngừng, dùng âm thanh vô cùng mỏng manh nói ra một câu tiếng trung:

“Cám ơn em đã yêu tôi...”

Sở Lăng vô cùng khiếp sợ nhìn Alex.... anh biết? Anh đã biết được? Thì ra anh đã biết được tình cảm của mình thế nhưng vẫn quyết định im lặng tự do? Anh....anh vì sao phải làm như vậy?

Alex thở hổn hển khó chịu ho nhẹ, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn cậu không rời.

Sở Lăng khẽ hít sâu, dứt khoát xoay người bước nhanh ra cửa đại sảnh, đám vệ sĩ canh giữ ở cửa im lặng thối lui ra sau, Sở Lăng đưa hai tay chậm rãi mở cánh cửa đang khép chặt.

Đại môn vừa mở ra, lập tức có vô số họng súng chĩa thẳng vào Sở Lăng.

Tất cả mọi người trong đại sảnh chăm chú nhìn Sở Lăng đứng trước hàng loạt họng súng bước tới trước, âm thanh bình tĩnh của cậu vang lên:

“Tôi là Jason Claire.”

Alex trở mắt nhìn người mình yêu nhất cuộc sống này rời khỏi mình, vết thương trong lòng so với vết thương đang không ngừng trào máu càng đau đớn hơn, rốt cuộc không thể chống đỡ nổi ngất xỉu trong lòng Ray.

96. Chương 96

“Jason, kỳ thật cậu không cần thiết phải từ chức, chờ tôi một thời gian, tôi sẽ giúp cậu giải thích rõ ràng với cấp trên.”

“Tướng quân, cảm ơn, bất quá không cần như vậy, tôi đã quyết định rời khỏi quân đội.”

“Jason, nếu cậu cần thời gian nghỉ ngơi, tôi có thể cho cậu nghỉ phép dài hạn, nhưng cậu đâu cần nhất thiết phải từ chức?”

“Tướng quân, cảm ơn ý tốt của ông, nhưng quả thực không cần thiết, tôi nghĩ... mình thực sự muốn thoát khỏi cuộc sống này, tôi cảm thấy mình không thích hợp với công việc này, tôi thật sự cảm giác mệt mỏi quá.”

“Này... Jason, cậu có tính toán gì cho sau này chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa có, nhưng tôi định trở về Đài Loan một chuyến.”

“Ai, được rồi, cậu nhóc, hy vọng sau này chúng ta còn cơ hội gặp lại nhau.”

“Gặp lại sau, tướng quân.”

“Gặp lại sau, Jason.”

Sở Lăng, Andy và đám Kay cùng nhau vào bar uống rượu.

Dưới áp lực từ cấp trên và sự kiên trì của Sở Lăng, tướng quân rốt cuộc cũng phải chấp nhận đơn từ chức của cậu, hôm nay Sở Lăng đã chính thức rời khỏi đội hải quân lục chiến, đám người Andy cảm thấy rất bất bình, nhưng không có biện pháp nào, lúc này cùng nhau ngồi uống rượu nhưng cũng rầu rĩ không vui.

Trong lòng Sở Lăng vô cùng buồn bực, không ngừng rót rượu uống, trong đầu không ngừng nhớ tới khoảnh khắc chia tay với Alex, nhớ tới vết thương không ngừng rỉ máu, nhớ tới đôi lam mâu tràn ngập tuyệt vọng....

Sở Lăng cảm ly rượu ngơ ngẩn đến xuất thần——đã hai ngày rồi, Alex....Alex chắc hẳn đã thoát khỏi nguy hiểm? Thân thể anh rất khỏe mạnh, hơn nữa tài chính của Hắc Diễm rất to lớn, nhất định Ray sẽ sắp xếp bệnh viện và bác sĩ tốt nhất, anh chắc chắn sẽ không có việc gì.... nhất định sẽ bình an qua khỏi.... Nhưng mà, cậu quả thực rất muốn biết tình hình của Alex.... muốn biết anh có phải thực sự bình an hay không, tuyệt đối không hề có ý tứ gì khác.... tuyệt đối không phải đang nhớ anh....cũng không còn yêu anh nữa..... không đúng, không đúng.....

Tony cướp lấy ly rượu hất lại đưa lên môi, nói:

“Jason, cậu không nên uống nữa.”

Sở Lăng cười khổ một chút:

“Dù sao bắt đầu từ ngày mai, tôi cũng không cần phải dậy sớm, không cần tham gia huấn luyện, uống nhiều một chút có sao đâu...”

Kay nói:

“Jason, đừng uống nữa, cậu như thế sao lái xe về nhà được?”

Sở Lăng có chút ngà ngà say, mơ màng nói:

“Đừng lo.... không sao hết....”

Andy nhú nhú mày, nói:

“Quên đi, để tôi lái xe đưa cậu ta về!”

Harry cũng lên tiếng:

“Thế cũng tốt, để cậu ta lái xe trong tình trạng này càng làm mọi người lo lắng. Ai, tất cả mọi chuyện đều do tên Alex chết tiệt kia, tất cả tiền đồ tốt đẹp của Jason đều bị phá nát hết.”

Andy đỡ Sở Lăng dậy, nói tiếp:

“Bây giờ tôi đưa cậu ta về, mọi người cũng nên về sớm một chút đi.”

Nhóm người lười biếng hướng Andy khoát tay: “Được rồi, mau đưa Jason về đi.”

“Trên đường cẩn thận.”

Andy vừa lái xe, vừa quay đầu lại nhìn Sở Lăng một mỗi tựa lưng nhắm mắt lại, lắc đầu than nhỏ.

New York về đêm vẫn vô cùng ồn ào náo nhiệt, Andy vững vàng lái xe lướt qua những con phố tấp nập, đột nhiên nghe thấy tiếng thở dài tiếc nuối của Sở Lăng:

“Alex...”

Andy bất ngờ thẳng gập, quay đầu nhìn về phía Sở Lăng.

Sở Lăng đã ngà say hết sáu bảy phần, xe bất ngờ phanh lại khiến cậu hơi chú người về trước, nhưng có thất an toàn giữ lại, kéo cậu giật trở về trên ghế, hơi giãy dụa một tý, cũng không mở mắt ra.

Andy nhìn Sở Lăng chằm chằm, gương mặt điển trai trong nhất thời không có biểu hiện nào, nhưng trong đôi mắt xanh đã bắt đầu lóe lên tia lửa giận.

Một lúc lâu sau, Andy vẫn không nói tiếng nào, quay lại khởi động xe.

Rốt cuộc cũng tới ngôi nhà của Sở Lăng ở Manhattan, do cha dựng để lại cho cậu.

Andy ngừng xe, mở cửa xe nói:

“Jason, về tới nhà rồi.”

Sở Lăng mơ hồ “ân” một tiếng, nhưng không hề động dậy gì.

Andy đành phải giúp cậu cởi dây an toàn, đỡ cậu xuống xe, dùng chân đá cửa xe lại, nửa nâng nửa kéo cậu đi vào sân nhà, bước lên cầu thang, móc chìa khóa trong túi Sở Lăng, mở cửa đưa cậu vào trong.

97. Chương 97

Andy đặt Sở Lăng nằm trên sô pha, đi tới phòng bếp rót cho cậu ly nước, đứng cạnh sô pha kêu:

“Jason, Jason, uống chút nước đi.”

Sở Lăng vô lực dựa vào sô pha, hơi mở mắt một chút, trong đôi tinh mâu đang mơ màng loáng thoáng thấy một đôi mắt xanh biếc, lăm lăm kêu:

“Alex...”

Andy nhất thời cứng đờ người, nhìn chằm chằm Sở Lăng thật lâu, bàn tay cầm ly nước vì dùng sức quá mạnh có chút trắng bệch.

Một lúc lâu sau, Andy mới mở miệng nói:

“Jason, cậu thực sự yêu tên khốn đó sao?”

Sở Lăng đã sớm mệt mỏi tiếp tục nhắm mắt lại, cũng không hề nghe thấy Andy nói gì, đương nhiên cũng không trả lời.

Andy ngồi xuống bên cạnh cậu, cúi đầu nhìn cốc nước trong tay, khe thở dài:

“Jason, tôi yêu cậu suốt ba năm, nhưng vẫn luôn sợ hãi sẽ phá đi tình bạn giữa chúng ta nên không hề nói ra. Nếu sớm biết cậu đồng ý tiếp nhận nam nhân, tôi cũng không cần phải cố chịu đựng khổ sở như vậy?”

Andy đặt cốc nước lên bàn, quay đầu lại nhìn Sở Lăng đang mơ màng trên ghế:

“Nhưng vì sao yêu tên khốn đó? Chẳng lẽ cậu bị hại không đủ thâm hay sao?”

Sở Lăng nghiêng đầu dựa lên sofa, căn bản không hề để ý tới Andy nói gì, hoặc cho dù có nghe thấy một chút, với tình trạng của cậu bây giờ cũng không suy nghĩ được gì.

Cậu trước kia chưa bao giờ uống nhiều rượu như vậy, rượu đang dần cắn nuốt ý thức của cậu, cậu cảm thấy rất khó chịu, đầu óc rối loạn chỉ muốn nhanh chóng nằm xuống ngủ một giấc.... Ân, bên tai hình như có ai đó luôn miệng nói gì, bắt quá nghe không rõ, cũng không biết là ai....

Sở Lăng trong lúc nửa tỉnh nửa mê cảm giác được có người đem mình ôm vào trong ngực, trên trán, trên chóp mũi và gương mặt xuất hiện một cảm giác ôn nhu tựa hồ đang có ai hôn mình....

Di? Là Alex sao? Hình như không phải....bọn họ không phải đã xa nhau rồi sao?

A....đúng rồi, nhất định là đang nằm mơ.... ai....chỉ vừa xa nhau hai ngày, sao cậu đã mơ thấy anh rồi? Xem ra mình còn yêu anh nhiều hơn mình tưởng.... bắt quá nếu đã là mộng, thì cũng không cần do dự như vậy đi? Dù sao cũng chỉ là mộng thôi, làm cần một chút cũng không có gì lo lắng a?

Sở Lăng mang theo suy nghĩ hỗn loạn như vậy, không hề phản kháng, làm mọi người kia rốt cuộc đời xuống môi cậu ôn nhu mát, cậu kiểm không được, kêu khẽ:

“Alex....”

Đôi môi đang hôn hân lập tức đứt ra, đôi tay đang ôm cũng có chút cứng đờ.

Sở Lăng cố gắng mở mắt, ánh mắt lơ mơ nhìn thấy đôi lam mâu đang tức giận.... Di? Thật là kỳ quái, sao nằm mơ cũng nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Alex? Anh vì cái gì lại tức giận a?

Sở Lăng còn đang chậm chạp suy nghĩ, cả người đột nhiên bị áp lên sofa, một nụ hôn cuồng nhiệt bất ngờ ập lên môi cậu, ra sức mát mạnh, một đôi tay cũng bắt đầu vội vã vuốt ve cơ thể cậu....

Rốt cuộc Alex đã xảy ra chuyện gì? Sao ngay cả trong giấc mơ cũng vẫn thô bạo như vậy....

Di? Không đúng, có cái gì đó không đúng.... nụ hôn của Alex có chút lạ? Cách mát vào, hương vị, còn có cảm giác, tất cả đều khác biệt, sao Alex bỗng chốc lại biến hóa lớn như vậy? Quả thực thay đổi như một người hoàn toàn khác.... a....Alex chết tiệt, anh không thể nhẹ một chút sao? Ngắt cậu đau quá....

Đau? Nằm mơ sao có cảm giác đau? ?

Bản năng tự vệ được huấn luyện nghiêm khắc của Sở Lăng trong nháy mắt bùng dậy ép cậu rất nhanh tỉnh táo lại, cảm giác chéch choáng cũng bị mồ hôi lạnh thổi bay quá nửa, trong đầu nhanh chóng xuất hiện hai suy nghĩ: thứ nhất, cậu không phải đang mơ; thứ hai, người nằm trên người cậu không phải Alex.

Sở Lăng mở to mắt, dùng sức đẩy người vẫn đang hôn mình ra một chút, không khỏi khiếp sợ không dám tin:

“Andy....”

Đôi lam mâu đang bén lửa của Andy nhìn cậu vài giây, lập tức ập xuống ôm cậu tiếp tục nụ hôn điên cuồng, sở soạn bắt đầu xé rách lớp quần áo.

Sở Lăng vừa vội lại giận, lập tức bắt đầu liều mạng giãy dụa, hét lên:

“Andy, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Andy không nói tiếng nào, chỉ càng dùng sức hôn cậu, đồng thời hai tay không hề do dự kéo quần áo cậu xuống.

Sở Lăng liên tục đâm đá thể nào cũng không thể đẩy Andy ra, tình thế cấp bách liền đưa tay xuống bên hông tìm súng lục, nhưng trong lúc vội vàng tìm thể nào cũng không thấy, bối rối tới mức quên đi chính mình hôm nay đã giao trả lại súng, báo cáo và văn bản từ chức cũng đã nộp lên, mà khẩu súng riêng của cậu bây giờ lại không mang trên người.

98. Chương 98

Andy dùng sức áp chặt Sở Lăng lên sofa, lại tiến thêm một bước túm mở thắt lưng cậu.

Sở Lăng không còn nhiều thời gian suy nghĩ, tay phải cấp tốc đưa lên chế trụ cổ họng Andy, đầu gối phải dùng sức thúc mạnh lên xương sườn anh ta, Andy nhất thời bị cậu quăng ngã xuống, va chạm mạnh với bàn trà đặt bên cạnh, “ư...rầm” vang lên, bàn thủy tinh vỡ vụn văng tứ tung, hỗn loạn trên mặt đất.

Sở Lăng vội vàng ngo ngoáy đứng dậy, chật vật lao đảo lui về phía sau, một bên cố gắng chống lại cơn khó chịu do say rượu, một bên run run lúng túng thất lại đai lưng và quần áo.

Andy chậm rãi đứng dậy giữa đám mảnh vụn thủy tinh, nhìn chằm chằm Sở Lăng đã lui tới phía sau sofa.

Sở Lăng cảm thấy trái tim mình đang đập như điên, cho tới bây giờ cậu cũng không dám tin Andy thừa dịp hấn say rượu làm ra chuyện như vậy, cậu xem chút nữa đã bị người bạn thân thiết nhất đồng thời cũng là chiến hữu cậu tin tưởng nhất thượng.

Hai người nhìn nhau một hồi lâu, Sở Lăng rốt cuộc nhịn không được tức giận nói:

“Andy, anh rốt cuộc có biết mình đang làm gì không?”

Andy bình tĩnh nói:

“Đương nhiên biết, không phải tôi đã nói tôi yêu cậu sao?”

“Cái...cái gì?”

Sở Lăng ngay lập tức ngây người:

“Anh....anh nói lúc nào?”

Andy nói:

“Ngay vừa rồi, mà cậu cũng không có cự tuyệt.”

Thần trí Sở Lăng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo có chút mơ hồ:

“Anh...anh nói gì? Sao tôi không nhớ rõ?”

Andy khẽ chạy mày:

“Jason, nói cho tôi biết đi, cậu thực sự yêu tên Alex kia sao?”

Về mặt Sở Lăng lập tức biến đổi, một lúc lâu sau mới nói:

“Vì cái gì lại hỏi như vậy?”

Andy nhìn hấn:

“Bởi vì lúc này cậu luôn miệng gọi tên anh ta.”

Sở Lăng nhất thời trầm mặc không nói gì, cậu không biết nên giải thích chuyện này như thế nào, cũng không biết làm thế nào giải thích mối quan hệ dây dưa rắc rối giữa mình và Alex.

Andy bước vòng qua sô pha, tới trước mặt Sở Lăng, kích động nói:

“Jason, tình cảm của tôi dành cho cậu là chân thật, từ thời điểm lần đầu tiên gặp nhau tôi đã yêu cậu, chỉ là tôi không dám nói ra, tôi sợ, nếu cậu không chịu tiếp nhận, chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể. Nhưng tới bây giờ tôi không thể nhịn được nữa, tôi rõ ràng yêu cậu như vậy, luôn cẩn thận sợ cậu bị xúc phạm, kết quả cậu lại yêu tên Alex kia, tên chết tiệt đó dựa vào cái gì để dằng chiếm được trái tim cậu như vậy? Tôi không cam lòng, làm sao tôi có thể chấp nhận được?”

Sở Lăng nhìn Andy khổ sở rống to với mình, khó khăn nói:

“Andy...”

Andy trấn tĩnh lại cảm xúc một chút, khẩu khí cũng dần dịu lại:

“Jason, quên Alex đi, cậu cũng biết mình và anh ta sẽ không có khả năng ở chung một chỗ, thử tiếp nhận tôi được không? Jason, tôi nhất định sẽ thật lòng yêu cậu.”

Sở Lăng theo bước chân của Andy tiến tới mà lui về phía sau, cảm thấy có chút bối rối liên tục lắc đầu:

“Không, Andy, chuyện đó không có khả năng, tôi....tôi luôn xem anh là một người bạn tốt a?”

Andy tiếp tục tiến tới gần hẳn:

“Chúng ta có thể tiến tới thêm một bước, thân thiết hơn bạn bè một chút, như vậy không phải tốt lắm sao?”

Sở Lăng bỗng nhiên giơ tay lên ngăn cản Andy tiếp tục tiến tới gần, đề cao âm thanh:

“Đủ rồi. Andy, chúng ta chỉ có thể làm bạn bè, tuyệt đối không thể có cảm giác khác xen vào. Tôi hi vọng anh chấm dứt đi, đừng nói thêm gì nữa.”

Andy kinh ngạc đứng lại:

“Jason, cậu quả thực không thể tiếp nhận tôi sao? Thế vì sao cậu lại tiếp nhận Alex?”

Sở Lăng kiềm không được tức giận nói:

“Anh và tôi không hề liên quan gì tới anh ta! Tôi và anh ta đã chấm dứt, cái gì cũng không còn, chúng ta bây giờ không còn chút quan hệ gì! Trước mặt tôi không cần nhắc tới anh ta, tôi không muốn nghe!”

Andy chăm chú nhìn hẳn, bên môi mơ hồ hiện ra một nụ cười:

“Jason, cậu đến cùng đang muốn thuyết phục tôi hay tự thuyết phục chính mình? Cậu luôn miệng nói quan hệ giữa cậu và anh ta đã chấm dứt, nhưng sau khi say rượu, đang ngủ lại luôn gọi tên anh ta, thậm chí thời điểm tôi ôm cậu, từ miệng cậu cũng thoát ra cái tên Alex, đây chính là sự chấm dứt mà cậu nói sao? Đây rốt cuộc là chấm dứt cái quái gì?”

Sắc mặt Sở Lăng tái nhợt, á khẩu không trả lời được.

Andy lại tiếp tục bước từng bước tới trước mặt cậu:

“Jason, muốn chấm dứt một mối tình, biện pháp tốt nhất chính là bắt đầu một tình yêu mới, tôi thực sự yêu cậu, tôi hi vọng cậu cho tôi một cơ hội, để tôi hảo hảo yêu cậu, tôi sẽ giúp cậu thoát khỏi đoạn quá khứ khổ sở kia, không phải cậu cũng muốn chấm dứt hoàn toàn sao? Vì sao không thử tiếp nhận tôi?”

Andy tiến sát tới bên Sở Lăng đang do dự, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay cậu, thấy cậu không phản ứng gì, liền nghiêng đầu muốn hôn lên môi cậu.

Thân thể Sở Lăng run nhẹ, ngay lúc Andy sắp chạm vào môi mình, cậu mạnh mẽ đẩy anh ta ra, lui về sau hai bước, rồi loạn liên tục lắc đầu:

“Không, Andy, không được, tôi không làm được, không thể làm được.”

Andy thống khổ lớn tiếng chất vấn:

“Vì cái gì?”

Sở Lăng chỉ không ngừng lắc đầu.

99. Chương 99

Andy cắn răng nói:

“Bởi vì cậu còn yêu anh ta, có đúng không?”

Sở Lăng trầm giọng nói:

“Đừng nói nữa!”

Andy kêu lên:

“Jason, vì sao cậu không tỉnh táo một chút? Biết rõ mình và anh ta không có khả năng, vì cái gì vẫn không chịu buông tay? Vì cái gì thà rằng tự tra tấn chính mình cũng không muốn tiếp nhận tôi? Vì sao không quay đầu lại dùng trái tim đã yêu tên khốn đó để nhìn tôi? Tôi đã yêu cậu suốt ba năm, tên đó chỉ nhận thức cậu được vài ngày? Cậu nhất định phải tổn thương trái tim tôi như vậy sao?”

Sở Lăng hỗn loạn nói:

“Nhưng....nhưng mà anh chỉ luôn là bạn của tôi mà thôi...”

Andy kêu lên:

“Tôi không muốn làm bạn của cậu! Tôi yêu cậu, nghe thấy không? Tôi yêu cậu!”

Sở Lăng cũng không suy nghĩ bật ra:

“Nhưng người tôi yêu không phải là anh!”

Trong phòng khách lập tức tràn ngập im lặng, vài giây sau, Andy có chút mệt mỏi mở miệng:

“Người cậu yêu chính là Alex, phải không? Cậu rốt cuộc cũng thừa nhận. Jason, phương thức cự tuyệt này quả thực vô cùng tàn nhẫn, ngay cả một cơ hội bắt đầu tôi cũng không có.”

Sở Lăng nhìn biểu tình cô đơn của Andy, cũng cảm thấy đau xót:

“Andy, thực xin lỗi.”

Andy mệt mỏi thở hắt ra:

“Cậu rõ ràng đã chọn lựa chấm dứt, lại vẫn yêu anh ta như cũ. Cậu bắt tôi thua cuộc, nhưng một đối thủ cũng không có. Jason, Jason, cậu....cậu cũng thật biết cách làm tổn thương người khác.”

Sở Lăng không trả lời, chỉ có thể cúi đầu:

“Thực xin lỗi.”

Andy nhìn hẩn thật lâu, rốt cuộc xoay người buồn bã rời khỏi.

Sở Lăng vẫn đứng im một chỗ, chậm chậm ngã ngồi xuống sàn, đôi tinh mâu tràn ngập đau đớn không thể diễn tả:

“Alex....thì ra.... thì ra tôi đã yêu anh sâu đậm như vậy....sâu đến mức khiến chính tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi....”

Sở Lăng không biết đã ngồi trên mặt đất bao lâu, rốt cuộc thở dài:

“Alex, mặc kệ tôi yêu anh nhiều thế nào, chúng ta cũng đã chấm dứt. Có lẽ tôi sẽ luôn nhớ về anh, nhưng đồng thời tôi cũng sẽ dùng cả đời này để cố gắng quên anh, chỉ mong suốt cuộc đời này chúng ta sẽ không còn gặp lại....”

Cơn gió trong tiết trời mùa thu cuộn cuộn thổi vài miếng lá khô rơi bay tứ tung, khiến cho nghĩa trang hoang vắng càng tăng thêm vài phần cô đơn lạnh lẽo.

Bên cạnh mộ bia là một bóng dáng cao gầy của một nam nhân, mặc tây trang đen, một chiếc kính râm che khuất đôi tinh mâu vô cùng xinh đẹp.

Người nọ ôm một bó hoa lớn không biết đã đứng ở đó bao lâu, bóng dáng tao nhã để lộ ra nét cô đơn ưu thương.

Cuối cùng, người nọ bước tới nhẹ nhàng đặt bó hoa lên mộ bia, nhẹ giọng nói:

“Mẹ, con sẽ rời Mỹ trở về Đài Loan, sau này chỉ sợ không thể thường xuyên tới thăm mẹ nữa, bất quá con hứa nhất định sẽ trở về thăm mẹ vào ngày sinh nhật và ngày giỗ hằng năm.”

Sở Lăng đứng thẳng dậy, chăm chú nhìn bức ảnh người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng trên mộ, mẹ đã xa cậu mười năm. Mười năm lặn lội giữa lằn ranh sống chết, có rất nhiều điều đã thay đổi, bóng dáng đã không còn như xưa.

Qua một lúc lâu sau, cậu mới khẽ thở dài, xoay người rời khỏi nghĩa trang.

Sở Lăng đi ra bên ngoài, chậm rãi tiếng về chiếc xe đậu cách đó không xa.

Bỗng nhiên có hai chiếc xe hơi lao như bay về phía cậu, tiến sát tới trước mặt cậu mới phanh xe lại, cửa xe mở ra, tám nam nhân to cao lực lưỡng nhảy xuống, một người mở miệng hỏi:

“Jason Claire?”

Sở Lăng ngẩng đầu, mày kiếm nhíu nhẹ:

“Là tôi.”

Đám người đối diện lập tức rút súng ra, nhưng nhất thời liền cảm thấy hoa mắt, Jason nhanh như chớp nhảy vào chính giữa bọn họ triển khai thể tấn công sắc bén, khuỷu tay giật mạnh, ngón tay đâm tới, tất cả súng của bọn họ lập tức văng lên không trung.

Sở Lăng xoay người lên đá ngang, lập tức có hai người bay ra ngoài, sau đó nhảy lên lao tới trước mặt một tên sát thủ, hai người đồng thời ngã xuống, Sở Lăng không chút do dự chống mạnh khuỷu tay lên ngực gã, “rắc” một tiếng, xương sườn người nọ lập tức gãy thành hai ba mảnh.

Sở Lăng chưa kịp đứng dậy đã nhìn thấy hai tên sát thủ nhào tới, tay phải hấn dùng sức nhún xuống người tên xui xẻo nằm phía dưới, khéo léo lật người nhảy lên, tung một cú đá xoáy tàn nhẫn, lại một tên sát thủ choáng váng ngã xuống đất.

Một tên sát thủ khác nhân cơ hội nhào tới giang tay ôm cậu, còn chưa kịp siết chặt, Sở Lăng đã nhanh chóng nắm chặt tay gã, khẽ hạ thắt lưng vật gã ta nhào qua vai, cơ thể nhanh nhẹn xoay qua, vùng tay đâm mạnh một quyền lên cằm tên cuối cùng, người nọ té ngã ra sau đập vào cửa xe, thân mình Sở Lăng vụt tới, tay phải duỗi ra đã bóp chặt cổ họng gã, lạnh lùng nói: “Nói, ai phái tụi mày tới?”

Vừa dứt lời chân phải lập tức đá mạnh về phía sau, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một tên sát thủ muốn đánh lén nhào tới trúng phải một cú đá trời giáng, té ngã sang một bên không gượng dậy nổi.

Khắp nơi đều vang lên tiếng rên rỉ, trừ bỏ tên sát thủ bị Sở Lăng bóp chặt cổ họng, không còn ai khác có thể đứng dậy nổi.

100. Chương 100

Sở Lăng quay đầu lại, ánh mắt sau kính râm lạnh như băng chăm chú nhìn tên sát thủ đang nằm trong tay mình, lạnh lùng nói:

“Các người rốt cuộc là người của ai phái tới?”

Sát thủ quả thực không thể tin được nam tử trẻ tuổi toát ra khí chất tao nhã trước mặt lại có thể ra tay tàn độc như vậy, rốt cuộc nói:

“Chúng tao là thuộc hạ của Wilson Constantino.”

Sở Lăng không khỏi ngẩng người, cậu biết đó là thủ lĩnh của tổ chức mafia lớn nhất nước Mỹ, nhưng cậu cần bản không hề liên quan tới họ, trận đánh này quả thực có chút quái lạ.

Sở Lăng khó hiểu nhíu mày:

“Tôi với các người không hề có ân oán, sao lại đuổi tới giết tôi?”

Sát thủ nói: “Bởi vì....bởi vì Boss của chúng tao muốn đàm phán với Alex.”

“Cái gì?”

Sở Lăng lại càng kinh ngạc:

“Việc này có liên quan gì đến tôi?”

Sát thủ ngược lại có chút khó hiểu nhìn Sở Lăng: “Mày là người Alex yêu nhất, nếu bắt được mày, đương nhiên sẽ dễ dàng đàm phán hơn.”

Ánh mắt Sở Lăng phía sau cặp kính đen ngày càng lạnh hơn, thực đáng chết, vì cái gì cậu muốn quên một người, lại luôn có người ở trước mặt cậu cố tình nhắc tới anh? Những người này sao không đến trễ một chút để cậu có thời gian bình tĩnh chính mình? Vì cái gì cứ nhắc tới cái tên mà cậu trăm phương ngàn kế không bao giờ muốn nhớ đến?

Sở Lăng kiềm chế tức giận, cắn răng nói:

“Ông đang nói bậy bạ gì đó?”

Sát thủ chỉ cảm thấy các đầu ngón tay trên cổ họng mình khê siết chặt lại, ngón tay thon dài xinh đẹp ấn mạnh lên huyết vị, chỉ dùng một tay đã khống chế được nam nhân lực lưỡng cao hơn 1m8.

Tên sát thủ khó khăn thở hổn hển, thành thực khai báo:

“Sau sự kiện ở Paris, tất cả mọi người đều biết Alex yêu mày điên cuồng, thậm chí không thèm quan tâm tới chuyện khôi phục màu chiến tranh nhất định phải tìm bắt được mày. Anh ta ngay cả giang sơn cũng không cần, vì thế bất cứ ai có thù oán hoặc muốn uy hiếp anh ta, đều nghĩ tới việc bắt mày đi theo làm điều kiện giao dịch với Savannah. Hơn nữa, lại nghe nói mày đã thoát ly khỏi quân đội thì không còn do dự gì nữa.”

Sở Lăng khiêu môi gợi lên nụ cười lạnh, chính mình có khả năng gì, có thể được đánh đồng với một người lãnh đạo cao cấp của hắc đạo, thậm chí còn trở thành nhược điểm chí mạng của anh ta?

Này cũng quả thực là chọc cười, cậu dốc toàn lực muốn quên đi mối quan hệ này nhưng đám mafia lại bắt đầu xem cậu là một món hàng kiếm lợi, thật sự khiến cho người ta...càng nghĩ lại càng tức giận.

Đúng lúc này điện thoại trong túi Sở Lăng chợt vang lên, Sở Lăng lạnh lùng nhìn chăm chăm tên sát thủ đang đổ mồ hôi lạnh như mưa, rút điện thoại mở ra: “Này——”

Di động truyền ra một giọng nói vô cùng bất ngờ:

“Jason, là tôi.”

Sở Lăng nhận ra đúng là âm thanh của Ray, nhất thời ngây người, trước tiên không nói tới vì sao Lôi biết số điện thoại hắn, lạ nhất là Ray hẳn rõ ràng mối quan hệ giữa Alex với mình đã chấm dứt, vì sao còn gọi tới?

Ray không nghe thấy Sở Lăng nói gì, tựa hồ cũng đoán được suy nghĩ của cậu, nói tiếp:

“Jason, tôi biết cậu chắc rất bất ngờ, nhưng mà.... tôi cảm thấy.... tôi phải gọi cho cậu.”

Sở Lăng nhất thời không biết nói gì mới phải, chỉ có thể im lặng nghe Ray nói.

Ray hình như có chút do dự, một lúc mới nói:

“Chúng tôi đang ở trang viên Boston, Alex.... vết thương của anh ta ngày càng chuyển biến xấu, bác sĩ nói viên đạn xuyên qua mép trái tim, tình huống vô cùng nguy hiểm, chỉ sợ.... chỉ sợ không thể qua khỏi....”

Sở Lăng lúc này giống như nghe thấy sấm sét giữa trời quang, vẻ mặt trong nháy mắt trắng bệch, lảo lảo nói:

“Anh nói.... cái gì?”

Ray thở dài nói:

“Alex trong khi hôn mê luôn gọi tên cậu, tôi... tôi chỉ hi vọng cậu có thể tới.... nhìn anh ta lần cuối....”

Sở Lăng cảm thấy thế giới xung quanh mình đang xoay vòng vòng, giọng nói của Ray trong di động bắt đầu trở nên xa xôi, mờ ảo:

“Jason, là một người bạn, tôi có nhiệm vụ giúp Alex đạt được tâm nguyện cuối cùng, tôi biết người anh ta muốn gặp nhất chính là cậu, nhưng nếu cậu vẫn nhất định không muốn tới, tôi cũng không thể ép, chỉ hi vọng.... sau này cậu sẽ không hối hận.”

Ray đã tắt điện thoại, Sở Lăng vẫn ngơ ngẩn tiếp tục để điện thoại trên tai.

Trong lúc đang hoảng hốt bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “rắc” nhỏ, cậu lập tức hồi phục lại tinh thần, trong lúc vô tình cậu đã bẻ gãy xương cổ của tên sát thủ, cậu buông lỏng tay, thi thể ngay lập tức mềm nhũn ngã xuống, đồng thời khước mắt nhìn thấy đám sát thủ còn lại đang cố gắng ngọ nguậy bò dậy, hai người trong số đó lặng lẽ vươn tay lượm khẩu súng lục rơi trên mặt đất, cơn tức giận lập tức bùng nổ trong ngực, ngay lập tức rút súng ra quay lại phía đám sát thủ còn chưa kịp bò dậy không chút lưu tình liên tiếp bóp cò súng.

Sau khi tiếng súng ngừng lại, trước mắt Sở Lăng đã xếp đầy thi thể.

Khẩu súng trong tay Sở Lăng vẫn còn đang bốc khói nhè nhẹ, cậu chăm chú nhìn những thi thể đã mất đi tri giác, trong đầu không ngừng rối loạn:

“Sao có thể như vậy? Sao có thể chứ.... mình bắt quá chỉ muốn rời đi.... chứ không phải muốn sinh ly tử biệt với anh... chính mình đã chuẩn bị tinh thần dùng cả đời này để quên anh.... vì sao ngay cả thời gian để quên cũng không cho phép.... tại sao lại như vậy? Tại sao lại có thể như vậy?”

Sở Lăng chậm rãi xoay người, giống như giẫm lên những linh hồn đang phảng phất bước về phía xe mình, máy móc mở cửa xe ngồi vào, cứng ngắc mở máy xe nhanh chóng rời khỏi nghĩa trang.

101. Chương 101

Sở Lăng dừng xe ở bên ven đường, cách trang viên cậu vừa rời khỏi cách đây ba ngày không xa lắm, chăm chú nhìn thật lâu.

Qua hơn nửa ngày, Sở Lăng cuối cùng cũng khởi động xe, chạy về phía đại môn trang viên Boston, vừa ngừng trước cửa, đại môn đã chậm chạp mở ra, đám vệ sĩ mặc tây trang đen đứng hai bên cổng gật đầu chào cậu, không ai hỏi gì liền cho vào, chắc hẳn Ray đã cản dặn trước.

Sở Lăng lập tức chạy vào nội viện, thẳng đến tận bậc cấp tiền sảnh mới dừng lại, bước xuống xe, ngẩng đầu đã thấy Ray và Jeffrey đang đứng trên bậc thang.

Ray nhìn Sở Lăng mặc tây trang đen vô cùng xinh đẹp, không khỏi lắc đầu cười khổ một chút:

“Jason, cậu ngày càng giống chúng ta.”

Ánh mắt Sở Lăng bị cặp kính đen che khuất không biểu lộ chút cảm xúc gì, cố gắng bình tĩnh nói:

“Alexanh ta thế nào rồi?”

Ray khẽ thở dài:

“Đi theo tôi.”

Ray xoay người đi vào bên trong.

Sở Lăng cúi đầu trầm tư một chút, im lặng bước sau Ray đi vào đại sảnh, sau đó đi thẳng lên cầu thang.

Ray đứng trước cửa một gian phòng, quay đầu lại nói:

“Jason, Alex ở bên trong.”

Vừa nói vừa đẩy nhẹ cửa phòng ra.

Sở Lăng thở sâu, tháo mắt kính xuống, chậm rãi đi vào.

Trước mắt là một căn phòng được trang bị để chữa bệnh, khắp nơi là các loại máy móc hỗ trợ và dụng cụ y tế, Alex lẳng lặng nằm trên giường, tấm chăn trắng chỉ đắp lên tới bụng, chừa ra khoảng ngực được băng bó kỹ lưỡng đang thấm máu, trên người anh cũng nổi với rất nhiều máy móc.

Sở Lăng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt và đôi mắt nhắm nghiền của anh, trong lòng lập tức đau đớn như muốn xé rách, run run nói:

“Bác sĩ... bác sĩ nói thế nào?”

Ray cũng nhìn Alex đang nằm trên giường:

“Tôi đã mời các bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng nhất, tất cả đều nói Alex không còn nhiều thời gian.”

Sở Lăng không kiềm chế được ngã khụy xuống, Ray ở bên cạnh lập tức đỡ cậu dậy, thấp giọng nói:

“Jason, tôi thực sự cảm ơn vì cậu đã tới, tôi nghĩ chuyện này chính là sự an ủi lớn nhất mà Alex nhận được.”

Sở Lăng cố gắng đứng vững, âm thanh phát ra lại càng run rẩy:

“Tôi... tôi có thể vào xem anh ta không?”

Ray thở dài:

“Đương nhiên được, bất quá tôi không biết đến bao giờ Alex mới tỉnh dậy, cũng có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Ray vừa nói vừa dắt Sở Lăng đi tới bên cạnh giường.

Sở Lăng đứng trước giường, cúi đầu nhìn gương mặt quen thuộc, nhưng không thể nhìn thấy đôi lam mâu xinh đẹp đang bị làn mi dài che khuất, cặp mắt mê người như một đại dương mê mông không còn mở ra nữa sao? Cậu không còn cơ hội nào gặp lại ánh mắt luôn thâm tình nhìn mình hay sao?

Nghĩ tới chính mình vĩnh viễn không bao giờ bắt gặp ánh mắt Alex đang chăm chú nhìn mình nữa, trái tim Sở Lăng đau đớn như bị dao cắt....

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Chính cậu đã chọn lựa chia tay, cuối cùng Alex cũng tôn trọng quyết định của cậu, nhưng mà.....cho dù cậu muốn bọn họ trời nam đất bắc vĩnh viễn không gặp mặt nhau, nhưng cậu không hề muốn tuyệt đối bị chia cắt giữa sống và chết như thế này à?

Cậu có thể tượng tượng được chính mình làm thế nào nhớ về anh đang ở một nơi cách cậu thật xa, nhưng chưa bao giờ sẽ nghĩ tới muốn nhớ về anh đang ở thế giới bên kia à? Không, không.....cậu không tin.....điều đó không thể xảy ra....

Sở Lăng ngơ ngác nhìn Alex, cả người toát ra hơi thở vô cùng đau thương. Cậu sao có thể để mình mất anh như vậy? Cậu tuyệt đối không chấp nhận sự chia lìa này——cái chết, sự chia cắt vĩnh viễn không thể xoay chuyển....

Ray đưa tay đỡ lấy thân mình lão đảo sắp ngã của Sở Lăng, có chút không đành lòng nói:

“Jason...”

Sở Lăng run run đưa ngón tay lên nhẹ nhàng chạm vào gò má Alex, thống khổ nói:

“Không....anh không thể rời khỏi tôi như vậy.... đừng rời khỏi tôi....”

Ray nhìn thấy sắc mặt Sở Lăng trắng bệch như màu sàn đàn, nhịn không được nói:

“Jason, cậu cần gì phải tự làm khổ mình như vậy? Lúc trước không phải luôn muốn rời khỏi anh ta sao? Tôi còn nghĩ cậu cả đời này cũng không muốn gặp lại Alex nữa.”

Sở Lăng thống khổ nói: “Nhưng tôi không muốn anh ta chết..... tôi muốn anh ta phải sống thật tốt....”

Ray nói tiếp:

“Tôi không thấy hai điều đó có gì khác nhau? Nếu cậu đã không muốn gặp lại Alex nữa, thì chuyện anh ta sống hay chết đối với cậu có gì khác nhau?”

Sở Lăng rút cuộc không thể không chế được nữa run rẩy nói:

“Nhưng mà..... như thế không giống nhau.... mặc dù chúng ta xa nhau, nhưng tôi vẫn có thể nhớ tới anh ta, nhưng nếu chết đi, tôi.... dù tôi có nhớ Alex nhiều thế nào cũng không còn ý nghĩa gì....”

Ray bày ra vẻ mặt không thể hiểu nổi, quả trách nói:

“Ý của cậu là.... cậu thà dùng chia cắt để tra tấn Alex, cũng tự tra tấn chính mình, quyết tâm không ở cùng Alex một chỗ, nhưng lại muốn Alex phải luôn sống thật tốt để tiếp nhận tất cả thống khổ , phải không? Cậu không biết như vậy là rất tàn nhẫn sao?”

“Tôi... tôi....”

Sở Lăng khẽ cắn môi dưới, bị hỏi á khẩu không trả lời được, cúi đầu nhìn Alex trên giường, chỉ cảm thấy trong lòng ngày càng đau đớn.

Ray thở dài nói:

“Tôi là người ngoài cuộc, tôi nhìn thấy rõ Alex thực sự rất yêu cậu, mà cậu cũng không phải hoàn toàn không có cảm tình. Vì thế tôi lại càng không thể hiểu được, hai người rõ ràng đều yêu thương đối phương, vì sao lại không thể ở chung một chỗ? Alex có thể vì cậu mà hi sinh tất cả, cậu vì cái gì lại nhất định phải bỏ đi? Tôi thực không thể nào hiểu được trong lòng cậu đang nghĩ cái gì?”

102. Chương 102

Sở Lăng nhìn thấy Alex đang chìm trong hôn mê nhưng cũng khẽ nhíu mày, kiềm không được nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, một hồi lâu sau mới dùng âm thanh cực nhỏ nói:

“Dù chúng ta có yêu nhau đi nữa, nhưng mà... điều đó không nên....”

Ray nhíu mày hỏi:

“Cái gì không nên? Bởi vì hai người đều là nam nhân sao? Nhưng chỉ cần thật lòng yêu nhau thì có dính gì tới chuyện đó? Jason, cậu hẳn tâm tra tấn Alex như vậy, là vì lo ngại những điều này sao? Ánh mắt của xã hội, cảm kị đạo đức, còn có niềm cao ngạo của cậu, đây là lý do cậu cự tuyệt Alex, phải không?”

Sở Lăng thống khổ siết chặt hai bàn tay, run run nói:

“Không.....đừng nói nữa....”

Ray tạm dừng một lát lại tiếp tục nói: “Jason, nếu quả thực Alex không thể tỉnh lại nữa, cậu còn cảm thấy những vấn đề này quan trọng như vậy sao?”

Sở Lăng hít vào một hơi thật sâu, cố gắng áp chế cơn đau đốn trong ngực đang trào lên mãnh liệt:

“Không... bây giờ tôi đã biết....tất cả những thứ đó không quan trọng...”

Ray khẽ thở dài:

“Tôi biết Alex rất ngang ngược khiến cậu bị tổn thương sâu sắc, nhưng những ngày ở Paris cậu cũng thấy rồi, chỉ cần đáp lại, Alex chắc chắn là một người yêu vô cùng quan tâm, vì sao cậu nhất định không cho anh ta cơ hội? Hai người rõ ràng yêu nhau, vì sao lại cứ muốn làm đối phương bị tổn thương? Không phải cứ đơn giản yêu nhau thì ở cùng nhau là được rồi sao? Sao cứ phải làm ọi việc rối tung lên, mãi đến khi sinh ly tử biệt mới nhận ra sai lầm?”

Sở Lăng không khỏi cúi đầu, âm thanh ngày càng nhỏ hơn:

“Không...Tôi cũng không muốn như vậy....tôi... tôi chỉ hi vọng Alex có thể sống thật tốt....chỉ cần anh có thể tiếp tục sống.... chỉ cần có thể tỉnh lại.... tôi.... tôi không quan tâm lo lắng về bất cứ chuyện gì nữa....”

Ray hết cách thở dài:

“Nếu cậu nghĩ như vậy từ sớm thì tốt biết bao, sao lại đợi tới lúc người yêu sắp chết mới suy nghĩ a?”

Sở Lăng nắm nhẹ bàn tay Alex, thống khổ gọi nhỏ:

“Alex...”

Ray nhìn thấy vẻ mặt Sở Lăng thương tâm như vậy, cũng không nhẫn tâm nói tiếp nữa, thở dài:

“Quên đi, Jason, cậu ở lại với Alex đi, tôi không quấy rầy hai người, chỉ mong sao tình yêu của hai người đủ làm trời đất rung động tạo ra kỳ tích.”

Ray nói xong rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Sở Lăng sau khi nhìn thấy Ray đi khỏi, rồi cuộc nhin không được nhẹ nhàng cầm lấy tay Alex áp lên mặt mình, đau đốn nói:

“Alex... đừng rời khỏi tôi...xin anh...”

Cậu ngược đôi tình mâu đã bị nước mắt phủ mờ nhìn về phía Alex, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má tái nhợt, nói khẽ:

“Alex, mau tỉnh lại đi. Tôi... tôi đã biết được, tôi thật sự rất yêu anh, không thể nào mất anh được, chỉ cần anh có thể tỉnh lại, tôi không bao giờ suy nghĩ tới những thứ vô dụng ấy nữa. Gông xiềng đạo đức, còn có tôi sẽ không tiếp tục khẳng khái giữ lòng tự trọng chết tiệt kia nữa, chỉ cần anh có thể sống, cái gì tôi cũng có thể từ bỏ được. Mau tỉnh lại đi, được không? Mở to mắt, nhìn tôi, anh không biết tôi thích ánh mắt anh nhìn tôi thế nào đâu. Alex, xin anh mau tỉnh lại đi, chỉ cần có thể tỉnh lại nhìn tôi, muốn cái gì tôi cũng đồng ý.... Alex.... Alex...”

Sở Lăng dùng hai má khẽ cọ lòng bàn tay Alex, nhớ tới lời nói của Ray kể lại không khác nào lời tuyên án tử hình cho cậu, đau đốn như bị xé rách, nước mắt lại rơi sau mỗi lần gọi tên anh, chỉ hi vọng người mình yêu nhất sẽ không ngủ say mãi, không rời xa cậu, tất cả tự tôn và kiêu ngạo cậu có thể vất bỏ hết, chỉ mong anh có thể tỉnh lại, có thể dùng đôi ngươi xanh thẳm như đại dương chăm chú nhìn mình...

“Alex....mau tỉnh lại đi....tôi muốn anh biết tôi yêu anh... tôi hi vọng anh có thể nghe thấy được....tôi nguyện ý..... chỉ cần anh tỉnh lại.... tôi sẽ đồng ý ở bên cạnh anh.... vĩnh viễn không bao giờ bỏ trốn nữa.... anh cũng đừng rời khỏi tôi...”

Sở Lăng khẽ nức nở, từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống lớp băng gạc trên ngực Alex.

Cậu quả thực rất sợ, không thể xoay sở được, nếu Alex chết đi, cậu không biết chính mình có thể tiếp tục sống hay không nữa.

Lăn lộn ở ngoại quốc mười năm, Alex là người đầu tiên nhìn thấu trái tim cậu, hiểu được sự cô đơn trống vắng mà cậu đang có và cũng biết được bản chất cậu thật sự rất yếu ớt dưới lớp vỏ mạnh mẽ bên ngoài...

Cậu thật sự vô cùng hối hận, vì sao trước đây không chịu quý trọng người luôn yêu thương mình, vì cái gì luôn cự tuyệt, anh chẳng qua chỉ yêu cậu thôi, có gì sai trái đâu? Vì cái gì biết anh thật lòng vẫn không chấp nhận? Vì cái gì biết rõ mình đã yêu nhưng cố tình không cho anh biết? Vì cái gì biết rõ anh là người duy nhất mình quan tâm lo lắng trên đời này nhưng vẫn nhất quyết rời khỏi? Vì cái gì cậu lại hết như một tên ngốc, sau khi mất mát mới biết quay đầu lại?

Sở Lăng càng nghĩ càng đang lòng, càng thêm tuyệt vọng, bắt đầu khóc nức nở, đang hoảng hốt chợt nghe thấy một tiếng thở dài ôn nhu:

“Lăng, đừng khóc.”

Sở Lăng mơ mơ màng màng lắc đầu, khẽ nấc nói:

“Tôi nhịn không được....thật sự rất hối hận... rất đau... tôi không nên nói dối là hận anh....tôi căn bản không hề hận...”

Alex nhẹ nhàng vuốt ve gò má hần, đau lòng nhìn những giọt nước mắt bi thương rơi đầy trên gương mặt, khẽ kéo cậu qua khẽ hôn lên làn mi dài đang đọng nước, hôn lên đôi mắt không ngừng rơi lệ, nhẹ nhàng kêu:

“Lăng...”

103. Chương 103

Sở Lăng đang vô cùng đau lòng thì nhận được sự an ủi rất ôn nhu, nhẹ nhàng hôn lên mắt cậu như đang nâng niu một bảo vật, môi của Alex vẫn luôn mềm mại như vậy, giọng nói vẫn luôn tràn ngập yêu thương quan tâm như vậy....

Gì? ? ?

Sở Lăng lập tức tỉnh táo lại, sao lại thế này? Sao cậu lại có cảm giác Alex đang hôn mình, hơn nữa bên tai còn nghe thấy tiếng anh? Đây....đây là ảo giác sao? Cậu không phải đang nằm mơ đi?

Sở Lăng lập tức ngẩng đầu lên khỏi lồng ngực Alex, cố gắng chớp chớp đôi mắt bị nước mắt phủ mờ, quả nhiên nhìn thấy Alex đang ôn nhu mỉm cười nhìn mình.

Sở Lăng vội vàng nhắm hai mắt lại, một lúc lâu sau mới từ từ mở ra, Alex vẫn đang nhìn cậu mỉm cười như cũ.

Sở Lăng không khỏi khiếp sợ mở to hai mắt, nhất thời líu lười không nói nên lời.

Alex nhìn đôi mắt hần trợn tròn, đôi môi phấn hồng khẽ nhếch lên vì kinh ngạc, đáng yêu đến mức anh chỉ mún cắn một ngụm, mà anh quả thực đã làm như vậy, vòng tay qua cổ cậu kéo lại gần lập tức hôn xuống, đôi môi anh đào gợi cảm vẫn mềm mại như trước còn dính một chút nước mắt, có chút mặn mặn, chan chan, nhưng vẫn vô cùng ngọt ngào khiến anh chết mê chết mệt, hôn một chút liền không muốn buông ra nữa.

Sở Lăng qua một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần một lần nữa, vội vàng ngẩng đầu, vừa mừng vừa sợ nói:

“Alex, anh tỉnh?”

Alex liếm liếm môi, có chút bất mãn, anh vẫn hôn chưa đủ đã tách ra rồi, nhưng vẫn mỉm cười nói:

“Chuyện này hình như rất rõ ràng?”

Sở Lăng lập tức cảm nhận được cảm giác vô cùng hạnh phúc khi từ đáy sâu địa ngục bay vút lên thiên đường, ánh mắt ướt ướt càng thêm long lanh chói lọi, đôi môi anh đào phấn nộn cũng vẽ thành một nụ cười vô cùng mê người.

Alex nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt như vậy máu nóng trong lòng lại bắt đầu dâng lên, lập tức ôm chầm lấy Sở Lăng hôn lên khóe mắt còn đọng nước, sau đó là đôi môi phấn nộn mềm mại, khàn khàn nói:

“Lăng, em cuối cùng cũng thừa nhận mình yêu tôi, cũng đáp ứng cùng tôi ở chung một chỗ, vĩnh viễn không rời đi, đây là tự em nói, nhất định phải giữ lời, không được đổi ý.”

Vui sướng qua đi, Sở Lăng bỗng nhiên có cảm giác có gì đó không đúng, vẻ mặt Alex phấn khởi như muốn bay lên như vậy nhìn thế nào cũng không giống như một người mới tỉnh dậy sau những ngày hôn mê? Hơn nữa....anh còn nghe được từng câu từng chữ mình nói, kia không phải đã sớm tỉnh lại rồi sao? Hoặc là....cần bản anh vẫn luôn tỉnh táo như vậy?

Sở Lăng nghĩ tới đây, lập tức suy xét lại tất cả mọi chuyện, đoán ra được chuyện gì đang diễn ra —— cậu bị lên Alex chết tiết này lừa gạt.

Sở Lăng đẩy Alex ra đứng dậy, tức giận nhìn anh:

“Anh căn bản không bị thương nặng tới mức hôn mê, anh gạt tôi.”

Alex ngẩn ra, không khỏi có chút chột dạ mỉm cười lấy lòng:

“Ách.... Lăng....em... em mặc cả bộ tây trang đen nhìn thật đẹp....”

Thiệt, thật là, Lăng của anh quả thực không dễ bị lừa a, thông minh như vậy làm gì cơ chứ?

Sở Lăng đứng trước giường chăm chú nhìn Alex, đôi tình mẫu xinh đẹp bừng lên lửa giận vô cùng nguy hiểm....

Uổng công chính mình lo lắng cho anh, chịu kinh sợ như vậy, lo lắng tới mức đau đớn muốn chết đi sống lại, lại còn nói nhiều như vậy, bây giờ nhớ lại cũng muốn đổ mặt, còn khóc lóc âm âm trước mặt anh....trời ạ, cậu chưa bao giờ chịu xấu hổ như vậy.

Sở Lăng càng nghĩ càng tức giận, vung tay một cái, bình hoa, ly sữa, tất cả đồ vật trên tủ đầu giường đều bị quét rơi xuống sàn, trong phòng vang lên tiếng vỡ vụn kinh thiên động địa.

Đôi tình mẫu tràn ngập lửa giận, cắn răng tức giận nói:

“Anh lại dám lừa gạt tôi?”

Alex hoảng sợ, sao anh có thể quên được tính tình tiểu tình nhân này cố chấp, bướng bỉnh như thế nào, nhìn thấy Sở Lăng nổi giận đùng đùng xoay người muốn bỏ đi, liền mặc kệ mọi việc, nhanh chóng kéo đám thiết bị chữa bệnh trên người mình qua một bên, nhảy xuống giường đuổi theo ôm chặt từ sau lưng cậu, cười xòa:

“Lăng, đừng tức giận được không? Là tôi không đúng, tôi sai rồi, không dám làm như vậy nữa.”

Sở Lăng lạnh lùng nói:

“Buông.”

Hai tay Alex ngược lại càng ôm chặt hơn, hơi bất đắc dĩ nói:

“Lăng, vừa rồi còn khóc nói yêu tôi nhiều thế nào, không bao giờ rời khỏi tôi nữa, sao vừa chớp mắt một cái đã trở mặt không chịu thừa nhận a?”

“Anh....anh còn nói.”

Sở Lăng quả thực bị Alex chọc giận tới tức chết, dùng sức đẩy khuỷu tay ra sau, giã khỏi cái ôm của anh.

“Ồi....”

Alex lấy tay xoa xoa ngực hơi cúi gập người:

“Lăng, em....em đụng vào miệng vết thương của tôi.”

Sở Lăng hơi nhú mày, nghiêng người nhìn dáng vẻ đau đớn của anh nói:

“Ai biết anh đau thật hay giả?”

Alex cười khở:

“Lăng, tuy là tôi không bị thương đến mức sắp chết, nhưng thật sự là có a, sao em lại hạ thủ không nương tay chút nào vậy?”

Sở Lăng hừ nhẹ:

“Đáng đời anh.”

104. Chương 104

Alex xoa ngực đứng thẳng dậy, cười khở nói:

“Lăng, sao em lại trở nên nhẫn tâm như vậy?”

Sở Lăng lập tức nổi giận đùng đùng:

“Đó còn không phải do anh tàn nhẫn lừa người ta xoay tới xoay lui hay sao. Sớm biết như vậy, cứ để anh chết thật đi.”

Alex mỉm cười, đôi lam mâu ôn nhu nhìn cậu:

“Nếu tôi quả thực chết đi, em không đau lòng sao?”

Sở Lăng không khỏi nhớ lại cảm giác đau đớn thống khổ lúc này, sau đó biết đây là một âm mưu tuy có tức giận, nhưng vẫn kém hơn nhiều so với cảm giác hạnh phúc khi biết Alex bình an vô sự, cậu không bao giờ muốn trải nghiệm lại loại cảm giác sợ hãi muốn đứng tim này một lần nào nữa.

Alex bước tới nhẹ nhàng ôm chặt Sở Lăng đang trầm mặc, dỗ dành:

“Được rồi, Lăng, tôi quả thực không sao cả, em đừng tức giận nữa được không? Ai bảo lúc trước dù chết cũng không chịu thừa nhận yêu tôi, nếu tôi không làm như vậy, đâu thể nào nghe thấy những lời nói thật lòng của em?”

Alex nói xong không khỏi cười khê:

“Nhưng mà lúc nghe thấy em bảo yêu tôi, tôi thực sự rất hạnh phúc, cho dù sau này bị em mắng chửi cũng đáng.”

Giọng điệu chiến thắng của Alex nhất thời đánh động vào Sở Lăng, cậu dùng sức đẩy anh ra, rút súng lục chỉ vào người Alex, lãnh giận nói:

“Tôi sẽ không chửi, chỉ biết giết người.”

Alex không thèm quan tâm nắm lấy họng súng đặt trước ngực mình, cười nói:

“Vậy em cứ việc nổ súng, dù sao tôi cũng trúng một phát đạn, cũng không sợ thêm một viên nữa. Chỉ cần em không đau lòng, bắn mấy phát cũng được.”

“Anh....anh không nói lý lẽ...”

Sở Lăng oán giận nhìn người lạnh đạo một tổ chức nổi tiếng đứng đầu trong mafia lại đang bày ra bộ dáng tình nghịch bướng bỉnh, mà chính mình cũng đã bị anh ăn sạch cả trái tim, cảm thấy đau xót, đôi tình mâu tràn ngập lửa giận cũng trở nên u ám:

“Anh ngoại trừ lừa gạt, trêu cợt tôi thì còn biết làm gì?”

Alex lập tức luống cuống, so với việc hắn rút súng ra anh sợ nhất là thấy Sở Lăng đau buồn, vội vàng ôm cậu vào lòng, lúng túng nói:

“Lăng, thực xin lỗi, thực xin lỗi....đều do cái chủ ý tồi của Ray, anh ta nói tôi chỉ cần nằm trên giường giả chết, em sẽ đến xem tôi, chỉ cần chờ em tự mình thừa nhận yêu tôi thì sẽ không thể chạy trốn được nữa. Mà tôi quả thực rất muốn gặp em, càng muốn được cùng em ở chung một chỗ, cho nên.... cho nên mới đồng ý để Ray lừa em tới đây....”

Alex vừa nói vừa khẽ than thở trong lòng:

‘Ray, thực xin lỗi, tuy qua cầu rút ván không được quang minh cho lắm, bắt quá trước mắt quan trọng nhất là làm Lăng bớt tức giận. Dù sao Lăng cũng không thể bắn chết Ray được, người tạm thời hi sinh một chút, thời điểm này, là bạn tốt dĩ nhiên nên đứng ra làm lá chắn...’

Alex vừa nghĩ tới đây, cửa phòng đã bị đẩy ra, Ray dựa vào cạnh cửa, cười hì hì nói:

“Alex, qua cầu liền rút ván,bây giờ tôi mới phát hiện ra anh là người trọng sắc khinh bạn.”

Sở Lăng vừa lấy Ray đứng dựa cửa, lập tức liền nhớ lại lúc nãy mình thổ lộ và tranh cãi với Alex chỉ sợ đã bị anh ta nghe thấy hết, cuống quýt giãy ra khỏi lòng Alex, trên mặt đã bắt đầu đỏ bừng, quay đầu đi không dám nhìn về phía ánh mắt pha trò của Ray.

Ray cố nén cười nói:

“Alex, xem ra vết thương của anh cũng không còn đáng ngại, chúng ta cũng nên về Paris thôi? Tổng bộ còn rất nhiều công việc chờ anh xử lý.”

Alex nói:

“Cũng tốt, anh đi sắp xếp đi.”

Sở Lăng đột nhiên mở miệng nói:

“Tôi cũng đặt vé máy bay về Đài Loan rồi, tôi cũng cần phải đi thôi.”

Alex kinh ngạc nói:

“Lăng, em không đi chung với tôi sao?”

Sở Lăng hơi xấu hổ liếc nhìn Ray một cái:

“Ai nói muốn đi với anh bao giờ?”

Alex đưa tay kéo hắn lại nói:

“Lăng, không phải em còn giận tôi chứ?”

Sở Lăng đánh bàn tay Alex đang vươn ra, nói:

“Ai rảnh mà giận anh? Tôi đã quyết định về Đài Loan từ sớm. Anh cũng không thể chết được thì cứ về Paris của anh đi.”

Alex lộ vẻ đáng thương nói:

“Lăng, em đã đáp ứng ở chung với tôi rồi còn gì, là nam nhân sao có thể nói mà không giữ lời? Người trong giang hồ sao có thể thất tín như vậy? Vậy không phải em đang lừa tôi sao?”

Sở Lăng đỏ khốc đỏ cười nhìn Alex:

“Anh....anh nói ai là người trong giang hồ?”

Alex cười nói:

“Dù sao em cũng không còn ở trong bạch đạo, vậy cứ theo tôi vào hắc đạo là tốt nhất. Nếu em thích, tôi có thể đem vị trí thủ lĩnh Hắc Diêm tặng cho em, cam đoan so với làm thiếu úy quân đội còn oai phong hơn.”

Ray không biết nên khóc hay cười kêu lên:

“Alex, chuyện này có thể lấy ra đùa sao?”

Sở Lăng cũng có chút kinh ngạc nhúu mày: “Alex, anh không sợ tôi phá nát Hắc Diễm sao?”

Bàn tay Alex lại lặng lẽ bỏ tới bên hông Sở Lăng, cười nói:

“Chỉ cần em thích, muốn làm thế nào cũng được. Giang sơn sao quan trọng hơn người yêu được?”

Sở Lăng đột ngột phát hiện ra hành động mờ ám của anh, lập tức không chút khách khí dùng sức đẩy anh ra.

Ray không khỏi lắc đầu thở dài, nói:

“Alex, anh quả thực không còn thuốc nào cứu được.”

Ray xoay người thuận tay kéo cửa lại, đi chuẩn bị máy bay trở về Paris, về phần “thuyết phục” Sở Lăng như thế nào, có lẽ với kinh nghiệm phong phú của Alex cũng không cần mình hỗ trợ.

105. Chương 105

Sở Lăng rốt cuộc cũng lên phi cơ cùng Alex trở về Paris.

Ray thấy kết quả này cũng không bất ngờ gì, nhưng có một việc khác làm anh thấy khó hiểu—từ khi lên phi cơ về mặt Alex luôn có vẻ như đang giận dữ, còn Sở Lăng thì ngược lại rất vui vẻ, hơn nữa một chút biểu tình bị ép buộc cũng không có, trên gương mặt hoàn mỹ luôn toát ra tiểu ý.

Trái lại sắc mặt Alex vô cùng âm u, vẻ mặt hậm hực, nhìn qua giống như có một đàn quạ đen đang tụ tập trên đỉnh đầu.

Ray trên suốt đường đi cố gắng suy nghĩ về sự khác thường này, nghĩ tới nghĩ lui, cũng đoán ra đại khái Alex muốn Sở Lăng cùng mình về Paris thì phải đáp ứng một điều kiện gì đó, mà Alex lại không hề muốn đáp ứng điều đó.

Ray nhìn Alex và Sở Lăng ở đối diện, một bên thì u ám, một bên thì vô cùng thoải mái làm anh tò mò muốn chết, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra Sở Lăng rốt cuộc đã ra hiệp định khó khăn gì đến mức Alex vừa lên phi cơ đã bày ra bộ dáng như vậy, làm cho đám vệ sĩ theo sau ai cũng thấp thỏm bất an?

Ray nôn nóng muốn tìm một cơ hội hỏi riêng Alex một chút, nhưng Sở Lăng vẫn luôn ngồi bên cạnh, quả thực không có cơ hội nào, nhưng mà.....ngay cả tập đoàn Hắc Diễm cũng cam tâm tình nguyện dâng lên hai tay, thì rốt cuộc có chuyện gì có thể khiến Alex phiền não như vậy?

Phi cơ cuối cùng cũng chấm dứt hành trình đáp xuống sân bay riêng, Sở Lăng dựa vào ghế say ngủ vẫn chưa tỉnh lại.

Ray và đám vệ sĩ đã xuống phi cơ trước, Alex khẽ lay Sở Lăng:

“Lăng, tỉnh dậy, xuống máy bay thôi.”

Sở Lăng mơ mơ màng màng không tỉnh nguyện khẽ mở mắt, ngồi dậy nhìn ra cửa sổ:

“Nhanh như vậy đã tới rồi sao.”

Alex mỉm cười nói:

“Không nhanh, em ngủ gần bốn tiếng rồi.”

Sở Lăng khẽ “nga” một tiếng, đứng dậy theo sau Alex xuống phi cơ.

Đoàn người lên xe chạy về trang viên ở ngoại ô thành phố.

Sở Lăng đứng trên bậc cấp tiền sảnh, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cậu vừa rời khỏi không bao lâu, trên mặt hiện ra một tia cảm xúc phức tạp.

Alex biết cậu khó tránh được thấy cảnh sinh tình, nhớ lại những sự việc đã xảy ra trong đoạn thời gian trước, bàn tay kéo nhẹ vai cậu, thấp giọng nói:

“Lăng, em đã đồng ý để chúng ta bắt đầu lại một lần nữa thì không nên nhớ lại những chuyện trước đây.”

Sở Lăng ngoảnh lại cười nhẹ:

“Tôi biết.”

Hai người cùng sóng vai đi vào bên trong đại sảnh.

Ray rốt cục cũng thừa dịp Sở Lăng vào phòng tắm rửa thay đồ lập tức kéo Alex qua phòng sách, cười nói:

“Alex, nói mau, anh làm sao thuyết phục được Jason cùng anh trở về?”

Alex không khỏi lắc đầu thở dài:

“Đừng nói nữa, bây giờ tôi mới biết Lăng so với tôi còn am hiểu đạo lý thương lượng hơn.”

Ray khẽ nhún mày, nói:

“Cậu ta rốt cuộc đã đưa ra điều kiện gì khiến anh khổ sở như vậy?”

Alex lười biếng dựa vào trên sofa:

“Lăng cuối cùng cũng đồng ý cùng tôi trở về, cùng đồng ý cho quan hệ của chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, nhưng em ấy muốn tôi tuân thủ một điều kiện, chỉ cần Lăng không đồng ý, tôi vĩnh viễn không thể chạm vào em ấy.”

Ray ngẩn ra một lúc, bật cười nói:

“Đây là nguyên nhân làm anh rầu rĩ sao? Tôi còn tưởng Jason thực sự muốn anh đem vị trí thủ lĩnh Hắc Diễm giao ra chứ.”

Alex không đồng ý vung tay lên:

“Kia có gì đâu? Giang sơn có thể không quan tâm, nhưng hạnh phúc cả đời sao có thể không lo lắng được?”

Ray cười nói:

“Vậy anh cứ theo đuổi cậu ta một lần nữa đi.”

Alex nói:

“Kỳ thực Lăng cùng ta trở về thì cũng đã ngầm thừa nhận quan hệ của chúng ta rồi, nhưng vẫn kiên trì không cho tôi đụng vào em ấy.”

Ray nhún vai nói:

“Kia cũng chỉ trách anh thôi, ai bảo lưu lại ấn tượng ác liệt cho cậu ta như vậy.”

Alex thở dài:

“Tôi cũng biết là tự làm tự chịu, nhưng quả thực không thể tưởng tượng được cuộc sống với Lăng sau này.”

Ray nhin không được trêu chọc:

“Tình yêu tinh thần cũng đâu có gì không tốt a.”

Alex liếc mắt nhìn Ray:

“Cười đủ chưa? Cười xong còn không mau tìm cách giúp tôi?”

Ray không khỏi bật cười to:

“Alex, từ khi nào bắt tôi phải lo cả những việc này? Đây cũng đâu nằm trong phạm vi công tác của tôi? Tôi không làm những chuyện vượt quyền. Hơn nữa tôi bị anh bán đứng một lần rồi, đâu có ngu ngốc lao vào lần nữa.”

Alex hừ một tiếng:

“Nếu Lăng vẫn không cho tôi chạm vào, tâm tình tôi nhất định sẽ không tốt, mà lúc đó, anh nghĩ người không may mắn sẽ là ai?”

106. Chương 106

Ray không khỏi cười kháng nghị:

“Này, anh không cần không phân phải trái như vậy đi? Cần phải ức hiếp cấp dưới kiêm bạn thân như vậy sao?”

Alex miễn cưỡng nói:

“Như vậy thì sao.”

Ray lắc đầu cười:

“Quen biết anh đúng là chuyện xui xẻo nhất đời này.”

Alex trừng mắt liếc Ray một cái:

“Nếu anh còn cười nữa, tôi sẽ khiến cho anh càng xui xẻo hơn.”

Ray bắt đầu di giơ hai tay lên đầu hàng:

“Được rồi, tôi đồng ý. Thiết, thật là, sao mạng tôi lại khổ vậy chứ.”

Alex không thèm quan tâm tới lời than thở của Ray, nhanh chóng ngồi thẳng dậy:

“Anh có cách nào không?”

Ray nói:

“Tạm thời chưa có. Alex, Jason bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu tiếp nhận anh thôi, tôi khuyên anh nên tỏ ra có thành ý một chút, dù sao cũng phải chờ cậu ta hoàn toàn tín nhiệm anh đã, không hề còn cảnh giác mới có thể tiến hành bước tiếp theo được.”

Alex nhíu mày kiểm, rầu rĩ nói:

“Trước tiên cũng đành như vậy đã.”

...

Sở Lăng trải qua trận sóng gió sinh tử này, rốt cuộc cũng bắt đầu cân nhắc lại mối quan hệ của mình với Alex một lần nữa.

Cậu không thể không thừa nhận những lời Ray nói rất có đạo lý, thật lòng yêu nhau không phải một tội lỗi, hơn nữa còn có cảm giác thống khổ trong khoảnh khắc sinh ly tử biệt, không bằng cứ bỏ qua bằng khoán lo lắng, thử tiếp nhận tình cảm này.

Nếu cậu đã sớm hiểu rõ lòng mình, cũng hiểu được tình yêu của Alex là thật tâm, thì sao không cho cả hai một cơ hội? Nếu cậu nguyện ý để Alex lấp đầy đáy lòng vốn luôn vắng lặng của mình, đồng thời để ôn nhu của anh xoa dịu sự cô đơn của cậu, vậy tiếp nhận anh đi.

Sau khi thông suốt tất cả những thứ này, Sở Lăng bắt đầu cảm thấy những gút mắc mình luôn bận tâm lo lắng đã chậm rãi mở ra, đối với đoạn tình cảm hoàn toàn mới lạ này nên vô cùng nôn nóng muốn nếm thử.

Mắc kẹt trước đây Alex có làm sai chuyện gì, những lúc anh ôn nhu chăm sóc cho cậu cũng đã để lại những ấn tượng sâu sắc, còn có loại cảm giác được ôn nhu che chở chưa bao giờ được trải nghiệm.

Cậu sống lưu lạc ở ngoại quốc như vậy chưa bao giờ thực sự có một thứ gì của mình, vì thế khi nếm thử hương vị tình yêu ngọt ngào say lòng người tự nhiên cũng bắt đầu khao khát anh có thể thay đổi cuộc

sống của mình sau này——tin tưởng Alex thật lòng yêu mình, cũng tin tưởng anh sẽ không bao giờ làm tổn thương mình nữa.

Alex vô cùng sung sướng cảm nhận được những sự thay đổi rõ rệt của Sở Lăng, cậu không còn lạnh lùng xa cách như trước, đôi tình mẫu xinh đẹp thường đuổi theo anh, trong lúc đôi tình mẫu lưu chuyển thường để lộ ra tình ý, khiến anh kinh ngạc nhìn đến ngẩn người, chỉ hận không thể lập tức ôm lấy hôn cậu thật sâu, đương nhiên bình thường nghĩ như vậy anh sẽ lập tức hành động, chỉ cần không làm cản trước mặt đồng người, Sở Lăng cũng không cự tuyệt.

Sở Lăng không đi săn, nhưng lại rất thích cưỡi ngựa, Alex thường bồi cậu phóng ngựa truy đuổi nhau vào sâu trong rừng, thường hay ra ngoài dạo chơi, khiến cho Ray luôn oán hận vì đã vứt hết công việc lại cho anh, hại anh ngày nào cũng bận bịu đến thở không ra hơi.

Cuối cùng Alex quyết định cắt đi một nửa các vụ buôn bán, như vậy anh sẽ có thêm nhiều thời gian ở bên cạnh người yêu, dù sao anh từ sớm cũng không cần kiếm thêm tiền nữa, anh muốn cùng người mình yêu trải qua trăm cay nghìn đắng mới theo đuổi được cùng nhau hưởng thụ thế giới ngọt ngào của hai người.

Sở Lăng từ nhỏ đã luôn bận bịu...đọc sách, tập võ, sau khi gia nhập hải quân lực chiến càng bận rộn hơn... huấn luyện, đi chấp hành nhiệm vụ khắp nơi trên thế giới, cơ hồ chưa bao giờ có thời gian dành cho riêng mình, càng chưa bao giờ được trải qua những ngày tháng thoải mái như vậy, không phải ẩn trong bóng tối nguy hiểm, không còn phải giết người, hoàn toàn kéo xuống sự cảnh giác, thoải mái hít thở.

Chỉ cần vừa nhắc đầu lập tức có thể nhìn thấy đôi lam mâu ôn nhu của Alex, chỉ cần một mỗi một chút sẽ có một vòng tay vô cùng ấm áp chờ đón, cậu đã hoàn toàn sa vào trong hạnh phúc chưa bao giờ có, cậu thực sự cảm giác rất vui vẻ.

Alex cũng bị sự vui vẻ của Sở Lăng truyền sang, mỗi khi đem tình nhân không hề lạnh lùng ôm vào lòng, ngón tay luồn vào mái tóc đen nhánh hưởng thụ cảm giác mềm mại trơn bóng, nhìn đôi tình mẫu xinh đẹp lấp lánh, hôn lên cánh môi phần nộn như hoa anh đào, trái tim và cả cơ thể anh như đang chìm đắm trong mùa xuân vĩnh cửu, tiền tài và quyền lực chưa bao giờ cho anh có cảm giác này.

Những lúc này Alex luôn có một suy nghĩ: chỉ cần mãi mãi ở bên cạnh Sở Lăng như vậy, có thể giống như vậy ôm cậu, nhìn cậu ngây thơ mỉm cười vô cùng mê người, cho dù phải cấm dục cả đời, anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Ách.....bất quá, nếu có một ngày anh không cần ngủ trong phòng sách, không cần nửa đêm nhớ cậu tới mức phải chạy vào phòng tắm xối nước lạnh, nhất định sẽ càng hạnh phúc hơn nữa.

107. Chương 107

Trong bữa ăn sáng, Alex đề nghị Sở Lăng cùng anh tham dự một buổi tiệc của một nhân vật nổi tiếng.

Sở Lăng cúi đầu ăn món cháo thịt nạc vụn muối yêu thích nhất, một bên không để ý nói:

“Không, tôi không hứng thú với mấy chuyện xã giao như vậy.”

Alex cũng biết Sở Lăng không thích giao thiệp nhiều:

“Nếu không phải bộ trưởng bộ quốc phòng cũng tham dự, hơn nữa còn gọi điện mời tôi nhất định phải qua một chút, tôi cũng không muốn đi.”

Ray cười nói:

“Đúng vậy, so với lão già kia sao vui vẻ bằng đối mặt với Jason a.”

Sở Lăng nhăn mày, ngẩng đầu liếc Ray một cái:

“Alex, tôi nhớ anh nói làm ăn với Phi châu không tệ, còn định tìm một quốc gia bên đó lập phân nhánh phải không?”

Alex nói:

“Đúng vậy, em thấy sao?”

Sở Lăng nói:

“Tôi thấy chủ ý này tốt lắm. Anh thấy Êtiôpia thế nào? Ngoài ra nếu thành lập một phân nhánh mới cần phải một người tín nhiệm qua đó quản lý mới được, ngoài Ray ra không còn ai thích hợp.”

Alex cười cười nhìn về phía Ray đã bắt đầu suy sụp, nói:

“Có thể cân nhắc.”

Ray không khỏi bi thương kêu lên:

“Alex, không cần a. Jason, tôi chỉ đùa một chút thôi không cần chỉnh tôi như vậy đi?”

Thượng đế a, Ray tuyệt đối không muốn bị phái đi tới cái nơi hoang dã ấy, anh chỉ thích mỹ thực và cuộc sống ở thành phố lớn, cái nơi hoang tàn đó chỉ sợ anh không trụ nổi ba ngày.

Sở Lăng không nhịn được bật cười to, không như những nụ cười nhàn nhạt bình thường, khiến Alex nhất thời hoa mắt nhìn đến choáng váng.

Sở Lăng đối với bộ dáng háo sắc nhìn đến si ngốc đã thành thói quen cứ xem như không thấy, dù sao cũng đã ăn xong bữa sáng, liền buông đĩa rời khỏi phòng ăn, không hề để ý tới người đang ngây ngẩn kia.

Ray thấy bóng dáng Sở Lăng đã rời khỏi nhà ăn, cười nói:

“Alex, đừng nhìn nữa, nước miếng chảy ra kìa.”

Alex thu hồi ánh mắt, liếc nhìn Ray, mày kiếm khểnh, nói:

“Anh không phải muốn đi công tác qua Êtiôpia chứ?”

Ray cười cổ đeo thấp âm thanh:

“Trừ phi anh không muốn tôi giúp nữa, hoặc là muốn thay đổi chủ ý, thật sự muốn cùng Jason tiếp tục như vậy, cả đời làm người yêu tinh thần.”

Alex có chút không tự tin nói:

“Vậy anh nói xem có biện pháp nào tốt?”

Ray cười:

“Xem ra anh vẫn chưa từ bỏ hi vọng?”

Alex nói:

“Kỳ thật cứ như bây giờ cũng không có gì không tốt.”

Ray kinh ngạc nhú mi, Alex lại nói tiếp:

“Bất quá nếu có thể có được em ấy thì càng tốt.”

Ray không khỏi bật cười mỉa mai:

“Tôi còn tưởng anh quyết tâm muốn thành thánh nhân, thì ra bản tính vẫn không hề thay đổi.”

Alex có chút mất hứng thú nói:

“Anh rốt cuộc có biện pháp nào không?”

Ray mỉm cười:

“Tôi đột nhiên nghĩ ra một cách rất đáng thử một lần....”

Ray nói xong không khỏi thầm đắc ý trong lòng:

‘Jason, bây giờ tới phiên tôi báo thù.’

...

Sở Lăng đẩy cửa vào thư phòng Alex, thấy Ray đang đứng trước bàn quay lưng về phía hắn sắp xếp văn kiện, liền hỏi:

“Ray, rốt cuộc là tiệc gì mà phải lưu lại trễ như vậy?”

Ray không để ý nói:

“Alex còn chưa về sao?”

Sở Lăng nói:

“Tôi vừa mới gọi, Alex bảo buổi tiệc vẫn chưa kết thúc.”

Ray nói:

“Không thể nào? Một tiếng trước tôi có gọi cho bộ trưởng quốc phòng nghe ông ta bảo Alex đã sớm ly khai với Sophie.”

Sở Lăng nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Ray vừa nói xong chợt cảm thấy không đúng, vội vàng xoay người lại, có chút xấu hổ nói:

“Ách....Jason, có lẽ...có lẽ ông bộ trưởng nhìn nhầm, tiệc đông như vậy, sao có thể nhìn rõ được.”

Sở Lăng không biểu hiện gì nhìn Ray một chút, xoay người rời khỏi phòng.

Tối đó, Alex dắt một mỹ nữ tóc vàng vô cùng thanh lịch đi vào đại sảnh.

Sở Lăng đang bước xuống lầu đột nhiên dừng lại, đứng trên cầu thang nhìn Alex đang hôn một mỹ nữ tóc vàng dưới đại sảnh, hơn nữa còn là một nụ hôn sâu, mỹ nữ tóc vàng kia quả thực cũng sắp xụi lơ ngã vào lòng Alex...

Đúng vậy, ai có thể kháng cự được sức hấp dẫn của Alex? Sở Lăng đối với kỹ năng hôn môi của Alex hiểu rất rõ, mỗi ngày luôn chìm đắm trong nụ hôn của anh không biết bao nhiêu lần, nhưng không bao giờ tưởng tượng được đôi môi mỏng khiêu gợi kia cũng có thể hôn người khác, còn dùng phương thức như đối xử với cậu...

Sở Lăng nhất thời không thể phản ứng, liền ngơ ngác đứng trên cầu thang nhìn, trong lòng nhanh chóng trầm xuống.

Phía sau đột ngột vang lên tiếng của Ray:

“Alex.”

108. Chương 108

Hai người đang dây dưa hôn sâu trong đại sảnh lập tức ngẩng đầu lên, Alex nhìn thấy Sở Lăng, biểu tình có chút không được tự nhiên, mỉm cười nói:

“Lăng, trễ thế này sao còn chưa ngủ?”

Ray đi ngang qua Sở Lăng bước xuống cầu thang, cười nói:

“Sophia.”

“Hi, Ray.”

Sophia mỉm cười chào Ray, đồng thời khéo mắt tò mò ngấm trộm về phía nam nhân đông phương xinh đẹp nhưng lạnh lùng đang đứng trên cầu thang.

Alex kéo Sophia đi tới, nói:

“Lăng, đây là Sophia.”

Lại quay đầu nói:

“Sophia, em ấy chính là người tôi nói với cô.”

Sophia mang theo nụ cười bí hiểm nói:

“Cậu chính là Jason à? Tôi đã sớm nghe tên cậu.”

Sở Lăng đứng trên cầu thang không hề động đậy, đôi tình mẫu xinh đẹp cơ hồ toát ra lửa giận, lạnh lùng liếc mắt một cái, không nói câu nào xoay người lên lầu.

Alex nhìn chăm chăm theo sau bóng dáng Sở Lăng, con người xanh thắm tràn ngập lo lắng.

Sophia nhìn thấy bóng lưng Sở Lăng biến mất trên cầu thang mới khẽ cười nói:

“Alex, tiểu tình nhân của anh thật xinh đẹp, nhất là cặp mắt đen mê người kia, quả thực giống hệt như anh nói vậy.”

Alex khẽ liếc mắt nhìn cô, nói:

“Em ấy là của tôi, đừng có nghĩ lung tung.”

Đôi môi xinh đẹp của Sophia chu ra, nói:

Tôi tốt bụng giúp anh diễn trò, thái độ của anh như vậy là sao?”

Ray cười:

“Alex, anh vừa rồi nhìn thấy ánh mắt của Jason không? Rõ ràng rất tức giận. Chắc chắn, tính tình của Jason quả thực rất mạnh mẽ.”

Sophia nói:

“Bất quá chỉ là một đứa trẻ không có tâm cơ, ngay cả giả bộ một chút cũng không biết, làm sao có thể là người khó đối phó như anh nói a?”

Alex than nhỏ:

“Lăng vốn rất trong sáng căn bản không biết che dấu cảm xúc của mình.”

Ray đưa tay ngăn cản Alex đang muốn đi lên lầu:

“Alex, tôi biết anh đau lòng muốn lên an ủi cậu ta, bất quá bây giờ nếu đi lên khác gì ba năm kiếm củi đốt một giờ?”

Sophia cũng cười nói:

“Đúng vậy, anh cũng nên cho cậu ta thời gian suy nghĩ một chút.”

Alex nhú mày nói:

“Ray, nếu Lăng vì thế mà không để ý tới tôi nữa thì biết làm sao?”

Ray khẽ xoa hai bàn tay, nói:

“Tôi cũng không có biện pháp.”

Alex hừ nói:

“Nếu thật sự như vậy, đừng mong tôi tha cho anh. Anh bắt đầu cầu nguyện cho ý tưởng chết tiệt này thành công đi.”

Sở Lăng ngồi trên mép giường tức giận nhớ lại một màn vừa rồi, nhớ tới Alex dùng đôi môi mỏng gợi cảm của mình hôn mỹ nữ tóc vàng kia, trái tim của cậu vừa đau xót vừa tức giận, oán hận dùng sức đánh lên giường.

Alex chết tiệt, mỗi ngày không ngừng nói yêu cậu, nhưng vừa rời khỏi tầm mắt của cậu một chút, xoay người đã cùng nữ nhân khác ôm ấp hôn môi, tên hoa tâm chết tiệt.

Sở Lăng càng nghĩ càng tức giận, sao cậu có thể quên trước đây Alex phong lưu thế nào? Trên tình trường nổi tiếng là hoa hoa công tử, đối nữ nhân nhanh chóng như thay quần áo, những chuyện này thiên hạ đều biết, sao cậu có thể quên được?

Sở Lăng kiểm không được đôi môi mỏng khe nhếch, tình yêu Alex dành cho cậu là chân thực, chính là.....có lẽ...thói quen chơi bởi không thể chỉ yêu một mình mình đi? Anh cố chấp với mình như vậy có lẽ chỉ là nhất thời đam mê, có lẽ bởi vì khó theo đuổi nên nảy sinh cảm giác mới lạ, đợi mình bắt đầu thuần phục dưới sự tấn công của anh, đợi tới khi đạt được ý nguyện có được trái tim mình có lẽ sẽ bắt đầu cảm thấy chán ghét?

Sở Lăng cắn chặt môi dưới, cảm giác chua xót đau đớn trong lòng khiến cậu vô cùng tức giận nhưng lại không biết nên làm sao.

Cậu chưa bao giờ có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, nghĩ thế nào cũng không có cách nào để đối mặt với tình huống này—đi tìm Alex và nữ nhân kia tranh cãi ầm ĩ một trận, hoặc là dứt khoát rút súng ra đánh nhau một trận đi? Cậu không làm được. Không quan tâm tới tùy ý để Alex làm muốn làm gì làm? Cậu cũng không thể làm vậy được, giận đối rồi đi? Không, cậu không thể làm vậy....

Làm sao cậu có thể cam tâm được? Khó khăn lắm mới có thể hạ quyết tâm ở cùng Alex một chỗ, khó khăn lắm mới thẳng thắn thừa nhận tình cảm của mình, vừa mới chạm vào tình yêu ngọt ngào hạnh phúc, sao có thể vứt bỏ như vậy?

Tâm trí Sở Lăng vô cùng rối loạn, liên tục dùng sức dấn lên mép giường, hận hành động của Alex, tên khốn đó sao có thể đối với cậu như vậy?

Tính tình Sở Lăng rất kiên cường nhưng cũng vô cùng đơn thuần, nhìn thấy cảnh tượng ái muội trong đại sảnh liền cảm thấy tức giận.

Cậu buông thả hết tự tôn và kiêu ngạo, toàn tâm toàn ý yêu Alex, cái tên phong lưu chết tiệt kia lại dám bắt cá hai tay? Không.... nói không chừng đã là ba, năm hay mười tám con rồi....

Sở Lăng đột nhiên đứng dậy, quyết định đi tìm Alex hỏi cho rõ, anh làm như vậy rốt cuộc có tính toán gì? Chính mình trong mắt anh là cái gì? Alex tốt nhất nên cho cậu một câu trả lời thuyết phục, cậu không chịu được loại cảm giác lo lắng này, cũng như thái độ lật lọng mơ hồ.

Sở Lăng vừa mới đi tới cửa, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa.

Sở Lăng khẽ chau mày, không phải Alex đi lên dùng lời ngon tiếng ngọt giải thích với cậu đi? Cậu nghĩ vậy liền giật cửa ra, sau đó liền ngáng người:

“Ray?”

109. Chương 109

Ray nhàn nhã dựa cửa, nói:

“Jason, trông cậu có vẻ rất tức giận?”

Sở Lăng gần đây cũng đã bắt đầu quen thuộc với Ray, không chút khách khí nói:

“Đương nhiên rất tức giận. Chẳng lẽ anh nghĩ tôi tận mắt nhìn thấy Alex hôn nữ nhân cũng phải thờ ơ sao?”

Ray nhin không được cười khê:

“Jason, tính tình cậu vô cùng thẳng thẳng, đáng yêu thật. Đúng rồi, cậu nổi giận đùng đùng như vậy định đi tìm Alex hỏi rõ à?”

Cơn bực tức của Sở Lăng qua đi, bắt đầu cảm thấy buồn, bàn tay đang siết chặt nắm cửa thả ra, buồn bực nói:

“Tôi chỉ muốn hỏi anh ta có ý tứ gì thôi?”

Ray thở dài nói:

“Jason, tới lúc này, cậu không phải vẫn còn hoài nghi tình cảm Alex dành cho cậu sao?”

Sở Lăng không khỏi trầm mặc, ngừng một chốc mới nói: “Tôi tin Alex thật lòng, nhưng không biết anh ta có phải chỉ yêu một mình tôi hay không?”

Ray nói:

“Jason, từ lúc đầu hai người bắt đầu nhận thức, dù là tận mắt nhìn thấy hay dùng trái tim cảm nhận, cậu cho rằng trong lòng Alex ngoại trừ cậu còn có người khác sao? Cậu nghi ngờ Alex như vậy, cũng quá bất công cho anh ta đi?”

Sở Lăng chậm rãi xoay người sang chỗ khác suy nghĩ một chút:

“Thế anh ta với nữ nhân kia là chuyện gì?”

Ray cười nói:

“Chỉ là bạn bè thôi.”

Sở Lăng hừ khê một tiếng:

“Hôn sâu như vậy, chỉ sợ không phải là bạn bè bình thường.”

Ray nghe thấy giọng nói cậu bất giác tỏa ra ý ghen tỵ, trong bụng bất giác cười thầm:

“Jason, cho dù Alex thực sự đưa Sophia về qua đêm thì cũng chỉ là trò chơi của người trưởng thành mà thôi, cậu không cần nghiêm túc như vậy đi?”

Sở Lăng xoay người lại, kinh ngạc nhìn Ray: “Trò chơi?”

Ray không để ý nói: “Chúng ta đều là nam nhân, chuyện này cũng dễ hiểu mà? Alex yêu cậu nên không muốn ép buộc cậu làm gì, đồng thời cũng tôn trọng ý nguyện chỉ muốn làm người yêu tinh thần của cậu. Nhưng mà có lẽ cậu luôn lạnh lùng thành thói quen, nhưng Alex là một nam nhân trưởng thành tinh lực hùng hực, cậu cũng đâu thể nào muốn anh ta hoàn toàn cấm dục a? Alex không dám đụng vào cậu, thì dục vọng chỉ có thể tìm người khác giải quyết thôi.”

Sở Lăng không thể tin nói:

“Cái gì....cái gì?”

Ray có chút buồn cười nói:

“Jason, nếu cậu không chịu cho Alex đụng vào mình, cũng không cho anh ta tìm người khác giải quyết sinh lý, yêu cầu của cậu không phải đã quá mức khắc nghiệt rồi sao?”

Sở Lăng nhất thời chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn Ray, không biết nên nói gì mới tốt, cậu căn bản chưa bao giờ để ý tới vấn đề này.

Ray nhún vai nói: “Quên đi, đây là vấn đề của hai người, tôi không xen vào. Nhưng tôi nghĩ cậu không cần để ý, bất luận Alex lên giường với ai, trong lòng anh ta yêu nhất chỉ có mình cậu mà thôi. Hai người đã là người yêu tinh thần, cái cậu cần cũng chỉ là trái tim của Alex đúng không? Chỉ cần trong lòng anh ta có cậu thì không phải đã được rồi sao?”

Sở Lăng kinh ngạc nhìn Ray, im lặng chống đỡ.

Ray thấy Sở Lăng đang mờ mịt không biết ứng xử ra sao, biết lời nói của mình đã có tác dụng, liền phất tay nói:

“Được rồi, tôi xuống trước đây. Ngủ ngon, Jason.”

Vừa nói xong lập tức xoay người rời khỏi, có trời mới biết Ray cố nén cười vất vả cỡ nào, nếu không chạy nhanh chỉ sợ ghen tới mức nội thương mất.

Sở Lăng rầu rĩ không vui tùy ý đóng cửa phòng lại, xoay người theo thói quen đi về phía cửa sổ, ngơ ngẩn nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, không ngừng hỏi chính mình——cậu thật sự chỉ cần trái tim Alex là đủ rồi sao?

Suy nghĩ dần đo mãi cuối cùng cậu liền phủ nhận suy nghĩ trong đầu mình, bản tính cậu luôn yêu thích sự hoàn mỹ không thể chấp nhận được loại tình ái không hoàn chỉnh này, chỉ cần nghĩ tới tình cảnh Alex ôm một nữ nhân trái tim cậu đã đau đớn vô cùng, rất hỗn loạn, rất khổ sở, cậu không muốn như vậy, không muốn Alex yêu mình đồng thời lại ôm ấp người khác....

Nhưng mà, theo lời Ray nói, Alex vì cậu đã nhượng bộ rất nhiều, thậm chí cũng giữ lời không hề chạm vào cậu, bây giờ mình có thể lấy tư cách gì để bắt anh làm nhiều như vậy? Kìa người quá đáng không phải là cậu sao?

Sở Lăng tựa vào thành cửa sổ, mày kiếm nhăn lại, vừa buồn phiền lại có chút khó xử.

Alex nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, thấy Sở Lăng đang đứng bên cửa sổ không khỏi nhíu mày:

“Lăng, trễ lắm rồi, sao em còn chưa ngủ?”

Sở Lăng xoay người lại, im lặng nhìn Alex.

Alex nói:

“Nếu không có việc gì thì ngủ sớm một chút đi.”

Nói xong liền đi vào nhà tắm.

Không lâu sau, Alex tắm rửa xong thay áo ngủ đi ra, giống như bình thường xoay người ngồi xuống giường hôn lên trán Sở Lăng một cái, nói:

“Ngủ ngon, Lăng.”

Sau đó xoay người đi về phía cửa.

Alex vừa chạm tay lên nắm cửa, Sở Lăng đột nhiên gọi anh lại:

“Alex.”

Alex quay đầu lại hỏi:

“Lăng, còn việc gì sao?”

110. Chương 110

Sở Lăng đã đứng dậy, hơi do dự một chút:

“Cái kia....cái kia Sophia?”

Alex nói:

“Cô ấy tới phòng khách nghỉ ngơi rồi.”

Sở Lăng có chút do dự nói:

“Anh....anh muốn đi tìm cô ta sao?”

Alex không khỏi khiêu nhẹ mày kiếm, thắc mắc nhìn cậu.

Sở Lăng cơ hồ không dám ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt Alex, nói:

“Anh không phải.... đưa cô ta về để qua đêm sao?”

Alex lắc đầu khẽ cười một chút, xoay người đi tới:

“Lăng, Sophia chỉ ngủ lại đây một đêm thôi, em không cần khẩn trương như vậy.”

Sở Lăng ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh:

“Nếu anh thật sự muốn đi tìm cô ta, làm sao tôi không khẩn trương cho được?”

Alex nhẹ nhàng ôm lấy cậu, buồn cười nói:

“Khẩn trương cái gì?”

Sở Lăng đẩy anh ra:

“Anh chán chán biết tôi khẩn trương vì cái gì.”

Alex có chút bất đắc dĩ nói:

“Lăng, trong lòng tôi chỉ có mình em thôi, là người duy nhất tôi yêu, vì sao em không chịu hoàn toàn tin tưởng tôi?”

Sở Lăng rầu rĩ nói:

“Nhưng anh hôn cô ta.”

Alex nói:

“Lăng, chỉ là phép lịch sự.”

Sở Lăng nhú mày:

“Nhưng mà....anh muốn cùng cô ta lên giường, kia cũng là phép lịch sự hay sao?”

Alex không khỏi cười khẽ:

“Lăng, ai nói tôi muốn lên giường với cô ấy?”

Sở Lăng có chút mờ mịt lúng túng nhìn anh:

“Ray nói anh vì không kiềm nén được dục vọng nên đi tìm người khác.”

Alex nhìn cậu:

“Vì thế em ghen tỵ.”

Sở Lăng khẽ cắn môi, thành thật ngẫm thừa nhận với anh.

Alex nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của cậu nhìn không được bật cười, đưa tay kéo cậu ôm vào lòng:

“Lăng, tôi với Sophia chỉ là bạn bè thôi, không có gì khác.”

Sở Lăng tựa vào trước ngực Alex, suy nghĩ lại một lần, cuối cùng hạ quyết tâm, cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Alex, nếu....nếu anh quả thực nhìn không được, vậy ôm tôi đi.”

Alex ngẩn ra, thoáng buông Sở Lăng ra nhìn thẳng vào đôi tinh mâu:

“Lăng, em nói cái gì?”

Sở Lăng lại dựa vào ngực anh, gay gắt nói:

“Không nghe thì thôi, tôi không nói lần hai.”

Alex ngừng một chút, mới cúi đầu nói khẽ lên tai cậu:

“Lăng, tôi nghe thấy.... chỉ là không tin được.”

Alex quả thực không thể tin được, không thể tin mưu kế nhỏ này có thể thành công, cũng không dám tin Lăng thực sự nguyện ý ỉn.

Sở Lăng ôm chặt lấy Alex, mơ hồ khẽ thở dài một tiếng:

“Alex, tôi biết anh thật lòng yêu tôi, cũng biết anh đối với tôi rất tốt, tôi nghĩ....tôi không nên có nhiều yêu cầu với anh như vậy.”

Alex nâng cằm Sở Lăng lên, nửa mừng nửa lo nói:

“Lăng, em thực sự nguyện ý sao?”

Sở Lăng thở sâu, âm thầm lấy dũng khí, hai tay nắm lấy áo ngủ của Alex, nghiêng người hôn lên môi anh.

Alex nhất thời ngây ngốc không có phản ứng, Lăng chưa bao giờ chủ động hôn mình, đây là sự thật sao?

Sở Lăng hiển nhiên không dám hôn sâu, chỉ chạm vào môi Alex một chút rồi thối lui, đôi tình mâu lấp lánh có chút xấu hổ nhìn anh.

Dục vọng trong nháy mắt như thủy triều tràn quét, Alex liền ôm chặt Sở Lăng dùng sức hôn cậu, vừa cuồng nhiệt hôn vừa ôm lấy cậu đi tới bên giường, đặt cậu nằm xuống rồi thuận theo áp người lên.

Sở Lăng cố gắng áp xuống bản năng sợ hãi, liên tục nói với chính mình không cần sợ, bọn họ đã là người yêu chân chính, Alex chắc chắn sẽ không làm cậu tổn thương nữa....

Alex đã cởi áo cậu ra, tháo thắt lưng, vừa không ngừng hôn cậu vừa cởi quần áo, trong lúc tình ái nóng hừng hực như lửa vẫn mãi cảm nhận ra ái nhân bên dưới tựa hồ có chút cứng ngắc, thậm chí còn có chút thất thần.

Alex lập tức ngừng đầu lên, nhìn Sở Lăng đang nhắm chặt hai mắt, khẽ kêu:

“Lăng?”

Hàng mi dài khẽ run rẩy một chút, chậm rãi mở ra.

Alex nhìn thấy đôi tình mâu không che dấu được sợ hãi, nhất thời đau lòng, nói:

“Lăng, nói cho tôi biết, em rất sợ sao?”

Sở Lăng do dự một chút, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

Alex cố gắng kiềm chế dục vọng đang dâng trào của mình, khẽ thở dài:

“Lăng, đối với ấn tượng ác liệt tôi từng lưu lại cho em, tôi thực xin lỗi. Nhưng xin em tin tưởng tôi, tôi tuyệt đối không làm em tổn thương nữa. Lăng, thả lỏng một chút, không cần căng thẳng như vậy, nếu không em sẽ rất đau.”

Sở Lăng cố gắng hít sâu vài lần, khẽ ử rử nói: “Tôi....tôi làm không được.”

Alex chăm chú nhìn cậu trong chốc lát, cố quên đi dục vọng đã trưởng đến phát đau của mình, ôn nhu hôn lên môi cậu, thấp giọng trấn an:

“Lăng, đừng miễn cưỡng, nếu chút nữa cảm thấy khó chịu hoặc không muốn, lập tức nói cho tôi biết, bất cứ lúc nào em cũng có thể kêu ngừng lại, được không?”

Sở Lăng không khỏi khẽ thở ra, thân thể căng cứng cũng chậm rãi buông lỏng.

111. Chương 111

Alex đây đưa hôn Sở Lăng, hai tay trên cơ thể cậu nhẹ nhàng vuốt ve, đôi môi nhẹ nhàng di chuyển xuống dưới, hôn lên cằm, cổ, bả vai, trên xương quai xanh duyên dáng ngừng lại một lúc lâu, sau đó lại tiếp tục di chuyển, hôn lên hai điểm nhỏ nhỏ trên bờ ngực kiên mỹ, hết hôn lại khẽ cắn.

“Ân...”

Sở Lăng bị cảm giác tê dại kỳ lạ kích thích bật ra tiếng than nhẹ, lập tức đỏ mặt, cắn chặt răng.

Alex tinh tế hôn lên từng tắc da thịt cậu, xuống tới phần eo và bụng dẻo dai, hai tay Sở Lăng bắt giác nắm chặt sàng đan, cảm giác chính mình sắp tan chảy dưới những nụ hôn dịu dàng như nước nhưng cũng nóng bỏng như lửa của anh.

Alex lại hôn lên hai chân thon dài của Sở Lăng, nhiều năm tập võ khiến cơ thể cậu vô cùng rắn chắc, nhưng không hề có cơ bắp cuộn cuộn, mà ngược lại rất săn chắc co dãn, Alex thực sự rất yêu thích đôi chân dài xinh đẹp của cậu, không ngừng hôn lên, nhẹ nhàng tách ra hôn lên mặt trong đùi non mềm cảm.

Sở Lăng khép mắt lại, thở hổn hển, thân thể dưới những nụ hôn khiêu khích và vuốt ve nhẹ nhàng của Alex không ngừng run rẩy.

Đôi lam mâu chìm trong say mê vẫn thỉnh thoảng chú ý tới vẻ mặt của Sở Lăng, thấy cậu bắt đầu thả lỏng, hơi thở dốc bật ra từ khe hở đôi môi đang cắn chặt, đột nhiên bất ngờ hôn lên vật nam tính của cậu.

“A...”

Sở Lăng không chế không được khẽ kêu một tiếng, mở to mắt kích động nhìn Alex.

Alex tiến thêm một bước ngậm lấy bắt đầu mút vào, đôi lam mâu tràn ngập tình sắc mị hoặc.

Sở Lăng lập tức nhắm chặt hai mắt lại, căn bản không dám nhìn Alex, chỉ cảm thấy không thể chịu đựng được nhiệt độ cơ thể và luồng sóng khoái cảm theo sự làm càn của Alex đang tăng cao không ngừng.

“Ân...”

Tiếng rên rỉ thoát ra khỏi hàm răng cắn chặt, Alex lại tiến tới bên tai cậu thì thầm:

“Lăng, không cần kiềm nén, tôi thích nghe giọng của em.”

Vừa nói vừa hôn lên môi Sở Lăng, bàn tay đang nhẹ nhàng xoa nắn vật nam tính cũng bắt đầu mãnh liệt cọ sát, môi ngày càng thâm nhập sâu hơn, động tác trên tay cũng ngày càng nhanh.

Sở Lăng kiềm không được thở hổn hển ôm lấy anh, mãi đến khi mê muội đạt tới đỉnh điểm trong tay Alex.

Alex cố nén dục vọng từ sớm đã điên cuồng gào thét của mình, làm đầy đủ các bước, dùng hết thủ đoạn để lấy lòng cậu, chỉ vì muốn Sở Lăng hoàn toàn buông lỏng, anh không muốn một lần nữa lưu lại bóng ma trong lòng Sở Lăng, nhất định phải cho cậu biết tình ái lưỡng tình tương duyệt là một chuyện tuyệt vời cỡ nào.

Anh nhìn Sở Lăng còn đang chìm đắm trong dư vị của cao trào, hồn nhiên động lòng người như vậy, nhịn không được yêu thương hôn lên làn mi dài cong vút, cái mũi thẳng và đôi môi phấn hồng đang hé mở, bàn tay dính chất lỏng gian xảo trượt xuống nơi tư mật của cậu, ngón tay nhẹ nhàng dò xét tiểu huyết chặt hẹp.

Hai tay Sở Lăng đang ôm Alex bắt giác trở nên căng thẳng, thân thể cứng ngắc không được tự nhiên, theo bản năng muốn giãy dụa.

Alex ngăn chân cậu lại, hôn lên lỗ tai cậu, nhẹ nhàng dụ dỗ:

“Lăng, không sợ, tin tưởng tôi, đem chính mình giao cho tôi.”

Ngón tay Alex cẩn thận từng li từng tí quả thực cũng không gây ra nhiều khổ sở cho Sở Lăng, cậu không thể thả lỏng hơn phần nữa là bởi vì căng thẳng và xấu hổ.

Alex không ngừng hôn cậu, ngón tay trong tiểu huyết ấn mật chậm rãi di động, chậm rãi chờ cậu thích ứng, nhưng lại cảm giác tiểu huyết vẫn cứ căng cứng như cũ.

Alex than nhẹ, rút ngón tay ra, thấp giọng ôn nhu nói:

“Lăng, đừng làm khó chính mình, nếu em vẫn chưa chuẩn bị tốt, sau này chúng ta sẽ tiếp tục.”

Sở Lăng chậm rãi mở mắt, Alex có chút mệt mỏi vùi đầu trên vai cậu, hai tay vẫn vô thức vuốt ve, dự vọng cực đại nóng rực vẫn còn đặt trên bụng cậu thỉnh thoảng buồn bực khẽ rục rịch.

Sở Lăng khẽ mím môi, cố gắng làm chính mình bình tĩnh lại, hai tay khẽ đặt lên tấm lưng mạnh mẽ bóng loáng mồ hôi của Alex, nhẹ nhàng nói:

“Alex....”

“Àn?”

Alex miễn cưỡng lên tiếng.

Giọng nói của Sở Lăng càng nhỏ hơn:

“Xin anh....đừng có ngừng, tôi....tôi không muốn anh phải chịu đựng vất vả như vậy.”

Alex không khỏi ngoài ý muốn ngẩng đầu lên, Sở Lăng lại tựa hồ không muốn để anh do dự thêm nữa, đồng thời cũng không muốn chính mình chùn chân, không đợi anh mở miệng lập tức hôn lên môi anh, dưới thân cũng khẽ vụng về một chút, cảm thấy dự vọng của anh trong nháy mắt lập tức cứng ngắc.

Alex hít sâu một hơi, vốn đang miễn cưỡng áp chế dự vọng đột nhiên lại như lửa lan trên đồng cỏ, anh cắn răng gần như rên rỉ thở dốc nói:

“Lăng....em muốn bức điên tôi sao?”

Sở Lăng nhẹ nhàng cắn một ngụm lên môi Alex, cười nhẹ nói:

“Có lẽ vậy....”

Alex không thể kiềm chế được ngồi dậy, dự vọng đang gào thét điên cuồng làm mồ hôi anh nhỏ giọt trên thái dương, nhưng anh vẫn cố gắng lấy chai tinh dầu được chuẩn bị sẵn trong ngăn kéo đầu giường ra, vội vã trút lên tay phải, không quản đổ ra gần một nửa, hương hoa hồng lập tức tràn ngập trong không khí, sau đó tách chân Sở Lăng ra một lần nữa, dùng tay phải xoa nhẹ lên chỗ tư mật, tinh dầu thuận theo đầu ngón tay tiến vào bên trong tiểu huyết mạch người, cúi người hôn lên môi cậu khẽ nói:

“Lăng, đừng sợ, tôi sẽ cố gắng nhẹ nhàng.”

112. Chương 112

Sở Lăng khép mắt lại, cảm giác ngón tay Alex đang hoạt động ra vào trong nơi ẩn mật nhất cơ thể mình, tiếp sau đó là hai ngón tay....

Cậu cố gắng thả lỏng cơ thể phối hợp với Alex, tự nói với chính mình cậu yêu Alex, vì thế cậu nguyện ý đem cơ thể mình giao cho anh.

Alex cắn răng khổ sở cố kiềm nén dự vọng sắp thiêu đốt chính mình, anh thực sự không muốn làm cậu bị thương nữa, anh muốn đảm nhiệm trách nhiệm dẫn đường, muốn người mình yêu nhất cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt nhất của tình ái chứ không phải sự thống khổ bất đắc dĩ phải hiến thân.

Anh kiên nhẫn dùng ngón tay bôi đầy tinh dầu bôi đều lên khắp tiểu huyết, mãi đến khi cảm giác được Sở Lăng không còn căng thẳng nữa mới đột ngột rút ngón tay ra, ôm lấy thắt lưng cậu, đặt dự vọng đã sớm nhỉnh nhẹn đến cực hạn lên miệng tiểu huyết mạch người chậm rãi đẩy mạnh.

Sở Lăng không khỏi cắn môi, tuy rằng đã chuẩn bị bôi trơn trước, nhưng tiểu huyết chật hẹp đột ngột bị cự vật cứng rắn xâm nhập lấp đầy, vẫn khó tránh khỏi có một chút khó chịu, bất quá không thể so với sự đau

đón trong trí nhớ, một chút đau đớn này cậu có thể chịu đựng được, một khi cảm nhận được không phải thống khổ như trong trí nhớ, thân thể càng thả lỏng hơn một chút.

Alex rút cuộc cũng hoàn toàn xâm nhập vào cơ thể Sở Lăng, bị cảm giác ấm áp chặt chẽ bao vây dục vọng cực đại khiến anh bất giác thỏa mãn mà thở dài một tiếng, sau đó bắt đầu chuyển động, cuồng nhiệt tiến vào, chiếm giữ hẳn thật sâu, thỏa thích hưởng thụ vui sướng khi được kết hợp với người mình yêu.

Alex quỳ gối trên giường, nhẹ nhàng ôm lấy Sở Lăng đặt cậu ngồi trên đùi mình, không ngừng dùng sức thẳng lưng va chạm.

Sở Lăng dùng tư thế mê người quỳ ngồi trên đùi Alex, hai tay nắm lấy vai anh, khẽ ngẩng đầu lên, đôi tình mâu khép chặt, theo động tác kịch liệt của anh mà lắc lư lay động, âm thanh than nhẹ khêu gợi theo khe hở giữa đôi môi đang cắn chặt bật ra.

Alex giảm tốc độ lại, ôm Sở Lăng vào ngực, hôn thật sâu lên môi cậu, dán bên tai hẳn khẽ thở hổn hển:

“Lăng, tôi thực sự rất muốn em....tôi nghĩ tới làm tình với em.... lưỡng tình tương duyệt giống như lúc này.... không biết đã suy nghĩ bao lâu....cảm giác như đã nghĩ cả một đời...”

Sở Lăng nhẹ nhàng mở đôi tình mâu, con ngươi đen lóng lánh phủ mờ một tầng hơi nước, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì trải qua tình cảm mãnh liệt có chút đỏ ửng nhàn nhạt, Alex chăm chú nhìn tới mức say mê, không khỏi lại hôn lên cánh môi anh đào.

Sở Lăng cụp xuống làn mi dài, lần đầu tiên chủ động vươn đầu lưỡi tiến vào trong miệng Alex ngượng ngùng hôn trả lại, tuy có chút lúng túng cũng không hề có kỹ xảo gì, nhưng vẫn như cũ làm Alex thiếu chút nữa hôn phi phách tán...

Trời ạ, anh chưa bao giờ tưởng tượng được tình nhân thiên sứ của mình lại có thể mê người đến như vậy.

Alex lập tức tiến tới cùng đầu lưỡi Sở Lăng kịch liệt dây dưa, hai tay ôm chặt thắt lưng cậu, dùng sức động thân tiến thẳng vào bên trong cơ thể nóng rực gợi cảm, tốc độ ngày càng nhanh, ngày càng đậm sâu vào tận chỗ sâu nhất trong linh hồn cậu, cùng nhau chạm tới đỉnh điểm, cùng nhau chìm đắm trong bể sâu khoái cảm....

Sở Lăng vô lực xui lơ trong lòng ngực Alex, Alex nhẹ nhàng ôm lấy cậu, khẽ dịch chuyển cơ thể một chút nhưng vẫn bán nằm trên người cậu, ngừng thở dốc, ngẩng đầu nhìn Sở Lăng vẫn nhắm chặt mắt thở hổn hển, trong lòng tràn ngập nhu tình, yêu thương hôn lên cánh môi đỏ ửng, thấp giọng kêu:

“Lăng?”

“Àn....”

Sở Lăng lười biếng đáp lại, cũng không mở mắt.

Alex khẽ cắn lên tai Sở Lăng, khẽ thì thầm:

“Lăng, tôi còn muốn...”

Sở Lăng tựa hồ có chút hoảng sợ, mở to mắt kinh ngạc nhìn Alex.

Alex hôn lên đôi môi anh đào hé mở, nói:

“Tôi thật sự rất muốn em, một lần sao đủ a?”

Sắc mặt Sở Lăng vừa mới khôi phục lại bất giác đỏ ửng, có chút buồn bực nói:

“Tôi đã mệt muốn chết rồi, anh không được quá đáng.”

Alex nhìn thấy đôi tình mâu lưu chuyển lóe lên biểu tình cáu giận, nam tính dưới bụng vừa mới bình ổn lập tức điên cuồng trời dậy, hơi thở gấp ghé bên tai cậu ôn nhu nói:

“Lăng, em xem tôi đáng thương như vậy, nhịn đói lâu như vậy....từ khi nhận thức em, tôi vẫn luôn nhẫn nhịn chịu đói, em nhẫn tâm để tôi khó chịu như vậy sao? Lúc em cầm súng chia vào còn không nỡ giết tôi, chẳng lẽ lại bỏ mặc để tôi dục hỏa đốt người mà chết sao?”

“Anh....”

Sở Lăng nhất thời bị khẩu khí từ thân của Alex dụ dỗ dễ khóc dễ cười, nhìn anh một hồi lâu, bất đắc dĩ quay đầu, khẽ thở dài:

“Thực không có biện pháp nào với anh.”

Alex vừa nghe thấy khẩu khí của hắn bắt đầu có chút mềm mại, càng tiến thêm một bước cười nói:

“Được không? Lăng, đáp ứng tôi...”

Vừa nói vừa bắt đầu hôn cậu, bàn tay cũng bắt đầu vuốt ve cơ thể cậu.

Sở Lăng bị Alex quán lấy không có cách nào khác chỉ có thể đồng ý.

Alex cảm nhận được Sở Lăng ngầm đồng ý, lập tức hưng phấn ôm lấy cổ cậu mãnh liệt vùng dậy, vội vàng nhưng vẫn không quên ôn nhu tách hai chân cậu ra, dục vọng nóng rực đã chờ đợi phát động từ sớm tự động đặt trước u huyết gợi cảm vẫn còn đang chảy ra dòng chất lỏng trắng đục, một lần nữa không chút khách khí toàn lực tiến vào bên trong lấp đầy tiểu huyết chập hẹp đã vô cùng ẩm ướt....

Ai, ai cũng bảo đêm dài đằng đẵng, vì cái gì lúc này anh chỉ hận đêm xuân khổ đoản....

113. Chương 113

Sáng sớm, Alex thần khí sáng khoái xuất hiện ở nhà ăn, nhưng Sở Lăng không cùng xuống với anh.

Ray vừa thấy bộ dạng đắc ý và nụ cười thỏa mãn của Alex, giống hệt như mèo con trộm được thịt, nhin không được cười nói:

“Alex, sao cười hệt như sắc lang thế? Tôi đoán Jason đáng thương nhất định bị anh tra tấn không thể xuống giường được.”

Tâm tình Alex đang rất vui vẻ, đối với lời lẽ trêu chọc của Ray cũng không để ý tới, chỉ liếc mắt nói:

“Thì sao? Thấy người khác hạnh phúc nên ghen tỵ à?”

Anh nhớ tới xuân cảnh kiều diễm vô hạn tối hôm qua nhin không được lại bật cười, anh gần như quán quít muốn Sở Lăng suốt một đêm, hết lần này tới lần khác ôm cậu dậy đưa...

Cuối cùng khi anh ôm Sở Lăng vào phòng tắm tẩy sơ giúp cậu, Sở Lăng đã mệt tới mức không chờ được anh xả đầy bồn nước nóng đã ngã vào lòng anh ngủ mê man, mãi tới bây giờ cũng chưa thức dậy.

Ray lắc đầu cười nói với Sophia ngồi cạnh:

“Sophia, tôi nói đúng không? Alex gần đây qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát, mỹ vị ăn tới miệng, một câu cảm ơn cũng không có.”

Sophia một bên bụm miệng nhấp nhấp hương vị cháo thịt nạc, một bên cười nói:

“Đúng vậy, Alex, anh vẫn chưa cảm ơn tôi a.”

Alex nói:

“Được, các người muốn gì cứ nói.”

Ray cười nói:

“Nếu tôi muốn anh đem vị trí thủ lĩnh Hắc Diễm cho tôi ngồi hai ngày thì sao?”

Alex không để ý tới cười nhạo nói:

“Anh muốn có Hắc Diễm.”

Ray cười:

“Thiệt, thật ra anh ta muốn cho Jason, đáng tiếc người ta lại không thích.”

Sophia cười nói:

“Anh với Jason sao có thể so sánh được?”

Alex cười cười:

“Cho dù Lăng không muốn cũng không tới phiên anh đâu.”

Ba người vừa ăn sáng vừa vui vẻ đùa giỡn.

Sở Lăng ngủ tới tận giữa trưa mới tỉnh dậy, toàn thân vô cùng khó chịu, hơn nữa bên hông cứ đau nhức, còn có chút sốt nhẹ, này đương nhiên là kết quả của một đêm quá mức buông thả, nếu không phải nhờ vào thể chất tập võ từ nhỏ, chỉ sợ cũng giống như Ray nói, căn bản không xuống giường được.

Alex nhìn thấy bộ dáng cậu suy yếu như vậy, vừa đau lòng lại áy náy, nhịn không được ôm lấy cậu năm lần bảy lượt nhận lỗi.

Sở Lăng cũng không có ý muốn trách tội Alex, nhìn thấy anh thành khẩn như vậy cậu cũng không cần giả vờ làm ra vẻ oán trách đem hết trách nhiệm đổ lên đầu anh, bởi vì chính mình trong một trạng thái ái kỷ liệt kia cũng cảm nhận được vui thích, điểm này cậu không phủ nhận, chỉ là sau khi làm cơ thể trở nên vô cùng yếu ớt khiến cậu có chút phiền não.

Cả ngày Sở Lăng đều ở trong phòng không có ra ngoài, không phải cậu không thể xuống giường được, chỉ là dấu hôn ngân trên cổ quá nổi bật, muốn che cũng không được, thứ hai là lúc bước đi có chút khó chịu, quả thực không muốn trong bộ dạng này ra ngoài gặp người khác, nhất là Ray rất thích bỡn cợt, nhất định sẽ cười mình.

Ngày hôm sau, Sở Lăng đã hành động thoải mái như bình thường, Alex định dẫn cậu ra ngoài giải khuây, nhưng vừa ăn xong cơm trưa trời đã đổ mưa nhỏ, đành phải dẹp bỏ.

Sở Lăng mở cửa sổ, nhìn nhả ngời ngắm cảnh vật tươi mát của vườn hoa sau cơn mưa, một cơn gió nhẹ thổi qua mang theo chút hơi lạnh, đã là cuối thu.

Alex đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Sở Lăng ngồi bên cửa sổ mở rộng đưa lưng về phía mình không khỏi nhíu mày, đi tới ôm từ sau lưng cậu:

“Lăng, vừa mưa xong em cứ ngồi ở đây sẽ bị trúng gió, nếu không cũng cảm lạnh.”

Sở Lăng lơ đãng nói:

“Tôi không mong mảnh đến mức như vậy.”

Alex nghiêng người qua hôn lên mặt cậu một chút:

“Lăng, thân thể em đã khỏe hẳn chưa?”

Sở Lăng lườm anh:

“Mới để cho tôi nghỉ ngơi được vài ngày, anh lại muốn làm gì?”

Alex đành phải cười xòa: “Không có gì, chỉ là quan tâm em mới hỏi thôi.”

Sở Lăng khẽ hừ một tiếng, quay đầu nhìn lại bầu trời trong xanh vô cùng thoáng mát sau cơn mưa, chậm rãi thất thần.

Alex cảm giác giống như hắc đang lạc vào cõi thần tiên, hai tay ôm cậu thật chặt nói:

“Lăng, em đang nghĩ gì?”

Sở Lăng trầm mặc một chút, khẽ thì thầm:

“Sơ vũ tẩy thiên thanh, chậm đậm lương sinh. Tỉnh ngộ nhất điệp tổ thu thanh. Thùy niệm khách thân khinh tự điệp, thiên lý phiêu linh.”

Alex ôm chặt cậu, ôn nhu nói:

“Lăng, nhớ nhà sao?”

Sở Lăng than nhỏ:

“Tôi đâu còn nhà nữa? Đài Loan tuy là cố hương, nhưng cũng không còn người thân nào.”

114. Chương 114

Alex nhất thời cũng trầm mặc, một lát sau nói:

“Lăng, chờ hai ngày nữa tôi sắp xếp công việc, chúng ta cùng nhau về Đài Loan một chuyến, được không?”

Sở Lăng lập tức quay đầu lại, nhìn Alex nói:

“Thật sao?”

Tuy rằng hiện tại cậu hoàn toàn tự do, nhưng trong lòng cậu hiểu rõ Alex không hi vọng mình rời khỏi anh quá xa hay quá lâu, mà công việc của Alex lại quá bận rộn, cậu cũng không tiện mở miệng nói Alex để công việc lại cùng mình đi Đài Loan, bây giờ nghe anh nói như vậy, đương nhiên rất vui sướng.

Alex nhìn thấy con người đen lóe sáng tràn ngập kinh hỉ, nhin không được cúi đầu hôn lên môi Sở Lăng một chút, cười nói:

“Đương nhiên là thật, dù sao Đài Loan cũng là cố hương của hai chúng ta.”

Sở Lăng cảm động nhìn đôi lam mâu còn xinh đẹp hơn bầu trời quang đãng, nhẹ nhàng nói:

“Cám ơn Alex.”

Alex tiến tới sát bên môi cậu, khẽ nói nhỏ:

“Lăng yêu dấu, không cần khách sáo.”

Nói xong liền hôn lên môi cậu, say sưa hôn thật sâu.

Sau khi dùng xong bữa tối, Alex cùng Ray tính toán sắp xếp công việc cho hai ngày sau, sau đó dành thời gian để đưa Lăng về thăm Đài Loan.

Sở Lăng luôn tránh tham gia vào công việc của Hắc Diễm, hướng hồ cậu cũng không có hứng thú với những việc này lắm, liền lên lầu nghỉ ngơi trước.

Sở Lăng tắm rửa thay quần áo ngủ xong, dùng khăn lông lau khô tóc, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhưng không phải từ máy mình.

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía tiếng chuông phát ra, thì ra là điện thoại của Alex để quên trên đầu giường.

Sở Lăng tùy ý khoát khăn lông lên vai, đi qua lấy điện thoại mở ra, còn chưa mở miệng, từ trong di động đã truyền ra một tiếng cười thoải mái của một nữ nhân:

“Hi, Alex, tiểu tình nhân của anh sao rồi? Bây giờ không còn giận dỗi nữa đi? Này anh nên cảm ơn tôi cùng anh diễn trò a, nếu không tiểu tình nhân của anh sao có thể ngoan ngoãn nằm trên giường như vậy? Xem ra tiểu tình nhân của anh lúc đó nhất định rất ghen tỵ. Đúng rồi, anh đã đồng ý đấu giá bình hoa Trung Hoa Minh triều rồi đó nha, mặc kệ là giá bao nhiêu cũng phải mua cho tôi đó...”

Sở Lăng nắm chặt điện thoại, bình tĩnh nói:

“Là Sophia sao?”

Âm thanh trong di động lập tức ngưng lại, một lúc lâu sau Sophia mới lắp bắp nói:

“Cậu....cậu là....”

Sở Lăng bình tĩnh nói tiếp:

“Tôi chính là là tiểu tình nhân thích giận dỗi của Alex.”

“Úc, trời ạ.....”

Sophia thì thảo kêu một tiếng, lập tức cuống quýt tắt điện thoại.

Sở Lăng nhìn chăm chăm điện thoại trong tay mình, hơn nửa ngày mới tùy ý ném lên bàn, ngồi xuống mép giường, giặt khăn lông trên vai xuống tiếp tục lau tóc, đôi tình mâu khẽ nhú lại không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sở Lăng đơn thuần nhưng không ngu ngốc, chuyện này cũng không có gì phức tạp, chỉ cần suy nghĩ lại những việc trước đây một chút, dễ dàng hiểu ra đang xảy ra chuyện gì, nói trắng ra là kỹ xảo thường dùng trong tình yêu, tạo ra một chút tình cảnh khơi mào ghen tỵ của người yêu, còn tiện tay chiếm được chút tiện nghi, trên đời này mười người cũng có hết tám người dùng chiêu này với người mình yêu.

Sở Lăng nghĩ tới đây, một chút buồn bực cũng không biến mất, ngược lại vô thức mỉm cười.

Alex quả thực dụng tâm đối với cậu, vắt hết trí óc so với việc đối phó với các đối thủ cạnh tranh cũng không kém bao nhiêu đi? Bất quá cũng chỉ là ăn cậu, cần phải phiền toái đến vậy sao? Cho dù không có chuyện này, cậu cũng không thể cự tuyệt anh cả đời, cậu đã quyết tâm yêu anh, sao có thể nhẫn tâm để anh cảm dục đến chết?

Bất quá....tội chết có thể miễn, nhưng phải trừng trị nghiêm khắc một trận, ân.... nên trừng phạt thế nào đây?

Đôi môi mỏng khêu gợi của Sở Lăng dần nhếch lên tạo thành một đường cong duyên dáng, đôi tình mâu cũng long lánh giảo hoạt, cậu đã nghĩ ra làm thế nào để trừng phạt tên háo sắc kia.

Lúc Alex trở lại phòng, Sở Lăng đã nằm trên giường, nghĩ cậu muốn ngủ sớm nên cũng không gọi, bước nhẹ vào phòng tắm.

Lúc anh trở ra, lại ngoài ý muốn thấy Sở Lăng nằm trên giường, bình tĩnh nhìn anh.

Alex ngẩn ra đi tới nói:

“Lăng, làm sao vậy?”

Sở Lăng nói:

“Tôi có chuyện muốn xin lỗi anh.”

Alex khó hiểu hỏi:

“Cái gì?”

Sở Lăng nói:

“Vừa rồi tôi thấy điện thoại anh reo, tiện tay nghe một chút. Tôi chưa xin phép đã nghe điện thoại nên muốn xin lỗi anh.”

Alex không khỏi bật cười:

“Lăng, chuyện đó có gì đâu. Đúng rồi, là ai gọi?”

Sở Lăng nói:

“Là Sophia, cô ấy muốn anh trả thù lao hôm trước diễn trò, nghe nói là một cặp bình hoa xa xỉ Trung Hoa triều Minh.”

Alex đang tươi cười lập tức cứng ngắt.

115. Chương 115

Sở Lăng không nói thêm gì nữa, chỉ chăm chú nhìn Alex.

Alex cũng chăm chú nhìn, nhưng ngoài vẻ bình tĩnh cũng không thấy cậu có biểu hiện gì nữa, đành xấu hổ nói:

“Ách....Lăng....tôi....tôi chỉ là....”

Sở Lăng nói tiếp:

“Anh chính là lại bày kế lừa tôi một lần nữa.”

Alex nghe thấy giọng nói lạnh nhạt tràn ngập trách cứ của cậu, liên tục kêu khổ, Sophia chết tiệt, anh đã đồng ý mua cặp bình hoa kia, còn rảnh rỗi gọi điện cho anh làm gì, hơn nữa còn xui xẻo thế nào để Sở Lăng bắt gặp, này không phải muốn hại chết anh sao?

Alex quả thực cũng không biết giải thích như thế nào, đành phải khép nép nói:

“Lăng, thực xin lỗi, tôi biết sai rồi, tôi đảm bảo từ nay về sau không có chuyện này nữa, em tha thứ cho tôi đi, đừng tức giận nữa được không?”

Sở Lăng nói:

“Được, tôi tha tội cho anh. Bất quá để tổ thành ý, anh phải nhận trừng phạt.”

Alex vừa nghe thấy cậu dễ dàng tha thứ như vậy, lập tức vui sướng nói:

“Lăng, chỉ cần em không giận nữa, em muốn trừng phạt gì tôi cũng chịu.”

Sở Lăng khẽ nghiêng đầu, mỉm cười:

“Thật sao?”

Alex nhìn thấy hần vô thức toát ra biểu tình tình quái, không khỏi nuốt nước miếng: “Đương nhiên là thật.”

Lại âm thầm thở dài:

‘Đại khái chắc Lăng sẽ định ra thời gian bao lâu không ình chạm vào em ấy đi? Ai, chỉ có thể tiếp tục nhịn....’

Sở Lăng gật đầu một cái nói:

“Tôi nghĩ đường đường là thủ lĩnh Hắc Diễm nhất định nói sẽ giữ lời, tôi tin anh.”

Alex thấy hần dường như đang suy tính gì đó, tò mò hỏi:

“Lăng, em rốt cuộc định trừng phạt tôi như thế nào?”

Sở Lăng ngẩng đầu đối diện với đôi tình mẫu, lại mỉm cười:

“Vây trước tiên múa thoát y cho tôi xem đi.”

A? Alex đứng ngây người, cứng họng nhìn hần.

Sở Lăng nhú mày, nói:

“Sao? Không muốn à?”

Alex lúc này mới hồi phục tinh thần, đương nhiên không phải không muốn, chỉ là không thể tin lại có chuyện tốt như vậy, bất quá.... nếu Lăng muốn nhìn anh thoát quần áo, chuyện này có đáng gì, anh còn ước gì mỗi ngày đều cởi cho cậu xem.

Khóe miệng Alex khẽ cong lên, không nói hai lời, lập tức cởi đai lưng áo ngủ, nhanh nhẹn cởi đồ ra quăng qua một bên, thân thể kiện mỹ hoàn toàn lộ ra trước mặt Sở Lăng.

Sở Lăng làm bộ không thèm chú ý liếc mắt một cái, tuy là bọn họ đã trở thành tình nhân rất thân mật, nhưng vẫn không nhịn được có chút đỏ mặt, cố bình tĩnh nói:

“Tốt lắm, bây giờ anh có thể nằm xuống giường.”

Alex lại tiếp tục ngơ ngẩn, Lăng nói trừng phạt thì ra lại đơn giản như vậy sao? Nhưng nhìn thấy Sở Lăng kéo chăn chuẩn bị nằm xuống, anh tự nhiên cũng không ngốc nghếch hỏi nhiều nữa, vội vàng leo lên giường ngoan ngoãn nằm xuống—Lăng của anh thật khoan dung, anh còn nghĩ là ít nhất cũng bị đuổi tới thư phòng ngủ một đêm.

Sở Lăng chủ động dựa sát lại nằm trên người Alex hỏi:

“Alex, công việc của anh sắp xếp thế nào rồi? Lúc nào chúng ta có thể khởi hành về Đài Loan?”

Alex cố gắng kiểm soát bản thân bị phân tâm do da thịt thân cận, nói:

“Gần như hoàn tất rồi, tôi đã kêu Ray đi chuẩn bị, nếu thuận lợi, ngày mai chúng ta có thể đi....đi? Lăng, em....em đang làm gì vậy?”

Sở Lăng nằm trên người anh, không biết lấy cớ gì ra trói hai tay Alex lại, sau đó kéo lên cao cột vào đầu giường, ngoài miệng không chút để ý nói:

“Không phải tôi nói muốn trừng phạt anh sao?”

Alex trợn mắt há mồm nhìn cậu, thì ra anh đã vui mừng quá sớm, trừng phạt thực sự còn chưa bắt đầu a.

Sở Lăng cột chắc còng tay xong, ngồi thẳng dậy, liền ngồi trên người Alex, mỉm cười nói:

“Tôi buộc không chặt lắm, với bản lĩnh của anh có thể lập tức thoát ra. Bất quá, tôi nói trước, nếu hôm nay anh dám vùng vẫy, tôi lập tức trở về Đài Loan một mình.

Alex trải qua kinh ngạc, chỉ có thể cười khổ:

“Được được, tôi không giãy. Nhưng mà.... Lăng, em rốt cuộc định trừng phạt tôi thế nào a?”

Sở Lăng chăm chú nhìn Alex một lát, tự cởi áo ngủ của mình ra, đồng thời cúi xuống áp bên môi anh khẽ cười:

“Anh nói xem?” Lập tức hôn lên môi Alex, hai tay cũng bắt đầu không an phận vuốt ve trên người anh.

Alex có chút mơ hồ tự hỏi, hơn nữa ngày mới tỉnh ngộ ra, trời ạ, thì ra.... thì ra Lăng của anh muốn....

Alex theo bản năng muốn giãy ra đẩy cậu ra hỏ hỏ hỏi một chút, đột nhiên lại nhớ tới lời uy hiếp vừa nãy, lập tức không dám vùng vẫy, đành phải lắp bắp nói:

“Chờ....chờ một chút....Lăng....Lăng....Em đến cùng muốn làm gì?”

Sở Lăng đã hôn lên bờ ngực rộng rắn chắc của anh, nghe vậy không chút che dấu trả lời:

“Muốn thưởng anh a, chẳng lẽ còn không nhìn ra sao?”

Alex lúc này không biết nói gì mới tốt:

“Ách..... không....Lăng.... chờ một chút...”

Sở Lăng ngừng lại, ngẩng đầu chăm chú nhìn Alex:

“Vì sao?”

Alex nhất thời không trả lời được.

116. Chương 116

Sở Lăng chống tay ngồi dậy chăm chú nhìn Alex nằm dưới mình:

“Nếu anh nói chưa từng bị nam nhân thượng qua, nhưng trước khi gặp anh, tôi cũng vậy. Bởi vì yêu anh nên tôi nguyện ý đem hết thân giao cho anh, vậy sao anh lại không muốn? Nếu chúng ta ngang hàng với nhau, thì sao chỉ có anh có thể chiếm lấy tôi? Hoặc là....trong lòng anh, chúng ta không phải ngang hàng?”

Alex nhìn Sở Lăng, suy nghĩ một chút, nhưng không thể phản bác lại được, chỉ có thể cười khổ nói:

“Lăng, tôi chưa từng nghĩ như vậy, chúng ta đương nhiên ngang hàng rồi.”

Sở Lăng lúc này mới cho Alex một nụ cười mê người, cúi xuống hôn lên môi anh một chút, nói:

“Vậy là đồng ý?”

Vừa nói vừa tiếp tục hôn xuống dưới.

Alex cũng cười:

“Chỉ cần chuyện em muốn, tôi có bao giờ phản đối? Em là người tôi yêu nhất, em muốn thượng tôi, sao tôi có thể cự tuyệt? Bất quá....”

Alex ái muội cười xong mới nói:

“Tôi quả thực nghi ngờ kỹ xảo của em đạt tới trình độ nào?”

Sở Lăng trả thù đột ngột cắn ngực anh một ngụm.

“Nha....”

Alex không khỏi kêu nhỏ một tiếng, đau nhưng cũng không nhiều lắm, nhưng có một cảm giác kích thích nhanh chóng trở dậy, dục vọng trào lên khiến âm thanh anh trở nên khàn khàn:

“Lăng, em không phải nhân cơ hội này trả thù đi?”

Sở Lăng nhìn hai hàng dấu răng chính tề trên cơ ngực rắn chắc, bất giác lộ ra nụ cười ranh mãnh, đắc ý nói:

“Anh khi dễ tôi lâu như vậy, tôi đương nhiên phải hảo trả thù một chút.”

Hắn học theo bộ dáng của Alex khẽ hôn cắn lên da thịt, tuy động tác của cậu lúng túng non nớt hoàn toàn không có chút kỹ xảo nào, nhưng Alex đã nhanh chóng bị cậu kích thích đến loạn ý tình mê, xem ra mặc kệ là chủ động hay bị động, ở trên hay dưới, chỉ cần đụng chạm tới người mình yêu quý, dục vọng của Alex căn bản không thể khống chế được.

Sở Lăng đột nhiên cảm giác được nam tính của người dưới thân nhanh chóng trở nên cứng ngắc vô cùng to lớn, không khỏi khẽ nói:

“Alex, anh quả thực là sắc lang, tôi căn bản cái gì cũng chưa làm a.”

Alex cười khổ nói: “Lăng, em căn bản không cần làm gì, tôi vừa nhìn thấy em đã muốn rồi.”

Sở Lăng oán hận hừ một tiếng, nghịch ngợm khẽ bóp vật nam tính đang thẳng đứng của anh một chút, Alex không khỏi kinh động thở gấp kêu nhỏ một tiếng:

“Lăng, em thật tàn nhẫn....”

Sở Lăng không ngừng hôn môi kích thích trên da thịt Alex, vuốt ve âu yếm nam căn cực đại, nghe thấy tiếng anh thở dốc liên tục, vốn chỉ là hành động trêu chọc, dần dần hưng phấn động tình.

Alex khép hờ đôi tinh mâu, cảm thụ được đôi môi mềm mại của Sở Lăng không ngừng châm lửa thiêu đốt cơ thể mình, bất giác sung sướng rên rỉ....ân, có lẽ cảm giác bị người yêu thượng cũng không hẳn là một loại trải nghiệm tồi tệ.

Alex khó chịu vặn vẹo, thở hổn hển nói:

“Lăng, nhanh lên một chút được không? Em đến cùng là muốn thượng hay muốn tra tấn tôi a?”

Sở Lăng vừa hôn Alex, động tác trên tay cũng bắt đầu nhanh hơn, khẽ cười nói:

“Là anh dạy tôi phải ôn nhu chăm sóc cho người yêu mà, sao bây giờ lại trách tôi? Nếu nhịn không được, vậy cầu xin tôi đi.”

Ý định ban đầu của cậu chỉ muốn làm khó Alex một chút, không nghĩ tới Alex trước mặt cậu lại không chút nào bần khoản, không cần suy nghĩ buộc miệng nói:

“Được rồi, xin em, Lăng....”

Vừa cùng đầu lưỡi hấn kịch liệt dây dưa, vừa thở hổn hển bên tai cậu, thấp giọng nói:

“Lăng.... tôi để em thượng trước, sau đó cũng cho tôi thượng một lần, được không?”

Sở Lăng không khỏi bật cười nói:

“Ngay cả việc này cũng phải cò kè mặc cả à?”

Bàn tay đang vỗ về xoa nắn đột ngột dùng sức bóp chặt lại.

“A....”

Alex kêu khẽ một tiếng, kiềm không được khẽ nâng thất lưng, xuất ra trên tay cậu.

Sở Lăng cũng bị phản ứng sống động của Alex kích thích lửa dục vọng, dùng sức trên môi anh mút vào, chăm chú nhìn đôi lam mê chìm trong say mê tình ái có chút mơ màng, đồng thời ngón tay bắt đầu len xuống thăm dò nơi tư mật....

Alex còn đang chìm đắm trong giây phút ngất ngủ sau cao trào, mơ mơ màng màng cảm giác Sở Lăng đang cố gắng tiến vào bên trong mình, đau đớn khó chịu khác thường làm anh nhũn mảy, nhưng vẫn cố gắng thả lỏng chính mình phối hợp tiếp nhận cậu...

Anh sẽ không bao giờ quên chính mình cũng từng làm Sở Lăng thống khổ như vậy, hơn nữa nhất định còn đau hơn nhiều, anh quả thực rất hối hận đã làm tổn thương cậu, may mắn tất cả đã qua đi....

Thở dốc gọi cảm và tiếng rên rỉ cùng đan vào nhau, hai người sâu sắc yêu nhau cùng nhau dây dưa một chỗ, đồng thời cũng có hai trái tim quện chặt lấy nhau, cùng nắm tay nhau trải qua cuộc sống sau này.

Đêm còn rất dài, bọn họ có rất nhiều thời gian để khám phá tâm ý nhau, đồng thời cũng thuận tiện khám phá thân thể nhau, về phần trong quá trình ai trên ai dưới đã không còn là vấn đề quan trọng.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-me-phap-lan-tay>